

Suzanne Enoch

NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

Kẻ Phóng đăng Thần Thánh

Kẻ phóng đăng thần thánh

Suzanne Enoch

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Mở đầu</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chú thích</u>

Mở đầu

“Một quý ông nên hiểu rằng một quý cô cũng có đầu óc như ai, vì Chúa.” Evelyn Ruddich đặt tách trà xuống cách một cái, ngạc nhiên khi cuộc trò chuyện về cách cư xử của cánh đàn ông giữa cô và các bạn lại trở nên... sôi nổi đến vậy. Cô tưởng mình đã chấp nhận tất cả đàn ông đều quá quắt, nhưng từ trong sâu thẳm trái tim nổi loạn của mình, rõ ràng là cô không vui vì chuyện đó.

Những lời chỉ trích dí dỏm của Lucinda Barret và Lady Georgiana Halley lúc nào cũng đúng, và thật chết tiệt, cô cũng ngán bị những thành viên đeo cà vạt của loài người áp đảo lắm rồi. Phải có cách cư xử đúng mực cho đám đàn ông. Nghe thật nghịch lý, nhưng rõ ràng cần có người làm gì đó với cái tính ngạo mạn và bảo thủ của họ.

Lucinda đứng dậy, đi tới chiếc bàn bên kia phòng. “Nên viết những điều này ra,” cô nói, rút một xấp giấy từ ngăn kéo rồi mang chúng trở lại. “Bọn mình có rất nhiều ảnh hưởng, nhất là với những kẻ gẫn mác quý ông mà các quy tắc này sẽ áp dụng.”

“Và chúng ta lại còn giúp được những quý cô khác nữa,” Georgiana lên tiếng, nét mặt trở nên đăm chiêu khi nổi chán chường dành cho cánh đàn ông đã dịu đi.

“Nhưng một bản danh sách thì giúp được gì cho ai ngoài chúng ta chứ?” Dù còn hoài nghi về tác dụng của một việc như thế, song Evelyn vẫn cầm cây bút chì Lucinda đưa cho.

“Ồ có chứ - khi ta đưa các quy tắc vào thực tiễn,” Georgiana bác lại. “Mình đề nghị mỗi người hãy chọn lấy một quý ông và dạy anh ta cách thức để tạo ấn tượng sâu sắc với một quý cô.”

“Đúng thế, vì Chúa lòng lành!” Lucinda đấm tay xuống mặt bàn.

Evelyn nhìn qua nhìn lại hai cô bạn. Anh trai cô rất có thể sẽ quở trách cô vì đi lãng phí thời gian vào những chuyện vô bổ, nhưng anh ấy không cần phải biết. Có lẽ anh ấy sẽ ở Ấn Độ mãi mãi, và họ sẽ bớt đi một kẻ vô lại cần cải tạo. Cô mỉm cười trước ý nghĩ ấy và kéo tờ giấy trắng trơn của mình lại gần. Thành thực mà nói, cảm giác này sáng khoái như thể cô đang làm việc gì đó hữu ích, bất luận là tác dụng của danh sách đó có nhỏ bé cỡ nào.

Georgiana vừa khúc khích cười vừa bắt đầu viết. “Chúng ta có thể cho xuất bản những quy tắc này ấy nhỉ! Những bài học tình yêu. Tác giả: Ba Quý Cô Xuất Chúng.”

Danh sách của Evelyn.

- 1. Không bao giờ ngắt lời một quý cô khi cô ấy đang nói chuyện với bạn, như thế điều bạn cần nói quan trọng hơn.*
- 2. Khi bạn hỏi xin ý kiến, hãy nghiêm túc chờ đợi, chớ cười cợt.*
- 3. Cử chỉ lịch thiệp không đơn giản là mở cửa cho các quý cô: để tạo dấu ấn với họ, bạn phải quan tâm đến những mong muốn của cô ấy, chỉ ít cũng nhiều như quan tâm đến mong muốn của bạn.*
- 4. Khi một quý cô đảm nhận một công việc hay một mục tiêu nào đó, đừng cho rằng họ làm chỉ vì “sở thích”.*

Evelyn ngồi xuống nhìn lại những gì mình vừa viết, rồi thổi đi những vụn chì vương vãi. Đó, đã xong. Giờ tất cả những gì cô cần là một nạn nhân – hay đúng hơn, một học viên. Cô toét

miệng cười. “Sẽ rất vui đây.”

Chương 1

*Trên danh nghĩa đang độ tuổi thiếu niên
Nhưng đã là môn đồ của mọi thú vui tội lỗi
Với lòng thẹn và đạo đức không còn
Tài lừa bịp đến quỷ ma khiếp sợ
Là trẻ con, song láu cá bậc thầy
Chẳng khác nào ngọn gió hoang bất trị
Coi phụ nữ để dối lừa, bạn bè là công cụ
Chưa rời trường học mà đã dạn trường đời*
- Huân tước Bryon^[1], Damaetas

Một năm sau.

“Em rất mong anh không làm ồn chuyện này lên như vậy,” Evelyn Ruddick nói, lùi một bước ra xa anh trai. “Lucinda Barrett và em đã là bạn từ khi chúng em ra mắt cùng nhau.”

Victor một lần nữa rút ngắn khoảng cách giữa hai người, giọng anh cộc lốc và khó chịu. “Hãy tụ tập bạn bè ở một dạ hội khác,” anh đáp. “Bố cô ta thậm chí không có lấy một phiếu trong Nghị viện, và tối nay anh muốn em nói chuyện với Lady Gladstone.”

“Em không thích Lady Gladstone,” Evie lầm bầm nói lại, nén một tiếng nguyền rủa khi Victor túm lấy cánh tay cô, không cho cô lĩnh ra lần nữa. “Cô ta uống rượu whiskey.”

“Và chồng cô ấy là một chủ đất thế lực ở hạt West Sussex. Chịu đựng một chút thói say xỉn của cô ấy để có một ghế trong Hạ viện thì có đáng gì.”

“Anh nói được thế vì cô ta không thở vào mặt anh. Victor, tối nay em đến đây để khiêu vũ, và trò chuyện với bạn...”

Đôi lông mày đen của Victor cau lại. “Em đến đây là nhờ có anh tháp tùng. Và anh chỉ làm thế để em có thể hỗ trợ chiến dịch của anh.”

Cả hai đều biết cô sẽ thua từ khi cuộc tranh cãi còn chưa bắt đầu; cô vẫn nghi ngờ Victor cho phép cô cãi lại anh chỉ để anh có thể đặt cô vào đúng chỗ của mình thường xuyên hơn. “Ồ, vớ vẩn. Giá anh cứ ở Ấn Độ có phải tốt hơn không.”

“Hừm. Anh cũng thấy thế. Đi nào, kéo một trong những bạn chí cốt của Plimpton sẽ đến chỗ cô ấy trước.”

Khoác một nụ cười lịch sự và thân thiện lên khuôn mặt, Evelyn rảo bước quanh lề sàn nhảy đông đúc để tìm kiếm nguồn phiếu ủng hộ mới nhất cho anh cô. Thực ra, việc Lady Gladstone uống rượu chưa phải là phiền phức nhất. Trẻ hơn chồng ba mươi tuổi, nữ tử tước có những thói quen tệ hơn cả nghiện whiskey. Và Evelyn đã nghe loáng thoáng rằng một trong những thói quen tệ nhất sẽ xuất hiện trong tối nay.

Cô nhìn thấy Lady Gladstone ngồi giữa dãy ghế kê rải rác trong một góc phòng chếch một bên dàn nhạc. Chất vải lụa màu ngọc bích bó sát vào những đường nét mỹ miều trên người nữ tử trước khi cô ta ngồi ngả ra ghế, đầu nghiêng về một bên. Cảnh tượng này trong phòng vũ hội

thủ cựu của Lady Dalmere đã có vẻ thiếu trang nhã, lại thêm người đàn ông đang tựa vào vai cô ta, gương mặt kề sát tai cô ta đến mức mái tóc nâu sẫm quệt vào những lọn tóc vàng óng ả, nom càng thêm đáng ngại.

Trong chốc lát, Evelyn tính giả vờ như mình chưa nhìn thấy gì và rút lui, nhưng điều đó chỉ khiến Victor lại có cơ gọi cô là ngu ngốc và đầu óc trống tuếch, thế nên cô đứng ì ở đó. Đến khi có cảm giác mình là kẻ tọc mạch và không thể chịu đựng thêm nữa, cô cất tiếng đặng hắng. “Thưa Lady Gladstone?”

Nữ tử tước ngược đôi mắt đen về phía cô. “Saint, xem ra chúng ta có bạn đồng hành rồi,” cô ta cười khúc khích bằng giọng điệu hỗn hển.

Thân hình đang ngả ngón bên Lady Gladstone dựng thẳng dậy, và đôi mắt xanh đến kinh ngạc trên khuôn mặt r ám nắng, xương xương đầy nam tính chậm chậm lướt dọc người Evelyn từ đầu đến chân. Nếu đời cô phụ thuộc vào ánh mắt đó thì mặt cô hẳn đã đỏ lựng lên rồi.

Mọi cô gái trẻ biết nghĩ cho thanh danh của mình đều tránh cho xa con người cao lớn, phớt đời và cực kỳ điển trai là Hầu tước St. Aubyn này. Nếu không phải vì những tham vọng chính trị của mình, Victor ắt sẽ không cho cô lảng vảng gần Lady Gladstone cũng vì lý do ấy.

“Xin chào ngài,” cô muộn màng cất tiếng, vẫn đủ tỉnh trí để nhún gối chào, “Chúc ngày buổi tối tốt lành.”

Anh ta lại nhìn cô một lúc nữa, cái miệng tinh quái và gợn cảm cong lên với một nụ cười mang vẻ ngằm giễu cợt. “Hãy còn quá sớm để nói trước điều gì.” Rồi, chẳng buông thêm lời nào, anh ta quay gót và cất bước về phía dãy phòng chơi bài.

Evelyn trút tiếng thở phào kìm nén bấy giờ. “Thật thô lỗ,” cô lẩm bẩm khi anh ta đã ở ngoài tầm nghe thấy.

Lady Gladstone lại cười khúc khích, hai má ửng hồng – nhất định không phải do hơi ấm căn phòng. “Cô gái là-ai-cũng-được thân mến của tôi ời,” cô ta lè nhè, “Saint không cần tỏ ra tốt đẹp, bởi anh ấy quá... quá xấu xa rồi.”

Chà, đều đó thật vô nghĩa. Nhưng cô không đột nhập vào đây để bàn cãi về những giá trị cao đẹp của một hành vi đáng khinh. “Tôi là Evelyn Ruddick, thưa bà,” cô nói, nhún gối lần nữa. “Chúng ta đã cùng tham dự tiệc Giáng sinh ở Bramhurst, và bà đã bảo tôi có thể đến thăm bà ở London.”

“Ôi trời ời, đôi lúc tôi quá ư cởi mở. Ra đó là thứ cô muốn ở tôi phải không, tiểu thư... Ruddick?”

Evelyn không hề thích vai diễn này. Nó luôn bắt người ta phải nói dối, mà cô thì ghét cay ghét đắng việc nói dối. “À, trước tiên tôi muốn nói với bà rằng chiếc váy của bà là tuyệt tác lộng lẫy nhất tôi từng thấy.”

Thân hình của nữ tử tước càng trở nên ưỡn ẹo rõ rệt trước lời khen tặng. “Cô mới dễ thương làm sao, cô gái.” Đôi môi mọng mím cười. “Tôi sẽ rất vui lòng giới thiệu thợ may của tôi cho cô. Tôi dám chắc cô và tôi sần sần tuổi nhau, dù... ngực cô có vẻ kém...”

Phô trương hơn, Evelyn ngằm kết thúc, giấu đi ánh mắt điên tiết. “Bà thật tốt bụng quá.” Cô chỉ nói thế, rồi, dù nuốt một con bọ còn thích hơn, Evie vẫn đến gần và ngồi xuống cạnh nữ tử tước. “Tôi có nghe nói,” cô tiếp tục bằng giọng bí ẩn hơn, “bà có công lao rất lớn trong thành tựu chính trị của ông nhà. Tôi... có phần hơi hoang mang không biết giúp anh trai mình bằng

cách nào, anh Victor, cũng tham gia vũ đài chính trị ấy.”

Vẻ mặt xa cách của Lady Gladstone chợt trở nên nồng ấm, vẻ nồng ấm của bậc bề trên tự chủ. “À, trước hết cô phải tìm đúng người. Đó là...”

“Hắn ta đâu?” Với gương mặt tròn phì phị, đỏ như củ cải đường và đôi mắt cá vồn đã trở giờ càng lờ ra hơn, Lord [\[2\]](#) Gladstone phẩm phẩm xông tới chỗ họ, dừng lại trước mặt vợ. “Thằng lưu manh ấy ở chỗ nào?”

Nữ tử tước đứng thẳng lên, dù hơi muộn để gắng làm bộ ngạc nhiên. “Anh đang tìm ai vậy, anh yêu? Em đang nói chuyện phiếm với tiểu thư Ruddick ở đây này giờ, nhưng em sẽ sẵn lòng tìm giúp anh.”

Tuyệt thật, Evie nghĩ, khi ánh mắt hăm dọa của nữ tử tước chĩa về phía cô. Tất cả những gì cô cần là dính dáng đến một trong những vụ tai tiếng lẫy lừng của St. Aubyn. Victor sẽ không bao giờ cho cô ra khỏi nhà nữa – ngay cả khi vụ việc này đích thị là lỗi của nhà ấy.

“Cô biết tổng tôi đang tìm ai, Fatima. Này, cô gái, cô có thấy tên lưu...”

“Evie! Cậu đây rồi!” Với sự đúng lúc ngoạn mục như thường lệ, Georgiana, Lady Dare, ào đến chỗ họ và nắm chặt hai tay Evelyn. “Cậu phải đến phân xử vụ tranh luận này mới được. Dare cứ khẳng khẳng là anh ấy đúng, trong khi cả hai bọn mình đều biết còn lâu mới có chuyện đó.”

Evie miễn cưỡng gật đầu chào Lord và Lady Gladstone khi Georgiana kéo cô tới một nơi an toàn hơn, ít thị phi hơn trong phòng vũ hội. “Tạ ơn Chúa.” Cô cảm kích, “Mình tưởng mình đi đòi rồi chứ.”

“Cậu đang làm cái quái gì với Lady Gladstone thế?” Georgiana hỏi, buông tay cô ra.

Cô thở dài. “Hỏi Victor ấy.”

“À, anh cậu đang cố giành ghế của Plimpton trong Nghị viện đúng không? Mình có nghe đồn.”

“Đúng vậy. Thật bực mình. Năm năm qua anh ấy hầu như ở nước ngoài, và vẫn chưa bao giờ hỏi ý kiến mình về bất cứ chuyện gì hay nhân vật nào ở London. Anh ấy cứ thế phái mình tới bắt chuyện với bất cứ ai anh ấy cho là hữu dụng nhất.”

Vẻ mặt Georgiana trở nên trầm ngâm. “Hừm, anh chị em ruột không giống những gì chúng ta vẫn tưởng đâu, nhưng cậu có thể lấy Victor làm đối tượng áp dụng bài học của cậu.”

“Nhất định là không,” Evie đáp, rùng mình. “Mình đang chờ Lucinda bắt đầu trước. Với lại, thấy cậu hành hạ Dare sắp thành thương tật thế kia, rất có thể mình sẽ kết thúc bằng việc giết Victor cho xem.”

“Cậu đã nói thế thì thôi. Nhưng theo kinh nghiệm của mình, đối tượng của bài học sẽ chọn cậu đấy.”

“Ha, không đâu. Chừng nào mình còn tỏ ra bóng bẩy và rộng tuếch trước những người bạn chính trị ngờ nghệch của Victor, bọn họ sẽ chẳng dám có thái độ gì ngoài nhã nhặn đâu. Chúa ơi, phải có ai đó quắc mắt lên với họ.”

Lady Dare bật cười và lại nắm lấy tay Evie. “Nói chuyện thế là đủ rồi. Hãy ra khiêu vũ với Tristan đi. Thậm chí cậu có thể đá anh ấy nếu thích.”

Chương 2

Vâng, anh chàng không xấu hổ, khắp nơi

Trò thế tục chỉ vui đầu mê mải,

Khinh công danh, khinh ghét cả loài người,

Trừ cốc rượu, trừ niềm vui trai gái[\[3\]](#)

- Huân tước Bryson,

Cuộc hành hương của Childe Harold, Chương I

“Langley, ông có thấy anh tôi đâu không?” Evelyn thì thào hỏi lúc nhận chiếc khăn choàng từ ông quản gia.

“Ông ấy đang ở phòng tiếp khách ban ngày, thưa cô, ông ấy sắp đọc xong tờ báo,” người đầy tớ già đáp lại cũng bằng giọng thì thào. “Tôi cho là cô còn năm phút nữa.”

“Tuyệt. Tôi sẽ ở chỗ dì Houton nhé.”

Ông quản gia mở cửa, hộ tống cô ra ngoài rồi giúp cô bước lên cỗ xe ngựa bốn bánh của gia đình Ruddick. “Vâng, cô Ruddick.”

Ông nhẹ nhàng đóng cửa xe lại sau lưng cô, nhưng cho đến khi cỗ xe yên ổn lăn bánh xuôi lối đi ngắn trước nhà, Evie mới dám buông tiếng thở phào. Tạ ơn Chúa. Chỉ nghe Victor chì chiết về việc cô đã bỏ lỡ dịp lôi kéo Lord và Lady Gladstone là đủ lắm rồi; nếu anh còn cử cô thử nỗ lực một lần nữa, hoặc cố chỉ bảo cô nên nói chuyện hay không nói chuyện với ai ở nhà dì của họ, chắc Evelyn phải tháo chạy khỏi London mà gia nhập một gánh xiếc mất.

Xe chạy lóc cọc xuôi đường Chesterfield Hill và rẽ về hướng đông bắc, cách xe trung tâm Mayfair. Ngôi nhà hiện chú dì cô đang ở là một phần gia sản các Hầu tước Houton đời trước để lại – nó lâu đời đến mức không thể theo kịp với những khu vực cấp tiến phát triển của London. Mặc dù vậy, nó vẫn vô cùng tráng lệ, và nếu bây giờ hàng xóm láng giềng định chuyển sang kinh doanh hay mở văn phòng luật, thì dì Houton chỉ cần kéo rèm cửa lại là xong.

Mười lăm phút sau người xà ích cho xe rẽ lên đường Great Titchfield theo lối tắt quen thuộc, và Evie nhào người về phía trước. Trại trẻ mồ côi Trái tim hy vọng, trước kia là trại lính của quân đội dưới thời vua George đệ nhị, cao sừng sững, xám xịt và nằm dọc mép trái đường.

Hầu hết những người thuộc tầng lớp của cô đều buông rèm xe xuống, vờ như trại trẻ đó không tồn tại. Còn với Evie, một tòa nhà u ám như thế, trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng khiến cô run bắn và ngoảnh mặt đi. Tuy nhiên, dù rùng mình và nhắm nghiền mắt lại, cô vẫn thoáng thấy lũ trẻ sau những ô cửa sổ, đang nhìn ra đường. Chúng nhìn cô.

Thế nên tuần trước, với một túi kẹo cùng những ý định hăm dọa muốn giúp đỡ, cuối cùng cô đã yêu cầu Phillip dừng xe lại để bước đến những cánh cửa gỗ nặng nề và gõ cửa. Lũ trẻ vui mừng khôn xiết khi trông thấy cô, hay đúng hơn, trông thấy những chiếc kẹo cô đưa chúng – và trải nghiệm ấy quả là một sự... khai sáng.

Ngay lập tức cô tình nguyện đến đây lần nữa, nhưng bà phụ trách trại đã xua cô ra cửa, nhìn cô ngờ vực và cho cô hay rằng tất cả những người làm tự thiện phải được sự chấp thuận của ban quản trị trại trẻ.

Evelyn thò đầu ra khỏi cửa sổ xe. “Phillip, vui lòng dừng xe ở đây.”

Người xà ích cho xe tấp vào lề đường rồi nhanh chóng dừng lại. Thật tình cờ là hôm nay ban quản trị lại có cuộc họp – vào đúng giờ này. Evie đứng lên khi Philip mở cửa xe.

“Vui lòng chờ tôi ở đây,” cô nói với qua vai, rồi mãi mê băng qua con đường tấp nập tới tòa nhà cao âm u phía trước. Rốt cuộc cũng có một nơi, một lý do, để cô có thể đóng góp một việc làm ý nghĩa.

Gương mặt khắc khổ của bà phụ trách lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi mở cửa. “Có chuyện gì vậy, thưa cô?”

“Bà đã nói ban quản trị sẽ họp vào hôm nay đúng không?”

“Vâng, nhưng...”

“Tôi có chuyện muốn bàn với họ.”

Trong lúc bà ta tiếp tục nhìn cô chăm chăm đầy nghi ngờ, Evie bèn mượn một trong những cử chỉ kiêu kỳ rất hiệu quả của anh trai mình – đó là nhướn mày lên. Dẫn đo gần như thấy rõ, người đàn bà quay lưng dẫn đường cho cô tới một cầu thang xoắn ốc.

Đi sau bà ta, Evelyn ráng hết sức dần xuống cảm giác lo lắng lẫn đề phòng. Cô ghét phải nói giữa chốn đông người – nó luôn làm cô lắp ba lắp bắp như một đứa ngốc. Thế nhưng, ý nghĩ phải ngồi hàng giờ hoặc góp mặt trong những lần phô trương bất tận của Victor tại các buổi dạ tiệc ôi-sao-mà-chuẩn-mục cho đến khi anh ấy cưới được người thích hợp với nhiệm vụ đó hơn khiến cô rùng mình ghê tởm. Việc này, cô có thể làm vì chính mình – và vì những đứa trẻ mồ côi trong những căn phòng xám xịt rộng hoác của trại trẻ.

“Cô hãy đợi ở đây,” bà phụ trách nói.

Liếc về phía sau lần nữa, như để đảm bảo Evelyn không đổi ý và bỏ chạy, bà ta gõ vào một cánh cửa gỗ sồi nặng nề. Có tiếng đàn ông lầm bầm trả lời, bà ta đẩy cửa và biến mất vào trong phòng.

Evelyn liếc nhìn chiếc đồng hồ kêu tích tắc trên tường phía xa. Dì cô rất mong cô đến sáng nay, và nếu cô không tới sớm, người ta sẽ báo cho Victor là cô đã bỏ lỡ Buổi tiệc trà Chính trị của các quý bà, quý cô hạt West Sussex – cái tên tự mãn một cách lố bịch dành cho một nhóm phụ nữ chẳng làm gì ngoài việc thêu khăn tay bằng những màu sắc sặc mùi đảng phái và buôn chuyện về những thành viên vắng mặt.

Cánh cửa lại mở ra. “Lối này, thưa cô.”

Đan chặt hai tay trước bụng để chúng bớt run rẩy, Evie đi qua bà phụ trách vào một phòng khách rộng sang trọng – rõ ràng đây là một phần phòng chỉ huy của viên tướng lĩnh ngày trước. Vẻ tráng lệ khác biệt ghê gớm với những gian sảnh đơn sơ và những căn phòng ảm đạm bên trên.

Cô vừa bước qua ngưỡng cửa thì nửa tá đàn ông liền đứng dậy, phẩy phẩy tay trong bầu không khí mờ khói thuốc, cứ như hành động ấy sẽ xua đi mùi xì gà đắt tiền vậy. nỗi lo lắng ban đầu của Evie gần như tan biến ngay – cô biết tất cả bọn họ, tạ ơn Chúa.

“Xin chào, tiểu thư Ruddick,” Sir Edward Willsley lên tiếng, đôi lông mày rậm nhướn lên ngạc nhiên. “Điều gì mang cô đến đây vào ngày đẹp trời này vậy?”

Evie nhún gối chào, dù trên danh nghĩa, địa vị của cô cao hơn phân nửa số người hiện có mặt. Thái độ nhũn nhặn và tăng bốc luôn gặt hái được nhiều hơn tính hình thức cứng nhắc.

“Trại trẻ Trái tim hy vọng đã đưa tôi đến đây, thư ngài Edward. Theo tôi được biết nếu muốn đóng góp thời gian và... tài sản cho tổ chức này, tôi cần được sự ưng thuận của ban quản trị.” Cô mỉm cười. “Và đó là các ngài đúng không?”

“Sao cơ, à vâng, thưa cô.”

Lord Talirand mỉm cười đáp lại cô với ánh mắt trịch thượng mà người ta thường nhìn một kẻ khờ dại. Evie biết mình có chút đáng vẻ thiên thần – cô chẳng tìm được từ nào khả dĩ hơn – và vì lý do nào đó mà các quý ông, nhất là những người nặng tư tưởng hôn nhân, vẫn kết luận rằng một gương mặt xinh xắn gây thơ thường song hành với sự ngốc nghếch. Người ta từng thấy điều đó thật thú vị, song dạo gần đây cô chỉ muốn thè lưỡi trước những kẻ chạy theo triết lý này.

“Nên tôi mong các ngài chấp nhận,” cô nói, tìm sự ủng hộ của Timothy Rutledge, thành viên duy nhất trong hội đồng chưa kết hôn, bằng một cái chớp mi. Bị cho là ngu ngốc đôi khi lại có lợi. Nhiều lúc đàn ông rất dễ tính.

“Cô có chắc mình sẽ không muốn dành thời gian ở một môi trường thoải mái hơn không, cô Ruddick? Tôi đồ là vài đứa trẻ ở đây còn khá mọi rợ.”

“Càng có thêm lý do để tôi cống hiến thời gian của mình,” Evelyn đáp. “Và như tôi đã nói, tôi có một số khoản tài chính được tự do sử dụng. Với sự rộng lòng cho phép của các ngài, tôi muốn tổ chức...”

“Một bữa tiệc trà hả?” Một giọng nam trầm phía sau lưng cô xen vào.

Evie quay phắt lại. Đứng tựa vào một bên khung cửa, một tay cầm chiếc chai dẹt và tay kia cầm đôi găng tay, Hầu tước St. Aubyn đang nhìn chăm chăm vào cô. Biểu cảm trong đôi mắt xanh lục của anh ta chặn đứng lời tranh cãi cô định thốt ra. Trước kia Evelyn đã từng gặp phải thái độ nhạo báng; trong giới của cô thói quen đó phổ biến đến nỗi nó gần như thành một phong cách. Tuy nhiên, trong cặp mắt sáng kia, trên gương mặt điển trai răn rỏi với đôi gò má cao, quai hàm vuông vức và cái miệng nhếch lên trong một nụ cười đẹp đến sững sốt, vẻ nhạo báng uể oải ấy chân thực đến độ cô có thể ném được.

Evelyn cũng nhận ra một ý tứ khác trong đó. Cô nuốt khan. “Xin chào đức ngài,” cô muện miệng nói, tâm trí hỗn loạn bởi vô vàn suy nghĩ. Anh ta đang làm cái quái gì ở đây? Cô không nghĩ anh ta lại đi đâu vào ban ngày.

“Hay một buổi hòa nhạc cho trẻ mồ côi?” anh ta tiếp tục, cứ như cô chưa hề lên tiếng.

Đám đàn ông cười khùng khục. Evelyn cảm thấy hai má nóng lên. “Đó không phải...”

“Hay một lễ hội hóa trang?” St. Aubyn đứng thẳng lên và bước về phía cô. “Nếu cô thấy buồn chán, tôi có thể đề xuất một loạt các hoạt động khác để cô được bận rộn.” Giọng anh ta ám chỉ chính xác điều anh ta đang nói.

Lord Talirand hắng giọng. “Đâu cần phải nặng nề như thế St. Aubyn. Dù gì chúng ta cũng nên cảm ơn tiểu thư Ruddick vì đã tình nguyện dâng tặng thời gian và tiền bạc cho...”

“Ngài nói là tiền bạc?” Gã hầu tước hỏi lại, ánh mắt vẫn chĩa vào Evelyn. “Không có gì lạ là cả đám các ngài đang mơ tưởng hảo huyền.”

“Nghe này, St. Aub...”

“Thế kế hoạch của cô là gì, tiểu thư Ruddick?” anh ta hỏi, đi vòng quanh cô như một con báo đang rình mồi.

“Tôi... tôi chưa...”

“Quyết định được?” Anh ta nói nốt. “Cô có biết tí gì về việc cô đang làm ở đây không, hay cô chỉ đi ngang qua và nảy ý định đặt chân vào trại trẻ mồ côi làm một chuyến phiêu lưu?”

“Tuần trước tôi đã đến đây,” Evie đáp, hoảng hốt thấy giọng mình bắt đầu run run. Lúc nào giọng cô cũng thế mỗi khi tức giận, quỷ tha ma bắt, nhưng đúng là anh ta sắp khiến cô run lấy bấy lên rồi. “Có người nói rằng tôi cần sự cho phép của ban quản trị mới được đóng góp. Cho nên, nếu ngài không phiền, tôi sẽ tiếp tục thảo luận với họ.”

Nụ cười của anh ta lóe lên trong một giây, rồi tắt ngay. “Nhưng tôi là chủ tịch của ban quản trị nhỏ bé vui vẻ này,” anh ta nói. “Và vì xem ra cô không có một đề xuất hữu hiệu nào cho những ý định của mình hoặc chẳng biết cách đóng góp ra làm sao, tôi nghĩ tốt nhất cô hãy lê bộ móng xinh xẻo ra khỏi đây và tiếp tục làm bất cứ việc vớ vẩn gì trong lịch trình của cô đi.”

“St. Aubyn, thật là,” quý ông Rutledge lấp bắp.

Chưa một ai từng nói với Evie kiểu ấy; đến Victor cũng thường biểu đạt mấy lời chỉ trích kẻ cả của mình bằng những từ ngữ lịch sự hơn. Quyết định rằng nếu có nói thêm lời nào nữa thì cũng chỉ làm hủy hoại danh tiếng quý cô của mình, cô liền quay gót và hiên ngang đi ra cửa. Nhưng đến đầu cầu thang tầng một, cô dừng lại.

Ai cũng biết St. Aubyn là kẻ vô lại. Có bao nhiêu lời đồn, mà cô đều tin là đúng, rằng anh ta đã trải qua nhiều cuộc đấu súng tay đôi, và rằng những ông chồng đa nghi không dám thách đấu với anh ta nữa vì anh ta chẳng bao giờ thua. Còn về tai tiếng của anh ta đối với phụ nữ...

Evie tỉnh trí lại. Cô đến đây vì một lý do. Bất kể St. Aubyn có nói gì, lý do ấy vẫn không suy chuyển – chí ít là đối với cô, nó cũng có vẻ quan trọng. Cô *cảm giác* nó quan trọng, khi mà gần đây cô chẳng làm việc gì có tí chút ý nghĩa nào.

“Thưa cô?”

Cô giật mình, nhìn dọc hành lang tiếp giáp đầu cầu thang. Ba bé gái, không đứa nào quá tuổi mười hai, đứng bên những khung cửa sổ cao và hẹp ở gần nhất. Chúng đang chơi búp bê, cô thấy có hai con búp bê xơ xác ngồi trên bệ cửa sổ.

“Gì vậy các em?” cô trả lời, nở nụ cười thân thiện.

“Cô là quý cô mang kẹo đến đây tuần trước phải không?” Đứa cao nhất, một cô bé tóc đỏ gầy gò hỏi.

“Đúng rồi.”

“Cô còn kẹo nữa không?”

Evie giấu một cái cau mày. Cô chỉ nghĩ hôm nay tới nói chuyện với ban quản trị rồi đi dự bữa tiệc của dì cô, chứ không hề nghĩ tới việc mang thêm kẹo. “Cô xin lỗi, nhưng hôm nay cô không mang rồi.”

“Ồ, thế thì thôi.” Lũ trẻ quay lại với đám búp bê như thể cô đã không còn ở đó.

Nếu tất cả những gì cô phải cho chúng chỉ là kẹo, có lẽ cô đã thuộc về nơi khác. Evelyn bước lại chỗ chúng, khéo léo giữ nguyên nụ cười thân thiện trên gương mặt. Vì Chúa, cô không muốn làm bọn trẻ sợ. “Các em chỉ thích kẹo thôi sao?” cô hỏi.

Đứa bé tóc đỏ quay lại quay ra nhìn cô. “Em còn muốn bánh pudding với táo và quế nữa.”

“Bánh pudding. Món đó rất ngon. Còn em thì sao?”

Đứa bé nhất cau mày. “Em không muốn nghĩ tới chuyện đó. Cô là đầu bếp à?”

“Ôi, không đâu. Cô là Evie. Cô luôn muốn đến thăm các em.”

Ba đứa trẻ vẫn giương mắt nhìn cô, rõ ràng là không bị ấn tượng.

“Tên các em là gì?” Cô đánh liều phá vỡ sự im lặng.

“Molly,” đứa bé tóc đỏ đáp, rồi huých khuỷu tay vào đứa đứng giữa. “Đây là Penny, và kia là Rose. Cô định mang bánh pudding cho chúng em à?”

“Cô nghĩ là cô thu xếp được.”

“Khi nào vậy?”

“Bữa trưa ngày mai cô rảnh,” Evie trả lời. “Kế hoạch của các em như thế nào?”

Rose khúc khích cười. “Ngày mai cô sẽ đến ạ?”

“Nếu em muốn.”

Molly giật tay con bé con, kéo nó trở vào hành lang. “Nếu cô mang bánh pudding đến, cô có thể tới bất cứ lúc nào cô muốn.”

Là một người đàn ông cao lớn, nhưng Hầu tước St. Aubyn di chuyển cực kỳ lặng lẽ. Hít vào một hơi, Evie xoay người về phía cầu thang. Sau lưng cô, lũ trẻ vẫn tiếp tục đuổi nhau âm ỉ dọc hành lang. Một lát sau, có tiếng cửa đóng sập lại.

“Có ai ưa nổi ngai không?” cô hỏi, ngược nhìn mắt anh ta.

“Theo tôi biết thì không. Cô định đi rồi cơ mà?”

“Tôi chưa sẵn sàng đi.”

Anh ta nghiêng đầu, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên thoáng chốc. Không nghi ngờ gì việc có rất ít người dám chống lại anh ta. Nếu vừa rồi anh ta không quá thô lỗ thì Evie không chắc mình có can đảm để làm thế. Như Lady Gladstone đã nói tối hôm qua, tiếng tăm của anh ta vô cùng, vô cùng tệ hại.

“Giờ cô sẵn sàng đi được rồi đấy nhỉ?” Anh ta hất đầu về phía cầu thang, ngụ ý cô phải đi bất kể có muốn hay không. Tốt nhất là hãy giữ gìn chút tự trọng nếu có thể, cô quyết định, và né thật xa anh ta khi cô quay lại cầu thang.

“Vì sao ngài không muốn tôi đóng góp cho nơi này?” Cô hỏi với qua vai, nghe thấy tiếng giày anh ta ngay sau lưng mình. “Nó chẳng lấy mất gì của ngài cả.”

“Cho đến khi cô chán cung cấp bánh pudding và kẹo ngọt – hoặc cho đến khi trại trẻ bắt đầu phải chịu chi phí để nhổ răng sâu cho bọn nhóc.”

“Đề nghị mang kẹo đến chỉ là chúng nói với tôi thôi. Tôi cho rằng chúng có rất ít lý do để tin tưởng người lớn.”

“Tim tôi thổn thức trước lòng trắc ẩn của cô đấy.”

Evie quay mặt lại, đột ngột dừng bước trên cầu thang khiến anh ta suýt nữa đâm vào cô. St. Aubyn đứng cao vợi vợi trước mặt cô, nhưng cô không chịu rời mắt khỏi vẻ mặt kiêu ngạo, đầy giễu cợt ấy. “Tôi không nghĩ ngài có trái tim, thưa ngài.”

Anh ta gật đầu. “Đúng vậy. Đó là cách nói hình tượng thôi. Về nhà đi, tiểu thư Ruddick.”

“Không, tôi muốn giúp.”

“Trước hết, tôi ngờ rằng cô không biết điều cần bản mà bọn nhóc và tòa nhà này có thể cần.”

“Làm sao...”

“Và thứ hai,” anh ta tiếp tục bằng giọng thấp hơn, bước xuống một bậc thang khiến mặt cô ngang bằng với thắt lưng anh ta, “tôi nghĩ ra được một nơi mà cô sẽ có ích hơn nhiều.”

Hơi nóng lan khắp mặt Evie, nhưng cô không chịu rút lui. “Là nơi nào vậy?”

“Trên giường tôi, tiểu thư Ruddick.”

Trong một khắc cô chỉ biết trân trân nhìn anh ta. Cô đã từng bị gạ gẫm, nhưng chưa bao giờ bởi người nào giống như... kẻ vô lại này. Anh ta định bụng làm cô thất kinh, để tống cô đi. Đó là cách lý giải duy nhất. Những gì cô cần làm chỉ là giữ vững nhịp thở. Cô hắng giọng, “Tôi ngờ rằng ngài còn không biết tên tôi, thưa ngài.”

“Đương nhiên là có, dù chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì, Evelyn Marie.”

Giọng nói trầm trầm của anh ta quấn lấy tên cô bằng vẻ thân mật êm ái khiến cô rùng mình. Anh ta khét tiếng là làm phụ nữ choáng váng quả không sai.

“Ồ, tôi thừa nhận là mình bị bất ngờ,” Evie đáp lại, gắng giữ vững tinh thần, “nhưng tôi tin ngài đã yêu cầu một bản miêu tả chi tiết các kế hoạch tình nguyện của tôi. Tôi sẽ cung cấp nó cho ngài – và chỉ thế thôi.”

Anh ta lại mỉm cười, vẻ đẹp trai đến hút hồn, tròng cặp mắt vẫn giữ nguyên nét nhạo báng. “Để xem. Cô không tham gia hội thêu thùa hay có công việc gì khác sao.

Cô muốn lè lưỡi với anh ta, nhưng có thể anh ta sẽ coi đó là một thủ đoạn quyến rũ. Mà cô đang làm cái quái gì vậy, đứng giữa hành lang vắng lặng nói chuyện với Hầu tước St. Aubyn khét tiếng ư? “Chúc ngài một ngày tốt lành.”

“Tạm biệt tiểu thư Ruddick.”

Saint nhìn cô đi ra cửa, rồi lên tầng trên để lấy áo choàng và mũ. Trong tất cả những phụ nữ thích làm chuyện bao đồng cho khuây khỏa nỗi buồn chán bằng những chuyến viếng-thăm-bọc-đường tới trại mồ côi Trái tim hy vọng, Evelyn Marie Ruddick có lẽ là người gây ngạc nhiên nhiều nhất và cũng là ít nhất. Gã anh trai khao khát địa vị chính trị của cô chắc chắn không biết em gái mình đã đến đây. Không một người phụ nữ giàu tự trọng nào ra mặt trợ giúp sự nghiệp chính trị của người thân lại đánh liều ra khỏi khu trung tâm Mayfair để đến với những người nghèo. Mặt khác, vài lần hiếm hoi thử tham gia dạ tiệc trong giới, anh thấy cô và những người bạn thông minh nom cực kỳ chán ngán và tự cao tự đại đến mức chắc chắn không thể cưỡng lại cơ hội phân phát niềm vui khi xuất hiện trước mặt lũ trẻ mồ côi.

“Thưa đức ngài,” bà phụ trách lò đầu ra từ một ô cửa tầng dưới. “Còn việc gì nữa không ạ?”

“Không, mà bà cũng có làm được gì đâu,” anh đáp, nhún vai trong chiếc áo choàng.

“Gì... gì cơ ạ?”

“Chẳng phải mấy đứa trẻ trong hành lang phải làm việc gì có ích sao?” anh hỏi, lắc lắc cái chai dẹt trước khi nhét nó vào túi. Lại hết sạch. Người ta cần chế tạo mấy cái thứ này lớn hơn.

“Tôi không thể có mặt ở mọi nơi cùng một lúc, thưa đức ngài.”

“Vậy thì bà có thể tập trung theo dõi những vị khách không mời,” anh kết thúc, nhìn bà ta

bước tránh sang một bên khi anh đi ra.

“Đó là lý do tôi tới gặp ngài đây, thưa đức ngài,” bà ta lẩm bẩm.

Saint làm như không nghe thấy, muốn ra khỏi tòa nhà hơn là ở lại tranh luận với người đàn bà khó ưa này. Dù sao cũng khó mà trách bà ta được với lời giải thích ấy. Các nhân viên chắc chắn chẳng thích gì việc anh có mặt ở đây, những thành viên còn lại trong ban quản trị cũng vậy. Kẻ duy nhất thích việc đó là bản thân anh.

Cỗ xe của anh chạy ra đường và vòng sang để đón anh ngoài cửa. Trong lúc chờ đợi, anh nhìn dọc con đường. Cỗ xe nhà Ruddick vừa ngoặt vào lối rẽ và mất hút. Vậy là cô nàng đã chần chừ chưa đi ngay, kể cả sau khi bị anh đuổi thẳng. Hừm.

Dù cô nàng rất hấp dẫn, song đề nghị cô lên giường với anh chỉ nhằm dọa cho cô sợ chạy mất mà thôi. Chúa biết là cô quá ngây thơ và thuần khiết so với khẩu vị của anh. Tuy nhiên, cô có đôi mắt xám thật đẹp, chúng mở tròn xoe khi anh xúc phạm cô, nhìn mới đáng yêu làm sao.

Saint nở nụ cười mơ hồ khi trèo lên xe và chiếc xe lăn bánh tới câu lạc bộ quyền anh Gentleman Jackson. Chắc hẳn đôi mắt xám xinh đẹp ấy sẽ chẳng đời nào nhìn về phía anh nữa. Cảm ơn quỷ Satan vì điều đó. Anh có đủ chuyện cần phải lo rồi, không cần thêm một thiên thần đầu rỗng xen ngang con đường của anh.

Chương 3

Anh! Kẻ chiến thắng nhưng cũng là chiến bại

Danh tiếng ngông cuồng thốn thức lòng người con gái

- Huân tước Bryson,

Cuộc hành hương của Childe Harold, Chương III

Fatima Hyness, Lady Gladstone, rất biết chào hỏi đúng quy cách. “Xin hãy bỏ tay khỏi quần tôi,” Saint lăm bắm, ngó qua đầu cô ta nơi cánh cửa hé mở.

“Đêm trước anh đâu có nói thế,” nữ tử tước hỗn hển, tiếp tục mơn trớn.

“Đây là trước khi tôi phát hiện ra cô đã nói với chồng về những trò vui nho nhỏ của chúng ta. Tôi đã cảnh báo cô một lần, tôi sẽ không dính vào những vụ cãi vã giữa hai vợ chồng cô đâu.”

Tay cô ta rời phần thân dưới của anh. “Đó là lý do anh muốn gặp riêng em ư?” cô ta hỏi, mắt nheo lại. “Để rũ bỏ em?”

“Cô còn lạ gì chuyện này, Fatima, thế nên đừng có đóng kịch.” Saint chậm chậm lùi lại một bước. “Và không ai trong hai ta biết thế nào là khóc lóc, thế nên xin tạm biệt cô.”

Lady Gladstone thở dài. “Hình như anh không có trái tim thì phải?”

Anh cười thầm. “Đúng đấy.”

Liếc quanh một vòng để đảm bảo hành lang không có ai, Saint lên ra khỏi thư viện của Lord Hanson và trở về phòng vũ hội. Anh vốn biết Fatima sẽ không phản đối, và giờ anh cần phải tránh xa Lord Gladstone trong vài ngày tới, cho đến khi nữ tử tước tìm được người tình khác. Lão dê già Gladstone quá nhẹ dạ nên có thể sẽ đòi đấu súng tay đôi, và Fatima Hyness thì chẳng đáng để đổ máu.

Khách khứa đã đến khá đông đủ, và những bữa tiệc của Lady Hanson có tiếng là đặc biệt, nhưng Saint không có ý định lưu lại. Bất chấp sự đông đúc ở đây, anh sẽ tìm được nguồn tiền dồi dào và cuộc chuyện trò thú vị hơn ở câu lạc bộ của Jezebel hay một trong những câu lạc bộ ít màu mè hơn.

Anh hướng ra sảnh tới lối ra phía trước, và dừng lại khi một dáng hình thanh tao trong chiếc váy lụa màu lam chắn đường.

“Đức ngài St. Aubyn,” tiểu thư Ruddick cất tiếng nhún gối chào một cách hoàn hảo và mau mắn.

Những thớ thịt ngang bụng anh thắt lại, “Evelyn,” anh nói, có ý dùng tên thánh của cô, và có phần ngạc nhiên bởi phản ứng của cơ thể mình trước cô nhóc.

“Tôi muốn thu xếp một buổi họp nữa, thưa ngài,” cô nói, đôi mắt xám nhìn vào mắt anh. Thật thú vị. Anh không quen biết quá nhiều người, nam cũng như nữ, dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không.”

Hai má cô ửng hồng. “Ngài bảo ngài không cho tôi đóng góp vì tôi không có kế hoạch cụ thể.

Tôi đang soạn thảo, và tôi muốn xin phép trình bày nó.”

Saint nhìn cô hồi lâu. Đuổi cô đi ngay lập tức chẳng có gì khó. Tuy nhiên, thành thực mà nói, có vẻ cô ít gây động hơn anh nghĩ, và dạo gần đây anh đang vô cùng buồn chán. Một sự giải trí nho nhỏ đáng để anh bỏ chút nỗ lực.

Anh gật đầu. “Được thôi. Thứ Sáu tuần sau chúng ta gặp lại nhau nhé.”

Đôi môi mềm mại của cô mở ra rồi nhẹ nhàng khép lại. “Cảm ơn ngài.”

“Có cần tôi viết ra cho không, để chắc là cô nhớ?”

Mặt cô càng đỏ hơn. “Không cần thế đâu.”

“Tốt”

“Tôi... còn một yêu cầu nữa, thưa ngài.”

Saint khoanh tay lại. “Tôi nghe đây.”

“Tôi muốn đến thăm trại mồ côi trước đã, xem bọn trẻ cần gì nhất. Đó là cách duy nhất để tôi đảm bảo sự hiện diện của mình thực sự có ích cho chúng.”

Dù không cười vào mặt cô, nhưng vẻ hài hước độc địa trong mắt Hầu tước St. Aubyn càng rõ nét. Evie giữ vẻ mặt cứng rắn và nghiêm túc. Có lẽ anh ta thấy cô ngốc nghếch và thật buồn cười, nhưng cô có thể chấp nhận điều đó nếu anh ta để cô trình bày tiếp.

“Cô đã hỏi những thành viên khác trong ban quản trị về vấn đề này chưa?” anh ta hỏi.

“Chưa. Ngài nói ngài là chủ tịch, nên tôi tới hỏi ngài.”

Ánh mắt anh ta có vẻ suy đoán hơn. “Quả vậy.”

Sự hiện diện của anh ta làm Evie không thở nổi – có lẽ vì tim cô đã bắt đầu đập thình thịch ngay từ lúc cô định tiếp cận anh ta để nói chuyện. “Ngài đồng ý chứ?”

“Tôi có một điều kiện.”

Ôi lạy chúa. Giờ thì không nghi ngờ gì là anh ta sẽ buông một đề nghị đầy lãng mạn khác về chuyện muốn ngủ với cô hoặc tương tự. “Đó là điều kiện gì?” dù sao cô vẫn phải hỏi.

“Cô sẽ được hộ tống trong toàn bộ thời gian viếng thăm.”

Evie chớp mắt. “Tôi đồng ý.”

“Và...” anh ta tiếp tục, nụ cười nhẹ tênh và gợi cảm lại xuất hiện trên môi, “cô sẽ nhảy điệu van với tôi.”

“Một... một điệu van ư, thưa ngài?” Giọng cô hốt hoảng.

“Một điệu van.”

Nếu cô có thể thoái thác cho đến khi anh ta chấp nhận kế hoạch của cô, có lẽ cô sẽ hoàn toàn tránh được chuyện này. “Tối nay tôi đã có người mời, nhưng chắc chắn tôi có thể dành cho ngài một điệu van trong mùa vũ hội này.”

Anh ta lắc đầu, một lọn tóc sẫm màu rũ xuống ngang mắt. “Tối nay, bây giờ.”

“Nhưng tôi đã nói với ngài là tôi có...”

“Điệu van tiếp theo cô sẽ nhảy với tôi, hoặc cô và bộ môn xinh xẻo của cô sẽ phải tránh xa trại trẻ Trái tim hy vọng.”

Vậy là Hầu tước St. Aubyn lại đưa ra tuyên bố một lần nữa, những tưởng cô sẽ chạy biến như một con thỏ nhát gan và anh ta sẽ không còn phải dây dưa với cô.Ồ, đây đâu phải chuyện của anh ta; nó là vấn đề của cô, và Evie không thể gạt bọn trẻ hay trại mồ côi ra khỏi tâm trí. Từ

trước đến giờ chưa có ai coi trọng sự giúp đỡ của cô; và ở trại mồ côi này, những việc cô làm sẽ trở nên quan trọng.

“Thôi được,” cô nói, so vai. “Tôi có thể báo với ngài Mayhew là tôi phải khước từ lời mời của ngày ấy không?”

Một vẻ gì đó không cắt nghĩa được lướt qua mắt hầu tước. “Không được.” Như chục chờ tín hiệu của anh ta, điệu van bắt đầu cất lên trên sàn vũ hội. Anh ta ra hiệu về phía sảnh chính. “Bây giờ hoặc không bao giờ, tiểu thư Ruddick.”

“Bây giờ.”

Cho đến trước tối nay, điều mạo hiểm nhất, tai tiếng nhất mà Evie từng làm là mặc quần áo của anh trai trong một vũ hội hóa trang, và chuyện đó xảy ra ở lâu đài Adamley, hạt West Sussex khi cô mười lăm tuổi. Mẹ cô – phu nhân Genevieve Ruddick – đã ngất xỉu. Chuyện này có thể giết chết bà mất.

Hầu tước dẫn đường ra sàn nhảy đông đúc, không hề nắm lấy tay cô và hần nhiên chắc chắn rằng cô sẽ tranh thủ lúc anh ta quay lưng đi mà bỏ trốn. Cô cũng bị điều đó cám dỗ.

Đến rìa sàn nhảy anh ta quay lại với cô. Hít vào một hơi tắc nghẹn cuối cùng, Evie ngả vào vòng tay anh ta. Chầm chậm lướt tay quanh eo cô, hầu tước kéo cô vào gần hơn còn cô chỉ chờ sấm sét giáng xuống đầu.

Lord Mayhew xuất hiện, nhưng bất kể anh ta có định thốt ra lời phản đối nào thì nó cũng tắt lịm ngay khi thấy bạn nhảy của cô.

St. Aubyn chỉ đưa mắt nhìn và thế là Mayhew quay vội đi, chạy hối hả như thể nhớ đến nhu cầu khẩn cấp cần giải quyết cho nhẹ người.

“Ôi trời,” cô lẩm bẩm. Rốt cuộc có lẽ Georgiana và Luce đã đúng. Tinh thần hiệp sỹ đã chết hẳn rồi.

Và St. Aubyn đang ném thêm đá vào nắm mồ. “Đổi ý rồi hả?” anh ta hỏi, nắm lấy những ngón tay cô.

Ở gần như thế này Evie ngửi được mùi xà phòng và rượu brandy. Mắt cô ngang tầm với cái nơ cổ màu trắng thắt rất thẳng thớm của hầu tước, và cô không muốn ngược lên nhìn anh ta. Gần như thế này, anh ta... khiến cô choáng ngợp, mọi chuyện tai tiếng cô từng nghe về anh ta quay cuồng trong tâm trí. Cô đang làm gì trong vòng tay Hầu tước St. Aubyn vậy?

Xoay nhẹ bàn tay, anh ta đưa hai người vào điệu van. Evie nhớ là chưa bao giờ thấy anh ta khiêu vũ, nhưng cô không lấy làm ngạc nhiên khi anh ta di chuyển rất khéo léo và duyên dáng. Có điều trong vòng tay nhẹ nhàng này, cô cảm thấy có chất thép ẩn bên dưới. Chắc chắn cô sẽ không thể thoát được trù phi anh ta thả cô ra.

“Nhìn tôi đi,” anh ta thì thầm, hơi thở êm ái trên tóc Evie nhắc cô nhớ đến cuộc trò chuyện thân mật giữa anh ta với Lady Gladstone.

Cô nuốt khan, ngửa cằm lên. “Ngài thật là keo kiệt.”

Anh ta nhướn một bên mày. “Tôi đang cho cô cái cô muốn đấy thôi.”

“Để đổi lấy việc làm bẽ mặt tôi.”

“Tôi chỉ yêu cầu một điệu van. Cô biết là tôi có thể đòi hỏi chuyện gì đó thân mật hơn nhiều.”

Evie chỉ biết đỏ bừng mặt. Có khi anh ta nghĩ màu đỏ củ cải đường là sắc mặt tự nhiên của

cô chưa biết chừng. “Ngài đã đòi hỏi, và tôi đã từ chối.”

St. Aubyn khẽ cười, âm thanh đầy bất ngờ và ấm áp. Ngay cả mắt anh ta cũng hơi sáng lên, và trong thoáng chốc cô tự hỏi vì sao anh ta dường như lúc nào cũng một mực tỏ ra giễu cợt và cay nghiệt như thế.

“Lên giường với tôi là một gợi ý, không phải đòi hỏi. Nhân tiện, đó là một gợi ý hay đấy.”

“Không phải. Tôi thậm chí còn không thích ngài. Vì sao tôi lại muốn... thân mật với ngài chứ?”

Trong chốc lát anh ta có vẻ thực sự ngạc nhiên. “Người ta cứ phải thích nhau mới được làm chuyện gì sao? Nó chỉ là hành động đem lại khoái cảm thôi mà?”

Trời ơi, giờ thì cô sắp ngất đến nơi rồi. Bàn luận về chuyện tình dục giữa một phòng vũ hội với Hầu tước St. Aubyn có khác gì muốn được hư hỏng chứ! Dù vậy anh ta luôn giữ giọng thật thấp và cô hy vọng không ai nghe lỏm được. Có thể người ta nghĩ cô chỉ đang chuyện phiếm với anh ta, cô sẽ lo chuyện đó sau. “Tôi thừa nhận là mình chẳng biết gì về những thứ ngài đang nói tới,” cô đáp lại, “nhưng tôi nghĩ bất cứ sự tương tác nào giữa hai con người sẽ... tốt đẹp hơn nếu có tình cảm chân thực trong đó.”

“Sự khờ khạo của cô thật đáng nể,” anh ta nói, rồi cúi đầu xuống thì thầm, “và tôi rất vui lòng được khai sáng sự ngu dốt của cô.”

Môi anh ta cọ vào tai cô, nhẹ như cánh bướm, và Evie rùng mình. *Anh ta chỉ đang đùa mình thôi*, cô kiên quyết tự nhủ. *Anh ta buồn chán, và đang tìm cách giải khuây.* “Dừng lại,” cô yêu cầu, bực bội vì giọng mình run run.

Điều van kết thúc, và hầu tước buông cô ra trước khi cô kịp vùng đi. Cô đoán sẽ có một câu nhận xét riêng tư và đáng xấu hổ nữa, nhưng thay vào đó anh ta lại cúi đầu chào một cách lịch thiệp. “Cô đã hoàn thành phần việc như trong thỏa thuận,” anh ta nói, môi cong lên thành một nụ cười êm ái. “Hãy có mặt ở trại trẻ lúc mười giờ sáng mai để gặp người hộ tống của cô. Nếu đến muộn, cô sẽ mất cơ hội.”

Một lần nữa, cô chưa kịp phản ứng gì thì anh ta đã rảo bước vào đám đông khách khứa. Bọn họ rẽ ra như sóng cho anh ta đi qua. Evie đột ngột cảm thấy cần chút không khí trong lành.

Đám đông ồn ào cười nói cũng rẽ lối cho cô khi cô đi ra ban công. Cô không thể nghe thấy họ đang nói gì, mà cũng không cần nghe; thế nào họ chẳng bàn tán về cái họ Ruddick và tước hiệu St. Aubyn, và đó không thể nào là những chuyện hay ho được.

“Evie,” một giọng nữ cất lên từ phía sau, rồi một bàn tay nắm lấy tay cô.

“Lucinda,” cô quay lại, thở phào nhẹ nhõm. “Mình không biết cậu lại ở...”

“Cậu điên à?” Lucinda tiếp tục vẫn bằng giọng thì thào. “St. Aubyn? Cậu có biết anh cậu sẽ nói gì nếu nghe được chuyện này không?”

“Mình dám chắc anh ấy sẽ biết,” Evie đáp khi cả hai bước ra ngoài ban công thoáng mát. “Chỉ khi mình làm chuyện gì đó mà anh ấy không chấp nhận thì anh ấy mới nhận ra mình cũng có đầu óc như ai.”

Lucinda nhìn cô bằng cặp mắt màu nâu lục nhạt nghiêm nghị. “Lần này mình thiên về phía anh ấy. Nổi loạn là một chuyện, nhưng St. Aubyn ư?”

“Cậu có biết anh ta có chân trong ban quản trị trại mồ côi Trái tim hy vọng không?”

Miệng bạn cô mở ra rồi lại ngậm vào. “Mình không biết. Tội nghiệp lũ trẻ. Nhưng Evie,

chuyện đó thì liên quan gì chứ?”

“Mình muốn bắt đầu một số chương trình ở đó,” Evelyn đáp, bần khoăn không biết làm cách nào để thuyết phục Lucinda về tầm quan trọng của những kế hoạch ấy trong khi bản thân cô còn chưa hiểu rõ vì sao nó lại trở nên quá ý nghĩa với mình như thế.

“Thật... đáng ngưỡng mộ.”

“Cậu không nghĩ mình sẽ làm được đúng không?” Evie hỏi vặn, những ám ức trong buổi tối nay khiến giọng cô gay gắt hơn mong muốn.

“Không phải thế,” Lucinda vội đáp. “Mà là... nếu cậu đã quyết định muốn dồn sức vào việc gì, thì có những nơi tốt hơn mà không cần hợp tác với Hầu tước St. Aubyn.”

“Ừ, mình biết. Nhưng mình đã chọn nơi này trước khi biết về anh ta, và mình nghĩ thật hèn nhát khi quay lưng với nơi cần đến mình chỉ vì một thành viên trong ban quản trị có tai tiếng.” Anh ta là chủ tịch ban quản trị, và thực ra từ “tai tiếng” không đủ để miêu tả về anh ta, nhưng điều đó chẳng thay đổi được cuộc tranh luận.

“Dù vậy,” bạn cô nói, chậm rãi hơn, “điều đó cũng không giải thích được lý do cậu khiêu vũ với anh ta.”

“À. Đó là một sự trao đổi; anh ta đồng ý cử người đưa mình đi thăm trại trẻ vào ngày mai nếu mình nhảy điệu van với anh ta.”

Nét mặt Lucinda vẫn không tin lắm. Nhưng vốn là một người bạn tốt, cô đành gật đầu. “Chỉ xin cậu nhớ cho, St. Aubyn chưa từng làm chuyện gì mà không ra giá, và những việc anh ta làm chưa bao giờ vì lợi ích của ai khác.”

Hồi ức đôi môi anh ta chạm vào tai cô khiến Evie rùng mình. “Mình biết điều đó, Luce. Trái với quan điểm của hầu hết đàn ông, mình cũng không ngu ngốc lắm đâu.”

“Dù là thế, có lẽ cậu nên nói chuyện St. Aubyn với Dare. Bọn họ quen biết nhau.”

“Ồ, được thôi, nếu nó làm cậu cảm thấy khá hơn.”

“Mình cảm thấy ra sao không thành vấn đề, Evie. Nhưng cậu hãy cẩn thận.”

“Mình sẽ cẩn thận.” Cô thở dài trước vẻ lo lắng của Lucinda. “Mình hứa mà.”

Victor đang đứng chờ cô ngay trong nhà. “Evie.”

Evelyn ra hiệu bảo Lucinda đi, rồi tự hỏi liệu có phải con người đến một độ tuổi nhất định rồi mới bị đột quỵ hay không.

“Anh Victor.”

Anh cô nắm lấy cánh tay cô, một cử chỉ có vẻ trù ối, trừ việc nó có khả năng sẽ để lại vết bầm. “Về nhà ngay,” Victor lớn tiếng. “Đồ ngu ngốc, khờ khạo, đầu đất...”

“Thêm một từ nữa,” cô hạ giọng, “là em sẽ ngã vật ra sàn và bất tỉnh nhân sự ngay. Chuyện đó sẽ khiến anh trông rất, *rất* độc ác đấy.”

Với cái nhìn âm hiểm, Victor thả tay cô ra. “Về nhà chúng ta sẽ nói tiếp,” anh cô gầm gừ.

Tuyệt. “Chắc chắn rồi.” Cô nhìn qua vai anh, thấy một vị cứu tinh tóc đen đang tiến lại. “Giờ thì, nếu anh không phiền, bạn nhảy trong điệu vũ bốn cặp đang chờ em.”

Victor quay đầu lại. “Dare.”

Tristan Carroway, Tử tước Dare, gật đầu đáp lễ, gương mặt nghiêm nghị của anh đối nghịch với đôi mắt xanh lơ lấp lánh. “Chào Ruddick.”

Ném cho cô ánh mắt tức giận cuối cùng, Victor sải bước về những bằng hữu chính trị mới nhất. “Đồ quỷ độc ác,” cô lầm bầm.

“Anh hy vọng em biết là anh thà bẻ gãy cổ mình còn hơn nhảy điệu vũ bốn cặp,” Dare nói, khoắc lấy tay cô.

“Em biết mà.”

“Anh đã được yêu cầu hộ tống em đến chỗ Georgiana,” anh hòa nhã nói, dẫn cô đi vòng qua đám đông. “Cô ấy muốn trừng phạt em.”

Dường như tối nay ai cũng định thế thì phải. “Còn anh nghĩ sao, đức ngài?”

“Anh nghĩ dù Saint đang chơi trò gì, có lẽ em cũng không muốn góp phần trong đó.”

“Em tưởng hai người là bạn?”

Tử tước nhún vai. “Bọn anh vốn là bạn. Giờ thỉnh thoảng vẫn chơi bài với nhau.”

“Tại sao mọi người gọi anh ta là Saint^[4]?”

“Ngoài lý do hiển nhiên à? Cậu ta thừa hưởng tước hiệu St. Aubyn từ năm sáu hay bảy tuổi. Anh cho rằng gọi “Saint” phù hợp với một chàng trai trẻ hơn cái tên dài thượt ‘Hầu tước St. Aubyn’. Nhưng giờ thì anh nghĩ cậu ta thấy nó... buồn cười, bởi cậu ta đã trượt rất xa khỏi sự thánh thiện mà không may nghĩ đến địa ngục.”

Evie khúc khích cười, dù vậy những nhận xét của Dare làm cô hơi ngạc nhiên. Danh tiếng phóng đảng của Dare đã được đảm bảo chắc chắn, nói thế còn là nhẹ, nhưng hiện giờ anh đã cưới một cô nàng miệng lưỡi cay nghiệt nhất từ trước đến nay, nên hầu hết tin đồn đã lắng xuống. Nếu anh thấy cần thiết phải cảnh báo cô về St. Aubyn, lời nói của anh là điều cô nên nghiêm túc xem xét.

“Cám ơn anh vì lời nhắc nhở,” cô nói, tặng anh một nụ cười ấm áp, “nhưng ngài St. Aubyn chỉ là một chướng ngại trong bước đầu dự án của em. Vài ngày nữa em sẽ có rất ít hoặc không còn lý do mà để mắt đến ngài ấy nữa.”

“Cho đến lúc đó, chớ có chủ quan mà quay lưng lại với anh ta nhé, Evie.”

Câu nói ấy không làm cô cảm thấy khá hơn chút nào trong chuyện này. Cùng lúc, mọi lời đồn và cuộc gặp trực diện cuối cùng với St. Aubyn chỉ khiến cô càng thêm hiếu kỳ. Tuy nhiên, nếu mọi sự thế này, tốt hơn cô nên bỏ qua những thắc mắc không có lời giải về anh ta.

Cô dành buổi sáng hôm sau để soạn các câu hỏi và những điểm chính cần thực hiện trong chuyến đi tới trại trẻ. May sao Victor đã tức tốc đi đến một cuộc họp từ sớm, sau khi ném cho cô một cái nhìn trừng trừng đáng sợ như tự hỏi làm sao cô còn thở được khi anh ấy không bảo cô làm thế. Cô tránh dấn động đến chuyện điệu van với St. Aubyn càng lâu, anh cô càng dễ quên nó – nhất là nếu anh ấy cần cô đi dự một tiệc trà hay quyến rũ một trong những bằng hữu béo phị hời hợt của anh.

Nếu Victor phát hiện ra những kế hoạch của cô, anh ấy sẽ cấm cô làm bất cứ chuyện gì cho trại trẻ. Và nếu điều đó xảy ra, cô không chắc mình sẽ làm gì. Nên tốt nhất là đừng để anh ấy phát hiện.

Chỉ có vài nơi cô có thể đi mà không cần người hộ tống là nhà Lucinda, nhà Georgiana, hoặc nhà dì Houton, nên cô dặn ông quản gia là Victor có thể tìm cô ở nhà dì. Xem ra đó là nơi ít khả năng khơi lên cơn giận dữ hay nghi ngờ của anh ấy nhất. Thật lố bịch khi phải nói dối về những hành động tốt đẹp, nhưng cô không muốn kế hoạch của mình bị phá hỏng trước khi có cơ hội

bắt đầu.

Khi Phillip dừng xe trên đường Great Titchfield, Evie ngồi lại trong xe một lúc lâu, đảm bảo chắc chắn mình mang đủ bút chì, giấy và những ghi chú để trông không giống một kẻ ngốc trước mặt người hộ tống – hoặc lũ trẻ. “Vui lòng đợi tôi,” cô nói. “Tôi chỉ đi một lúc thôi.”

Người xà ích gật đầu. “Tất cả là do đường xá giữa dinh thự Ruddick và nhà bà Houton quá rắc rối,” ông nói, đóng cửa lại sau lưng cô rồi trèo lên ghế đánh xe.

Evelyn mỉm cười với ông, lòng thầm biết ơn. Từ khi Victor ở Ấn Độ trở về, tất cả người làm trong nhà đã bao che giúp cô trốn khỏi những lời chỉ trích về chính trị như cơm bữa của anh ấy. Hẳn họ cũng biết nếu anh ấy phát hiện ra hành vi của họ, thì cả đám sẽ bị đuổi việc ngay tức khắc.

Evie vội vã băng qua đường. Cô cau mày khi gõ cửa trại trẻ. St. Aubyn đã không nói ai sẽ dẫn cô đi thăm nơi này. Hy vọng không phải là bà phụ trách đáng sợ. Evie không thể hình dung bà ta sẽ tỏ thái độ giúp đỡ hoặc thấu hiểu, dù chỉ là chút ít.

Cánh cửa cột kết mở ra. “Gì vậy?” bà phụ trách hỏi, đôi vai rộng của bà ta che kín khung cửa. *Khỉ thật.* “Tôi có hẹn sáng n...”

Bà phụ trách nhún gối chào một cách gượng gạo. “Ồ... cô là tiểu thư Ruddick,” bà ta ấp úng, cúi chào lần nữa. “Xin mời vào. Rất hoan nghênh cô, thưa cô.”

Evie bước qua bà ta vào tiền sảnh, không biết nên cảnh giác hay nên nhẹ nhõm trước thái độ nhã nhặn đột xuất của bà ta. Nhưng mọi suy tính xa xôi bỗng bị chặn lại ngay khi cô trông thấy người đang đứng tựa vào lan can cầu thang.

Ngay cả giữa buổi sáng mùa hè London đẹp trời, ở Hầu tước St. Aubyn vẫn phảng phất dáng vẻ của bóng đêm. Có thể là vì tiếng tăm của anh ta, nhưng không có nó đi nữa, Evie vẫn biết anh ta không thuộc về nơi có những bức tường xám trắng đơn điệu và những ngọn nến mờ mờ. Những ngọn chúc dài, bức tường dán giấy đẹp đẽ và những phòng ngủ buông rèm mờ tối mới đúng là môi trường cư ngụ đích thực của anh ta.

“Cô đang nhìn chăm chăm tôi đấy, tiểu thư Ruddick,” anh ta nói, thẳng người lên.

Evie giật mình. “Tôi chỉ kinh ngạc khi gặp ngài sáng nay thôi,” cô đáp trả. “Ý tôi là, tôi lấy làm cảm kích vì ngài đã đích thân nói rằng tôi sẽ có một chuyến thăm thú, nhưng ngài gửi một lời nhắn cũng được mà.”

Anh ta gật đầu, tiến về phía cô với dáng đi oai vệ của loài báo. “Phải thú thực, thường khi tôi nhìn thấy mặt trời buổi sáng là những khi tôi chưa lên giường đi ngủ.”

Evie không biết trả lời làm sao. “À, ờ, nếu bà...” Cô ngưng bật, bối rối.

Saint liếc bà phụ trách. “Mà tên bà là gì ấy nhỉ?”

“Bà Natham,” bà phụ trách đáp. Nghe giọng nói thì đây không phải lần đầu tiên bà ta cung cấp cho hầu tước thông tin này.

“Cảm ơn,” Evie nói, khẽ cười với người phụ nữ. Bước đầu làm quen của hai người đã khá tệ; nên không lý nào để cho rằng họ có thể hòa thuận với nhau. “Nếu bà không phiền, bà Natham, thì tôi muốn bắt đầu chuyến thăm.”

“Tôi... nhưng... à...”

“Bà ấy sẽ không dẫn cô đi,” hầu tước nói, giọng nhuốm vẻ hài hước giễu cợt. “Mà là tôi.”

“Ngài?” Evie buộc miệng trước khi kịp dừng lại.

“Phải, là tôi. Chúng ta đi chứ?” Anh ta dẫn đường tới một cánh cửa bên phải tiền sảnh rồi mở cửa sẵn cho cô.

“Nhưng... chẳng phải ngài có những việc quan trọng hơn cần làm sao?”

“Không hề.” Miệng anh ta cong lên thành một nụ cười gợi cảm. “Cô đã yêu cầu một chuyến thăm. Tôi đang thực hiện nó. Nếu không muốn, cô cứ thoải mái bước ra cửa. Nhưng không được quay lại nữa đâu.”

Thế đây. Lại là một nỗ lực ép buộc người khác của St. Aubyn thông qua đe dọa. Tuy nhiên, sáng nay cô không ở trong tâm trạng bị dọa dẫm. Hôm nay cô có thể bắt đầu làm một việc có ích, và không một hàu tước đáng chán, ngạo mạn nào đuổi cô đi được.

Saint phải khó khăn lắm mới nén được cười. Vị khách của anh nom như chú nai bị một đàn sói vây quanh, không biết chạy hướng nào. Hẳn cô đã nghĩ sẽ dành cả buổi sáng tán gẫu với mẹ quá vật, quý bà Tên-là-gì-cũng-được kia. Ý nghĩ thực sự phải đối mặt với những đứa trẻ mồ côi và xem nơi chúng sống hẳn khiến cô nàng tiểu thư khiếp hãi.

Đôi mắt xám đầy biểu cảm của cô hết quan sát anh lại nhìn cánh cửa phía xa, như thể đang cân nhắc nếu bước vào rồi đi ra liệu có còn sống sót. Điều đó hẳn sẽ rất thú vị, nếu nó không quá dễ đoán như thế.

“Được rồi, thưa ngài,” cô nói, rồi ra hiệu cho anh dẫn đường.

Saint rời khỏi sảnh, nhanh chóng che đậy sự ngạc nhiên. Tiểu thư Ruddick đi bên anh vào hành lang tầng dưới. Hừm, có lẽ cô gái này không dễ đoán bắt như anh tưởng. Điều đó khiến cô trở nên khác biệt so với hầu hết đám phụ nữ anh đã từng tiếp xúc. “Những phòng này chủ yếu dành cho các công việc hành chính. Phòng này từng được dùng làm quầy bar cho binh sĩ...”

“Là doanh trại của Đội cảnh vệ Coldstream của vua George đệ nhị,” cô nói nốt. “Hiện giờ ngài dùng chúng vào mục đích gì?”

“Cô đã tìm hiểu trước,” anh nói một cách miễn cưỡng.

“Ngài có ngạc nhiên không?” Cô bình tĩnh hỏi.

Lúc này còn hơn cả ngạc nhiên. “Tôi sẽ cho cô biết.” Saint hướng sự chú ý trở lại hành lang dài. “Trại trẻ dùng những căn phòng này làm nơi chứa đồ cũ và nơi ở của người quản lý sổ sách.”

Cô gạt đầu, ghi chép gì đó vào trang đầu xấp giấy kẹp trên cánh tay trái. “Ở đây có bao nhiêu văn phòng?” cô hỏi. “Và chúng rộng chừng nào?”

Vậy là tiểu thư Ruddick nhút nhát giờ đây đã thành con người của công việc. anh nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của cô. “Về số lượng thì khoảng một tá. Còn kích thước, tôi không biết. Sao ta không vào một phòng và tìm hiểu xem?”

Cô nuốt xuống, ngẩng lên khỏi bản ghi chép. “Tôi... tôi không nghĩ chuyện đó là cần thiết. Đằng nào tôi cũng không mang dụng cụ để đo.”

“À.” Giờ cô lại trở thành cô thiếu nữ nhút nhát rồi. “Vậy cô có muốn tới phòng nhạc hay phòng khách không? Hay phòng khiêu vũ chẳng hạn. Tôi đảm bảo cô sẽ thấy ở đó thoải mái hơn nhiều.”

Evelyn dừng bước đột ngột đến mức Saint phải quay lại nhìn cô. Cô nhìn anh một lúc lâu. Phụ nữ ít khi làm thế, và lý do ấy khiến anh phải khâm phục cô. Nhưng lát nữa, thể nào cô nàng

cũng bắt đầu khóc, mà anh thì ghét cay ghét đắng chuyện đó.

“Tôi cần làm rõ một điều,” cô nói, giọng hơi run run, giống như lúc nhận lời nhảy điệu van với anh. “Tôi không sợ nhìn thấy điều gì đó không thoải mái. Tôi không thể làm tốt được chuyện gì hữu ích cho một tổ chức mà không cần đến sự giúp đỡ. Điều tôi không muốn là để công việc mạo hiểm này hủy hoại danh tiếng của mình. Bản thân việc được ngài hộ tống đã là một sự liều lĩnh, nhưng ít nhất ở hành lang chúng ta còn có người làm chứng. Đi vào một nhà kho với ngài là việc làm ngu ngốc đồng thời cũng là vô ích của tôi.”

Anh thông thả lùi một bước về phía cô. “Có thể là ngu ngốc,” anh thì thầm, “nhưng sẽ không vô ích. Tôi có thể dạy cô nhiều điều. Chẳng phải đây là lý do cô tới đây sao? Để học hỏi?”

Sắc đỏ lan khắp hai má Evelyn. Saint ngẩng ngửa vẻ mặt, tư thế và ngôn ngữ từ cơ thể mảnh mai, xinh xắn của cô. Mặc dù rất có kinh nghiệm về phụ nữ, anh tuyệt không hiểu gì về những cô trình nữ. Quan điểm của anh rất rõ ràng; sự kích động dai dẳng của họ làm mọi chuyện phức tạp lên bội phần.

Nhưng cô gái này khiến anh tò mò.

Cô quay gót. “Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài.”

“Bỏ cuộc sớm vậy sao?” Saint hỏi, ép mình không được đuổi theo cô. Anh chưa kết thúc với cô đâu, nhưng cũng sẽ không buông lời xin lỗi để cô được nhất thời thắng thế. Đó là cách anh điều khiển trò chơi.

“Tôi không bỏ cuộc. Tôi sẽ tiếp tục chuyến thăm với bà Natham. Chỉ ít bà ấy cũng không âm mưu dụ dỗ tôi trong một nhà kho để chối.”

Xem ra cô đã nghe tin đồn về anh và Lady Hampstead. Hầu như ai cũng biết cả. “Hãy đi tiếp với tôi. Tôi đã hứa với cô một chuyến tham quan, và cô sẽ có nó.”

Evelyn quay lại nhìn anh, tay nắm chặt xấp giấy đến nỗi các mép giấy quăn hết lại. “Một chuyến thăm trại trẻ, thưa ngài. Không phải những... nơi riêng tư của ngài.”

“Đồng ý – trong ngày hôm nay.”

Cô xem xét lời tuyên bố đó, rồi đi sang cánh cửa gần nhất. “Đây là nhà kho?”

“Đúng vậy.”

Không muốn cô có thể đổi ý và bỏ đi, nên Saint giữ khoảng cách khi cô mở cửa và bước vào trong. Một lát sau cô vừa bước ra vừa ghi chú thêm vào tập giấy của mình.

“Tất cả các phòng đều có cùng kích thước phải không?”

Saint cựa quậy, bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu khi cô tiếp tục ghi chép. Chúa lòng lành, một con bé khờ khạo hỏi những câu ngây ngô và dốc sức vào một công việc ngớ ngẩn. Anh bắt đầu mất kiên nhẫn. “Tầm tầm vậy.”

“Tốt, chúng ta đi tiếp chứ?”

Vậy là cô quyết định tin lời anh. Một sự ngạc nhiên nữa, và đem lại những kết quả còn bất ngờ hơn. Một phần trong anh nghĩ tiếp tục chuyến thăm là vô ích, vì anh đã hứa sẽ không dụ dỗ cô. Nhưng một phần khác lại háo hức chỉ về phía cuối hành lang. “Cô đang viết gì thế?” anh hỏi để cố làm bản thân sao nhãng khi họ đi tiếp đến đầu kia hành lang.

“Những ghi chú.”

“Về kích thước nhà kho?”

“Tôi không muốn tiết lộ cho đến khi tôi trình bày trọn vẹn bản kế hoạch, thưa ngài St. Aubyn. Tôi tin ngài có đủ những thành kiến về tôi mà không cần tôi cung cấp thêm.”

“Saint,” anh nói, phớt lờ phần cuối lời bình luận của cô.

Cô ngược nhìn anh, đôi má vẫn ửng lên sắc hồng quyến rũ do phải liên tục đối mặt với sự hiện diện của anh. “Xin lỗi, ngài nói gì?”

“Tôi bảo cô hay gọi tôi là Saint. Hầu như ai cũng gọi thế.”

Evelyn hắng giọng. “Vậy thì, Saint.”

Anh nhìn cô cho đến khi cô quay đi. Rõ ràng cô sẽ không cho phép anh gọi cô bằng tên thánh để đổi lại, nhưng điều đó đâu có ngăn được anh.

“VẬY... đây là tất cả những căn phòng không sử dụng?” cô phá vỡ sự im lặng.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta đã tìm hiểu chuyện đó rồi.” Anh kìm lại một nụ cười toe toét. “Hay cô đã hết câu hỏi? Cô có thể miễn cho tôi sự phiền phức của việc làm hướng dẫn viên nếu cô...”

“Tôi đang làm sáng tỏ đây,” cô nghiêm nghị nói, “và tôi không hề yêu cầu ngài dẫn đường cho chuyến thăm này. Đó là ý của ngài, thưa ng... Saint.”

Giờ thì cô đang đấu khẩu với anh, Saint tự hỏi phản ứng của cô sẽ như thế nào nếu anh ghì chặt cô vào bức tường sơn trắng và hôn cô. Mà anh cũng không dừng lại ở đó. Một khi anh đã đặt tay lên người cô rồi tháo chiếc mũ bonnet vô cùng ngoan đạo và đôi găng tay bằng da dê non kia ra, anh sẽ tiếp tục khám phá thân hình mảnh mai không một mảnh vải của cô, cho đến khi tìm ra lý do vì sao cô làm anh khuấy động, cho đến khi gạt được những ý nghĩ về trinh nữ ra khỏi đầu.

Có lẽ vấn đề là ở đó: với chiếc mũ bonnet, đôi găng tay và chiếc váy cao cổ thủ cựu cô mặc cho chuyến thăm, ý nghĩ về làn da mềm mại ấm áp bên dưới tất cả những lớp vải kia khiến trí tưởng tượng của anh bay bổng không ngăn lại được.

“Ngài không định nói gì sao?” Evelyn hỏi, lại quay ra nhìn anh.

“Tôi sẽ nói, nhưng tôi đã hứa rằng sẽ cư xử phải phép.” Và anh mong cô sẽ cảm kích vì điều đó, bởi anh hiếm khi làm thế. Thực ra là gần như chưa bao giờ.

“Và tôi nên lấy làm biết ơn?”

“Không hẳn. Tôi còn lấy làm biết ơn hơn nhiều nếu tôi *không* cư xử phải phép. Tiếp theo cô muốn thăm khu bếp hay bọn trẻ?”

“Tôi nghĩ là khu bếp.” Cái mũi xinh xắn nhăn lại, như thể cô đang nghĩ đến điều gì đó không hài lòng. “Tôi muốn có một cơ hội đối chiếu trước khi nói chuyện riêng với bọn trẻ. Tôi không tránh mặt chúng đâu.”

“Tôi nào có nói thế.”

Cô nhìn anh, ánh mắt đượm vẻ thích thú. “Ngài đã định nói thế.”

Mất một lúc Saint quá ngơ ngẩn trước nụ cười của cô để mà đáp lại. Anh bực dọc vì hôm nay đã dậy quá sớm. Chẳng chuyện gì có ý nghĩa cả. Và chắc chắn không gì giải thích được lý do vì sao anh bắt đầu thích làm hướng dẫn viên trong chuyến thăm trại trẻ mồ côi Trái tim hy vọng cho một cô bé con đúng nghĩa như Evelyn Marie Ruddick.

Chương 4

*Nghĩ cũng tiếc đời có nhiều cô gái,
Tốt, yên tâm mà lấy phải chồng đàn.
Hay những vị làm như mình thông thái,
Mà chuyện trò chỉ biết ngấm bàn chân!
Tôi nói thế, chắc ít nhiều không phải,
Tôi, anh chàng chưa vợ, phó thường dân,
Xin mạn phép nhắc những ông chồng đó
Rằng có vợ, hãy xem chừng bị xô!*

*-Huân tước Bryson,
Don Juan, Chương I[5]*

Evie cứ quên viết lại những ghi chú, và cô biết đích xác sự dăng trí ấy là do ai.

Ngày mới của cô đã bắt đầu bằng mối lo không biết mình có đảm đương nổi công việc hay không. Với Saint làm người tháp tùng, nỗi lo lắng của cô tăng lên gấp trăm lần. Đàn ông chẳng có gì mới mẻ; cô đã trò chuyện với họ, đùa cợt với họ, và được hàng tá người tán tỉnh từ khi cô ra mắt. Họ hiếm khi khiến cô phải biểu lộ gì ngoài một tiếng cười khúc khích hay một cái cau mày. Tuy nhiên, Hầu tước St. Aubyn không giống bất cứ ai trong số đó. Anh ta đích thị là kiểu đàn ông mà cả mẹ cô và trực giác của cô đều mách bảo hãy tránh xa bằng mọi giá. Nhưng trong nỗ lực đầu tiên để thoát khỏi cuộc sống chán ngắt dưới sự kiểm soát của anh trai, có vẻ như cô sẽ phải đụng độ với gã vô lại này.

Vì lý do nào đó mà anh ta đã tỏ ra lịch thiệp từ khi cô đặt ra quy định về cách cư xử sáng nay. Dù cảm thấy bất an khi có một con báo đi bên cạnh, ngay cả khi nó đã thu những móng vuốt vào, cô vẫn sẽ tận dụng tình hình một cách triệt để. Cô ngoái lại nhìn anh ta đứng trước cửa phòng ngủ tập thể nữ, hai tay khoanh trước ngực. Anh ta lại đang nhìn cô – nói đúng hơn, vẫn nhìn cô – đôi mắt màu xanh sáng tìm kiếm hay quan sát điều gì đó mà cô cho rằng rất thiếu đứng đắn.

“Cô Evie, em tưởng cô mang bánh pudding cho chúng em?” Molly lên tiếng, giọng nói ỉu xìu của nó khiến Evelyn sực tỉnh.

“Cô sẽ mang như đã hứa, nhưng hôm nay cô chỉ muốn nói chuyện với các em, có được không?”

“Ngài ấy có vào không ạ?” một đứa thì thầm, kéo theo tiếng cười rúc rích nho nhỏ.

“Ước gì ngài ấy vào,” một đứa khác trong bọn nói, nở nụ cười bên lên. “Em nghe nói dinh thự của ngài ấy ở St. Aubyn được dát bằng tiền vàng.”

Evie cau mày. “Em bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy, thưa cô. Tám tháng nữa là em sẽ rời khỏi đây, sống với người yêu em ở Covent Garden, em cho là thế.”

“Trời đất, cô hy vọng là không,” Evie lẩm bẩm, nhìn kỹ hơn đám trẻ xung quanh mình. *Đó là những gì bọn chúng kỳ vọng vào cuộc sống sao?*

“Tao thà sống trong ngôi nhà có sàn lát vàng, chứ chẳng thèm đồng rác ở Covent Garden.”

“Làm như ngài ấy sẽ cưới con gái một thợ may ấy, Maggie. Chì thậm chí không xứng lau sàn nhà ngài ấy, lại còn đòi đứng lên trên.”

Maggie xoay chiếc váy vải bông sờn rách quanh hông, quất mép váy vào người Molly. “Tao đâu có bảo là chúng tao sẽ cưới nhau đâu, đồ dở hơi,” nó lầu bầu.

Molly thè lưỡi. “Thế thì chị chẳng khác nào con đ...”

Hy vọng St. Aubyn không nghe được đoạn hội thoại đó, Evie bước vào chặn giữa hai đứa. Không đứa nào được đá, dấm hay chửi rửa nhau lúc cô ở đây. “Cô dám chắc đức ngài St. Aubyn không đáng để gây nên sự nhặng xị này, dù sàn nhà ngài ấy lát bằng gì đi nữa. Và cô cũng không muốn biết về ngài ấy, cô muốn biết về tất cả những quý cô trẻ ở đây.”

“Em không phải một quý cô trẻ. Em chỉ là một đứa con gái thôi.” Rose bước tới, con búp bê nhem nhuốc bị nó nắm một chân lung lảng. “Và bọn em đều là trẻ mồ côi.”

“Không phải tất cả chúng ta,” một trong hơn hai mươi đứa con gái – cô nghĩ là Iris – xen vào. “Bố của William và Penny bị đi đày bảy năm mà.”

Alice Bradley toe toét. “Còn bố của Fanny thì bị giam trong nhà tù Newgate vì đập một cái chai lên đầu đựng nước của lão chủ quán rượu.”

“Cái lão quái đản ấy đáng bị thế,” Fanny vặc lại, siết chặt hai bàn tay vào vạt váy nâu cau bần.

“Ngưng kể lể đi, con ngốc Alice kia, không chúng tao sẽ mách với cô ấy là mẹ mày làm sao mà phải vào nhà tù Newgate đấy,”

“Mày không được nói!”

Ôi trời. “Nào nào. Để cho cô đặt câu hỏi nhé, và trong các em ai muốn trả lời nào?” Cô lại ngồi xuống vuốt phẳng nếp váy.

Rose dựa vào đầu gối cô. “Em thích cách nói của cô,” nó nói, gãi gãi móng bằng bàn tay không cầm con búp bê.

“Cảm ơn Rose.”

“Câu hỏi đầu tiên là gì ạ?”

Evie hít sâu một hơi. Chắc chắn cô không muốn làm hoặc nói điều gì khiến lũ con gái phật ý nhau hoặc phật ý với cô, cũng như không để miệng lưỡi St. Aubyn có thời cơ châm chọc.

“Câu hỏi đầu tiên là, có bao nhiêu em biết đọc?”

“Đọc?” Penny bật ra. “Em tưởng cô sẽ hỏi bọn em thích những loại kẹo nào chứ?”

“Đúng rồi, kẹo. Cô là người mang kẹo đến đây hôm trước phải không?”

Evelyn cố làm ngơ ánh mắt tự mãn và giễu cợt đang chiếu vào cô ngoài khung cửa. Cô ước gì anh ta đi chỗ khác để cô có thể tập trung, nhưng rõ ràng anh ta không có ý định làm thế.

“Nhưng còn câu hỏi của cô? Có em nào...”

“Kẹo cơ!”

Căn phòng như nổ tung trong điệp khúc mang tên kẹo ầm ĩ và hỗn loạn. Điều này thật khủng khiếp, chưa đầy mười phút cô đã hoàn toàn mất kiểm soát tình hình. Giờ sẽ chẳng đứa nào trả lời lấy một câu hỏi của cô.

“RA NGOÀI!”

St. Aubyn xuất hiện bên cạnh cô. Nghe tiếng quát của anh ta, bọn trẻ ré lên và chạy tán loạn ra cửa, điệp khúc kéo tan rã thành những tiếng cãi cọ và chí chóc.

Loáng một cái trong phòng chỉ còn mình cô và hầu tước. “Đâu cần phải làm thế,” cô cầu nhàu, loay hoay sắp xếp mấy tờ giấy để khỏi phải nhìn ánh mắt thích thú và chế nhạo của anh ta.

“Chúng làm tôi ong cả đầu,” anh nói. “Một đám gà mái nhãi ranh cục ta cục tác. Cô đã xong cái việc vô nghĩa này chưa?”

Cô lắc đầu. “Chưa.”

“Cô Ruddick,” hầu tước lên tiếng bằng chất giọng trầm uể oải. “Tôi phải thừa nhận rằng cô đã kéo dài chuyển thăm hơn tôi nghĩ, nhưng rõ ràng cô sẽ chẳng làm nên cơm cháo gì ở đây đâu.”

Evelyn hít vào một hơi ngắn, không chịu đầu hàng những giọt nước mắt tuyệt vọng. St. Aubyn sẽ không được thấy cô khóc. “Vậy tôi nên về nhà và thuê thửa ruộng không, tôi cho là thế?” Tâm trạng phần nộ lại trở nên có ích. Ít ra nếu phần nộ, cô sẽ không khóc.

“Lời đề nghị ban đầu của tôi vẫn còn nguyên,” anh ta hạ giọng thấp hơn, lấy chiếc bút chì từ tay cô và kéo cô đứng dậy. Khi họ chạm vào nhau, sống lưng cô như có tia lửa điện chạy qua. “Cô sẽ thấy lên giường với tôi đem lại thỏa mãn hơn chuyện này nhiều.”

Anh ta lướt ngón tay cái dọc theo bờ môi cô, thật ấm áp và dịu dàng, và Evelyn nín thở. Một cách chậm rãi, như thể hai người đang ở trong chốn phòng the hơn là một phòng ngủ tập thể nữ rộng lớn cửa mở toang, anh ta cầm lấy xấp giấy của cô và đặt chúng xuống một cái giường.

“Ngài làm gì vậy?” cô thì thầm, giọng run run.

“Tôi định hôn cô,” anh ta trả lời, thản nhiên như đang bàn về cách bảo quản và đánh bóng đồ đạc.

Đôi mắt Evie nhìn trân trân vào miệng anh ta, vào đôi môi gợi tình hơi hé mở. Rồi cô sực tỉnh, ép mình không được đầu hàng trước ánh mắt thấu suốt và sức mạnh của thân hình cao lớn, rắn chắc kia. Cô biết mình có thể học được rất nhiều ở anh ta, nhưng những bài học ấy sẽ hủy hoại cô hoàn toàn. Có bao phụ nữ đã ngã gục trước anh ta, và giờ này bọn họ ở đâu?

“Th... thế ngài nghĩ ngài là vua Richard đệ tam^[6] sao?” Cô lắp bắp, lùi dần cho đến khi bắp chân va vào thành giường.

Trán anh cau lại. “Giải thích xem.”

“Richard đệ tam đã quyến rũ chị dâu khi anh trai ông ta vừa mới mất.”

“Tôi biết chuyện đó,” St. Aubyn nói cộc lốc, khép lại khoảng cách giữa họ bằng một sải chân. “Nó biến tôi thành xấu xí, gù lưng^[7] và thành một kẻ đoạt ngôi không chính đáng như nào vậy?”

“Không phải thế, thưa ngài. Ý tôi...”

“Saint,” anh ta chỉnh lại, đưa tay gạt một lọn tóc trên trán cô.

Evie có một cảm giác rõ rệt rằng anh ta muốn và sắp tâm ăn tươi nuốt sống cô. Lại một cơn rùng mình nữa chạy dọc sau hai bắp chân cô. “Saint,” cô chữa lại. Trời ơi, nếu anh ta định hôn cô thật – nếu có ai nhìn thấy họ hôn nhau – cô sẽ bị đẩy về West Sussex vĩnh viễn. “Ý tôi muốn nói là ngài chê tôi bất tài và vô dụng, song lại cố lợi dụng nỗi thất vọng sau đó của tôi để quyến rũ tôi.”

Ánh mắt anh ta thay đổi trong tích tắc, rồi lại tối thẫm như cũ khi anh ta khẽ cười. “Cô

không vô dụng. Cô chỉ bước ra ngoài những ranh giới mà một cô bé nên nghiêm túc tuân thủ thôi.”

Xem ra phụ nữ đôi khi cũng tin lời anh ta, bằng không anh ta sẽ chẳng bao giờ dám nói điều gì quá lỗ bịch như vậy. Và anh ta vẫn còn sức mạnh cuốn hút cô, ngay cả khi cô biết phát ngôn của anh ta hết sức buồn cười. cô tự hỏi liệu anh ta có nghe được tiếng tim cô đập cô. Ánh mắt và bộ dạng anh ta vẫn đầy cám dỗ, nhưng ở một mức độ nào đó nó đảm bảo một lần nữa rằng cô đã chống đối anh ta quá trớn. “Và vị trí thích hợp của một cô bé là ở trên giường ngài, tôi đoán thế?”

Anh ta gật đầu, ghé lại gần hơn, ánh mắt chăm chú vào miệng cô. “Phải.”

“Vậy hẳn là giường ngài rất đông đúc,” cô nói, bước qua một bên và nhặt lại xấp giấy. “Tôi không nghĩ ở đó có chỗ cho tôi.”

“Evelyn...”

“Giờ tôi muốn đi thăm phòng ngủ tập thể nam,” cô lớn giọng, sai bước ra cửa và cố gắng không ù té chạy.

Evie chưa bao giờ nghĩ mình có thể cảm thấy tức giận và... háo hức như thế cùng một lúc. Trước giờ chưa từng có một kẻ khét tiếng phóng đảng và vô lại nào theo đuổi cô. Vậy mà giờ đây, cái kẻ khét tiếng nhất, cực kỳ đẹp trai và sành sỏi, lại đang tìm cách hôn cô – và hơn thế nữa. Thậm chí, có một chút hung tợn, bất chấp sự kính trọng tột độ và rõ rệt của anh ta đối với trí tuệ của cô.

Evie đi chậm lại, cau mày khi bước vào hành lang. Hoặc là hầu tước đang dụ dỗ cô, hoặc anh ta đang một lần nữa cố hăm dọa đuổi cô đi khi cô chưa có đủ thông tin để lập được bản kế hoạch. “Mà ngài đến với trại trẻ bằng cách nào vậy?” cô đánh bạo hỏi, không rõ mình thích bị cám dỗ hay bị đánh lạc hướng hơn.

“Vận rủi,” anh ta đáp, bắt kịp cô.

“Tôi tưởng những người như ngài không tin vào may rủi.”

“Có những chuyện mà khả năng con người cũng không bù lại được. Và đó là rủi ro.”

“Vậy vận rủi nào đưa ngài đến đây?”

Anh ta mỉm cười, vẻ mặt không có chút hài hước nào. “Cứ giả vờ tỏ ra hiếu kỳ nếu cô muốn, nhưng khi cái kế hoạch nhỏ của cô chẳng có gì ngoài kẻo và những bản đồng ca, cả hai ta đều sẽ biết lý do thật sự cô có mặt ở đây.”

“Lý do đó là gì, thưa ngài? Là ngài chẳng? Ngài hãy lưu ý rằng không một phụ nữ tự trọng nào muốn bị bắt gặp đi cùng ngài, và thêm nữa, dưới sự quản lý của ngày thì đây là một trong những cơ sở tiêu điều nhất dành cho người cơ nhỡ mà tôi từng thấy.”

Nó là cơ sở duy nhất cô được mục kích, nhưng mà anh ta không cần biết điều đó. Saint lầm bầm câu gì đó mà Evie không muốn hiểu. cô chưa kịp tiếp tục thắc mắc về những động cơ của anh ta, anh ta đã túm lấy tay cô và ấn cô vào tường.

Anh ta không đẩy, kéo hay dùng bất cứ vũ lực nào, nhưng lúc ấy có gắng sức cô cũng không thể vùng ra. Và cô quá hoảng hốt để mà cố.

“Đừng quên,” anh ta thì thào, cúi mặt xuống sát mặt cô, “là cô *đang* đi cùng tôi, và nếu cố tình khiêu khích *tôi*, cô không tránh được một số hậu quả đâu.”

Ép sát hơn, anh ta lướt miệng mình qua miệng cô, dịu dàng, ấm áp và thân mật, rồi đứng

thăng trở lại.

“Giờ ta đi chứ?” anh ta hỏi, miệng cong lên thành nụ cười mơ hồ và nhạo báng muôn thuở khi ra hiệu cho cô tiếp tục đi xuôi hành lang.

Đầu óc Evie quay cuồng. “Ngài... ngài là một... một tên vô lại.”

St. Aubyn dừng chân, xoay người lại, và lưng lững tiến về phía cô. Cô gắng hít vào để nói một câu gì đó phần nộ, cay độc hơn, nhưng anh ta đã khóa miệng cô trong một nụ hôn nóng bỏng và dữ dội. Ấn lưng cô vào tường, Saint ngửa đầu cô lên để ôm cô chặt hơn. Evie thoáng nghe tiếng xấp giấy rơi xuống sàn khi cô luồn tay vào chiếc áo vest đen của anh ta.

Hầu tước St. Aubyn quả là biết cách hôn. Vài dịp hiếm hoi đã có những người theo đuổi cả gan hôn cô. Cô thấy cảm giác đó cũng thú vị, nhưng chẳng có cơ sở để so sánh – cho đến bây giờ.

Hơi nóng chạy dọc sống lưng cô, những ngón chân bấm chặt xuống mũi giày. *Ngừng hôn anh ta ngay!* Cô hét lên với chính mình, cố gắng bắt những ngón tay buông khỏi ve áo anh ta.

Nhưng chính St. Aubyn là người ngừng hôn. Nhìn cô từ khoảng cách gần, anh ta đưa lưỡi liếm môi như thể vừa được ăn một món khoái khẩu.

“Cô ngọt ngào như mật ong vậy,” anh ta nhận xét, giọng thấp và kéo dài.

Evie cảm giác như mình đang đứng giữa một trận địa pháo thần công – hai tai ù đặc, hai chân yếu lả và run rẩy. Cô có một khao khát tuyệt vọng là trốn đến một nơi nào đó, bất cứ nơi nào an toàn. “Dù... dừng lại,” cô thét lên, xô mạnh vào ngực anh ta.

“Tôi dừng rồi mà.” Cú đẩy của cô chẳng làm anh ta nhúc nhích tí nào. Thay vào đó ánh mắt anh ta lại lia xuống miệng cô. “Lạ thật,” anh ta lẩm bẩm, như nói với chính mình, những ngón tay một lần nữa lại lướt trên môi cô.

Evelyn cố thở. “Lạ cái gì?”

Saint nhún vai, lùi ra. “Không có gì. Giờ tôi đưa cô đến phòng của bọn con trai được chưa?”

“Tôi tin tôi đã nhắc ngài điều đó rồi,” cô thốt ra, cúi xuống nhặt những tờ giấy. Cố nhiên anh ta không đề nghị nhặt chúng hộ cô. Những ngón tay cô run rẩy, vội vã vơ lấy đám giấy rồi ôm chặt trước ngực.

Anh ta dẫn đường khi họ đi dọc hành lang, còn Evie tranh thủ vài giây tĩnh tại để chỉnh lại mũ và gom lại chút lí trí vừa bị làm cho tan tác. Là một phụ nữ đoan trang, đứng đắn, lẽ ra cô nên tát St. Aubyn rồi lao ra khỏi tòa nhà – dù tất nhiên ngay từ đầu cô đã không nên đến trại trẻ Trái tim hy vọng.

Tuy thế, rõ ràng anh ta hôn cô đích thị là để cô tháo chạy. Dùng những lời miệt thị không có tác dụng, nên anh ta chuyển sang một cuộc tấn công riêng tư hơn. Nếu cô bỏ chạy, anh ta sẽ có cái cớ để không bao giờ cho cô trở lại nữa – và cô sẽ không có cơ hội chứng minh mình có thể làm việc gì hữu ích. Điều đó lẽ ra đã có tác dụng, ngoại trừ sự xấu xa đầy mời gọi và ráo riết ở đôi môi anh ta đã khuấy lên... một điều gì đó bên trong khiến cô gần như muốn anh ta lặp lại hành động ấy.

Saint mở cửa phòng ngủ tập thể nam, thầm nghĩ lẽ ra anh ta nên bắt đầu chuyến tham quan ở đây, chứ đừng dắt cô qua hết các phòng chứa đồ, nhà bếp và phòng tập thể nữ. Anh đang trở nên mềm mỏng, ăn nói văn hoa hơn. Đây mới là cuộc chạm trán sẽ khiến cô bỏ chạy, và nếu anh đưa cô đến đây từ đầu, anh đã chẳng việc gì phải hôn một cô gái khuôn phép như thế. Ruột

gan anh rõ ràng đang xoắn lại; anh không hề biết phải phản ứng ra sao trước một trình nữ.

Anh ngoái đầu. “Vào chứ?”

“Vâng, tất nhiên.”

Khi Evelyn đi lướt qua anh, anh cúi xuống để ngửi tóc cô. Hương chanh. Vị mật ong trên môi và hương chanh trên mái tóc, và làn da chắc là có vị dâu tây. Evelyn Ruddick là một bữa tráng miệng đích thực. Và anh cực kỳ muốn thưởng thức nó.

Sự tự kiềm chế chưa bao giờ có trong những đặc tính yêu thích hay vượt trội nhất của anh, nhưng anh cho rằng nếu chỉ nhào vào cô sẽ không đạt được cái anh muốn. Làm thế có thể khiến cô ngất xỉu, mà anh chẳng vui thú gì trước chuyện đó.

Gần hai mươi tư đứa con trai dồn xuống tít cuối phòng, túm tụm lại thành hình bán nguyệt men theo bức tường. giữa những tiếng la hét và tán dóc, anh vẫn nghe thấy tiếng đồng xu leng keng không lẫn đi đâu được.

“Chuyện gì...” Evelyn mở lời, rồi ngừng bật.

“Chúng đang tung tiền xu,” anh nói, đi chậm lại để nhìn cô.

“Đánh bạc? Trong một trại trẻ ư?”

Saint nén tiếng thở dài. Những cô bé đoan trang thật phiền phức hơn người ta tưởng. “Bất cứ đồng xu nào còn nằm trên sàn khi ta tới nơi,” anh cất giọng sang sảng, “đều sẽ bị tịch thu.”

Lũ trẻ hét toáng lên, phủ phục trên sàn nhà lượn những đồng xu đi lạc, trong lúc những đứa trẻ không can dự sắp thành một hàng ngoằn ngoèo và lộn xộn. Rất hiếm khi chúng thấy anh xuống đây, và chẳng đứa nào có vẻ vui sướng vì chuyện đó, không hơn gì anh.

“Đây là quý cô Ruddick,” anh nói, khoát tay về phía Evelyn. “Cô ấy muốn tìm hiểu về các cậu.”

“Cám ơn ngài St. Aubyn.” Đôi môi thoáng run lên lo lắng, cô bước vào giữa hàng ngũ. “Trước tiên, xin hãy gọi cô là Evie.”

“Tặng bọn em một cái hôn nào, Evie,” một trong những thằng con trai lớn nhất hét lên.

Saint toét miệng cười. Vì cô đã cho anh hôn, anh nghĩ bọn nhóc cũng có phần nào cơ hội. Anh khoanh tay, tựa người vào một trong những cây dầm đỡ chạy ngang phòng. Chuyện này sẽ hay ho đây.

“Nếu em muốn một cô gái hôn em,” cô đánh giọng nhìn vào kẻ yêu sách, “có lẽ trước tiên em hãy đi tắm đi đã.”

Những đứa khác cười ngặt nghẽo, trong lúc lời chế nhạo nhắm vào “Mulligan bẩn” lan khắp phòng. Saint mặc kệ chúng; rõ ràng cô không ám chỉ anh. Sáng nay anh đã tắm. Và cạo râu rồi.

“Nào nào,” Evie nói tiếp, vỗ vai Mulligan. “Cô không ở đây để đùa giỡn. cô muốn biết về các em. Các em ở trong đây cả ngày sao?”

“Mặt Sắt nói chúng em phải ở trong phòng hôm nay vì có thanh tra,” một đứa trả lời.

“Mặt Sắt?”

“Ý em là bà Natham, thưa cô Evie.”

“Cô hiểu rồi.”

Saint nghĩ hình như môi cô thấp thoáng một nụ cười, nhưng nó biến mất nhanh đến mức anh không dám chắc. Anh cau mày. Những quý cô đoan trang không có khiếu hài hước; tiếng

tầm khủng khiếp của anh đủ là minh chứng.

“Vậy ngày bình thường của các em diễn ra như thế nào? Ở trường học ấy?”

“Trường học?” Một đứa khác nhại lại. “Cô đến từ nhà thường diên à, cô Evie?”

“Có phải cô là một trong những quý cô mộ đạo, đến để cầu phước cho những tâm hồn vô đạo chúng em?” Mulligan xen vào.

“Không, tất nhiên là kh...”

“Đức cha Beacham vẫn đến đây vào Chủ nhật để cố gắng cứu vớt bọn em đấy,” lại một đứa khác lên tiếng.

“Không phải. Ông ấy đến vì bà Mặt Sắt!”

Evelyn liếc nhìn Saint tuyệt vọng, anh liền nhướn mày. “Có lẽ cô nên cho chúng bánh pudding,” anh gợi ý.

“Tao là kẻ vô đạo!”

“Tao là người da đỏ!” Một trong những thằng bé nhất reo hò, mở màn một điệu vũ chiến tranh.

“Thật thú vị, Evelyn,” Saint lẩm bẩm, chỉ đủ cho cô nghe. “Phải chăng cô đi đến đâu là gây om sòm đến đấy?”

Cô trừng mắt với anh, rồi nhanh chóng xóa ngay vẻ mặt đó khi quay lại với bọn trẻ. “Em có biết về người da đỏ không?” Cô xen vào, ngồi xuống ngang tầm mắt với chiến binh da đỏ tí hon. “Em có muốn tìm hiểu về họ không?”

“Randall đã kể cho em về họ. Họ lột da đầu người khác.”

Cô gật đầu, “Và họ có thể đi trong rừng mà không gây một tiếng động, lại còn có thể băng qua núi đá, lội qua những dòng sông để theo gấu một gấu nữa.”

Mắt thằng bé tròn xoe. “Họ làm được thế ư?”

“Ừ, tên em là gì?”

“Thomas Kinnett.”

Evie nghiêm trang. “Cậu biết không, cậu Kennet, khi giới thiệu mình với một phụ nữ, cậu nên cúi chào.”

Trán thằng bé nhăn lại. “Vì sao?”

“Để cậu có thể nhìn ngược từ dưới váy của cô ấy lên,” Saint nhận xét thản nhiên.

Đây đúng là minh chứng tiêu biểu; một phụ nữ ra sức nhồi nhét phép xã giao cho lũ trẻ con mà không biết liệu chúng đã bội thực chưa. Đột nhiên anh thấy thất vọng. Đã có lúc anh tưởng ngoài thân hình hấp dẫn ra, Evelyn Ruddick cũng có chút suy nghĩ.

“Ngài St. Aubyn!” Cô kêu lên, mặt đỏ bừng. Những tiếng cười hi hi ha ha bùng nổ bên tai cô.

“Vâng, tiểu thư Evie?”

“Tôi không nghĩ...” cô gay gắt lên tiếng, rồi dừng lại. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô rời khỏi lũ trẻ và xăm xăm tới trước mặt anh. “Tôi không nghĩ,” cô lặp lại bằng giọng nhỏ hơn, nhưng vẻ tức giận vẫn còn nguyên, “là những đứa trẻ này cần một tấm gương tiêu cực đặt trước mặt mình. Ngài chưa làm được điều gì tốt đẹp cho chúng hết.”

Anh cúi xuống, nhìn vào mắt cô. “Cô cũng vậy. Những bài học cúi chào dành cho những tên móc túi mười bảy tuổi, nói đơn giản, là vô dụng, thưa cô Evelyn.”

Sắc mặt cô tái đi, và trong một khoảnh khắc anh nghĩ có thể cô sẽ tát anh. Nhưng rồi cuộc, cô gạt đầu. “Chí ít tôi cũng đang nỗ lực làm điều gì đó cho chúng. Tôi rất nghi ngờ ngài tuyên bố được điều tương tự.”

Chà chà, cô đang nhử anh đây. Phụ nữ không làm thế trừ phi họ muốn công khai làm anh bề mặt, hoặc hay ho hơn, muốn trần truồng bên dưới anh. “Evelyn Marie,” anh thì thầm, không kìm được nụ cười trên môi. “Hôm nay tôi mới chỉ sở hữu được một thứ, đó là đôi môi cô. Và tôi sẽ sưu tập nốt những phần còn lại.”

Cô chớp chớp mắt, lắp bắp câu gì đó với chính mình rồi lùi ra.

“Đồ vô lại,” cô lẩm bẩm.

Saint nghiêng mình thi lễ. “Sẵn sàng phục vụ cô.”

Cô ném vào anh một ánh nhìn sừng sốt và giận dữ rồi xoay người bỏ đi. Saint đứng giữa đám trẻ đang cười lăn cười bò nhìn theo cô. Việc đó chắc sẽ giải quyết được mọi chuyện. Cô có là đồ ngốc mới đến gần anh hay trại trẻ lần nữa. Tuy nhiên, ý nghĩ ấy cũng chẳng khiến tâm trạng anh phần khởi thêm.

“Mấy người là đồ ngốc,” thằng bé nhỏ nhất oán trách. “Tui đang muốn biết về người da đỏ mà.”

Saint nén không quắc mắt khi rời khỏi phòng tập thể nam. Tất nhiên câu trách móc không nhằm vào anh, vì không một ai – kể cả lũ trẻ mồ côi – được nói năng kiểu đó với anh. Dù sao chuyện này cũng không phải về những thứ lũ trẻ muốn. Mà là về những gì tốt nhất cho anh – và cho Evelyn Ruddick.

Chương 5

*Thánh Peter ngồi trước cổng thiên đàng,
Với chiếc chìa hoen gỉ, ổ khóa long,
Vì đạo này quá ít điều phiền toái,
Chứ trên đây đã nào quá tải
- Huân tước Bryson,
Một cuộc phán xét*

“Cậu đang đùa đúng không?” Lucinda dừng lại bên cỗ xe của nhà Barret trong lúc cô hầu của cô chất nửa tá hộp to, gói nhỏ lên chiếc ghế bọc nhung.

“Trông mình giống đang đùa sao?” Evie đáp lại, đưa hộp của mình lên bổ sung vào đồng đồ. Thật đáng buồn khi mà trong tâm trạng hiện tại cô chỉ mua được mỗi một món trong chuyến mua sắm.

“Hừm, mình chưa nghe được chuyện gì tốt đẹp – hay đúng hơn, tốt đẹp và *có thể kể lại* - về St. Aubyn, nhưng có lẽ anh ta không được phép bắt bẻ về năng lực của cậu. Dù gì chú cậu cũng là hầu tước Houton.”

“Mình dám chắc anh ta cóc cần biết họ hàng của mình là ai,” cô nói, mong Luce kể vài điều về St. Aubyn hoặc tai tiếng của anh ta mà cô chưa biết.

“Có lẽ anh ta không quan tâm thật,” Lucinda thừa nhận. “À, mình nghe nói tiệm Luckings vừa nhập một lô mũ mới, chúng mình đi xem đi?”

Evelyn rất muốn làm tiếp bản đề xuất của mình, nhưng hôm nay Victor ở nhà, nếu anh ấy bắt gặp cô cúi mũi trong thư viện vào buổi sáng đẹp trời thế này, cô không biết mình có thể hóa giải những nghi ngờ của anh ấy hay không.

“Được thôi.”

Họ thả bước dọc phố Bond tới tiệm bán mũ, Lucinda tươi cười chào hỏi những người quen khi họ đi ngang qua, và vờ như không nhận ra Evie đang lơ đãng thế nào. Đó là một trong những điểm đáng yêu nhất ở Lucinda Barrett; điềm tĩnh và thực tế, cô sẽ kiên nhẫn đợi cho đến khi bạn mình sẵn sàng thổ lộ những khúc mắc đang gặp phải, rồi đưa ra lời khuyên lúc nào cũng đúng đắn và hợp lý để giải quyết tình hình.

Tuy nhiên, thú nhận rằng mình đã để mặc cho Hầu tước St. Aubyn hôn chỉ càng khiến Evie cảm thấy ngốc hơn. Cô không tin Lucinda có thể nói điều gì khiến cô thay đổi quan điểm. Vì bản đề xuất của cô và những kế hoạch cho trại trẻ, cô vẫn muốn làm một điều gì đó, dù có phải hôn hay không. Nhưng trong chuyện này cô không muốn thừa nhận rằng cô đã thất bại so với những gì mình mong đợi.

“Evie?”

Cô giật thót mình. “Mình xin lỗi. Cậu đang nói gì nhỉ?”

“Mình đang hỏi anh cậu đã quyết định đăng bản tranh cử chưa. Georgiana sẽ ăn tối với Công tước Wycliffe tối nay, và cậu ấy sẽ ca tụng những phẩm chất của Victor nếu cậu muốn.”

“Mình không chắc Victor có ưu điểm nào không. Và Georgie chắc chắn không muốn dành

chút thời gian ít ỏi cậu ấy có với anh họ để nói về anh trai mình.”

Cặp lông mày thanh tú của Lucinda nhú lại. “Cậu thật chu đáo, nhưng không khôn ngoan lắm đâu, bạn thân mến.”

Evie thở dài. “Mình không cần tỏ ra khôn ngoan – nhất là vì lợi ích của người khác. Mình muốn làm việc gì đó ý nghĩa.”

“Như việc ở trại trẻ Trái tim hy vọng?”

“Đúng.”

Lucinda dừng bước. “Cậu biết không, mình có ý này.” Cô thoáng cười, nắm lấy tay Evelyn và xoay người đi về chỗ xe ngựa. “Cậu nói đúng; Công tước Wycliffe không phải người cậu cần. Mà là nữ công tước.”

“Nữ công tước? Làm sao...”

“Chị ấy từng làm hiệu trưởng trường nữ sinh. Còn ai hiểu tường tận cách giúp đỡ những đứa trẻ hơn một cô hiệu trưởng? Ai có thể khôn khéo về chuyện ấy hơn Emma Brakenridge chứ?”

Niềm hy vọng chớm nở dần dần xua tan đi thất bại ngày hôm qua. Saint có thể khiến cô bỏ chạy trước khi cô kịp hoàn tất cuộc phỏng vấn, nhưng thế đâu có nghĩa cô không thể đi nơi khác tìm thông tin. “Lucinda, gần đây mình đã nói là mình yêu quý cậu nhường nào chưa nhỉ?” cô hỏi, siết chặt cánh tay bạn.

“Mình rất vui lòng được giúp cậu, bạn thân mến.”

Saint ngồi ngả ra ghế. “Đấy chỉ là một đề nghị thôi,” anh nói, gõ tàn thuốc khỏi đầu điều xì gà. “Chấp nhận hay không tùy ngài.”

Vẻ cau có trên gương mặt người đàn ông to béo ngồi đối diện anh không hề giãn ra. “Ta phải xem xét ý kiến công chúng đã, cậu biết đấy, kể cả khi cậu không đếm xỉa gì.”

“Có phải ngài đang làm chuyện gì gian trá đâu? Một công viên công cộng mới rộng lớn hơn, nằm trong khu đất mênh mông của Hoàng tử nhiếp chính dành cho việc phát triển thành London thôi mà?”

“Đúng thế, Saint, nhưng nó kéo theo việc *san bằng một trại trẻ mồ côi*.”

Cơn hức nhối ẩn trong thái dương Saint lại bắt đầu rộn lên. “Bọn trẻ sẽ không ở trong đó, vì Chúa. Tôi sẽ xây một nơi ở mới cho chúng, bằng tiền của tôi.”

Có ai đó gõ nhẹ cửa văn phòng rồi mở ra. “Thưa Điện hạ?”

“Không phải bây giờ, Mithers,” Hoàng tử cầu nhàu. “Ta đang bận công chuyện.”

Bộ mặt choắt ngoài cửa tái đi. “C... công chuyện ư, thưa Điện hạ? Với... với...”

“Phải, với tôi, Mithers,” Saint nói nốt với nụ cười nhả nhận.

“Ôi trời ơi, ôi trời ơi, ôi...”

“Mithers, đi chỗ khác,” Hoàng tử George^[8] ra lệnh, ném cái cốc đầy ắp rượu vang Madeira thượng hạng về phía viên thư ký.

Cửa đóng lại.

“Chết tiệt,” ông ta nói tiếp, “trong năm phút nữa hẳn sẽ đưa nửa Nội các đến đây cho xem.”

Ngậm điều xì gà giữa hai hàm răng, Saint rót đầy rượu cho Hoàng tử, Mithers đã làm đúng khi đi tìm quân tiếp viện, khiến cho anh không còn nhiều thời gian. “Trước khi họ ném tôi ra

ngoài, ngài hãy cân nhắc. Tôi đang *cho ngài* quyền sở hữu hàng trăm mẫu đất, ngài tùy nghi sử dụng. Nó tiếp giáp với dự án ngài đang tiến hành, và với cái giá chỉ đủ nộp thuế để kếp sập cái thứ chết tiệt đó xuống rồi trồng vài cái cây lên.”

Chiếc ghế kêu kệt dưới sự chuyển động của thân hình quá khổ, Hoàng tử George nhào người ra trước. “Nhưng Saint thân mến của ta, cậu được gì trong vụ này?”

Saint chăm chú nhìn vị Hoàng tử nhiếp chính. Kế hoạch anh đã dựng lên mấy tháng qua – dù nó khá gian trá, bất chấp những lời anh đã nói với Hoàng tử - không hề bất hợp pháp. “Đơn giản thôi,” anh đáp qua làn khói xì gà. “Di chúc của mẹ tôi quy định rằng gia đình tôi – tức là tôi – phải duy trì mối quan tâm và vai trò giám sát đối với trại trẻ Trái tim hy vọng. Nếu Nhà vua tiếp quản quyền sở hữu và phá đổ nó, trách nhiệm của tôi sẽ được xóa bỏ.”

“Vậy ra mẹ cậu có tình cảm với nơi ấy?”

“Bà ấy thích thuê mấy chiếc khăn trải bàn trang trí cho những bữa ăn ngày lễ và gọi nó là ‘cách giúp đỡ những người bất hạnh’. Tôi sẽ không phải tiếp tục một việc vớ vẩn như thế nữa, khi ngài xây một công viên hoàn hảo ngay bên kia đường.”

Xoay cốc rượu Madeira giữa những ngón tay mũm mĩm nhưng vẫn duyên dáng, Hoàng tử khẽ cười. “Ta sẽ cho người xem thử, nhưng ta sẽ không đồng ý với bất cứ đề nghị nào của cậu chừng nào chưa tìm được người đáng tin cậy hơn để xác nhận chúng.”

Saint cười khan đáp lại, “Tôi không mong gì hơn.” Anh có thể nhẫn nại. Xét cho cùng, anh đã tiếp quản việc trông coi nơi chết tiệt này được sáu năm. Anh vẫn chịu khó chờ thời, tìm cơ hội bấy lâu nay. Chờ thêm vài tuần nữa cũng chẳng hề gì.

“Giờ thì,” Hoàng tử tiếp tục bằng giọng bí ẩn hơn, “hãy cho ta biết, chàng trai. Có thật là Fatima, Lady Gladstone, phát ra những... âm thanh nhất định giữa cao trào đam mê không?”

“Meo meo như một con mèo,” Saint đáp, làm một hơi cạn cốc rượu. “Ngài còn hỏi gì nữa không, Điện hạ?”

Hoàng tử lại cười khùng khục, cái cằm núng nính rung rinh. “Đi đi. Ta lấy làm ngạc nhiên đấy, Saint, vì cậu sở hữu rất ít phẩm chất có thể cứu vãn được mà vẫn vô cùng đáng yêu.”

Saint đứng dậy, cúi chào từ biệt. Lời khích bác của vị Hoàng tử nhiếp chính chẳng mấy may tác động gì, khi anh cuối cùng đã tìm được cơ hội để rũ bỏ khỏi trại trẻ. “Đó là năng khiếu, thưa Điện hạ.”

“Mà phần đông chúng ta đều có.”

Khi Saint rời khỏi lâu đài Carlton^[9] và cho gọi ngựa, anh thầm nghĩ cuộc nói chuyện với Hoàng tử George hóa ra suôn sẻ ngoài dự kiến. Xem xét việc ông ta sẵn sàng chi trả cho cả việc phá sập tòa nhà lẫn xây công viên, thì câu trả lời lấp lửng “Ta sẽ xem thử” trước khi anh đưa ra những đề nghị khác đã là tin tốt lành rồi.

Anh cho con Cassius phóng tới Boodle^[10] để ăn trưa, mất mấy phút anh mới nhận ra hình như mình đang đi đường vòng, và cái hành trình đặc biệt này là có lý do. Khẽ cau mày, anh dừng lại trước ngôi nhà trắng bên tay trái.

Dinh thự của gia đình Ruddick không lớn hay đường bệ theo bất kỳ cách định nghĩa nào, nhưng khu vườn nhỏ có vẻ được chăm sóc công phu, và tàu ngựa thì chật ních. Công việc của Victor Ruddick ở Ấn Độ, dưới sự ủy thác của Hầu tước Houton, nghe nói đã đem lại cho em trai, em gái và bà mẹ ruột một khoản thu nhập dồi dào.

Có tin đồn rằng Victor mới đây đã xúc tiến những tham vọng chính trị của mình, một việc

lầm mà chú anh ta hiển nhiên rất tán thành. Những tham vọng đó lý giải cho sự tiếp cận Fatima của Evelyn tuần trước – vẻ bất mãn của tiểu thư Ruddick là phần thú vị nhất của buổi tối hôm đó. Anh tự hỏi cô sẽ phản ứng thế nào nếu anh bước đến gõ cửa nhà cô.

Cánh cửa ấy chợt mở. Saint thẳng người, cảm giác đề phòng dậy lên. Nhưng đó chỉ là bà mẹ, ăn vận để ra ngoài ăn trưa hay có công chuyện gì đó. Anh chờ dưới bóng những cây du trồng dọc phía bên kia đường, nhưng chỉ thấy một đứa hầu đi theo. Không phải Evelyn Marie.

Anh bỗng cảm thấy ham muốn, và chắc chắn cô nàng đã khơi dậy nỗi khao khát này trong anh. Có lẽ anh đã qua non nóng, nên cô đã bỏ dự án trại mồ côi để chuyển sang một tu viện nữ hay nơi nào khác rồi. Saint nhún vai, thúc ngựa quay lại đường Pall Mall. Nếu cô không xuất hiện ở cuộc họp ban quản trị vào ngày kia, thì cô không đáng để theo đuổi. Mặc dù thế, anh vẫn không thể không ngoái nhìn ngôi nhà khi quành góc. Anh có thể đợi cho đến thứ Sáu để chứng thực. Cảm giác mong mỏi cứ đeo đẳng – cho đến khi anh thỏa mãn được nó.

“Tôi quen soạn giáo án cho những nữ sinh đã được đi học từ độ tuổi mười hai đến quá mười tám,” nữ Công tước Wycliffe nói, nghiêng người tới để giơ ra chiếc bánh quy về phái đầu bàn gần nhất.

“Bất cứ sự giúp đỡ nào của chị cũng đều đáng quý hết,” Evelyn đáp, chỉ nghe loáng thoáng vì đầu bàn cứ rung lắc.

“Elizabeth, thôi nào,” nữ công tước nói, vừa cười vừa trượt khỏi ghế và quỳ xuống thắp, chiếc bánh vẫn ở trước mặt. “Bò dưới sàn nhà không giống một tiểu thư đâu.” Cô tập trung vào việc hồi lộ cái bánh cho đối tượng giấu mặt, “Elizabeth, Mama không chui vừa dưới đó. Hãy ra đây nào.”

Đáp lại cô là tiếng cười khúc khích.

Emma thở dài. “Do Papa con đã kể câu chuyện ngớ ngẩn về nàng tiên sống trong hang đúng không?”

Tiếng cười lại vang lên từ dưới gầm bàn.

Emma ngồi thẳng dậy, bỏ chiếc bánh vào miệng. “Được thôi, cha của nàng tiên sẽ giải thích lý do nàng ấy không thể sống dưới gầm bàn.”

Một gia nhân gõ cửa, nữ công tước bèn trở về vị trí lịch sự hơn trên ghế. “Có tìm được chúng không, Beth?”

“Thưa có ạ.” Cô hầu đặt một chồng giấy tờ và sách lên bàn, sau đó nhảy dựng lên trước tiếng cười phát ra từ dưới đất. “Trời ơi!”

“Tìm hộ tôi xem đức ngài đang ở đâu, Beth. Lần cuối tôi nghe thấy tiếng ngài ấy là khi ngài ấy ở trong phòng bi-a với Lord Dare.”

Cô hầu nhún gối chào. “Vâng, thưa lệnh bà.”

Evie liếc mắt nhìn Lucinda, người có vẻ đang tận hưởng trọn vẹn buổi chiều của mình. Nhưng quý cô Barret không giải thích rằng cô ấy muốn lập một kế hoạch dạy lũ trẻ mồ côi tập đọc, cũng không phải lo về phản ứng từ Công tước Wycliffe hoặc Tử tước Dare nếu họ định tìm hiểu những hoạt động gần đây của cô ấy. Và họ có phản đối cũng chẳng thấm vào đâu so với sự chê bai của Victor. Cô chợt ước có Georgie ở đây để giúp cô nói với những thành viên nam trong gia đình quyền lực của mình, nhưng nữ tử tước đang ăn trưa với bà bác. Và hơn nữa, sẽ

chẳng ai can thiệp nếu Victor phát hiện ra điều gì. Không, cô cần học các tự đứng lên đấu tranh.

“Chúng ta đang dừng ở đâu nhỉ?” nữ công tước hỏi, phỉ vụn bánh ra khỏi những ngón tay. “À, đúng rồi.” Cô nhắc chồng sách lên đùi, xem lướt qua, rồi đưa cho Evie một quyển. “Đây là một quyển sách vỡ lòng, chỉ ít nó có thể chỉ cho cô cách dạy những đứa nhỏ hơn bắt đầu viết chữ. Nên bắt đầu với các nguyên âm và cách phát âm của chúng – dùng ít từ thôi để tránh làm bọn trẻ hoang mang.”

“Ôi, cảm ơn chị,” Evelyn cảm động nói, giở quyển sách ra. “Em đang rất nản lòng, muốn làm một điều gì đó mà không biết bắt đầu thế nào.”

“Cậu có nhiều ý tưởng,” Lucinda nói chắc nịch. “Cậu chỉ lo lắng thái quá thôi, Evie. Và không ai có thể - hoặc có quyền chê bai cậu vì cậu muốn tạo một sự thay đổi tích cực trong cuộc sống của người khác.”

Evie mỉm cười. “Cảm ơn Luce.”

Emma nhìn cô suy đoán. “Cô định một mình làm tất cả công việc dạy dỗ ư? Cho tôi khuyên nhé, dạy học là việc rất đáng làm, nhưng nó sẽ chiếm hết thời gian của cô đấy.”

“Em muốn làm một phần, nhưng...” Evie ngập ngừng. Cô biết nữ Công tước Wycliffe có thể giữ bí mật, nhưng thú nhận thành lời rằng cô cảm thấy bị bó buộc ra sao trong chuyện này chẳng khác nào cô tự thừa nhận với chính mình.

“Những nghĩa vụ với gia đình lấy mất quá nhiều thời gian của cô,” nữ công tước nói nốt hộ Evelyn. “Tôi hiểu cả. Tin tôi đi.”

Evelyn cười, cầm một quyển sách nữa lên. “Quả thực em định xem xét việc thuê những giáo viên, và theo dõi quá trình dạy học. Những thứ này thật tuyệt, Emma. Cảm ơn chị rất nhiều.”

“Có gì đâu. Cứ lấy những gì cô muốn, và giữ bao lâu cũng được.”

“Em gọi anh à?” một giọng nói trầm trầm vang lên ngoài cửa.

Cao lớn, vạm vỡ, tóc hung hung. Công tước Wycliffe bước vào phòng, Lord Dare nổi gót. Evelyn nhăn nhó, hy vọng vừa rồi họ không nấp ngoài hành lang. công bằng mà nói, “nấp” xem ra không hợp với phong cách của họ, không như một hầu tước nào đó vẫn quấy rầy những giấc mơ của cô mấy đêm qua.

“Vâng. Một nàng tiên đã xây tổ dưới gầm bàn và không chịu chui ra để đi tắm anh ạ.”

Ngài công tước nhướn một bên mày. “Một nàng tiên à?” Anh gõ gõ lên mặt bàn gỗ gụ trơn láng. “Có phải có một nàng tiên dưới đó không?”

Một tràng cười ré lên đáp lời anh.

Với một nụ cười rạng rỡ khiến Evelyn không khỏi mỉm cười đáp lại, công tước nhắc đĩa kẹo và khay trà khỏi bàn, rồi đưa chúng cho Dare. Evie những tưởng anh sẽ phủ phục xuống sàn như nữ công tước hồi nãy và dụ cô bé Elizabeth ra, nhưng anh lại nhắc cả cái bàn đặt sang một bên.

“Chàng Samson^[11] của em,” nữ công tước thì thầm với nụ cười âu yếm khiến Evie đỏ mặt.

Với những búp tóc ngắn màu nâu sáng rủ quanh đầu và chiếc váy vàng pha trắng, tiểu thư Brakenridge lại cười như nắc nẻ và lăn về phía bàn viết. Bằng một sai chân công tước đã túm được cô bé và ôm nó trong vòng tay. “Xin chào. Lizzie,” anh thì thầm, nhắc cô bé lên vai.

Miệng líu ríu gì đó, Elizabeth nín chặt áo cha và lại cười khúc khích.

“Cậu nghe thấy không?” công tước cười toe toét, quay sang Dare hỏi. “Con bé nói ‘Papa’ đó.”

Tử tước trả đĩa kẹo và khay trà về chỗ cũ trên bàn. “Rõ ràng tôi nghe là ‘baboon’[\[12\]](#).”

“Hừ, nhất định cậu bị điếc.”

“Tôi nghe rõ mà.”

Emma phì cười, xua hai người đàn ông ra cửa. “Đi đi, bọn em đang nói chuyện.”

Lập tức Dare đứng lại. “Về chủ đề gì?” Ánh mắt anh chiếu vào Evelyn, và cô nhớ đến lời cảnh báo lúc trước của anh về Saint. Chà, cô đã không quay lưng lại với hầu tước; anh ta còn hôn cô nữa.

“Thời trang và trang sức Pháp,” nữ công tước đáp ngay không do dự.

“Trời đất. Thế thì chúng ta hãy dạy Lizzie chơi bi-a thôi,” tử tước đáp, nhả mặt.

Công tước gật đầu, ngoắc anh đi ra cửa. “Chính những đề nghị kiểu đó khiến tôi thấy mừng vì đã động viên cậu lấy em họ tôi đấy.”

“‘Động viên’ tôi? Tôi nhớ không nhầm thì anh đã dọa bắn tôi nếu tôi không làm thế đấy chứ.”

Tiếng tranh cãi nhỏ dần trong hành lang. Evelyn ngồi trở lại ghế, bần thần nghe ngóng. Hai người đàn ông này cùng nổi danh vì tai tiếng và những cuộc phiêu lưu tình ái. Thế mà hiện giờ, một người thì nâng niu con gái như thể nó là tạo vật kỳ diệu nhất trên đời, còn người kia hẳn cũng như vậy trong sáu tháng nữa.

“Evelyn?”

Cô sực tỉnh. “Em xin lỗi, Emma. Chị vừa nói gì vậy?”

Nữ công tước mỉm cười. “Tôi hỏi cô có cần giúp đỡ để thực hiện kế hoạch của mình không?”

“Cám ơn chị, nhưng không cần đâu ạ. Em muốn thử sức mình.”

Không phải là cô không cần giúp đỡ, nhưng có vẻ Saint nghĩ cô là thứ đàn độn không làm được trò trống gì ngoài việc làm nóng cái giường của anh ta. Nếu cô nhận sự giúp đỡ, anh ta sẽ biết, và chắc chắn sẽ buông ra vài lời về chuyện đó – trước mặt các thành viên còn lại trong ban quản trị. Không, đây là dự án của cô, và cô sẽ tự thực hiện nó.

“Được rồi, nhưng hãy nhớ là tôi sẵn sàng giải đáp nếu cô có khúc mắc nào.”

Sau khi tán gẫu một lúc về thời trang và trang sức Pháp. Evelyn và Lucinda rời khỏi lâu đài Brakenridge. Cô đã có sự khởi đầu hơi trắc trở, nhưng bây giờ, với chồng sách mượn được, cô cảm thấy như mình đã có chút cơ hội thực hiện một điều gì đó đáng hoan nghênh. Vấn đề duy nhất là, đáng hoan nghênh chưa đủ. Kế hoạch ấy cần phải hoàn hảo, và cô cần làm xong trong hai ngày tới.

Và bản kế hoạch không phải là thứ duy nhất cần chuẩn bị. Evie chắc rằng Hầu tước St. Aubyn sẽ không cho cô đường thoát nữa. Nhưng cô sẽ không để anh ta hôn lần nào nữa. Dù anh ta có nghĩ ra trò vui nào sau đấy, cô cũng không phải là người đáp ứng nó.

Saint nheo mắt. “Tôi chưa say đến độ duyệt khoản tiền cho anh kiểm kê những thứ trong nhà kho đâu, Rutledge.”

Timothy Rutledge lườm anh, điệu bộ sốt sắng, chẳng còn cái dáng vẻ lơ đãng bất lực đặc trưng. “Có cơ man đồ gỗ, tranh vẽ chất đống đã sáu mươi năm,...”

“Nếu anh qua tò mò,” Saint cắt ngang, “thì tự kiểm kê đi.” Anh vươn người tở. “Nhưng nếu

tôi phát hiện anh bán cái nào, tôi sẽ... không vui chút nào đâu.”

“Bỏ đi, Rutledge,” Sir Edward Willsley căn nhắc, làm một hơi cạn chỗ rượu trong cốc. “Tôi cũng chẳng đời nào đồng ý đâu.”

“Những mảnh trộm cắp của anh cần phải sáng tạo hơn, nếu muốn qua mặt tôi.” Saint liếc một cách khinh bỉ, rót cho mình cốc nữa, rồi đến cốc của Sir Edward. Tất cả chuyện này thật vớ vẩn hết sức. Tác dụng duy nhất trong câu chuyện tầm phào của Rutledge là giúp đầu óc anh bận rộn trong khi chờ xem Evelyn Marie liệu có đến hay không.

Anh nghi ngờ điều đó, nhưng không đủ để bỏ cuộc họp ban quản trị. Tuy nhiên, chờ đợi bao giờ cũng khiến anh nhấp nhồm và không thoải mái.

“Vậy chúng ta còn việc gì khác cần bàn không?” Lord Talirand hỏi, nhả một luồng khói xì gà. Sir Edward hắng giọng. “Cửa sổ ngoài cùng bên phải ở phòng ngủ tập thể nam lại sắp long ra rồi.”

Saint cười nhạt. “Bọn chúng còn chuồn ra ngoài ban đêm bằng cách nào khác được?”

“Cái gì?” Ngài tòng nam tước chồm tới. “Ngài biết chuyện đó à?”

“Tôi có mù đâu, Willsley.”

“Ha. Nếu tổ chức này phụ thuộc vào ngài thì ngài đã biến nó thành hang ổ của bọn trộm cắp rồi.”

Lord Talirand nhả thêm quầng khói nữa, chế giễu. “Ít nhất khi ấy chúng ta sẽ có tiền.”

Saint nhấp chút rượu, nghĩ bụng điều tệ hơn cả khi trở thành thành viên trong ban quản trị trại mồ côi Trái tim Hy vọng là phải tham gia những cuộc họp.

Có tiếng gõ cửa, và anh đứng bật dậy trước khi nhận ra mình cần ngồi nguyên tại chỗ. Một luồng hơi nóng chầm chậm lan dưới da anh. Mẹ kiếp. tốt nhất đó hãy là cô ta.

“Đang chờ ai sao?” Talirand lè nhè, nhìn anh.

“Muốn chuồn sớm thôi,” anh đập lại, sải bước ra cửa và giật nó ra. “Chuyện gì thế?”

Bà phụ trách nhảy lùi lại. “Thưa... ngài đã bảo... Đó là tiểu thư Ruddick.”

“Đưa cô ấy vào, bà phụ trách.”

“Tên tôi là Natham, thưa ngài.”

Anh chẳng để ý tiếng than vãn của bà ta khi Evelyn bước tới, cũng chẳng để ý tiếng chân rục rịch khi ban quản trị đứng lên sau lưng anh. Cô mặc chiếc váy muslin màu xanh lá cây nhạt, cổ cao và rất giản dị so với một trong những viên kim cương của khu Mayfair. Mái tóc nâu vàng búi chặt sau đầu, khiến cô có dáng vẻ của một nữ gia sư nghiêm trang và chuyên nghiệp.

Cô nhún gối. “Xin chào, Đức ngài St. Aubyn, Đức ngài Talirand và các quý ông.” Cô đi ngang qua Saint và vẫn tránh nhìn vào anh.

“Cô dừng cảm thật,” anh lẩm bẩm, ra hiệu cho cô tới chiếc ghế trống của anh. “Còn mang quà đến nữa.” Muốn chạm vào cô, nhưng anh đành gõ ngón tay lên chõng giấy cô bê trên tay.

“Đây là những tài liệu hỗ trợ,” cô đáp, đặt chúng xuống ghế.

“Điều gì mang cô tới đây thế?” Rutledge hỏi, bước đến cầm tay cô và đưa lên môi.

Saint cảm thấy ánh nhìn của cô, nhưng anh lờ đi, vẫn đi tiếp tới bàn viết và tựa người vào đó. Anh muốn có một vị trí thuận lợi để quan sát cô, nơi những người khác không thấy được việc anh đang làm.

“Tôi... đến đây để trình bày đề xuất nhằm cải tiến trại trẻ,” cô nói, giọng chỉ hơi run một chút. “Hình như ngài St. Aubyn cảm thấy tôi chỉ được phép cống hiến thời gian và tiền bạc của mình khi tôi có thể giải trình rõ ràng cách thức và các bước tiến hành.”

Talirand cười động viên cô, còn ban quản trị một lần nữa lục tục ngồi xuống. “Tuyệt vời. Xin hãy cho chúng tôi biết những kế hoạch của cô, cô Ruddick.”

Cô bắt đầu bản thuyết trình về giáo dục, quần áo, thức ăn, những cải tạo cho khu nhà và vài vấn đề xã hội vĩ mô khác. Saint không để ý nhiều lắm. Anh thấy mình cứ chăm chú nhìn cách đôi tay cô cử động, cách cô quay đầu, và vẻ háo hức, nhiệt thành trên gương mặt lạnh lợi của cô. Dù sau này cô có làm được gì, có vẻ cô nghĩ đây là cách mình sẽ đạt được nó.

Chắc chắn anh sẽ khiến cô phải phục tùng, đưa cô tới một cực điểm mà cô sẽ cầu xin sự ve vuốt của anh, nụ hôn của anh, đôi bàn tay anh trên làn da trần của cô. Câu hỏi là vì sao anh lại bị cô ám ảnh. Fatima, trong số những người tình cũ của anh, sẽ phá lên cười nếu biết anh cứng lên vì một cô gái còn trong trắng.

Tiếng vỗ tay lịch thiệp làm anh sực tỉnh. Bất kể cô đã nói gì, những thành viên trong ban quản trị của anh đều thích nó – dù có lẽ bọn họ đã quyết định ủng hộ ngay khi cô đề cập đến việc quyên tiền.

“Tôi thấy sự nhiệt tình của cô thật đáng ngưỡng mộ,” Willsley nói. “Nếu cô cần bất cứ sự trợ giúp hay lời khuyên nào trong việc điều hành dự án, mong cô không ngại tìm đến tôi.”

Rutledge cũng gật đầu. “Chắc chắn một người nhạy cảm, mềm yếu như cô sẽ thấy công việc điều hành này quá chán ngán và phức tạp. Tôi sẵn sàng giúp cô một tay.”

Lũ chim ăn xác thối, Saint nghĩ. Cứ cho bọn họ phần đầu thừa đuôi theo; anh muốn món chính kia.

Evelyn mỉm cười với vẻ dịu dàng anh thấy cô hay dùng để quyến rũ các bạn nháy, thánh thiện và xa vời. “Cám ơn các ngài rất nhiều. như vậy có nghĩa tôi đã có sự đồng ý của các ngài đúng không ạ?”

Giờ thì cả Talirand cũng đứng lên, mùi của một phụ nữ đầu óc non nớt lại lăm tiền gần như khiến gã ta chảy nước miếng. “Chúng ta biểu quyết chứ? Những ai nói có nào?”

Điệp khúc có có nhao nhao vang lên nghe đến tởm.

“St. Aubyn, ngài thì sao?” Rutledge hỏi. “Chắc ngài không phản đối kế hoạch của cô Ruddick chứ? Có hay không?”

Saint giữ nguyên tư thế chùng người thoải mái, cân nhắc quan điểm của mình. Anh có thể từ chối, anh không cần cô xen vào giữa lúc anh đang cố gắng xóa sổ nơi này. Evelyn sẽ giận dữ, hậm hực về nhà và sẽ lạnh mặt với anh ở mọi dạ tiệc trong phần đời còn lại của anh. Như thế cũng tốt, trừ một điều – sẽ không bao giờ có chuyện cô nằm dài bên dưới người anh, rên rỉ tên anh.

Anh mím môi, nhìn chăm chăm vào mục tiêu ưa thích của mình. “Tôi cho rằng cuộc thử nghiệm nhỏ này sẽ vẫn nằm dưới sự giám sát của tôi chứ?”

Nụ cười tự tin của Evelyn hơi nhạt đi. Hẳn nhiên cô không biết phải làm sao với một gã đàn ông không bị đánh gục trước nụ cười của cô. “Nếu ngài nhất quyết muốn thế,” cô lảng đi.

“Tôi rất muốn.”

Cô hếch cằm, vệt hồng dịu trên má đậm dần. “Thế cũng được, dự án của tôi có thể đặt dưới

sự giám sát của ngài.”

Anh từ từ nở nụ cười với cô. “Thế thì câu trả lời của tôi là có.”

Chương 6

*Dù ngày tận số của anh đã điểm
Và ngôi sao định mệnh đã tàn,
Trái tim em vẫn không phát hiện
Những lỗi lầm ai cũng có thể tìm ra.*

*- Huân tước Byron,
Thơ gửi Augusta*

Evie sững lại trên đường ra cửa. Trước khi có quyết định có nên co giò chạy ra chỗ xe ngựa đợi sẵn hay không, Victor đã huỳnh huých bước xuống bậc thang cuối cùng. Khoanh tay trước ngực và trừng mắt, anh cô bước đến ngay trước mặt cô.

“Chào anh,” cô nói, cười với anh trai thật tươi tắn.

“Hôm qua anh có ghé nhà dì Houton,” anh cô lớn tiếng. “Dì ấy đã không nhìn thấy em suốt tuần vừa rồi.”

“Đó là...”

“Em đã bỏ bữa tiệc trà ngày thứ Ba của các quý bà hạt West Sussex.”

“Em không cố ý...”

“Và em đã không giải thích thỏa đáng được nguyên nhân em khiêu vũ với St. Aubyn.”

“Victor, nếu anh...”

“Không chối được đúng không?” anh cô nói tiếp, chậm rãi hít vào. “Trước khi anh từ Ấn Độ về em có thể làm bất cứ chuyện gì em muốn. Và một khi anh trúng cử vào Nghị viện, em có thể quay lại với những chuyến mua sắm, các dạ tiệc và bất cứ thứ gì khiến em vui vẻ. Nhưng Evie, từ giờ đến lúc đó, hãy tỏ ra kiềm chế và khôn ngoan một chút.”

Cô giấu một cái cau mày. Rõ ràng giờ không phải lúc để thú tội. Thay vì vậy, hãy thoái thác xem ra là cách phòng vệ hợp lý nhất. Cô quyết định đưa ra lời giải thích liên quan đến phần công việc đang làm nhiều ngày qua. “Em không cố tình phá hoại chiến dịch tranh cử của anh, Victor. Em nghĩ anh sẽ là một thành viên xuất sắc của Nghị viện. Nhưng em cũng có những lời cam kết của mình. Nếu em bỏ bê chúng, nó sẽ ảnh hưởng xấu đến cả anh và em.”

“À.” Anh cô vươn tay qua đầu cô, kéo cánh cửa đóng sập lại trước sự ngạc nhiên của Langley. “Những lời cam kết nào, hãy nói xem?”

“Lady Dare và nữ Công tước Wycliffe quan tâm đến chế độ giáo dục cho những người nghèo. Họ đã nhờ em giúp đỡ.”

“Em?”

Cô gắng phớt lờ vẻ hoài nghi trong giọng nói Victor, như thể anh cô chưa bao giờ nghĩ có ai lại nhờ cô giúp hay cho lời khuyên trong việc gì đó. “Vâng, là em. Em cũng giúp anh còn gì, nếu anh nhớ.”

“Phần đó còn phải xem xét. Còn điệu van với St. Aubyn?”

“Anh ta mời em. Em... sợ là nếu em từ chối, thì tình cảnh còn tồi tệ hơn khi nhận lời.”

Cô thấy được vẻ chấp thuận miễn cưỡng trên mặt Victor khi anh cô gật đầu. “Có lẽ em nói đúng. Nhưng hãy tránh thật xa hẳn, Evie; đừng cho hẳn cơ hội mời em lần nữa.”

“Em sẽ làm thế.”

Victor bước lại gần hơn. “Và nhớ rằng ‘những lời cam kết’ lúc này chỉ là thứ yếu. Em không thể lơ là bốn phận với gia đình – tức là với anh. Mẹ đã đồng ý đi cùng em đến buổi tiệc trà lần tới. Chúng ta cần nỗ lực hơn. Sổ phiếu của Plimton xếp ngay sau Alvington rồi đấy.”

“Mẹ sẽ đi ư?”

“Bà rất tận tâm với sự nghiệp của anh. Và em cũng nên như thế, Evelyn.”

“Em vẫn thế còn gì, Victor.” *Tuyệt chưa.* Giờ cô sẽ phải đi dự tiệc trà, trong suốt thời gian ở đây sẽ phải ngồi nghe ca ngợi Victor, và mẹ cô lại hối thúc cô lẽ ra nên mau kết hôn trước khi Victor trở về từ Ấn Độ, bởi bây giờ khi anh đã ở nhà, sẽ không có ai đủ tốt cho Evie. Chẳng phải vì cô hoàn hảo; mà vì những tiêu chuẩn của anh cô quá cao.

“Em đang định đi đâu đấy?” Anh cô cầm một quyển sách trên cùng trong tay cô trước khi cô kịp ngăn lại. “Sách tập đọc vỡ lòng à?”

“Nữ công tước muốn em làm quen với nó.”

Anh cô khịt mũi, trả lại quyển sách. “Vậy thì chúc vui vẻ. Ngài công tước biết em đang giúp vợ ông ấy chứ?”

“Tất nhiên là ngài ấy biết.” Ông trời, nói dối Victor khá đơn giản, bởi anh ấy vẫn mãi mê với chiến dịch tranh cử.

“Thế thì hãy đảm bảo để ngài ấy biết rằng em đã được anh đồng ý.”

“Vâng.”

“Thôi nhanh lên, đừng để nữ công tước phải đợi.”

Cũng không ai dám để Hầu tước St. Aubyn phải đợi cả. Ngay khi Victor biến mất vào văn phòng. Evelyn vội lao ra cửa. “Tới trại trẻ, đi nhanh nhất có thể,” cô thì thào với Phillip.

“Vâng, cô Ruddick.”

Dự án này ắt sẽ suôn sẻ hơn nhiều nếu không có Victor hay St. Aubyn dính vào. Một nước đi sai lầm trước mặt một trong hai người đó sẽ khiến mọi chuyện đi tong. Như Lucinda đã chỉ ra, còn nhiều cơ sở từ thiện khác, tất cả đều không có mặt Saint và ít nhất một trong số đó yên ả và đủ quý phái để làm hài lòng Victor cùng những tham vọng chính trị của anh ấy. Nhưng trại trẻ Trái tim Hy vọng mới là nơi thu hút sự quan tâm của cô và có vẻ cần đến cô nhất, cũng là nơi cô cần nhất. Nếu có thể tạo ra sự thay đổi ở đó, cô sẽ thực sự làm được một việc ý nghĩa. Và cô sẽ không cho phép ai ngăn cản mình.

Hầu tước St. Aubyn nhìn nhóm phụ nữ túm tụm bên trong sảnh chính của trại trẻ. Anh chẳng biết họ từ đâu đến hay duyên cớ gì khiến họ đến thăm nơi này vào sáng nay, nhưng họ là một đám rất làng nhàng, theo như anh để ý. Nếu họ không rụt rè nói tên tiểu thư Ruddick, anh sẽ chẳng bao giờ cho họ vào. Chí ít họ cũng cho anh vài khoảnh khắc thú vị, khi anh thử đi qua đi lại và họ nhốn nháo tránh đường anh như một bầy gà mái thất đảm. Vậy là ngay cả các tầng lớp dưới cũng biết đến tiếng tăm của anh.

Dọa dẫm mấy bà cô đội mũ nỉ tội nghiệp cũng hay, Saint nghĩ, nhưng anh đâu có thức dậy vào cái giờ tồi tệ là chín giờ sáng vì bọn họ. Anh rút chiếc đồng hồ bỏ túi ra và bật nắp xem lần nữa. Tiểu thư Ruddick đến muộn. Nếu mười phút nữa cô không xuất hiện, cô sẽ thấy những mụ

đàn bà kỳ cục này bị tổng ra đường.

Anh nghĩ mình không cần đợi; anh càng đặt thêm chướng ngại trên con đường Evelyn đi, cô càng dễ từ bỏ chuyện vớ vẩn này. Nhưng cùng lúc đó, anh thấy hiếu kỳ về những việc cô sẽ làm ở đây. Theo kinh nghiệm của anh, không ai tình nguyện bỏ thời gian và tiền bạc của mình ra mà không có lý do gì. Bất kể cô đang ấp ủ ý đồ gì, anh cũng sẽ tìm ra được. Anh sẽ vạch trần cô, rồi trút mọi tức giận chồng chất của mình lên cô, hết lần này đến lần khác.

Cánh cửa đôi mở ra. Saint nghĩ có lẽ lại một mục gà mái nữa, nhưng một luồng điện bò dọc hai cánh tay khiến anh quay người. Tiểu thư Ruddick hốt hải chạy vào tiền sảnh, chiếc mũ bonnet lật ra sau mái tóc nâu, và chồng sách vở giấy tờ được ôm khư khư trước khuôn ngực đầy đặn. *Ngon lành.*

“Xin chào ngài, chào mọi người,” cô hỗn hển. “Tôi xin lỗi vì đã đến muộn. Tôi gặp chút cản trở.”

“Bởi ai?” Saint hỏi, rời khỏi nơi trú ngụ chỗ cầu thang và đi đến trước mặt cô. Anh thông thả đưa tay ra tháo dây mũ vòng qua cổ cô.

Đôi mắt xám gặp đôi mắt anh, hoảng hốt, rồi lảng sang đám phụ nữ đang túm tụm lại. “Bởi anh trai tôi. Xin ngài dừng lại.”

Anh đã cởi xong nút thắt và tháo chiếc mũ dọc bờ vai cô một cách chậm rãi. “Tôi bị mắc kẹt ở đây hai mươi phút rồi”, anh lẩm bẩm, vén những sợi tóc lơ thơ bị gió thổi của cô vào sau chiếc ghim. “Hãy lấy làm biết ơn vì tôi không kết thúc trò hề nhỏ của cô ngay bây giờ.”

Evelyn rướn thẳng vai. “Đây không phải trò hề,” cô tuyên bố. Giật lại chiếc mũ từ tay anh, cô quay sang những người phụ nữ mặt mũi nhón nhác. “Tôi đoán là mọi người đến đây theo lời quảng cáo tôi đã đăng?”

Họ nhún gối chào. “Vâng, ma’am.”

Saint bước lại gần, nghiêng người qua vai cô. “Quảng cáo nào?” anh hỏi, hít hà mùi hương chanh trên tóc cô.

Cô bắt đầu lật xấp giấy. “Quảng cáo tôi đã đăng trên tờ *Thời báo London*. Tìm các giáo viên, để trả lời câu hỏi tiếp theo của ngài.”

Quai hàm anh siết lại. *Hết sảy*. Nếu Prinny hay cái đám ngồi lê đôi mách của ông ta thấy trại trẻ đang tìm thuê giáo viên, anh sẽ phải trải qua một khoảng thời gian kinh khủng để giải thích việc mình đang làm. “Lần sau hãy hỏi ý kiến tôi trước.”

Cô gạt đầu mà không quay lại nhìn anh. “Thưa các chị, tôi sẽ mời lần lượt ba người một vào phòng kế bên để phỏng vấn.”

“Đám còn lại thì sao? Tôi sẽ không tiếp bọn họ đâu.”

Evelyn nhìn anh. “Ngài không cần phải ở đây.”

“Có đấy. Không có tôi, cô cũng không có dự án nào.”

“Ban quản trị tuyên bố khác cơ, thưa ngài.”

Anh cười nhạt. “Tôi chính là ban quản trị, cô Ruddick. Đừng quên điều đó. Giờ thì, cô còn chuẩn bị những ngạc nhiên nho nhỏ nào nữa cho hôm nay?”

“Tôi có một tốp thợ sẽ đến vào trưa nay để dọn dẹp các căn phòng dưới nhà.” Cô hếch cằm,

một lần nữa nhìn thẳng vào mắt anh. “Và ngài sẽ không làm tôi chùn bước hay ngăn cản được tôi đâu.”

Vì phần nào khâm phục cách cô luôn nhìn thẳng vào mắt anh, nên Saint nhin không nói rằng hôm nay mới là ngày đầu tiên của cô ở đây, và anh có thói quen phải đạt được thứ mình muốn mới thỏa. Cô sẽ sớm phát hiện ra thôi. “Sao cô định dọn dẹp những phòng chứa đồ cũ?”

“Để làm lớp học.” Cặp lông mày thanh tú của cô cau lại. “Ngài có nghe chút nào bản kế hoạch của tôi không vậy?”

“Không.”

“Không ư? Nhưng...”

“Evelyn Marie,” anh hạ thấp giọng, ước gì bầy gà mái kia ở chỗ khác để anh có thể ném đôi môi ngọt như mật của cô lần nữa, “cô ở đây không phải vì bản kế hoạch của cô.”

Lần này cô càng cau hơn. “Vậy tại sao...”

“Cô ở đây để cho tôi gạ gẫm.”

“Tôi đã bảo là ngài đừng mong dọa nạt được tôi, thưa ngài.”

“Saint,” anh chỉnh. “Đã bao giờ cô trông thấy một người đàn ông khóa thân và bị kích thích vì ham muốn cô chưa?”

Sắc đỏ bùng lên trên hai má cô. “Ch...chưa.”

“Rồi cô sẽ thấy.” Không kìm chế được, anh vươn tay chạm vào má cô. “Những điều tôi sẽ dạy cô, Evelyn, không hề được giảng trong trường lớp. Và cô sẽ cầu xin tôi dạy cô thêm nữa.”

Miệng cô hết mở ra rồi lại ngậm vào. “Ngài đi chỗ khác cho,” cuối cùng cô yêu cầu bằng giọng run run. “Tôi sẽ không để ngài dụ dỗ đâu.”

“Không phải hôm nay,” anh đồng ý, nhìn đám phụ nữ. “Cô tính chuyển đồ đạc trong nhà kho tới đâu?”

“Tôi...” Khó khăn lắm cô mới quay lại được chủ đề lúc trước. Tốt, cô đang bối rối. “Tới tàu ngựa cũ,” một lúc sau cô mới trả lời. “Tôi cần xem qua tất cả và thống kê những thứ còn sử dụng được.”

Saint phác một cử chỉ cúi chào. “Xin theo ý cô.”

“Ngài định giúp thật sao?”

Lại nhếch miệng cười, anh quay lưng đi. “Đúng là giúp. Tình nguyện thì không. Chẳng có gì miễn phí cả.”

Tổp thợ Evelyn thuê hóa ra là các công nhân bốc xếp và nhân viên phục vụ ở những câu lạc bộ dành cho quý ông không mấy tiếng tăm. Đội quân ô hợp này mang hơi hướng của Lord Dare – dù sau khi lấy vợ Tristan đã trở nên tu tỉnh. Saint không thể hình dung Evelyn lại cho anh ta biết lý do thực sự cô cần anh ta giúp đỡ.

Dare đã từng là một bạn đồng hành thú vị với khiếu hài hước kiểu giễu cợt rất dễ chịu, cho đến khi anh ta bị một phụ nữ đoan trang đánh gục. Xấu hổ thay. Giờ hai người chỉ chào hỏi qua lại ở Nghị viện hoặc một trong những cuộc gặp gỡ đứng đắn hiếm hoi của mùa vũ hội. Saint cầu chúc Dare may mắn, nhưng chắc chắn đó không phải là cuộc sống anh mong muốn.

Sau khi chỉ cho tổp thợ những phòng nào cần dọn và nơi chất đồ phế thải, thì anh hết việc để làm. Lôi chai rượu gin trong túi ra, anh dựa lưng vào tường nhấp một ngụm nhỏ.

Evelyn tưởng anh đang tỏ ra có ích – dù tất nhiên cô nghi ngờ những động cơ của anh. Anh cũng thắc mắc về những động cơ của cô. Ít ra anh biết mình đang làm gì, và tại sao. Khi Prinny đồng ý mở rộng công viên đến vị trí của trại trẻ, chẳng lẽ họ cũng phải dọn sạch tòa nhà trước khi đánh sập nó. Dành được thiện cảm của Evelyn và khởi động luôn chương trình phá dỡ có vẻ là cách hữu ích để sử dụng thời gian ngày hôm nay.

Đám bà cô ở đầu bên kia hành lang đã vội đi còn một nhúm vào đầu giờ chiều, và nửa tá phòng kho đã trống rỗng, chỉ còn toàn mạng nhện và bụi bẩn. Khoảng một tiếng qua anh đã cảm thấy vài cặp mắt non nớt từ trong góc nhà ngó nhìn cảnh nhộn nhịp, nhưng anh tảng lờ chúng. Anh chỉ cho chúng thức ăn và nơi để ở; hoạt động lãng xằng này là ý tưởng của tiểu thư Ruddick, và cứ để cô giải thích cho chúng.

Hương chanh man mác lại vây quanh anh. “Có lẽ ngài nên cho bọn trẻ biết việc chúng ta đang làm,” Evelyn nói, bước đến cạnh anh.

“Việc cô đang làm,” anh sửa lại. “Tôi ở đây chỉ để xua đi nỗi buồn chán.”

“Thế vẫn là một việc tốt.”

Trông cô hết sức hài lòng với bản thân. “Cô Ruddick,” anh nói. “Bất kể cô mưu tính chuyện gì, đừng nghĩ tôi là kẻ hòa theo mù quáng. Mắt tôi mở rất to, và dù tôi có làm gì, cô hãy nghĩ đó là vì những lý do của tôi và không phải của cô.”

“Tôi không ‘mưu tính’ chuyện gì cả, tôi chỉ cố giúp những đứa trẻ đáng thương ở đây. Tôi cho đây cũng là lý do ngài ngồi vào chiếc ghế ban quản trị này.”

“Cô đoán sai rồi.” Anh rời lưng khỏi bức tường, quay ra nhìn cô. “Bà mẹ thân yêu của tôi đã ra điều kiện trong di chúc rằng một thành viên của gia đình Halboro phải duy trì vai trò ở trại trẻ Trái tim hy vọng trong suốt thời gian nó tồn tại. Tôi là thành viên còn lại duy nhất của nhà Halboro để đặt vào vị trí đó, thế nên tôi mới ở đây.”

Anh cố không nhấn mạnh quá mức vào mấy chữ ‘thời gian nó tồn tại’, nhưng chẳng lẽ cô cũng vui vẻ chú ý vào những phần khác rồi.

“Halboro,” cô nói khẽ, như nói với chính mình. “Tôi không biết tên này.”

“Lạy Chúa, chúng ta đâu phải họ hàng, đúng không?” Saint hỏi, cau mày. Anh rất chú trọng việc không quan hệ với những người họ hàng, cho dù là họ xa gần tới đâu. Bất cứ việc gì làm tăng thêm tình thân máu mủ của gia đình anh, dù chủ tâm hay không, cũng đều không tốt cho những bên liên quan.

“Không,” cô lắc đầu. “Tôi chỉ chợt nhận ra mình không biết họ của gia tộc ngài. Cả tên thánh của ngài nữa.”

“À, Michael.”

“Michael,” cô lặp lại, và anh thấy mình đang nhìn miệng cô. Rất ít phụ nữ từng gọi anh bằng tên riêng, và anh cũng không thích thế. Nó ám chỉ sự thân mật, gần gũi mà họ không hề có. Tình dục chỉ cho họ quyền bợ đỡ và âu yếm anh. Nhưng giờ đây, khi cô nàng Evelyn Marie Ruddick thánh thiện trong trắng thì thầm tên anh, tim anh bỗng dưng loạn nhịp. Thật kỳ cục.

“Đúng. Cái tên mờ nhạt và tầm thường, nhưng khả năng sáng tạo của mẹ tôi chỉ đến thế.”

“Nói thế là báng bổ.”

Anh nhún vai, càng lúc càng không thích cuộc nói chuyện này. “Thành thực mà nói, tôi tưởng cô sẽ lấy làm cảm kích.”

Evelyn vẫn nhìn anh. “Chuyện này làm ngài khó chịu đúng không? Tức là nói về gia đình ngài ấy?” Cô không biết điều gì khiến cô buộc miệng hỏi câu ấy; đối với cô, anh ta chỉ là một kẻ kiêu căng, thô bạo và cay độc, nhưng vì lý do nào đó mà câu hỏi ấy trở nên quan trọng.

“Chẳng gì làm cho tôi khó chịu hết, Evelyn.” Saint lẩm bẩm, tiến một bước chậm rãi về phía cô. “Tôi không có lương tâm, hoặc là người ta bảo tôi thế.”

Evie lùi lại một bước, vừa vì sợ hãi vừa vì ánh nhìn đen tối lóe lên trong mắt anh ta. Những nhân công cô thuê ngày hôm nay chắc chắn đã nghe hết cuộc nói chuyện này, và họ ắt sẽ xì xào bàn tán nếu tình cờ chứng kiến St. Aubyn hôn cô. “Ngài chỉ đang trêu chọc tôi thôi,” cô đáp, cố tỏ ra vui vẻ một cách ngao ngán.

Anh ta lắc đầu. “Tôi đang cảnh báo cô. Tôi đã nói rồi, tôi chẳng làm việc tốt miễn phí bao giờ. Tôi sẽ chờ thanh toán công xá ngày hôm nay của mình.”

“Tôi không hề nhờ ngài giúp,” cô đáp trả trước khi kịp lại được. Lạy Chúa lòng lành, cô biết tốt hơn là đừng có thách thức anh ta. St. Aubyn chưa chùn bước trước bất cứ việc gì, và tuyên bố như thế chỉ tổ khiến anh ta hôn cô hoặc nhạo báng cô, tùy thuộc tâm trạng anh ta.

“Ừ, thứ cô cần, cưng ạ, là sự ham muốn của tôi. Và có quý mới biết lý do tôi sẵn sàng chiều ý cô.” Một nụ cười chậm rãi và gợi dục làm khoe miệng anh ta cong lên. “Nhưng quý sứ và tôi lại là bạn tốt, Evelyn Marie. Cô không nên dụ dỗ một trong hai thằng tôi đi quá xa.”

Vẫn với vẻ ung dung trá hình đó, anh ta lại vươn tay chạm vào má cô, rồi lướt mắt xuống miệng cô. Evelyn nuốt khan. Trước khi cô có thể phản đối hành vi khiếm nhã đó và nói rằng anh ta sẽ không được hôn cô nữa, những ngón tay anh ta đã ve vuốt nhẹ nhàng xuống cổ họng cô, lần ra sau gáy rồi thu về cùng với sợi dây chuyền mặt ngọc trai yêu thích của cô.

Thậm chí cô không cảm thấy anh ta tháo móc cài. “Ngài... làm sao...”

“Cô nên thấy tôi cởi một chiếc váy,” anh ta thì thầm, nâng mặt dây chuyền lên ngắm nghía. “Đây là thù lao hôm nay của tôi. Nếu cô muốn lấy lại, cô có thể thương lượng với tôi ở dạ hội nhà Dundredge tối nay. Tôi nghĩ là cô sẽ tham dự?”

“V...âng.”

“Vậy thì tôi cũng đến. Chúc một ngày tốt lành, tiểu thư Ruddick. Hãy báo cho bà phụ trách biết khi nào cô chơi xong.”

“Tôi không chơi,” Evie gắt lên, giọng cô run rẩy đến bực mình khi anh ta mất hút ở chỗ góc quanh.

Giả dụ anh ta có nghe thấy, có lẽ anh ta cũng chẳng quan tâm. Dù sao nổi giận cũng thật khó khăn, khi tâm trí cô vẫn bị ám ảnh bởi nhận xét về áo váy kia. Từ lúc hầu tước buông lời nhận xét ấy, cô không thể không hình dung những ngón tay anh ta lướt dọc sống lưng cô, chiếc váy của cô tuột dần dưới sự mơn trớn điêu luyện của anh ta. Và đôi tay anh ta sẽ... “Ôi, lạy Chúa nhân từ,” cô lẩm bẩm, cố gạt hình ảnh đó khỏi tâm trí. Làm như cô sẽ đầu hàng trước những cám dỗ của anh ta vậy. Xét cho cùng, anh ta chỉ đang cố làm cô sốc và lấy đó làm thú vui. Anh ta chả nói thế bao nhiêu lần đó sao.

Ngoài sự quỷ quyệt và quyến rũ mỗi khi nổi tính thất thường, hầu tước cũng là một kẻ nguy hiểm, và như Lady Gladstone đã nói, anh ta rất, rất xấu xa. Nếu cô muốn nhìn thấy sợi dây chuyền của mình lần nữa, cô buộc phải gặp anh ta ở vũ hội tối nay. Chắc chắn anh ta sẽ mời cô nhảy, và định ninh cô không thể từ chối.

Evelyn nhăn mặt. Victor chắc chắn sẽ giết cô. Nếu không phải Hầu tước St. Aubyn tiêu diệt cô trước.

Chương 7

Ta thuộc về nhau – dù tử biệt sinh ly

Sợi ràng buộc luôn chặt bền mãi mãi.

- Huân tước Byron,

Thơ gửi Augusta

“Nếu anh ta lấy dây chuyền của cậu, cậu cứ báo cho nhà chức trách bắt anh ta,” Lucinda thì thào, ánh mắt phần nộ lòng sục khắp đám đông ở nhà Dundredge, hiển nhiên là tìm bóng dáng St. Aubyn.

Evelyn cũng đang tìm anh ta, và cũng chẳng thành công hơn cô bạn. “Mình nghĩ tổng giam anh ta sẽ là một mũi tên trúng hai đích,” cô thì thào đáp lại, giả bộ nhắm nháp một miếng mứt cam. “Thoát khỏi St. Aubyn, và giết chết Victor bằng cơn nhồi máu cơ tim do búa rìu dư luận, Luce, thật là.”

Lucinda chặc lưỡi. “Mình chỉ cố giúp thôi mà.”

“Thế thì hãy tỏ ra hữu ích hơn. Mình nên làm gì đây? Cứ bước đến và yêu cầu anh ta trả nó lại à? Nhỡ anh ta ở bên cái bà Gladstone kinh khủng đó thì sao?”

“Thì cậu có thể bảo Victor là cậu định tuyển cô ta cho chiến dịch tranh cử của anh ấy.”

Evie tính đáp trả, rồi lại thôi. “Làm thế cũng có thể được việc đấy.” Nhưng khi cô nghiền ngẫm ý tưởng này, thì hiện thực lại ập xuống, không biết là lần thứ bao nhiêu trong tối nay. “Không được, vì sau đấy Lady Gladstone sẽ muốn biết lý do tại sao Saint có sợi dây chuyền của mình, và cô ta sẽ móc mắt mình ra trước khi mình kịp trả lời.”

“Mắt ai sắp bị móc cơ?” một giọng nữ cất lên sau lưng cô.

Sau phút hết hồn, Evie thở phào nhẹ nhõm. “Georgie,” cô thốt lên, nắm lấy tay bạn và siết chặt, “cậu làm mình sợ chết đi được.”

Người chồng cao lớn của Georgiana gật gù đồng cảm. “Đấy là chuyện cơm bữa đối với anh.” Bốc một nắm kẹo sô-cô-la, anh đưa một viên cho Georgie và thả hết chỗ còn lại vào miệng. “Nhân lực anh gửi đến chỗ em làm ăn thế nào?”

“Suyt,” Evie ra hiệu, dù có vẻ chẳng ai ngoài cô và Georgie luận ra được câu hỏi của Dare khi miệng anh còn lúng búng kẹo sô-cô-la. “Đó là bí mật mà.”

Tử tước nuốt ực một cái. “Ừ, anh hiểu. Nhưng tại sao anh phải bí mật cho người đến trại trẻ hả?”

Vợ anh trừng mắt. “Không phải việc của anh, Tristan. Thôi anh đi mà quan tâm Emma và Greydone đi.”

“Tuân lệnh, em yêu.” Với nụ cười toe toét kèm nụ hôn chớp nhoáng lên má vợ, Lord Dare cất bước hòa mình vào đám đông.

Anh vừa đi khỏi, Georgie hạ thấp giọng thành thì thì thào thào y như Evie và Lucinda. “Được rồi, mắt ai sắp bị móc thế?”

“Mắt mình,” Evie đáp, không nín được cười. Georgie và Lucinda là những người bạn tuyệt

vời nhất cô có trong đời.

“Sao lại có chuyện đó?”

“Chiều nay Hầu tước St. Aubyn vừa cướp sợi dây chuyền của Evie,” Lucinda giải thích, “và bọn mình đang nghĩ kế lấy nó về mà không gây đổ máu.”

“Cậu có chắc anh ta đã cướp nó không?” Vẻ thích thú trong mắt nữ tử tước biến mất.

“Anh ta đã tháo nó từ cổ mình,” Evie nói, “và bảo mình rằng nếu muốn lấy lại thì hãy gặp anh ta tối nay.”

“Chà, rõ là anh ta đang cố gây rắc rối cho cậu. Mình nghe nói anh ta khoái mấy chuyện đó lắm.” Georgiana nhập hội luôn với Lucinda và Evie để tìm bóng dáng hầu tước trong đám đông. “Cậu biết không Evie, chuyện này có thể vượt qua ngưỡng an toàn để cậu tham gia đấy.”

Nó đã vượt qua ngưỡng từ lúc cô biết được vai trò của St. Aubyn ở trại trẻ. “*Mình* không bị át vía trước hành vi thô bỉ của kẻ khác,” cô khẳng định. “Và nhất là của một kẻ phóng đảng.”

“Hành vi thô bỉ, hừm?” Luce trầm ngâm nhắc lại. “Và cậu ở đây, Evie, mà lại không có học viên để áp dụng bài học trong...”

Georgiana biến sắc. “Không, không, không! Chúng ta không đời nào dâng Evie cho St. Aubyn. Anh ta sẽ hủy hoại cậu ấy trong nháy mắt khi biết cậu ấy định làm gì. Chúng ta sẽ tìm một người dễ bảo hơn để cậu ấy thực hành bài giảng.”

“Mình...” Evie mở miệng, tim lỡ mất một nhịp.

“Đúng, cậu nói đúng,” Lucinda xen ngang, liếc sang Evie tỏ ý đồng cảm. “Đối tượng ít nhất phải còn chút lương tri. Evie, mình e là Georgiana nói đúng đấy, dự án trại trẻ này của cậu đã trở nên quá mạo hiểm, chắc chắn chúng ta có thể tìm được một nơi khác an toàn hơn để cậu cống hiến thời gian của mình.”

“Và một học viên an toàn hơn cho cậu chỉ bảo,” Georgie bổ sung.

Evelyn hết nhìn người này đến nhìn người kia, tiếng ồn trong phòng vũ hội lắng xuống thành âm thanh rì rào mờ nhạt. Các bạn cô, những người thân thiết nhất, lại nghĩ cô sẽ thất bại khi chưa kịp bắt đầu, và cùng lúc thanh danh cô sẽ bị ô uế. Rất có thể họ đã nghĩ dự án cho trại trẻ của cô là một thảm họa ngay khi nghe kể về nó, và tai tiếng kinh khủng của hầu tước chỉ thêm vào cái có thích hợp để họ lờ tịt những cảm giác của cô. Ồ, nếu cô bị xem là một kẻ non nớt, thì cô muốn thử sức để thành công ngay từ đầu.

“Cậu nói đúng, Luce,” cô lặng lẽ nói, tự hỏi họ có nghe thấy tiếng tim cô đập thành thịch không.

“Đừng buồn, Evie. Chúng ta sẽ tìm một cơ sở từ thiện phù hợp hơn ngay ngày mai.”

“Không, ý mình là cậu nói đúng chuyện St. Aubyn là một ứng viên hoàn hảo cho bài giảng về tác phong lịch sự đối với phái nữ. Và tình cờ mình lại ở vị trí hoàn hảo để thực hiện nó.”

Lucinda tròn xoe mắt. “Không, Evie, mình đã nhầm lẫn, nhầm hoàn toàn. Nếu làm thế, cậu không những không cải tạo được một trại trẻ lắm vấn đề, mà cậu cũng chẳng cải tạo được...”

“St. Aubyn, mình biết. Mình không nghĩ có thể đòi hỏi một thử thách lớn lao hơn thế. Cậu có thấy vậy không?”

Georgiana nắm lấy tay cô. “Cậu chắc chứ? Cậu không phải chứng tỏ điều gì hết.”

“Chỉ chứng minh với bản thân mình thôi,” cô đáp, dù điều đó không hoàn toàn đúng. “Và

đúng vậy, mình chắc chắn. Hoặc mình sẽ thành công ngoạn mục trên cả hai mặt trận, hoặc thất bại thảm hại.”

Hai người bạn tiếp tục tranh cãi với cô, cố gắng thuyết phục rằng cô đang mạo hiểm một cách không cần thiết, rằng cả trại trẻ lẫn St. Aubyn đều quá sức cô. Nhưng họ đã lầm, mà dù họ có nói gì thì lúc này cũng không còn ý nghĩa nữa, vì St. Aubyn đã bước vào phòng vũ hội.

Lần đầu tiên cô để ý có biết bao phụ nữ lén ngấm anh ta từ sau lưng các đức ông chồng và sau những chiếc quạt sọc ngà phe phẩy. Anh ta không thể nào có nhiều tình nhân bí mật đến thế; đòi người đâu có nhiều đến vậy, nếu tính cả những phụ nữ độc thân, thanh danh thấp kém dựa vào đám văn giao du với anh ta. Dù thế, những ánh mắt ấy làm cô nhớ đến lời Lady Gladstone, rằng Saint không cần phải tỏ ra tử tế bởi anh ta đã quá xấu xa rồi.

Hình như tất cả họ đều muốn anh ta, hoặc ít nhất muốn nhìn anh ta. Dáng đi lừng lững uyển chuyển như loài báo đầy sức cuốn hút ngay cả khi anh ta không lừng lững thứ gì. Với một căn phòng đầy những trò chơi dăng sẵn thế này, vì sao anh ta lại theo đuổi cô? Hay anh ta đang mua vui cho mình, như anh ta từng tuyên bố? Có khi túi anh ta đầy ắp những chiếc vòng cổ chờ được trả lại cho những nàng trinh nữ anh ta đã thắp từng trong ngày không biết chừng.

“Evie,” Lucinda sốt ruột thì thầm.

Cô sực tỉnh. “Cậu nói gì cơ?”

“Anh ta ở đây.”

“Mình biết, mình thấy rồi.”

Hai bạn cô đưa mắt nhìn nhau, còn cô vờ như không để ý. “Cậu định làm gì?” Georgiana hỏi.

Evie hít sâu, cổ trắn áp trái tim loạn nhịp. “Đòi lại sợi dây chuyền của mình.”

“Nhưng...”

Trước khi mất hết can đảm. Evelyn rời bước tới bàn giải khát. Có vẻ Saint đang hướng về phía ấy, và cơ hội giáp mặt ở đó sẽ ít gây điều tiếng hơn nếu cô bước thẳng đến trước mặt anh rồi chìa tay ra.

Tuy nhiên, khi cô tới nơi, Saint vẫn còn cách đó vài thước, đang gọi đồ uống từ một người phục vụ. Cô quan sát anh từ sau bức tượng thiên nga bằng băng, đôi cánh trong suốt của nó khiến bộ ngực rộng trong chiếc áo vest đen tuyền như dài ra, nhưng lại làm gương mặt xương xương ấy trở nên rõ nét.

Michael Halboro. Cô tự hỏi tên đệm của anh ta là gì. Biết quá ít về anh ta khiến mọi thông tin lượm lặt được càng... có ý nghĩa hơn mức vốn có. Mái tóc đen che mất một bên mắt, tạo cho anh ta một vẻ phóng đảng vô hại. Rồi, đột nhiên đôi mắt ấy ngược lên nhìn cô, như thể anh ta biết cô ở đó này giờ, và tim cô ngừng đập.

Bất kể có trò chơi hay thú tiêu khiển nào trong đầu anh ta, nó cũng nhằm vào cô. Với một nụ cười chậm rãi, St. Aubyn bỏ lại người phục vụ và đi qua nửa tá phụ nữ trẻ trung khác, thậm chí không liếc mắt nhìn họ.

“Xin chào, tiểu thư Ruddick,” chất giọng nam trung trầm ấm của anh ta kéo dài, âm thanh nó dội thẳng vào sống lưng cô. “Cô đã đến.”

“Ngài nghĩ tôi sẽ trốn dưới gầm giường sao?” Evelyn đáp trả. Giọng cô đầy tự chủ và vững vàng, tạ ơn trời đất.

“Khi tôi nghĩ đến cô, thì vị trí không phải là dưới gầm giường. Cô ra yêu cầu đi.”

Lạy Chúa. Giữa một phòng vũ hội thế này, chắc hẳn hàng tá khách khứa có thể nghe thấy không sót từ nào đoạn đối thoại của họ. Và cô không nghĩ ra cách nào để diễn đạt ý mình mà nghe không giống như vừa làm điều gì đó phô trương hoặc thiếu đứng đắn. Chắc hẳn đó chính là điều anh ta trông chờ. Bất kể cô có nói gì tiếp theo, anh ta cũng có thể dùng nó để hủy hoại cô. Lẽ ra tối nay cô nên trốn dưới gầm giường.

Vậy thì tốt nhất hãy vượt qua nó. “Lord Dare có kể rằng ngài nhặt được một sợi dây chuyền ở vũ hội nhà Hanson. Tôi nghĩ có thể nó là của tôi. Tôi có thể ngó qua được không?”

Môi anh ta nhếch lên. “Đúng rồi, tôi thấy nó trong bát rượu pân,” anh ta nói trôi chảy, và cho tay vào túi. “Có phải nó đây không?”

Evie nhẹ nhõm gần như chóng mặt. “Ôi, cảm ơn ngài rất nhiều, thưa ngài,” cô nói liền một mạch, trước khi anh ta có thể chế ra vài chi tiết để hoạch hợ cô. “Nó là món đồ yêu thích nhất của tôi đấy, tôi cứ nghĩ sẽ không bao giờ tìm thấy nó nữa.” Cô đưa tay ra.

Saint bước ra sau lưng cô. “Cho phép tôi.”

Cô chưa kịp làm gì khác ngoài hít vào một hơi và đỏ bừng mặt, hầu tước đã vòng sợi dây chuyền lành lạnh qua cổ cô và cài móc lại. Những ngón tay anh ta lướt qua những sợi tóc ở gáy cô khi anh ta ghé lại gần hơn. “Giỏi lắm, Evelyn Marie,” anh ta thì thầm lên tóc cô. “Giờ hãy mỉm cười đi và nói ‘cảm ơn ngài, Saint,’ bằng không tôi sẽ hôn tai cô đấy.”

Nếu tim Evie đập nhanh hơn chút nữa, nó ắt sẽ bật ra khỏi lồng ngực mất. Cô nở một nụ cười thân thiện với không khí. “Cảm ơn ngài lần nữa, Saint. Ngài thật là chu đáo.”

“Cô khuấy động tôi,” anh ta thì thầm, “và cô sẽ phải trả giá cho chuyện đó.” Rồi anh ta buông cô ra và lùi lại.

Bài học, cô điên cuồng nhắc nhở mình, nhắm mắt lại một thoáng để trấn tĩnh. “Ngài St. Aubyn, ngài đã gặp mẹ tôi chưa?” cô hỏi, quay lưng đi. “Tôi biết chắc bà cũng muốn cảm ơn ngài vì nghĩa cử tốt đẹp của ngài.”

Hầu tước chờ người trong một giây, rồi nhìn cô. “Cô muốn tôi gặp mẹ cô?” anh ta nhắc lại, ánh ngạc nhiên hiện lên trong đáy mắt.

Lần đầu tiên cô thấy anh ta mất tự chủ. “Vâng. Tại sao không?”

“Tôi có thể nêu ra cả nghìn lý do,” anh ta đáp, rồi nhún vai. “Nhưng tại sao lại không nhỉ? Buổi tối nay đã yên ổn quá mức rồi.”

Đúng, trừ việc cô sắp ngất và tiêu đời đến nơi. “Vậy thì đi lối này, thưa ngài.”

“Saint,” anh ta nhẹ nhàng nhắc cô, đi song song bên cô, và trước sự hốt hoảng của cô, anh ta chìa cánh tay ra.

“Nhưng...”

“Nếu tôi vào vai lịch sự, thì cô cũng phải thế.” Không chờ cô phản ứng, anh ta cần tay cô đặt lên tay áo vest đen của mình.

Khi họ rời phòng vũ hội tới phòng khách nơi hầu hết các mệnh phụ đã tụ tập để tán gẫu và nhâm nhi bánh ngọt, Evie mới nhận ra mình đã phạm sai lầm. “Saint,” cô thì thầm, khi mẹ cô hiện ra trong tầm mắt, “mẹ tôi không biết việc tôi làm ở trại trẻ. Xin đừng nói điều gì cả.”

Ban đầu cô tưởng anh ta không nghe rõ, rằng anh ta đang mải chú ý đến những vẻ mặt sùng sốt và tiếng thở hổn hển của các phu nhân khi họ nhận ra ai đang thả bộ đến chỗ họ. Nhưng rồi anh ta liếc nhìn cô, đôi mắt xanh đầy thích thú và giễu cợt. “Một nụ hôn,” anh ta lẩm bẩm.

“G...gì cơ?”

“Cô nghe rồi đấy. Đồng ý hay không?”

Tất cả các mệnh phụ đều thận trọng lùi ra xa Genevieve Ruddick trong khi bà khoác một nụ cười bề bàng lên gương mặt mảnh mai. “Evie! Làm sao con lại...”

“Mẹ, con muốn giới thiệu Hầu tước St. Aubyn với mẹ. Ngài ấy đã tìm thấy sợi dây chuyền con đánh mất trong bát rượu pân ở vũ hội nhà Hanson, một chỗ ít ai nghĩ đến. Thưa ngài, đây là mẹ tôi, bà Ruddick.”

“Xin chào bà,” anh ta nói lịch thiệp, cầm lấy tay bà. “Lẽ ra tôi nên tự giới thiệu từ mấy ngày trước, vì con gái bà và tôi...”

Ôi không. “Ngài nói phải,” Evie rít khế.

“...đã nhảy điệu van với nhau ở vũ hội nhà Hanson,” anh ta nhẹ nhàng nói nốt. “Cô ấy là một quý cô dũng cảm.”

Gương mặt mẹ cô sa sầm thành một cái cau mày, nom tự nhiên hơn nhiều trên sắc da tái xanh. “Và là một đứa bốc đồng nữa.”

Evie nín thở, chờ hầu tước đáp lại mẹ cô bằng một lời nhận xét bóng gió nào đấy. Nhưng thay vì vậy, anh ta chỉ nở một nụ cười nhanh và bí ẩn, “Quả đúng vậy.”

Ôi, tốt rồi. Rất có thể nó là cố gắng đầu tiên của anh ta, nhưng anh ta đã tỏ ra lịch sự được gần ba phút rồi. Và vận may của cô có lẽ chỉ được đến mức ấy trong một buổi tối. “Ồ, đó có phải là điệu vũ bốn cặp không?” cô tươi cười hỏi. “Con đã hứa nhảy điệu này với Francis Henning. Xin phép mẹ. Ngài vui lòng hộ tống tôi chứ, ngài St. Aubyn?”

Anh ta không nói thêm gì, nên Evie quyết định khôn ngoan nhất là hãy rời đi và hy vọng anh ta đi theo. Cô sắp băng qua cửa thì thỉnh lình một bàn tay túm lấy vai cô và đẩy cô vào hốc tường gần nhất.

“Tất cả chuyện này là thế nào?” Saint hỏi, lạnh lùng nhìn cô.

“Không có gì cả. Tôi chỉ muốn xem liệu ngài có làm theo không. Giờ, mong ngài thứ lỗi, tôi có một...”

Saint giơ tay chặn đường thoát của cô. Biết rõ chỉ có một phần bức rèm chắn giữa họ với hành lang và phòng vũ hội bên kia, Evelyn nuốt xuống. Các bạn cô đã cảnh báo cô về mối nguy hiểm nếu dạy bài học ấy cho St. Aubyn – mà đằng nào cô cũng biết rõ điều đó – nhưng kỳ cục thay, nếu anh ta định tìm mọi cách hủy hoại cô, thì cô nên cố gắng cải tạo anh ta mới công bằng.

“Xin ngài tránh ra.”

“Hôn tôi đã.”

“Ngay bây giờ ư?”

Bằng một bước chân anh ta đã xóa đi khoảng cách giữa họ, khiến cô phải ngửa cằm lên mới nhìn được vào mắt anh ta. “Phải, ngay bây giờ.”

Evie thở dài để che giấu mạch đập đột nhiên dồn dập “Thôi được.”

Anh ta đứng yên, nhìn cô. Cô tự hỏi anh ta thấy những gì mà cứ thích trêu ghẹo cô thế này. Một cô gái nhỏ bé với mái tóc nâu pha đỏ và đôi mắt xám, gương mặt ửng hồng vì bối rối. Còn gì nữa? Anh ta có nghĩ cô khờ khạo và vô dụng như các bạn cô đã nghĩ không?

“Ừm?” Một lúc sau cô thì thầm. “Cho qua được không?”

Saint lắc đầu. “Cô sẽ hôn tôi.” Anh ta lim dim mắt, lướt một ngón tay qua da cô, ngay phía trên viền cổ áo xẻ sâu. “Hôn tôi đi, Evelyn, không thì tôi sẽ nghĩ ra chuyện gì đó thân mật hơn nữa giữa chúng ta để làm đấy.”

Làn da cô nơi tay anh ta chạm vào nóng rực lên. Đột ngột Evie nhận ra vấn đề - đó là cô *muốn* hôn người đàn ông này. Cô muốn nếm trải lại cảm giác lúc anh ta hôn cô ở trại trẻ.

Anh ta từ từ kéo một bên áo khỏi vai cô, những ngón tay dịu dàng và ấm áp trượt vào dưới lớp vải. “Hôn tôi đi nào, Evelyn Marie,” anh ta nhắc lại bằng giọng còn dịu dàng hơn nữa.

Run rẩy và gần như nghẹt thở, cô kiễng chân lên và chạm môi vào môi anh ta. Luồng hơi nóng chạy khắp người cô khi anh ta đáp lại sự tiếp xúc khẽ khàng ấy, dẫn sâu vào nụ hôn trọn vẹn khiến cô như bay lên bồng bênh. Chưa có nụ hôn của ai khiến cô cảm thấy thế này, văng vất và run rẩy từ tận bên trong.

“Làm thế quái nào con giám sát con bé từng giây từng phút được đây?” Giọng nói giận dữ của anh cô vang lên sát sạt.

Evie sững người, và Saint ép sát vào cô, ấn lưng cô vào tường. Cả hai nấp vào nơi ẩn náu nhỏ hẹp sau bức rèm. Nếu có ai trông thấy cô, một mình với St. Aubyn và thậm chí nếu họ có đứng tách nhau ra, thì thanh danh của cô cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ.

“Mẹ không mong con làm thế,” tiếng mẹ cô đáp lại, cũng gay gắt không kém. “Nhưng con đã đưa con bé đến đây, Victor. Mẹ nghĩ con bé đã mất trí khi giới thiệu mẹ với St. Aubyn.”

“Con thì nghĩ là nó đang tìm cách phá hoại sự nghiệp chính trị của con để con phải quay lại Ấn Độ. Lady Dare kia rồi. Mẹ hãy hỏi xem cô ấy có thấy Evie đâu không. Con sẽ đi tìm St. Aubyn.”

Giọng hai người xa dần, nhưng Evie không dám thả lỏng – nhất là khi thân hình săn chắc của Saint đang ép sát vào cô. Mình nên lấy làm biết ơn mới phải, cô nghĩ, vì anh ta đã không xô mình ra khỏi hốc tường cho bày sói xé xác. Nhưng nếu họ còn nán lại, thì vận may vốn đã mong manh của cô sẽ biến mất hoàn toàn.

“Saint...”

Anh ta lại cúi xuống miệng cô, đôi tay chống vào tường hai bên đầu cô. Lần này thì anh ta cương quyết hôn cô trọn vẹn. Một tiếng rên bất lực buột khỏi cổ họng làm cô không kịp ngăn lại, và đôi tay cô đưa lên vòng qua eo anh ta.

Nhưng trước khi cô kịp chạm vào, anh ta đã ngừng hôn cô, lùi sang đầu kia hốc tường. “Cô rất đổi ngọt ngào,” anh ta hạ thấp giọng, đưa bàn tay qua miệng. “Tốt nhất là cô hãy tránh xa tôi, cô biết không. Tạm biệt Evelyn Marie.”

Tựa hẳn vào tường và cố gắng lấy lại nhịp thở cùng lý trí, Evelyn nghĩ có lẽ mẹ cô nói đúng. Hẳn cô điên mất rồi; giờ thì ngay cả St. Aubyn cũng cảnh báo cô hãy tránh xa anh ta, và tất cả những gì cô nghĩ được là cô sẽ gặp lại anh ta vào ngày mai.

Hít sâu một lần cuối, Evie chống khuỷu tay vào tường, đứng thẳng dậy và trở ra hành lang. Có một tấm gương treo ngay ngoài cửa phòng vũ hội, cô dành vài phút để kiểm tra lại đầu tóc và đảm bảo anh ta không tháo bỏ món đồ nào nữa trên người cô.

Evelyn chờ người, nhìn trântrân vào cổ mình trong gương. Viên kim cương gắn trong mặt dây chuyền hình trái tim bằng bạc thượng hạng lấp lánh trước mắt cô. Chậm chạp và run rẩy,

cô đưa tay lên chạm vào nó. Không phải cô đang tưởng tượng. Hầu tước St. Aubyn đã lấy sợi dây chuyền mặt ngọc trai của cô lúc chiều, và thay thế nó bằng dây chuyền gắn kim cương tối nay. Một viên kim cương tuyệt đẹp. “Ôi trời,” cô thì thào.

Nếu không có gì là miễn phí, thì anh ta muốn cô đền đáp thế nào cho thứ này? Sau nụ hôn vừa rồi, một phần trong cô tò mò muốn biết.

“St. Aubyn.”

Saint không ngẩng lên khỏi bàn chơi bài. Anh đã lẻn vào phòng chơi bài nhà Dundredge qua lối cầu thang dành cho gia nhân để tránh mặt Victor Ruddick. Nhưng trong lúc ấy anh không khỏi băn khoăn sao mình phải nhọc công làm vậy. Gần như chẳng còn ai thách đấu với anh nữa; những kẻ sống sót đã cảnh báo cho số đông còn lại về sự nguy hiểm khi nghi ngờ khả năng của anh, dù được chứng thực hay không.

Tuy nhiên, Evelyn Marie đã thẳng thắn yêu cầu anh đừng hủy hoại cô. Là một điều là anh đồng ý, cũng có lẽ bởi nếu anh thực sự hủy hoại thanh của cô, cô sẽ thoát khỏi vòng kiềm tỏa của anh. Đây là lý do chính yếu trong vô số lý do không nên bám theo những cô gái đoan trang tiết hạnh, vậy nhưng nỗi ám ảnh về cô trong anh không hề nguôi bớt.

“St. Aubyn.”

Anh thở dài, ngoái đầu lại. “Gì vậy?”

“Anh có...” Quai hàm đánh lại. Victor liếc nhìn căn phòng đông nghẹt và hạ thấp giọng. “Anh có thấy em gái tôi không?”

“Trước hết,” Saint đáp, ra hiệu lấy thêm một quân bài, “anh là tên quái nào vậy?”

Anh trai Evelyn túm lấy lưng ghế của anh và chồm người tới. “Anh biết tôi là tên quái nào mà,” anh ta lẩm bẩm, “và anh biết em gái tôi là ai. Nó có thể cực kỳ tối dạ, nhưng là đứa con gái tốt. Tránh xa con bé ra, St. Aubyn.”

Sự kính nể của Saint với anh chàng Ruddick tăng thêm một hoặc hai bậc. Phải cực kỳ to gan mới dám đe dọa thẳng thừng người khác, đặc biệt khi người đó là anh. “Tôi dừng,” anh thông báo với những người chơi trong bàn, vứt những lá bài của mình vào xấp bài bị loại.

Nhưng, dù biết khá ít về Evelyn, anh hiểu rằng cô không ngu ngốc chút nào. Anh đứng dậy, đẩy ghế ra sau khiến Victor phải tránh sang một bên bằng không sẽ ngã nhào. Cả căn phòng đã lắng xuống chỉ còn tiếng rì rầm chuyện trò lén lút, nhưng có lẽ ai ai cũng biết anh đã nhảy điệu van với Evelyn tuần trước.

“Ta đi chứ?” anh hỏi, hất đầu về phía cửa.

“Tôi không thích bị bắt gặ đang nói chuyện với anh,” Victor tuyên bố, quắc mắt. “Anh chẳng có lợi cho danh tiếng của bất cứ ai. Hãy để gia đình tôi được yên.”

“Thế thì đừng có phái em gái anh tới nói chuyện với mấy... người bạn đặc biệt của tôi nữa,” Saint đáp trả. “Lo làm công việc bẩn thỉu của anh đi, Ruddick.”

Nói xong anh bước khỏi cửa và trở lại phòng vũ hội. Quỷ tha ma bắt tất cả những tên anh trai, chồng và cha đi. Buổi tối nay đã hết sức vui vẻ cho đến khi Victor Ruddick bước vào. Nhưng thú vị ở chỗ chẳng ai trong gia đình Evelyn biết cô đang học đòi làm từ thiện ở trại trẻ Trái tim hy vọng. Anh có thể tận dụng điều đó làm lợi thế cho mình.

Saint mỉm cười thâm hiểm. Có vẻ anh đang nắm hết mọi quân bài trong trò chơi nho nhỏ này. Bất kể Evelyn có ý định gì, nó cũng xoay quanh trại trẻ mồ côi – nghĩa là có liên quan đến anh. Ngày mai anh sẽ tăng giá cả lên một chút và xem liệu cô còn muốn chơi không.

Chương 8

Vậy thì hãy bày ra tiệc rượu

Làm đàn ông phải có tri âm

Tôi là thứ hơi hợt vô nghĩa ấy

Cười với tất cả, khóc chẳng vì đâu.

- Huân trước Byron,

Cố gắng lần nữa, tôi sẽ tự do

Saint giật mình tỉnh giấc, vội lấy thứ ở gần nhất – chiếc giày của anh – ném vào bóng đèn đang lom khom dưới chân giường.

“Ôi! Là tôi, thưa ngài! Pemberly đây!”

“Ta biết.” Saint lại nằm phịch xuống, kéo chăn trùm kín đầu. “Biển đi.”

“Ngài đã dặn tôi đánh thức ngài lúc bảy rưỡi, thưa ngài. Bây giờ đã đúng...”

“Pemberly.” Saint làu bàu, sự tỉnh táo bắt đầu lên tới như cái búa nện thình thình trong đầu anh, “lấy cho ta cốc rượu. Nhanh.”

Miêng làu bàu bất mãn, tên hầu vội vàng ra khỏi phòng, trong gang tấc tránh được chiếc giày ống thứ hai nhắm vào lưng gã. Nghe tiếng cửa đóng sầm lại, Saint bật ra câu chửi thề và day day lên thái dương.

Thật kinh khủng. Nếu bảy rưỡi là thời gian những con người nghiêm chỉnh đứng đắn thức dậy, thì anh thà không ở trong hàng ngũ đó còn hơn. Anh lại ngồi dậy, lần này chậm chạp hơn, và thấp ngọn đèn Pemberly đã để lại trên chiếc bàn đầu giường.

Xét đến việc anh mới trở về nhà lúc ba giờ trước và ngủ một mình – ngày thứ mười ba liên tiếp – Saint quyết định thế là quá đủ để cảm thấy tồi tệ. Ở độ tuổi ngót nghét ba mươi ba, anh đã trở thành một mẫu người mà ai nấy đều cho là suy đồi xấu xa, tuy có lẽ họ cũng ngấm ngấm ganh tị. Cho đến giờ, anh gần như cảm thấy thích thú với hình mẫu ấy. Anh cau mặt, gác chân qua một bên và dịch ra mép giường. Bà phụ trách trại trẻ, mặc kệ tên bà ta là gì, đã trình lên anh bản kế hoạch trong tuần của Evelyn. Hôm nay được ấn định là “ngày sơn tường,” hoặc một từ ngớ ngẩn nào kiểu thế, nhưng nó sẽ bắt đầu vào chín giờ sáng.

Rõ ràng anh không cần ở đó để giám sát đám thợ sơn tường, nhưng Evelyn sẽ ở đó.

Cào tay qua mái tóc bù xù, anh ngáp dài và chậm chạp vươn vai. Trong một chuỗi dài dằng dặc các cô tình nhân và bạn gái từng lên giường hay vui vẻ trong một nhà kho để chối với anh, anh không nhớ nổi có người nào khiến anh phải lao động vất vả thế này.

Tuy nhiên, từ bỏ lúc này là chuyện không tưởng. Nếu không sớm có cô trên giường, anh sẽ nổ tung mất. Hoặc ít nhất một phần trong anh sẽ nổ tung. Saint ngó xuống. “Cậu chàng tội nghiệp,” anh lẩm bẩm. “Hãy kiên nhẫn nhé.”

Anh đang mặc quần thì cửa mở và Pemberl ló đầu vào. “Thưa ngài? Tôi mang whiskey và cà phê đến rồi.”

“Đem vào đây. Và mang cho ta tờ *Thời báo London* hôm nay nữa. Ta muốn biết cái xã hội ngớ ngẩn này có diễn biến gì mới trong tuần.”

Hai tuần vừa qua anh đã tham dự các buổi giao tế nghiêm chỉnh nhiều hơn cả năm ngoái. Chịu đựng những kẻ hai mặt đạo đức giả sẽ là một món nữa mà anh bắt Evelyn phải trả giá.

Saint lim dim mắt, hồi tưởng lại mùi hương chanh trên tóc cô và cảm giác làn da cô mềm mại, mịn màng dưới những ngón tay mình. Anh đã có không biết bao nhiêu người tình thậm chí không nhớ nổi tên họ, nhưng hầu như lúc nào anh cũng cảm thấy tẻ nhạt. Còn với Evelyn Ruddick ham muốn của anh dữ dội tới mức gần như bật ra thành lời mỗi khi nhìn ngắm cô, và anh biết mình là thằng ngốc vì điều đó. Hiển nhiên cô không biết chơi trò này ra sao, và dạy dỗ cô sẽ cần nhiều thời gian. Tốc váy cô lên và ấn cô vào một bức tường nào đấy không còn đủ nữa, không, tiểu thư Ruddick cần một giáo án đặc biệt.

Ngồi trước gương cạo râu, anh nhận ra rằng nếu định dụ dỗ cô, đầu tiên anh cần có một giấc ngủ ngon đã. Quyển rũ con người ta, ai lại làm họ sợ chết khiếp với cặp mắt đỏ ngầu và tóc tai bù xù được. “Lạy Chúa,” anh lau bầu khi nhìn mình trong gương. Cái món whiskey và phê của Pemberly tốt nhất hãy là loại đồ uống mạnh nhất từng được pha chế.

Pemberly quay lại cùng với bào và thư từ ngày hôm qua. Saint đọc lướt qua, đặt mấy tấm thiệp mời sang một bên thay vì vứt vào thùng rác như mọi lần.

“Gì đây?” Bức thư được đóng dấu niêm phong của Hoàng tử xứ Wales làm anh ngạc nhiên. Thường thì Prinny phải mất vài tuần mới quyết định được bất cứ chuyện gì. Mới có ba ngày trôi qua – quả là kỳ lạ.

Anh mở thư, lướt qua những dòng chữ sin sít nhau. Prinny lại mời anh tới Brighton, xem ra là để chọc giận Hoàng hậu Charlotte. Không gì khiến bà nổi khùng hơn việc Hoàng tử George tụ tập những kẻ tiếng tăm bất hảo như Saint quanh mình.

Nhưng đoạn tiếp theo làm anh quắc mắt. “Mẹ kiếp.” Hoàng tử George đã hạ lệnh lập một ban nghiên cứu vấn đề mở rộng công viên. Một ban nghiên cứu được bổ nhiệm bởi Hoàng tử sẽ dẫn đến một cuộc tranh luận công khai trong Nghị viện. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt.”

Hoàng tử nhiếp chính hắn đã được rỉ tai phải tranh thủ sự đồng tình của Nghị viện vì những rắc rối tài chính của ông ta, và cũng chính ông ta từng nhắc đến khả năng dân chúng sẽ phản đối việc san bằng trại trẻ. Rõ ràng Hoàng tử đã tận dụng lòng mến mộ ít ỏi của mình một cách triệt để, quỷ tha ma bắt.

Saint đứng dậy, đi vào văn phòng viết vội một lá thư phúc đáp. Không còn thời gian mà rào trước đón sau; anh cần dập tắt chuyện này trước khi nó được bàn cãi công khai – và tới tai những gã ủy viên ban quản trị của anh. Ý nghĩ Evelyn có thể phát hiện ra những mưu đồ của anh trước khi anh có được cô càng khiến tâm trạng anh u ám. Múa bút loang loáng, anh đề nghị bao trọn mọi phí tổn liên quan đến việc tìm kiếm và chuyển lữ trẻ đến một địa điểm khác, phá sập và san bằng tòa nhà cũ, mở rộng diện tích cho công viên.

“Jansen!” Anh gầm lên khi gấp lá thư và gắn dấu xi lên, đề địa chỉ bên ngoài.

Ông quản gia lật đật chạy vào cửa. “Vâng, thưa ngài?”

“Đưa cái này đến lâu đài Carlton ngay lập tức. Đảm bảo là họ biết ta gửi.”

“Tôi sẽ làm ngay, thưa ngài.”

Saint ngồi phịch xuống lau mực khỏi đầu bút. Lại một rắc rối nữa. Kế hoạch xóa sổ trại trẻ mời cô Trái tim hy vọng của anh cần tiến hành ngay lập tức, và anh có một cô tiểu thư thành thị thích lo chuyện bao đồng đang sơn các phòng học ở nơi chết chẫm này.

Anh chỉ có một hướng hành động duy nhất: khiến cô phải bỏ cuộc, thật nhanh chóng và cùng lúc ấy dụ dỗ cô luôn. Với một nụ cười nham hiểm, anh quay mình về phòng ngủ mặc nốt quần áo. Có lẽ anh có thể biến mình thành dự án tiếp theo của cô, và chữa khỏi căn bệnh khao khát kỳ cục của mình đối với cô trước khi cô nhận ra anh đang ấp ủ mưu đồ gì. Dạy dỗ Evelyn hẳn sẽ cực kỳ thú vị.

“Em không muốn đến trường!”

Ôi trời. “Đây không phải là trường, Charles, mà chỉ là mấy phòng học thôi”, Evelyn giải thích, giữ nguyên nụ cười kiên định trên môi. Chuẩn bị phòng học, mua sách vở và thuê giáo viên đều tiến hành trôi chảy, nhưng nếu không có học sinh, thì sự án cầm chắc thất bại. Và cô cũng thế.

“Mấy phòng học để làm gì?” Một thằng bé lớn hơn hỏi.

“Trước hết là học đọc. Học viết. Và học làm tính.”

“Đây là trường còn gì?”

“Nếu có người thuê em làm việc và trả em một mức lương nhất định, em có muốn biết liệu người ta có trả em đúng như đã hứa không?” cô vặn lại. “Em có muốn mình biết đọc báo và tìm một công việc phù hợp với mình không? Em có muốn mình có thể đọc những câu chuyện về cướp biển, về người da đỏ và những chiến binh dũng cảm không?”

Sự đồng ý miễn cưỡng, phụng phịu của bọn trẻ tiếp thêm hy vọng cho Evie. Lời khuyên của nữ Công tước Wycliffe đã có tác dụng, nhưng Emma dạy ở một ngôi trường cho nữ sinh quý tộc, nơi học sinh muốn học tập và thành công trong xã hội. Những đứa trẻ này chỉ muốn được ăn đủ no và quần áo đủ che thân, nên phải dùng đến những sách lược khác.

Điều Evelyn không thể nói với chúng – điều cô đã ngờ ngợ nhận ra gần như ngay từ lúc gặp chúng, là kiến thức chỉ chiếm một phần trong chương trình của cô. Ngoài những chữ cái và con số, lũ trẻ này muốn có ai đó quan tâm đến chúng. Đó là lý do cô dồn rất nhiều tâm sức tìm thuê giáo viên, bài trí phòng học sao cho sạch sẽ và vui tươi.

Cô đã cố gắng trình bày ý tưởng của mình với ban quản trị, nhưng xem ra họ cũng chỉ sẵn lòng chú ý đến cô như cách gia đình cô đã làm. À, cô đã đưa tiền ra, và điều đó đủ sức thuyết phục họ. Phần còn lại phụ thuộc vào cô. Dù sao nó cũng như cô mong muốn rồi.

Gáy cô chột gai gai, và Evelyn ngẩng lên. Hầu tước St. Aubyn đứng tựa vào khung cửa, đang nhìn cô. Hơi nóng lan khắp sống lưng cô, làm cô rạo rực ở những nơi nhạy cảm mà chắc chắn cô không thể nói cho anh ta. Bị một kẻ vô lại thu hút là một chuyện, nhưng thừa nhận điều đó thì chẳng khác nào bảo anh ta rằng vâng, làm ơn, hãy lột trần tôi ra và lướt hai bàn tay khắp cơ thể tôi đi.

Như mọi khi, St. Aubyn vận đồi tối màu, như thể anh ta khinh thị ánh sáng ban ngày, mà ban đêm cũng có vẻ hợp với những hoạt động của anh ta hơn cả. Evie đứng dậy, run run. “Chào ngài,” cô lên tiếng, nhún gối chào. Bản thân anh ta đã đủ phiền phức rồi, không cần cô mừng tượng ra những hình ảnh kỳ dị, thậm chí cô tưởng tượng ra những hình ảnh kỳ dị, thậm chí cảm dỗ hơn.

Saint đáp lại bằng một động tác cúi chào tao nhã nhưng tùy tiện. Cô muốn có người làm gương cho mấy thằng bé noi theo, và cô ước gì đó không phải là hầu tước, nhưng dường như anh ta là người duy nhất hiện diện ở đây. Các thành viên khác trong ban quản trị cố tình né

tránh tiếp xúc với bọn trẻ bất cứ lúc nào. Lũ con gái xung quanh cô bắt đầu thì thầm và cười rúc rích, và cô nén một cái cau mày. Chắc hẳn cô thích ai đó khả kính hơn, vì lợi ích của tất cả mọi người. Tuy nhiên, ăn mày thì không thể đòi xôi gấc.

“Trong này nồng nặc mùi sơn,” anh ta nói, nhăn mặt. “Tất cả lên phòng khiêu vũ đi. Và mở mấy cái cửa sổ chết tiệt ra.”

Cả đám hân hoan om sòm kéo nhau đi, khua giày dép trên cầu thang như một đàn gia súc, trước khi Evelyn kịp mở miệng phản đối. “Chúng tôi đang nói chuyện mà,” cô muộn màng lên tiếng. “Giờ tôi sẽ phải mất mười lăm phút nữa để ổn định lại trật tự cho chúng.”

Saint nhướn một bên mày. “Hôm nay cô phải đi đến chỗ nào khác sao? Lại là một tiệc trà, hay một buổi diễn tấu?”

Quả thực, nếu cô không xuất hiện trong bữa tiệc trà nhà dì Houton chiều nay, gia đình cô sẽ biết chắc rằng cô đang làm chuyện gì khuất tất. “Đó không phải vấn đề. Tôi đang cố giành được lòng tin của chúng. Ngài không nên xông vào đây và phá hỏng tất cả.”

“Gây náo loạn là sở trường của tôi mà,” anh ta toét miệng cười.

Giây phút đó trái tim Evelyn ngừng đập. Đôi mắt xanh của anh ta ánh lên niềm vui thích thực sự, và sự biến đổi trên khuôn mặt xương xương ngạo nghễ thật... khác thường. “Tôi biết điều đó,” cô đáp liền, chẳng biết nói gì hơn.

Anh ta chợt rời khỏi cửa. “Sợi dây chuyền của cô đâu rồi?” anh ta hỏi, tiến về phía cô.

Evie đưa tay sờ lên cổ. “Tôi tin là ngài vẫn cầm nó,” cô đáp, ước gì anh ta cứ ở yên bên kia phòng. “Và tôi muốn trả lại sợi dây kia cho ngài. Tôi không thể nhận được.” Cô lấy sợi dây chuyền trong túi ra, đưa cho anh ta.

Hầu tước phớt lờ cử chỉ ấy khi dừng lại trước mặt cô. “Không thể, hay không muốn?”

Ánh mắt anh ta lướt dọc người cô rồi quay ngược lên, và cô chợt nhận ra chỉ còn có hai người họ. Bọn trẻ đã lên hết tầng trên, còn tốp thợ ở tầng dưới. “Cả hai, thưa ngài. Ngài...”

“Saint,” anh ta ngắt lời. “Cứ giữ lấy nó đi.”

“Không. Tôi...”

“Không thì cứ vứt đi, hoặc bán nó lấy tiền mua bánh mì cho đám thợ. Tôi không quan tâm.”

Cô hếch cằm. “Ngài có quan tâm.”

“Không,” anh ta đáp, cầm món nữ trang từ tay cô và thông thả nhét nó trở lại túi áo choàng của cô. “Tôi không quan tâm.”

Bàn tay anh ta nán lại ở đó, cọ vào đùi cô. “Thế thì... sao ngài lại đưa nó cho tôi?”

Anh ta đặt bàn tay phải vào túi áo bên kia của cô, lợi dụng lớp vải để kéo mạnh cô vào mình. Theo bản năng Evie chống hai tay vào ngực anh ta để tránh đâm sầm vào anh ta. “Vì tôi muốn thế. Hỏi câu khác đi.”

“Tôi...” Cô điên cuồng tìm một chủ đề nào đó bớt vô vị. “Hôm nay ngài không còn việc gì khác để làm sao? Dụ dỗ phụ nữ, đến câu lạc bộ nhậu nhẹt chẳng hạn?”

Anh ta lại nở nụ cười, kém tươi nhưng ấm áp hơn. “Cô nghĩ bây giờ tôi đang làm gì đây?” Anh ta khẽ hỏi, nhấc hai tay lên.

Lớp vải áo choàng của cô và chiếc váy bên trong cũng trượt lên theo. Anh ta miết những ngón tay xò rộng dọc theo hai đùi cô lên tới eo, xốc vạt váy của cô lên quá đầu gối. Cùng lúc đó

anh ta cúi xuống hôn cô, trên chọc miệng cô bằng môi và lưỡi mình.

Hai đầu gối bủn rủn, Evelyn thở hổn hển và vùng mạnh ra. “Dừng lại!” Cô vội kéo váy trở lại chỗ cũ.

Mắt Saint thoáng long lên tức giận, như thể anh ta quên là mình đang đùa cợt. Nếu đúng là anh ta đang đùa cợt. “Sẽ sớm có ngày, Evelyn Marie,” anh ta nói bằng giọng lè nhè hạ thấp, “cô sẽ nài xin tôi tiếp tục.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.” Cô trừng mắt, việc ấy không khó khăn lắm bởi cô đang bị giằng xé giữa việc bỏ chạy và mong muốn biết anh ta sẽ làm gì tiếp theo.

“Hừm.” Anh ta nhìn cô thêm một lúc, rồi quay người đi ra cửa. “Vậy thì cứ ở đây nếu cô muốn. Tôi lên phòng khiêu vũ đây.”

St. Aubyn mấy hút vào hành lang. Buông tiếng thở dài bực bội, Evie nhìn quanh không gian vắng tanh và mảnh giấy nhỏ có những ghi chú mà lẽ ra cô đã có thể thực hiện. Cô chỉ cần bỏ anh ta đi, hoặc tốt hơn, nói thẳng rằng anh ta đang lãng phí thời gian và những trò ve vãn đó không bao giờ có tác dụng với cô.

Nhưng chúng có tác dụng với cô thật. Cô xoa xoa hai cánh tay, cố xua đi cảm giác nổi gai ốc do sự đụng chạm của anh ta. Cô biết tên ít nhất nửa tá người tình của anh ta theo lời đồn đại, thế mà anh ta vừa đưa mắt nhìn là cô chẳng còn nhớ gì ngoài cảm giác say mê và giày vò khi anh ta hôn cô nữa.

Evie chậm chạp gom giấy tờ sách vở thành một xấp trên tay. Cô đã nghe nói về cuộc chạm trán giữa anh ta và Victor tối qua. Cô cũng biết anh ta đã bị kịch liệt cấm cửa ở Almack và thậm chí cả một số gia đình khắt khe ở Mayfair. Dù anh ta đáng bị chế nhạo bao nhiêu, và dù anh ta tỏ ra bất cần bao nhiêu, chuyện đó hẳn cũng làm anh ta phiền lòng. Dù thích sống bên lề xã hội, nhưng anh ta hẳn cũng không khỏi tổn thương khi biết mình không thể bước vào xã hội ấy nếu muốn. Không ai *thích* làm một kẻ bị ruồng bỏ cả.

Lạy trời cho anh ta tìm thấy một phụ nữ anh ta thực lòng quan tâm và muốn cưới làm vợ. Với tai tiếng của anh ta, không một phụ nữ gia thế nào lại chịu để cho anh ta tán tỉnh - chỉ riêng sở thích của anh ta cũng đủ hủy hoại cô gái ấy. Cô biết chắc rằng thói bỡn cợt và châm chọc không chừa ai ra của anh ta là vô cùng nguy hiểm.

Evelyn rời khỏi phòng tập thể nam đi ra cầu thang. Saint đợi cô ở đó, nom hoàn toàn điềm tĩnh, như thể anh ta chưa hề kéo váy cô lên và rà lưỡi xuống cổ cô vậy. Những chuyện đó có lẽ là chuyện thường tình ở nơi anh ta hay lui tới. Có lẽ anh ta thực sự cần đến những bài học và sự đúng mực của cô không khác gì bọn trẻ. Đúng vậy, chọn anh ta làm học viên là một ý kiến hay, bất kể Lucinda và Georgiana nghĩ cơ hội thành công của cô là bao nhiêu. Và nó không liên quan gì đến việc những lần đụng chạm và nụ hôn của anh ta làm cô run rẩy.

“Mời cô đi trước, Evelyn can đảm của tôi,” anh ta nói, ra hiệu cho cô lên cầu thang trước.

Cô nhớ tới lời cảnh báo của Dare về chuyện đừng có quay lưng với anh ta, nhưng nhìn thẳng mặt thì cũng nguy hiểm chẳng kém gì. Và nếu anh ta có định học cách cư xử sao cho đúng mực thì phải có ai đó làm gương chứ.

Với mỗi bước đi, đôi giày và mắt cá chân cô lại thoáng hiện ra dưới gấu váy. Saint lùi lại một chút, mê mẩn trước hình ảnh đôi chân thấp thoáng ấy.

Anh bị điên thật rồi. Đó là cách lý giải duy nhất. Lạy Chúa, đời anh đã nhìn thấy những đôi

chân trần của phụ nữ nhiều lần không đếm xuể. Những mắt cá chân xinh xắn trinh nguyên, nhưng nó đi liền với những bộ phận mà anh ta đã quá rõ cách hoạt động của chúng.

Gần như tuyệt vọng, anh đưa mắt lên, nhưng hình ảnh phần hông và cặp mông dung đưa của cô không làm quần anh nổi lỏng hơn chút nào. Thật là vô lý. Ngay cả những người tình biết chính xác cách làm đàn ông sung sướng cũng không cho anh cảm giác này. Chưa từng ai khiến anh khuấy động lâu như vậy.

“Bọn em đã mở cửa sổ!” Một thằng bé hét trên đầu cầu thang. “Họ ở đây không phải vì bọn em đấy chứ?”

Evelyn ngoái lại nhìn Saint, một nếp nhăn hằn trên trán cô. “Ai ở đây, và vì ai?”

“Rồi cô sẽ thấy.”

“Tôi không chắc là mình muốn thấy,” cô lẩm bẩm, và anh cười. Bất cứ điều gì khiến cô nghĩ đến anh và làm cô sao lãng chuyện dạy dỗ chỉ càng giúp ích cho động cơ của anh.

Họ lên tới đầu cầu thang, và anh đi song song với cô khi cô bước tới cánh cửa đôi lớn của phòng khiêu vũ, sơn và giấy dán tường bong tróc từng mảng, hai ô cửa sổ đang mở đã rạn nứt, song sàn gỗ cứng vẫn giữ nguyên hình dạng. Nhưng Evelyn không để mắt đến những thứ ấy. Sự chú ý của cô dồn vào những người ngồi ở cuối phòng, bọn trẻ nhặng xị đang xúm quanh họ.

Cô quay sang nhìn anh. “Một ban nhạc?”

“Tôi nghĩ nó có thể là một niềm vui bất ngờ,” anh nói bằng giọng ngây thơ nhất. Chỉ ít anh hy vọng nó nghe có vẻ ngây thơ, lâu rồi anh không cố gắng làm bộ dạng ấy.

“Ồ, quả là một sự ngạc nhiên,” cô thừa nhận. “Nhưng làm sao tôi nói chuyện được với lũ trẻ khi dàn nhạc đang chơi? Ngài không nên...”

“Bảo họ chơi đi, ngài St. Aubyn!”

Saint lại cười, Evelyn càng nản lòng bao nhiêu, càng tốt cho anh bấy nhiêu. “Cô nghe thằng bé nói rồi đấy,” anh nói, lên giọng để át tiếng âm ỉ của bọn trẻ. “Chơi cho chúng tôi một điệu van nào.”

“Một điệu van? Ngài không thể...”

Điệu nhạc mở đầu bằng một đoạn nhạc dạo thánh thót. Lũ trẻ ré lên rồi bắt đầu vừa nhảy nhót vừa xoay tròn quanh phòng. Nom như một cảnh trong chốn rửa tội. *Tuyệt.*

“Âm nhạc xoa dịu những bản tính hoang dã, đúng không?” anh hỏi, nhìn vẻ chán nản và thất vọng thoáng qua trên gương mặt biểu cảm của Evelyn.

“Chúng không phải là những kẻ hoang dã,” cô vội ngắt lời. “Mà là những đứa trẻ.”

“Thực ra tôi đang nói về tôi.” Saint đưa mắt về phía những ‘con quay’ đang xoay tít khắp căn phòng. “Nhưng cô chắc chắn về điều đó chứ?”

“Phải. Giờ thì bảo họ ngừng đi, hoặc là tôi sẽ làm.”

Anh nhún vai. “Xin theo ý cô. Tuy nhiên chắc tôi nên cảnh báo cô rằng có thể cô sẽ thấy mình không được yêu quý lắm đâu.”

Trước sự ngạc nhiên của anh, đôi mắt xám trong trẻo chợt rơm rớm nước. “Được rồi,” cô nói bằng giọng sụt sịt dễ thương. “Ngài nói đúng; bọn trẻ xứng đáng được vui vẻ. Chúa biết là dặm chân tới lui thì thú vị hơn môn số học.”

Khỉ thật. Phụ nữ chuyên đòi dùng nước mắt với anh, và anh thấy nó vừa ích kỷ vừa hấp dẫn.

Nhưng Evelyn đang cố kìm những giọt nước mắt của mình, và cô quay đi để anh - và bọn trẻ - không trông thấy.

“Có lẽ ta có thể dạy chúng đếm từ một đến ba,” anh gợi ý, nắm lấy vai cô rồi xoay người cô về phía mình. “Khiêu vũ với tôi nhé.”

“Gì cơ? Không! Ngài...”

“Nào, Evelyn Marie. Hãy cho chúng thấy số học cũng thú vị thế nào.”

Cô chưa kịp lên tiếng phản đối lần nữa, anh đã luồn tay qua vòng eo mảnh dẻ của cô, nắm lấy tay cô, và đưa cô vào điệu van. Cô ắt sẽ vùng ra, thế nên anh bắt đầu lên giọng đếm nhịp, và dẫn họ lướt vào giữa đám trẻ.

Evelyn khiêu vũ rất khá, và khi không còn lo lắng về khả năng một vụ ì xèo khi bị bắt gặp ở bên anh, thì cô thoải mái đắm mình vào điệu van với niềm say mê đầy hứng khởi khiến anh không thể không tán thưởng.

“Một, hai, ba,” cô đếm cùng anh. “Một, hai, ba. Nào, tất cả các em, hãy ra đây!” Evelyn ngẩng lên mỉm cười với anh, khiến anh choáng váng một cách kỳ lạ. “Hãy nhảy với một cô bé,” cô nói, xoay mình ra khỏi vòng tay anh. “Chúng ta sẽ dạy tất cả bọn trẻ.”

Trước khi anh có thể phản đối rằng anh chỉ muốn nhảy với mình cô thôi, thì cô đã cặp với một trong những thằng bé nhỏ tuổi nhất. Saint thấy cu cậu kiểng hãnh chân lên. Còn Evelyn thì cười khanh khách.

Thế này không ổn. Ban nhạc ở đó là để phá vỡ mọi kế hoạch cô định thực hiện hôm nay, và cho anh một cơ hội khác để có cô trong vòng tay mình. Vậy mà bây giờ, nước mắt của cô đã làm anh áy náy, có vẻ anh đã khuyến khích cô dạy điệu van cho năm chục đứa trẻ mồ côi chưa từng trông thấy một bản nhạc, nói gì nhảy đúng giai điệu.

Cô lại xoay vòng đến gần anh, giờ thì mỗi bên tay có một cậu bé. “Thôi nào, thưa ngài, đừng có xấu hổ,” cô cười trêu chọc. “Hãy chọn một bạn nhảy đi.”

“Rồi đây,” anh lau bầu. Bị lừa bởi một thiếu nữ đoan trang, thật mất mặt. Anh thở dài đánh thượt, chọn bừa một con bé trong đám trẻ và bắt đầu hướng dẫn nó nhảy.

“Không, Donald, vấn đề là ở chỗ đề xuất bất cứ đạo luật nào cũng đều vô ích nếu chúng ta không đủ số phiếu để thực hiện nó.”

Victor Ruddick ngồi thụt vào ghế trong chiếc xe ngựa chật ních, giữ nguyên vẻ mặt bình thản vô tư đã miệt mài thực hành trong mấy tuần qua. Anh đã muốn được yến kiến Hoàng tử George từ lúc ở Ấn Độ về, nhưng tháp tùng ngài cũng với năm đại biểu đầy triển vọng khác của Hạ viện trong lúc Hoàng tử đến một cuộc gặp gỡ ở Hoby không phải điều anh đã hình dung. Ít ra thì hôm nay có vẻ không ai định ném rau thối vào xe.

“Nhưng nếu chúng ta đề xuất đạo luật, Victor” Donald Tremaine phản bác, mồ hôi lấm tấm trên vầng trán hói, “thì chí ít chúng ta sẽ đưa ra một thông điệp thể hiện quyết tâm thực hiện nó thành công.”

Victor cố kìm không lau trán; ngày hôm nay vốn đã nóng nực, đã thế còn bị nhồi nhét trong một cỗ xe kín mít với một vị hoàng tử quá khổ cùng đoàn tùy tùng hùng hậu của ngài. “Và sự rụt rè của chúng ta sẽ làm nó thất bại.”

“Rất có chí khí,” Hoàng tử tán thành. “Giá mà lão Pitt^[13] chết tiệt thua cuộc, chúng ta sẽ trở

thành trung tâm chú ý.”

Giá mà sự ủng hộ của Hoàng tử George cầm chắc một lá phiếu, chúng ta sẽ có thể thành công, Victor thầm sửa lại. Có khả năng sự nghiệp của anh sẽ bị ngã ra cho cái đàm già cả ngu ngốc này xem xét, nhưng nếu triển vọng ấy không thu hút được Hoàng tử, anh có rất ít cơ hội được một ghế trong Nghị viện.

Những tiếng la hét và tiếng nhạc từ đâu tràn vào trong xe qua ô cửa sổ nhỏ xíu. “Xà ích, dừng lại!” Prinny ra lệnh, cầm cây ba toong thúc lên trần xe. “Tiếng gì om sòm thế?”

“Thần không biết, thưa Điện hạ,” tiếng trả lời ghèn ghệt vắng đến.

Trước mệnh lệnh của Hoàng tử, Tremaine mở cửa, vươn người ra để xác định nguồn gốc tiếng ồn. “Các khanh có nghĩ là một cuộc bạo loạn không?” Hoàng tử George hỏi, gương mặt béo tròn hiện vẻ lo lắng.

“Thần nghi ngờ điều đó, thưa Điện hạ,” Victor trấn an. “Theo thần biết thì mùa vũ hội này chưa có bất cứ vụ náo động nào.” Dù sao thì cũng không có ở London, nhưng anh cố kìm không bổ sung điều đó. Khiến Hoàng tử lên cơn cao huyết áp cũng ngang với tự sát chính trị.

“Nó đến từ đằng kia,” Tremaine chỉ. “Là... trại mồ côi Trái tim hy vọng. Tất cả cửa sổ trên lầu đều mở, và nom như họ đang tổ chức dạ tiệc trong đó. Thần thấy lũ trẻ đang nhảy nhót quanh phòng.”

Hoàng tử nhẹ người đi thấy rõ. “À, thế thì khỏi lo. Đây là St. Aubyn, chắc là đang bán đấu giá đồ đạc trước khi anh ta kéo sập nơi này.”

Victor cau mặt. Lại là tên hầu tước chết tiệt. “Cho phép thần hỏi, thưa Điện hạ, vì sao St. Aubyn định phá bỏ một trại trẻ?”

“Anh ta là chủ tịch ban quản trị ở đó. Nếu ta đồng ý cho anh ta phá sập nó thì anh ta sẽ biếu không ta khu đất. Chẳng biết anh ta được lợi gì, nhưng ta sẽ tìm hiểu cho ra. Không qua mặt được ta đâu, St. Aubyn.” Hoàng tử lại cười tủm tỉm. “Đi tiếp thôi nhỉ?”

Victor ngồi trở lại ghế khi cỗ xe lắc lư tiếp tục lăn bánh. Thông tin này hoàn toàn không có gì bất ngờ, nhưng anh vẫn hài lòng khi có nó. Bất kể Evie nghĩ con bé đang chơi trò gì, cố gắng trả đũa anh bằng cách khuyến khích sự hiện diện của St. Aubyn, một khi con bé đa cảm ấy phát hiện ra tên hầu tước sắp ném lũ trẻ ra khỏi nhà, thì nó chẳng còn lý do gì dây dưa với hắn nữa. Với anh thế là ổn. Còn hơn cả ổn. Nó hết sức hoàn hảo.

Chương 9

Ta bí mật gặp nhau

Nỗi buồn anh câm lặng

Tim anh dành đoạn quên

Tâm hồn em lừa dối

- Huân tước Byron,

Khi đôi ta chia xa

Bất chấp sự gián đoạn của buổi vũ hội ngẫu hứng, Evelyn cho rằng mình đã đạt được bước tiến nhất định. Cách nào đó, vũ hội bất ngờ của St. Aubyn còn giúp ích cho mục đích của cô; một tá cô bé sau đấy đã đề nghị cô dạy điệu van cho chúng.

Cô đã mất một thoáng do dự, bởi cho dù cô rất mong lũ trẻ có thêm kinh nghiệm, nhưng khả năng những cô bé này được mời đến một vũ hội thực thụ là vô cùng thấp. Tuy nhiên, và thầy kệ ánh mắt giễu cợt từ bên kia phòng của Saint đang ném vào mình, cô gần như lập tức nhận ra những bài học nhảy chỉ là thứ yếu. Lũ trẻ muốn được cô chú ý, điều mà, nhờ có dự án này, cô có thể đáp ứng một cách dư dả.

“Vậy thì đó sẽ là một trong những môn học của chúng ta,” cô tuyên bố, “bắt đầu từ ngày mai và ai muốn học cũng được, con trai cũng như con gái.”

“Nhưng hôm nay thì sao ạ?” cô bé Rose hỏi, mặt ỉu xiu. Evelyn cảm thấy mình đã nán lại quá lâu. Cô thật lòng yêu quý Houton, không đời nào nữ hầu tước muốn Victor hay Lord Houton trút sự phẫn nộ vào bà, và Evelyn cũng không có gan đối mặt với nó.

“Cô Ruddick còn nhiều việc quan trọng cần làm,” hầu tước nói bằng giọng kéo dài.

“Còn chúng em thì không quan trọng,” một thằng bé lớn – cô nghĩ là Mathew – nói, bắt chước gần như y hệt vẻ nhạo báng và chất giọng của Saint.

Cô nhất quyết phải cải tạo cung cách của Saint, nếu anh ta trở thành hình mẫu của mấy thằng bé. “Tất nhiên là các em quan trọng,” cô khẳng định. “Nhưng cô đã trót hứa đến một nơi vào chiều nay, nên cô phải giữ lời. Rose, ngày mai em sẽ là bạn nhảy đầu tiên của cô, và Mathew, em sẽ là thứ hai.”

Lũ trẻ xô đẩy nhau và huýt sáo – rõ là cô đã tạo được ảnh hưởng rồi. Rose nhảy dựng lên ôm cứng hai chân cô. “Cảm ơn cô, cô Evie”.

“Không có gì”, Evelyn mỉm cười. Hôm nay là một ngày tốt lành. Cô liếc sang vẻ mặt tối sầm của Saint. Bất kể anh ta sử dụng ban nhạc gây phá đám với ý đồ gì, thì anh ta cũng không được thỏa nguyện. “Chúng ta cũng nên cảm ơn đức ngày St. Aubyn nữa, vì đã sắp xếp tất cả những chuyện này.”

Anh ta nhận lời cảm ơn bằng một cái gật đầu, bọn trẻ hình như hiểu đấy là dấu hiệu cho chúng túa xuống cày thang về hai phòng ngủ tập thể hoặc chạy ra ngoài khoảng sân cũ để chơi. Chà, cô cũng đã dạy được cho anh ta một điều, ấy là một quý cô luôn đánh giá cao những hành vi tốt đẹp – cho dù động cơ phía sau có là gì.

“Ngài thật tử tế,” cô nói, cầm chồng sách và giấy tờ từ nãy vẫn được đặt bên cạnh lên.

“Một đứa đã lấy trộm cái của cô rồi, cô có biết không,” anh ta nói, đi cùng cô ra cửa.

Cô đưa tay sờ cổ áo. “Tôi không để ý! Ngài chắc chứ?”

“Là thằng bé cao nhòng quàng khăn đỏ.”

“Thậm chí ngày không biết tên nó sao?”

“Cô biết à?”

“Randall Barker. Sao ngài không ngăn nó lại?”

Anh ta nhún đôi vai rộng. “Đây là trò chơi của cô, không phải của tôi. Tôi sẽ lấy nó lại cho cô.”

“Thằng bé đã lấy nó rồi, nó cần cây trâm hơn là tôi cần.”

Saint nhướng mày. “Cô không phải là kẻ tử vì đạo đấy chứ?”

“Không phải. Mà là tôi không cần nó.”

“Cô đã muốn lấy lại sợi dây chuyền còn gì?”

“Ngài không cần nó. Và với tôi đây không phải là trò chơi. Đến giờ này ngài vẫn không hiểu được hay sao?” Không ai có thể dừng dưng như thế. Thậm chí cả St. Aubyn.

“Chắc là cô thích chúng nhìn cô như đấng cứu thế của chúng trong chiếc váy muslin xanh, Evelyn,” anh ta đập lại, “nhưng cô chẳng có gì khác cả.”

“Xin lỗi ngài nói gì?”

Hầu tước ngoái lại nhìn cô khi bắt đầu đi xuống cầu thang. “Khi nào cô chán được tôn thờ rồi, cô cũng sẽ ra đi thôi.”

“Tôi không ở đây để được tôn thờ.”

Anh ta làm ngơ câu đáp trả lời của cô. “Mẹ tôi thường đến đây, vào ngày thứ ba đầu tiên của tháng.”

“Vậy ư? Vậy thì nữ hầu tước rất có ý thức cho việc chung. Ngài nên lấy làm tự hào vì mẹ ngài đã nghĩ đến những người cần giúp đỡ. Điều mà...”

Saint khịt mũi. “Bà ấy và hội khâu may của mình thường xuyên cung cấp khăn lót bát đĩa cho những bữa tiệc ngoài trời.”

“Bà còn đóng góp những thứ khác đúng không?” Evie hỏi với sau lưng anh ta khi cô đi theo anh ta xuống cầu thang. Nếu anh đang ám chỉ rằng cô cũng hành động theo cách ấy, thì cô không thích tí nào.

“Phải. Theo lời đồn thì có hai hoặc ba đứa trẻ hồi trước ở đây là của chồng bà, chuyện đó hẳn có liên quan ít nhiều đến sự quan tâm của bà. Tôi cho thế nghĩa là cha tôi cũng đóng góp được vài thứ của ông cho nơi chết giẫm này.”

Hai má Evie nóng bừng. Đàn ông không được nói chuyện như thế với những quý cô đúng đắn. “Có đứa nào ở đây là của ngài không” dù vậy cô vẫn hỏi, ngạc nhiên trước sự táo tợn của mình.

Hình như anh ta cũng vậy, vì anh ta quay lại và nhìn lên cô. “Theo tôi biết thì không,” sau một lúc anh ta mới trả lời. “Tôi không thích tăng thêm khổ sở cho mình.”

“Vậy tại sao ngài lại ở đây?”

“Hôm nay ư? Vì tôi muốn cô.”

Trời ạ. “Ý tôi là, tại sao ngài lại ở trong ban quản trị?”

“À. Tôi đã báo cô rồi. Di chúc của mẹ tôi có điều khoản dành cho trại trẻ Trái tim hy vọng hai ngàn bảng mỗi năm và một thành viên gia đình Halboro phải có trách nhiệm với nó.”

“Nhưng...”

“Tôi ngán phải nhìn những thành viên trong ban quản trị mua sắm xe ngựa và bao nhân tình bằng tiền của gia đình tôi rồi.”

“Chắc chắn không có chuyện đó.”

“Tất cả chúng tôi đều được hưởng lợi từ nó,” Saint tiếp tục với nụ cười nhạo báng. “Cha thì mặc sức gái gú, mẹ tôi thì được dịp kể cho bạn bè nghe về cuộc sống của bà vừa đức độ vừa bị thương ra sao, còn những kẻ khác trong ban quản trị biến thủ mọi khoản tiền họ bỏn rút được và hàng năm lại được thị trưởng London tuyên dương vì điều đó.”

“Còn ngài được gì?”

“Tôi được ăn năn sám hối. Xét cho cùng tôi đang giúp đỡ lũ trẻ mồ côi. Chẳng phải chuyện đó giúp tôi không phải vào địa ngục sao? Còn cô thì được gì, tiểu thư Ruddick?”

Nếu cô nói cho anh ta, anh ta sẽ chỉ cười vào mặt cô thôi. “Ngài không có cảm giác... mãi nguyện,” cô chậm rãi hỏi, “khi thấy những đứa trẻ này có cơm ăn áo mặc ư? Rất có thể chúng sẽ ở ngoài đường nếu không có ngài lo liệu chuyển số tiền chu cấp cho chúng đến đúng nơi cần thiết.”

“Cái làm tôi thỏa mãn,” Saint đáp, “là được thấy Timothy Rutledge và những tên trục lợi hết tuần này sang tuần kia bày mưu tính kế moi tiền hay những thứ khác từ tôi, nhưng bị tôi chặn sạch.” Anh ta leo lên những bậc thang ngăn cách họ. “Có lẽ cô nên nhìn tôi bằng con mắt vị tha hơn, Evelyn. Ít ra tôi cũng không ăn cắp của những đứa trẻ.”

“Tôi không tin bất cứ điều gì ngài nói,” cô tuyên bố với tất cả sự tin tưởng còn duy trì được. “Ngài chỉ cố đang làm tôi choáng váng thôi, và thuyết phục tôi rời khỏi đây.”

“Không, chỉ đang cố thuyết phục cô rằng nếu cái cô muốn là sự mãi nguyện, thì còn có một cách khác dễ chịu hơn nhiều. Cô có làm gì thì nơi đây cũng sẽ chẳng tiến triển, nó không bao giờ có tác dụng đâu. Cô không làm thì cũng có một mệnh thường quân khác đóng góp cho quần chúng lao khổ rồi.”

“Điều đó không đúng!”

Saint đưa tay vuốt má cô. “Thay vào đó tại sao cô không thử cứu vớt tôi?” anh ta thì thầm.

Giá mà anh ta biết. “Đối với tôi,” Evie nói, tức giận trước thái độ dửng dưng với tất cả mọi thứ của anh ta đến mức giọng cô run lên, “thì cách cứu ngài không phải là để thỏa mãn những ham muốn nguyên sơ của ngài. Nên xin ngài cứ thoải mái mà nghĩ rằng tôi đang cố cứu ngài.” Cô lách qua anh ta. “Và chúc ngài một ngày tốt lành.”

Tiếng cười nhỏ trơ tráo của anh ta khiến sống lưng cô cứng đờ. “Tôi đã hôn cô, Evelyn Marie. Và cô đã hôn tôi. Cô không được đoan trang như cô tưởng đâu.”

Cô dừng lại dưới chân cầu thang. “Và bấp chập sự ghét bỏ của ngài với nơi này, ngài vẫn nuôi nấng những đứa trẻ, Michael. Nên có lẽ ngài cũng không được kinh khủng như ngài tưởng đâu.”

Saint nhìn bóng cô xa dần trong hành lang. “Cô nói đúng” anh lẩm bẩm. “Tôi còn tệ hơn thế.”

Evelyn vừa bước vào cửa nhà thì đồng hồ điểm một tiếng. Cô thở gấp, đưa cho Langley chiếc mũ bonnet buổi sáng của mình và đổi lấy chiếc mũ buổi chiều cùng chiếc ô, rồi quay ra cầu thang.

“Chào mẹ,” cô cất tiếng chào Genevieve Ruddick khi mẹ cô từ trên chiếc cầu thang vuông vắn bước xuống. “Mẹ đã sẵn sàng cho bữa tiệc trà chưa ạ?”

“Con dành quá nhiều thời gian với Lucinda Barrett rồi đấy, con biết không,” Genevieve phàn nàn, lướt ngón tay qua lọn tóc vàng được uốn quăn theo kiểu thời thượng rủ trước trán.

“Con biết, mẹ à. Con đã không để ý đến thời gian. Con xin lỗi,” Evie đáp với nụ cười tươi rói.

“Phải, ơn trời là Victor không có nhà. Mẹ rùng mình khi nghĩ đến phản ứng của nó nếu biết con bỏ lỡ bữa tiệc trà.”

“Mẹ đừng lo. Con không định bỏ lỡ bữa tiệc trà nào nữa đâu. Chúng ta đi chứ ạ?”

Mẹ cô dừng lại ở ngưỡng cửa, đưa ánh mắt nghi ngờ sẫm soi gương mặt cô. “Mặt con đỏ lắm, Evie.” Bà nói. “Con có chắc là mình vẫn khỏe chứ?”

“Con chỉ thiếu chút dưỡng khí do chạy nhanh ấy mà.” *Và thêm một chút rối loạn sau cuộc chuyện trò với Saint nữa.*

“Mẹ hy vọng là chỉ có thế. Mẹ không chịu đựng nổi nếu con gây ra một cảnh ngất xỉu hay gì gì đó.”

Evie khoác cánh tay mẹ, đưa bà tới chỗ cỗ xe đang chờ. “Con hứa với mẹ là sẽ không ngất xỉu.”

“Tốt. Hôm nay chúng ta phải tạo ấn tượng tốt đẹp nhất, vì anh trai con. Những bữa tiệc trà chính trị của dì Houton con đã trở nên khá nổi tiếng, con biết đấy. Bao nhiêu sự nghiệp đã được rạng danh hoặc sụp đổ qua tách trà và đĩa bánh quy. Và con không được hé nửa lời về những thuyết giáo dục lũ trẻ mồ côi của mình. Giờ không phải lúc, cũng không phải chỗ.”

“Vâng, thưa mẹ.” Mệnh lệnh đặc biệt đó hôm nay được tán thành dễ dàng hơn. Cô không cần nói về nó, bởi cô đang thực hiện nó. “Không thảo luận về bất cứ chuyện gì mang tính cải cách, trừ phi nó có lợi cho Victor.”

“Chính xác.”

Thậm chí với sự tự tin mới có của cô, buổi chiều vẫn gần như không chịu đựng nổi. Hầu hết những bậc mệnh phụ đều gọi cho Evelyn nhớ đến miêu tả của Saint về mẹ anh ta – trầm ẩn và quan tâm, nhuần nhuyễn đến mức họ không mất chút nỗ lực nào và không lộ ra sự khó chịu nào. Điều đó làm dấy lên một nghi vấn khác. Nếu thái độ đó quá thường tình, vậy tại sao nó làm Saint khó chịu như thế, nhất là khi anh ta đã tuyên bố rằng không có gì làm phiền được anh ta?

“Chiều nay cháu khá lặng lẽ nhỉ.” Lydia Barnesby, Lady Houton, ngồi trên chiếc ghế dài cạnh Evelyn, chiếc váy rủ quanh người bà như một con sóng nhẹ duyên dáng. “Cháu vẫn luôn như thế trước những chủ đề này, hôm nay thậm chí cháu còn không lấp bắp vì phần nộ.”

“Hoặc là lấp bắp liên tục,” Evie đáp với nụ cười tươi tắn. “Lúc nào cháu cũng sợ rằng một lời nói hớ hỏ nhỏ nhặt nhất của mình cũng có thể nhấn chìm mọi tham vọng chính trị của anh Victor.”

“Cháu không nên nghĩ như thế, cháu yêu. Ta nghi ngờ việc cháu có thể một tay phá bỏ cơ đồ của Victor. Vì ta sẽ không cho phép điều đó xảy ra tại bữa tiệc trà của ta.”

“Cháu thấy vững tâm hẳn,” Evelyn thừa nhận. “Vì anh ấy chỉ thấy ở cháu một công dụng duy

nhất là thu hút những ông bạn trong giới chính trị của anh ấy, dù sao cháu cũng cảm thấy mình là vô danh tiểu tốt ở đây.” Cô hạ giọng. “Cháu không nghĩ ở đây có ai để ý đến cháu nữa.”

Dì cô ghé lại gần hơn. “Điều đó hoàn toàn không đúng. Ví dụ như ta đã muốn nhắc cháu rằng trên váy cháu có một vết bẩn. Nom như một dấu tay. Một dấu tay nhỏ.”

Evelyn tái mặt. “Ồ! À, Luce và cháu đã đi dạo sáng nay, chúng cháu đã gặp ba đứa trẻ rất dễ thương và...”

“Cháu lại đến trại trẻ mồ côi phải không,” dì Houton cắt ngang bằng giọng hạ thấp. “Ta đã cảnh báo cháu là nơi đó hết sức nguy hiểm. Chúng có đủ loại dịch bệnh, và theo lời anh cháu, hầu hết trong số chúng là tội phạm.”

“Nó không... nguy hiểm đâu dì, vì Chúa.” *Trừ phi tính St. Aubyn vào.*

“Nếu mà cháu đã kết hôn, có thể chồng cháu sẽ cho phép cháu quyền tiền cho tổ chức từ thiện. Còn ở vị thế một cô gái trẻ độc thân như hiện giờ, tiếp xúc với những kẻ thường dân và cách xa khu Mayfair – thì hoàn toàn không được, Evie.”

Evelyn cố gắng tỏ ra buồn rầu và xấu hổ, còn hơn là bực mình. “Cháu biết.”

“Hãy hứa là cháu sẽ không tái diễn chuyện đó nữa.”

Khỉ thật. “Cháu hứa.” Nhưng cô đan những ngón tay vào nhau bên dưới tách trà, phòng trường hợp có người đang để ý.

Khi Saint sải bước vào gian phòng lớn của Viện quý tộc^[14], tiếng rì rầm bàn tán nghe như một làn sóng mỗi lúc một dâng cao khi nó đến gần và ập vào anh. Thực ra, ngót tháng nay anh mới xuất hiện, nhưng ai nấy đều biết thỉnh thoảng anh mới đến – nếu không, thế nào cũng có kẻ phao tin anh đã chết hoặc mất năng lực và sung công những tài sản giá trị của anh cho ngân khố.

Trong một thoáng anh định ngồi vào chỗ quen thuộc cạnh Dare và Wycliffe, những người ít chướng tai gai mắt nhất đối với anh. Tuy nhiên cả hai đều biết Evelyn. Và Dare xem ra đã được mài giũa thành một hình mẫu tuyệt hảo của sự đúng đắn. Anh dừng lại. Cả hai đều biết Evelyn.

“Tôi đã bỏ lỡ gì rồi?” anh thấp giọng hỏi, ngồi xuống cạnh Dare.

“Hôm nay, hay trong tháng trước?”

“Im lặng, lũ thanh niên vô tích sự này,” ngài Bá tước già Haskell rút lên, quay lại trừng mắt với họ.

“Nước dãi ngài chảy xuống cằm rồi kìa, Haskell,” Saint lè nhè đáp trả. “Ngài còn có cái răng nào không vậy?”

Mặt ngài bá tước thoát đỏ sạm như củ cải đường. “Đồ khốn khiếp”, ông gầm gừ, lão đảo đứng lên. Những người bên cạnh vội túm lấy vai ông ấn ông ngồi xuống trở lại.

“Mọi người đang bàn thảo lại những món nợ của Prinny.” Wycliffe rì rầm.

Mẹ kiếp. Vậy thì anh nên tránh xa mới phải. Nếu Prinny hay một trong những cố vấn của ông ta ngồi lê đôi mách, thì mọi chuyện có cơ hỏng bét. “Vẫn vô nghĩa như mọi khi, hả?” anh nói, mượn Dara một mảnh giấy và vẽ nguệch ngoạc lên mặt sau.

“Có vẻ thế. Nếu không có lão kia thỉnh thoảng phun nước dãi, thì tôi đã ngủ ngật trong ghế rồi.” Tử tước nhếch miệng cười uể oải, chồm người tới trước. “Tôi thật sự thấy mừng vì cậu ở đây. Đỡ cho tôi nhọc công lòng sức cậu.”

“Tôi tưởng cậu không còn giao du với tôi nữa?” Saint nhận ra gương mặt anh đang phác họa bắt đầu nom quen thuộc, anh liền nhanh chóng thêm vào bộ ria và cái mũ bằng lông hải ly. Evelyn Ruddick không cho anh được yên ngay cả khi cô không hiện diện. “Những lời thề hôn nhân ngon ngọt đó và những thứ khác ấy?”

Nụ cười của tử tước chỉ càng tươi hơn. “Cải tà quy chính cũng có mặt tốt của nó.” Anh hạ giọng còn thấp hơn nữa. “Đó chính là lý do tôi tìm cậu. Tôi muốn cậu ngừng việc trêu đùa Evie Ruddick lại.”

Đã lâu lắm rồi kể từ lần đầu tiên anh được cảnh báo tránh xa một người phụ nữ, nhưng thường thì những chuyện sau đấy trở nên phức tạp hơn là thú vị. Song lần này, anh khao khát cô gái đó và vô cùng tức tối vì mãi không thành công. “Lời cảnh báo này cũng đến từ quý cô năm ngoái bị bắt gặp đang đặt bàn tay xinh xắn của mình lên quần cậu đúng không?”

Mắt Dare nheo lại, vẻ tươi cười biến mất. “Cậu có chắc muốn chơi trò này cùng tôi không?”

Saint nhún vai. “Sao lại không? Với ai tôi cũng chơi cả.”

“Cậu đang nói về vợ tôi đấy, St. Aubyn.”

“Và là em họ tôi nữa,” Công tước Wycliffe lên tiếng, gương mặt đánh lại và sa sầm.

“Tôi biết.” Với một sự bất cần giả tạo, anh đứng dậy. Dare và Wycliffe mà hợp lực với nhau thì rất ghê gớm và anh không muốn một cuộc cãi lộn trong Viện quý tộc, nhưng ở chỗ khác thì anh chấp hết. “Sao cậu không hỏi tiểu thư Ruddick xem cô ấy có muốn tôi để yên cho cô ấy không? Đến lúc đó hãy tính, giờ thì xin tạm biệt, anh chàng thích cuộc sống điền viên.”

Từ dãy ghế kia Lord Gladstone ngồi nhìn anh trừng trừng.

Rất nhiều đức ông chồng không được vui vẻ lắm khi nhìn thấy anh, đó là chuyện thường tình. Lúc rời khỏi đó, anh nhận ra rằng Fatima, Lady Gladstone, rất có khả năng ở nhà vào tầm này để đón khách tới thăm, và rằng nếu anh muốn xoa dịu vài nỗi bức bối của mình, chắc chắn cô ta sẽ háo hức giúp đỡ anh.

Cùng lúc ấy, anh biết mình sẽ không được thỏa mãn; anh đang tập trung vào một con mồi khác hẳn, khó khăn hơn. Khi người ta muốn gà lôi, thì người ta không thể nào tự an ủi bằng gà nhà được.

Con gà lôi của anh đang ở một bữa tiệc trà chính trị hay gì đó. Theo những gì anh lượm lặt được về cô, thì ở đây chỉ rất phụ nữ, và đa phần là những bà già nhăn nheo. Chẳng có mấy cô gái trẻ vẫn tìm được cách giải trí khác cho mình mà lại đến những bữa tiệc trà chính trị.

Cô nàng này càng không phải người quan tâm đến chính trị, anh đi về nhà. “Này Jansen,” anh hỏi ông quản gia khi nhún vai thoát khỏi chiếc áo vest, “ở đây có gì có thể giải trí cho ta không?”

“Dạ, phải chăng ngài muốn nói đến...sự bầu bạn của phụ nữ, thưa ngài? Tôi e là không có ai thuộc giới đó đến đây hôm nay.”

“Không, không phải đàn bà,” anh đáp, cau có. “Những thứ mà đàn ông thường dùng để giết thời gian khi không ngủ với phụ nữ ấy.”

“Ồ.” Ông quản gia liếc qua vai mình, nhưng nếu có tên gia nhân nào ở trong tầm nghe, thì chúng cũng đã biến sạch. “À, ngài có một thư viện trên lầu, và...”

“Ta ư?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Vớ những quyển sách?”

Đến giờ Jansen mới bắt đầu hiểu ra ông đang bị trêu chọc, nhưng ông chấp nhận nó với sự bình thản quen thuộc. Rõ ràng ông thấy như thế còn đỡ hơn bị găm vào mặt hoặc bị ném đồ vào người. “Vâng, thưa ngài.”

“Hừm. Ta thật sự không thích đọc sách. Ông còn gợi ý gì khác?”

“Bida được không, thưa ngài?”

“Bida. Ông biết chơi không, Jansen?”

“Tôi... tôi không biết nữa.”

“Giờ ông sẽ biết. Đi nào.”

“Nhưng còn...”

“Gibbons hay ai đó có thể giữ cửa.”

“Ngài không thuê gia nhân nào tên Gibbons cả, thưa ngài.”

Saint dừng lại ở lưng chừng cầu thang, giấu nụ cười dưới một cái cau mày khác. “Lạ thật. Vậy thì hãy nhắc ta thuê một gã tên Gibbons.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Và đừng nghĩ ông sẽ thoát khỏi bàn bida. Đi thôi.”

Anh hành hạ ông quản gia khoảng chừng một giờ đồng hồ, và nó không thú vị như lúc ban đầu – anh thực sự bắt đầu thấy tội nghiệp Jansen. Không nghi ngờ gì là do ảnh hưởng của Evelyn. Hình như cô có khả năng làm một bức tượng cũng trở nên đa cảm. Ồ, anh không phải tượng, và một hay hai nụ hôn chắc chắn sẽ không biến anh thành một phiên bản của Dare hoặc Wycliffe. Vì Chúa, giờ đã là bảy giờ tối, và anh đang ở nhà chơi bida với lão quản gia dở hơi của mình.

“Bảo Wallace đóng yên ngựa cho ta,” anh nói, quăng cây cơ lên bàn.

Jansen gần như sụm xuống vì nhẹ nhõm. “Tôi làm ngay đây, thưa ngài. Ngài sẽ về nhà ăn tối chứ ạ?”

“Không. Tối nay ta sẽ không về nhà, mong là được như thế.”

Anh ăn tối ở câu lạc bộ Society rồi ngồi chơi bài faro với Lord Westgrove cùng hai quý ông anh chưa gặp bao giờ. Như thế lại tiện cho anh; hầu hết các quý ông anh quen biết đều ngần ngại không dám cá cược với anh nữa.

“Này các ngài,” người trẻ hơn và đầy đà hơn trong hai quý ông lên tiếng, “ông bác Fenton của tôi bảo câu lạc bộ này nhan nhản những nhà quý tộc và nhân vật xuất chúng. Nếu đúng thì xem ra tối nay... khá thừa thớt nhỉ.”

Westgrove lau bầu khi mất thêm mười bảng nữa cho nhà cái. “Ở hết Almack tối nay rồi. Một đám gái trẻ lần đầu ra mắt sẽ trình diện. Các cậu chàng nhà ta đã đi thám thính những đám khá khẩm nhất.”

“Quý bắt tôi đi,” người còn lại, già hơn và gầy hơn cảm thán. “Almack. Tôi vẫn luôn muốn tới đó.”

“Tại sao?” Saint chế giễu, đặt tiền cược xuống. Anh đã quên mất hôm nay là thứ Tư, ngày tụ họp của câu lạc bộ Almack. Con gà lôi của anh chắc chắn sẽ ở đó giờ này, đang nhún gối chào và mỉm cười kể cho tất cả mọi người biết cô đã lừa St. Aubyn để cho cô nhúng mũi vào cái trại trẻ

chết tiệt của anh ra sao. Trừ chuyện cô có vẻ muốn giữ bí mật điều đó.

“Tất cả đều đến Almack thật à?”

“Nước chanh nhạt toẹt, không rượu, không có phòng chơi bài, những bà bảo trợ già khú mắt quàng ở khắp mọi nơi, và cả tối gần như chỉ có một điệu van. Đó là Almack. Ngài không bỏ lỡ bất cứ cái gì đâu.”

Westgrove cười lục khục, rồi biến thành tiếng cười ha hả. “Đừng để ý đến anh ta, các ngài ạ. Anh ta nói thế chỉ vì đã bị cấm cửa thôi.”

“Cấm cửa? Thật sao? Thật sao?”

“Năm tin giỏi đấy,” Saint lẩm bẩm, mong Westgrove im miệng cho rồi. Anh không ở đây để tiêu khiển cho hai gã hề nhà quê học đòi hào nhoáng chốn thị thành.

“Vì đã mè� mỗ với Isabel Eygel trong kho chứa đồ, theo như tôi nhớ.”

“Trong... thật sao?”

“Không.” Saint ngược lên, rồi đặt tiếp tiền cược xuống. “Khó mà gọi là mè� mỗ được. Có lẽ là khẩu dân, nhưng không phải mè� mỗ.”

“Đừng làm tôi học máu mũi!” gã trẻ tuổi to béo kêu lên. “Ngài nói ngài là ai ấy nhỉ?”

“Tôi chưa nói.”

“Thật là, các bạn thân mến của tôi,” tử tước đế vào, “còn ai vào đây nữa ngoài Hầu tước St. Aubyn?”

“Ngài là Saint! Người ta bảo ngài đã giết người trong một cuộc đấu súng! Có thật thế không?”

“Cũng có thể,” Saint đáp, gật đầu với người chia bài để ngăn anh ta lại. “Nhưng tôi chắc chắn hẳn đáng bị như thế. Tạm biệt các ngài.”

“Nhưng...”

Khí lạnh ban đêm phả vào mặt Saint thật dễ chịu khi anh và Cassius rong ruổi tìm một trò chơi ít kẻ bép xép hơn. Vào tầm này, bữa tiệc ở Almack đang ở độ cao trào nhất, có khi phải đến năm chục gã đàn ông đang xếp hàng chờ bị Evelyn Marie Ruddick quyến rũ.

Quả thực ngoài ý định, anh cho ngựa quay sang hưởng bắc. Qua vài khối nhà anh dừng lại bên ngoài một tòa nhà xây dựng bằng gạch không nổi bật lắm và nhìn lên những ô cửa sổ sáng đèn. Âm nhạc theo cơn gió nhẹ đưa đến, không át hết được tiếng chuyện trò râm ran bên dưới.

Cô đang ở đó. Anh biết vậy, và điều đó làm anh tức giận. Evelyn được đặt chân vào những nơi mà anh không thể vào. Những nơi đứng đắn, ngọt ngào, kênh kiệu và chán ngắt, nhưng lần đầu tiên anh không thể chối rằng anh thích như thế. Anh đã bị Almack cấm cửa được năm năm, và cho đến trước tối nay anh chưa bao giờ lấy thế làm phiền.

Evie gạt bức rèm ra, ráng sức hít vào luồng không khí mát mẻ trong lành. Bất kể nhiệt độ ngoài trời là bao nhiêu, trong Almack lúc nào cũng bí bức. Một con ngựa cùng người kỵ sĩ đứng trong bóng tối lờ mờ dưới đường, và trong một thoáng cô nghĩ một trong hai nhìn có nét quen thuộc. Trước khi cô kịp khẳng định chắc chắn, thì họ đã phóng đi. Tuy nhiên... Cô lắc lắc đầu. Saint sẽ không bén mảng đến một nơi đứng đắn như Almack. Với lại anh ta cũng chẳng có lý do gì để ra ngoài tối nay.

“Evie, cậu có nghe mình nói không đấy?”

Cô chớp mắt và thả tấm rèm trượt xuống qua những ngón tay. “Mình xin lỗi, Georgie. Có chuyện gì vậy?”

“Mình vừa bảo là St. Aubyn suýt nữa đã gây ra ẩu đả ở Viện quý tộc hôm nay. Tristan đã kể cho mình.”

“Ôi, thôi nào, Georgie. Anh ta có lúc nào không làm những chuyện như thế. Mình quan tâm làm gì?”

“Chỉ ít em có thể biết rằng anh đã đặt mình vào nguy hiểm vì lợi ích của em, Evie,” giọng nói trầm hơn của tử tước Dare vang lên bên cạnh cô.

Georgiana đánh giọng. “Làm gì có chuyện đó. Anh đi chỗ khác cho em nhờ.”

“Có mà”, tử tước lặp lại một cách hòa nhã, và nghiêng đầu. “Tạm biệt.”

“Đợi đã!” Evelyn túm lấy tay anh. “Ý anh là gì, vì em ư?”

“Anh...à...” Anh liếc mắt nhìn vợ qua vai. “Anh chẳng có ý gì đâu. Tinh thần anh yếu đuối lắm.”

“Xin anh, Dare, nói em biết chuyện gì đã xảy ra đi. Em đang cố gắng làm việc cùng anh ta, anh biết đấy, và em thực sự, thực sự *không muốn* anh làm mọi việc phức tạp thêm.”

Ngài tử tước cao lớn thở dài. “Anh chỉ khuyên anh ta ngừng quấy nhiễu em. Em không phải tuýt phụ nữ thường thu hút anh ta, nên anh chỉ có thể cho rằng anh ta có ý nghĩ không tốt về em.”

“Em không nghĩ có người nào lại tốt đẹp trong mắt anh ta,” cô lẩm bẩm. “Em rất cảm kích vì anh đã lo cho em, nhưng em đã nói, nếu muốn tiếp tục công việc của mình, em cần có sự hợp tác của anh ta. Nên anh đừng nói giúp cho em nữa.”

Dare gật đầu. “Nhưng đừng nói là anh đã không cảnh báo em, Evie. Anh ta đã làm những chuyện mà đem so ra thì *anh* giống như thiên thần vậy.”

“Phải, tin được kể cũng khó,” Georgiana thêm vào, khoác tay tử tước. “Và cứ trách mình ấy, Evie. Mình đã đề nghị Tristan nói vài lời với anh ta. Mình lo cho cậu.”

“Không cần vậy đâu. Mình biết tự chăm sóc bản thân mà.”

Hiển nhiên là họ không tin tưởng cô, kể cả những người bạn thân nhất cũng nghĩ cô bất lực và không có khả năng làm được việc gì ngoài mỉm cười và thốt ra những lời lịch sự mỗi khi cần. Saint cũng không hơn gì, nhưng ít nhất anh ta chẳng có lý do nào để nghĩ khác đi. Có thể anh ta dụ dỗ được một hay hai nụ hôn từ cô, nhưng nếu đó là cái giá anh đưa ra để cho phép cô giúp đỡ trại trẻ, thì cô sẵn sàng trả. Và nếu cô có thể moi được một hoặc hai lời nói lịch sự từ anh ta, cô sẽ coi đó là một thành công lớn.

Ban nhạc bắt đầu tấu lên một điệu van, và cô không gặp khó khăn khi thuyết phục Georgie và Tristan ra sàn nhảy cùng mọi người. Tối nay Lucinda không tham dự, và Evie thấy còn lại mỗi mình mình, một tình trạng hiếm khi gặp.

Rủi thay, nó không kéo dài lâu. “Evie,” anh trai cô lên tiếng, bước đến chỗ cô cùng với một quý ông già cả, “Em đã gặp công tước Monmouth chưa? Đức ngài, đây là em gái tôi, Evelyn.”

“Thật quyến rũ,” công tước nói ồm ồm, và cô nhún gối chào.

“Anh vừa kể cho đức ngài nghe về niềm yêu thích của em với môn cờ vua đấy, Evie.”

Cờ vua! Cô rất ghét cờ vua. “Vâng, quả đúng vậy, nhưng tôi e rằng niềm yêu thích của tôi lớn hơn tài năng chơi cờ.”

Công tước gật gù, ông ta có một nhúm tóc bạc dựng ngược trên đầu. “Tôi vẫn luôn nói rằng cờ vua vượt quá khả năng trí tuệ của phụ nữ. Thật mừng vì ít nhất cũng có một quý cô trẻ như cô nhận ra điều đó.”

Evie mỉm cười qua hàm răng nghiến chặt. “Ngài thật tử tế. Và hẳn ngài là một người chơi cờ giỏi?”

“Tôi là nhà vô địch của Dorsetshire.”

“Thật tuyệt vời!” Bất kể Victor nghĩ Monmouth có thể giúp gì được anh ấy trong chiến dịch tranh cử, tốt nhất là nó hãy là một sự đóng góp có ích. Lạy Chúa lòng lành, một kỳ thủ già khụ với kiểu tóc xấu điên.

“Đức ngài đặc biệt muốn được làm quen với em, Evie,” Victor nói với một nụ cười cung chiêu. “Anh nghĩ em có thể đi dạo một vòng quanh phòng với ngài, vì cả hai đều không thích điệu van.”

Evie nén một tiếng thở dài. Cờ vua và không nhảy van. Xem ra cô đơn điệu như một kiện bông. “Rất hân hạnh, thưa ngài.”

Ít nhất cô không phải lo duy trì cuộc đối thoại dang dở. Công tước không chỉ biết chơi cờ, mà còn biết chất liệu tốt nhất để làm bàn cờ, yếu tố cốt lõi của môn này, và bàn cờ đắt giá nhất từng được chế tạo – thứ mà hình như ông ta là người sở hữu.

Evie gật đầu tâm đắc và mỉm cười vào những lúc thích hợp, còn trong bụng nguyên rủa anh trai tội tã. Trước đây anh cô đã từng làm chuyện này; tìm một người ủng hộ tiềm năng, tìm hiểu thú vui hoặc sở thích của họ, rồi gán nó cho cô. Cô vẫn luôn căm ghét chuyện đó, nhưng giờ đây cô càng không ưa vì cảm thấy mình có những việc tốt đẹp và quan trọng hơn để làm.

Cô quá mãi gật đầu và mỉm cười đến nỗi mất một lúc cô mới nhận ra ông ta đang chào tạm biệt cô. “Cảm ơn ngài vì buổi nói trò chuyện thú vị nhất, thưa ngài,” cô nói với nụ cười cuối cùng kèm theo một cái nhún gối chào. Ngay khi chỏm tóc dựng đứng của ông ta biến mất trong đám đông, cô liền đi tìm Victor.

“Làm tốt lắm, Evie,” anh cô nói, đưa cho cô một cốc nước chanh.

Cô nhăn mặt từ chối. “Ít ra anh hãy báo trước em chứ. Em chẳng biết gì về cờ vua cả.”

“Anh ắt đã dạy em, nếu anh nghĩ em để tâm đến nó dù chỉ chút xíu.”

Evie hắng giọng. Cô chịu đựng chuyện này là có lý do. Có thể, nếu cô cố gắng thuyết phục anh cô... “Victor, em đang thực hiện một nghiên cứu,” cô mở đầu. “Anh có biết có bao nhiêu đứa trẻ mồ côi sống ở London không? Liệu...”

“Không không không. Anh đang vận động tranh cử, không phải cải cách. Và em có nhiệm vụ phải giúp anh.”

“Thì em vẫn đang giúp đây.”

“Vậy thì ngưng nói về St. Aubyn và ngưng những chương trình nghiên cứu lật vạt của em lại. Nếu em thích trẻ con, hãy kết hôn và sinh vài đứa.”

“Anh thật quá đáng.”

“Anh không ở đây tối nay để thân thiện với em. Mà này, đừng có làm bộ dạng như một bông hoa dán tường thế. Sự đáng yêu của em ảnh hưởng đến anh đấy.”

“Nhưng em tưởng em không thích điều van?” cô đập lại, ước gì lúc này mình nhận cốc nước chanh. Dù nhạt nhẽch, nhưng nó ắt sẽ là một cứu cánh trong căn phòng ngột ngạt đông đúc này.

“Em không thích điều van khi Monmouth có mặt,” anh cô nói, nhăm nháp cốc nước chanh của mình. “Cũng như khi St. Aubyn lảng vảng gần đây.”

“Hừm. Ít ra St. Aubyn cũng không nói dối mọi người về tất cả mọi thứ nhằm tác động đến người khác.”

Ngay lập tức Evie nhận ra mình vừa nói một câu sai lầm, nhưng đã quá muộn để rút lại. Victor đặt cốc nước chanh xuống và nắm lấy khuỷu tay cô, kéo cô sang một bên phòng.

“Anh đã định nhấn nài về chuyện em và St. Aubyn,” anh trai cô nói nhỏ. “Chắc em tưởng em đang tỏ ra thông minh và độc lập hay gì gì đó, nhưng là anh trai em, anh phải cho em biết rằng em chỉ đang khiến mình trông như kẻ đạo đức giả và ngu ngốc thôi.”

Những giọt nước mắt tức giận dâng lên, nhưng Evie chớp mắt gạt đi. Cô sẽ không cho anh trai mình niềm vui thỏa mãn được biết rằng anh ấy đã làm cô khóc. “Anh luôn cho rằng em ngu ngốc,” cô đáp, “nhưng em không ngu ngốc, hay đạo đức giả.”

“À, vậy ra em đã từ bỏ mong ước giúp đỡ những tầng lớp dưới, lũ trẻ mồ côi và ăn mày ở London rồi sao?”

Ha. Giá mà anh ấy biết được. “Không. Em sẽ không bao giờ từ bỏ.”

Anh cô nở nụ cười độc địa. “Thế thì em nên biết rằng gã vô lại mà em đang khoe ra trước mặt anh đạo này đang thương lượng với Hoàng tử George để phá sập trại trẻ và xây dựng một công viên trên cái nền cũ. Em không thể bám khư khư cả hai sở thích của mình, Evie, mà không là một kẻ đạo đức giả. Và một đứa ngu ngốc.”

Không thể thở nổi, Evelyn nhìn chăm chăm Victor. Anh cô đang nói dối. Đó là cách giải thích duy nhất. “Điều đó không đúng.”

“Tất nhiên là đúng. Anh nghe từ chính Prinny. Trại trẻ Trái tim hy vọng, hay cái gì đại loại thế. Không nghi ngờ gì là St. Aubyn cũng sẽ thu về một khoản kha khá trong vụ này. Hẳn ta đâu có được biết tới như một người vị tha.”

Evelyn giật tay ra khỏi tay anh trai. Sự đau đớn từ bàn tay siết chặt của anh cô không là gì so với vết thương hoác miệng nhức buốt mà lời nói của anh ấy vừa khoét vào ngực cô. Tại sao Saint lại làm một chuyện như vậy? Đôi khi, anh ta còn gần như là... tử tế. Và những đứa trẻ đó nằm dưới sự che chở của anh ta. Nếu anh ta định kéo sập tòa nhà, sao anh ta còn để cho cô dọn dẹp những kho chứa đồ? Và...

Evelyn quắc mắt. Tất nhiên anh ta sẽ để cô dọn sạch những gian phòng dưới nhà. Nó đỡ cho anh ta phải tốn công làm thế sau này. Còn về chuyện sơn tường, đó chỉ là một bất tiện nho nhỏ, và anh ta không phải trả tiền cho nó. Chắc chắn nó đã khiến cho cô và bọn trẻ không mấy may nghi ngờ.

“Có lẽ từ giờ trở đi em sẽ nghe anh khi anh cố khuyên bảo em,” Victor nói. “Anh luôn muốn điều tốt nhất cho em, em biết đấy.” Anh cô nghiêng người lại gần. “Giờ thì hãy khiêu vũ với ai đó và đừng có đứng ngẩn ra với cái miệng há hốc thế. Tối nay em đã làm tốt. Hãy vui vẻ đi.”

Cô khép miệng lại. Quý bắt St. Aubyn đi. Anh ta sẽ không hủy hoại được hy vọng duy nhất của cô. Cô sẽ không cho phép chuyện đó.

Chương 10

*Tôi chỉ sáng suốt khi cất bước phiêu du
Thoát khỏi cạm bẫy cảm dỗ
Sao tôi có thể nhìn ngắm thiên đường của mình
Mà không ước ao được ở lại đó?
- Huân tước Byron,
Tạm biệt quý cô*

Sớm ngày ra Evelyn đã đến trại trẻ, bước vào phòng ăn đúng lúc bọn trẻ vừa ăn sáng xong. Theo những gì cô tìm hiểu được, cô biết chúng được ăn uống đầy đủ, nhưng đồ ăn đạm bạc và được chuẩn bị bởi số nhân viên tối thiểu nhất.

Các bức tường, mái, và cả tòa nhà, đều trở thành những mảnh ghép của một trò chơi mà Victor đã đưa cho cô lời giải. Hết thấy đều phù hợp, và không có gì hơn. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Sao cô lại mù quáng đến thế? Mọi người ai nấy đều cảnh báo cô về St. Aubyn mà cô không để vào tai, vì những lời cảnh báo chỉ nhằm bảo vệ thanh danh cô. Chúng đều có chung một ý, vâng anh ta không làm việc tốt nào mà không có lý do, cũng như chưa từng làm việc gì miễn phí.

“Cô Evie!” Rose reo to. Con bé và Penny lao như bay tới, ôm chặt eo cô. “Em đã vẽ một bức tranh tặng cô đấy.”

“Thế ư? Cô muốn xem ngay bây giờ quá!”

“Em vẽ tất cả chúng ta đang khiêu vũ. Em mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, vì màu xanh lá cây là màu em thích nhất.”

Evie ghi lại trong đầu là sẽ lo liệu để Rose nhận được một chiếc váy xanh lá cây. Tất cả lũ trẻ đều cần quần áo mới, tốt hơn những thứ quần áo cũ kỹ xỉn màu do trại trẻ cung cấp. Thật không may, cô đã dùng hết số tiền mua sắm tháng này của mình vào việc sơn tường và thuê giáo viên. Có lẽ nếu cô thuyết phục được Victor rằng cô có thể giúp anh ấy đắc lực hơn khi có một hoặc hai chiếc váy mới, thì anh ấy sẽ đưa thêm tiền cho cô.

“Hôm nay chúng ta có học nhảy van nữa không ạ?” Penny hỏi.

Ngay cả Molly tính tình đa nghi cũng không giấu được nụ cười háo hức trên mặt. Evelyn mỉm cười đáp lại, cố ngăn cảm giác muốn trào nước mắt. Lũ trẻ đang bắt đầu tin tưởng cô, vậy mà Hầu tước St. Aubyn đang tâm phá hủy tất cả. Hoặc ít nhất anh ta có ý định làm thế.

“Chúng ta không có ban nhạc, nhưng cô sẽ hướng dẫn bước nhảy cho các em. Những ai muốn học nhảy đều được đón chào vào phòng khiêu vũ cùng cô.”

“Có tính cả tôi trong đó không?” Giọng trầm trầm của Saint vang lên ngoài ngưỡng cửa.

Evelyn chờ người. Ngày hôm qua cô thấy hầu tước vừa khó hiểu lại vừa đáng mến. Còn hôm nay cô ước gì mình chưa từng gặp anh ta. “Chào buổi sáng, thưa ngài,” cô nói qua hàm răng nghiến chặt, không tin mình có thể bình tĩnh đối diện với con người này. “Chào ngài ấy đi, các em.”

“Chào buổi sáng, ngài St. Aubyn,” lũ trẻ đồng thanh.

“Xin chào. Sao tất cả các cô cậu đều không lên phòng khiêu vũ đi? Cô Ruddick và ta lát nữa sẽ lên sau.”

“Ồ, vớ vẩn,” cô đáp lại với tiếng cười gượng gạo. “Tất cả chúng ta cùng đi với nhau.”

Để đảm bảo hầu tước không chặn đường mình, cô liền nắm tay Rose và Penny. Cô cần – và muốn – chất vấn anh ta về sự lừa lọc và trò lá mặt lá trái, nhưng đến khi nào cô quyết định được những điều mình muốn nói đã, và đến khi nào cô có thể làm thế nào mà không bật khóc hoặc, được thỏa nguyện, là đâm vào mặt anh ta.

Saint đi thụt lại phía sau khi đám trẻ và cô Evie yêu quý của chúng leo lên cầu thang tới tầng ba. Hình như toàn bộ trại trẻ đều muốn thực hành điệu van.

Dù sao lùi lại sau và quan sát là phù hợp với Saint trong lúc này. Xét đến những giấc mơ nóng bỏng đã hành hạ giấc ngủ của anh trong mấy tiếng đồng hồ anh cố chợp mắt, thì sự chào đón của Evelyn sáng nay chẳng khác nào xô nước đá dội xuống đầu anh.

Có lẽ cô đã nghe về vụ va chạm của anh với Dare và Wycliffe ở Thượng nghị viện, và đang cố trừng phạt anh vì hành vi thô lỗ. Tuy nhiên, vì anh không làm ai bị thương cả, nên anh nghĩ hành động của mình không đến nỗi quá xấu.

Evelyn dừng lại trước mặt anh, và anh chớp chớp mắt. Chiếc váy muslin của cô sáng nay có màu hoa hồng dịu dàng càng tôn lên màu xám của mắt cô. Chỉ cần một đôi cánh nữa là cô sẽ biến thành một thiên thần hoàn hảo. Anh, thêm muốn một thiên thần. Không nghi ngờ gì cả Chúa trời và quỷ sứ đang cười vào mặt anh.

“Ngài sẽ bắt cặp với Molly chứ?” cô hỏi, ánh mắt đặt vào đâu đó sau vai anh.

“Đứa nào là Molly?”

Đôi mắt xám gặp mắt anh, rồi lại lảng đi nơi khác. “Ngài không biết tên đứa trẻ nào sao?”

Căn cứ vào tâm trạng của cô, có lẽ sẽ không khôn ngoan nếu tiết lộ rằng thời gian anh ở trại trẻ trong hai tuần vừa qua còn nhiều hơn cả một năm ngoài. “Tôi biết tên cô đấy thôi?”

“Tôi không sống trong một cơ sở từ thiện dưới sự giám sát của ngài. Molly là cô bé mắt xanh lục và có mái tóc đỏ cắt ngắn. Cô bé hay lả lơi với đàn ông, nên ngài hãy tỏ ra tử tế.”

Cô định bước đi, nhưng Saint túm lấy tay cô. “Đừng ra mệnh lệnh cho tôi, Evelyn,” anh trầm giọng nói. “Tôi ở đây theo ý tôi lựa chọn.”

Evelyn nhún vai. “Vâng, còn bọn trẻ thì không.”

Khiếu hài hước của anh, đã hư hại do uống quá nhiều rượu gin và thiếu ngủ, càng hao mòn hơn. “Và cô nghĩ mấy bài học khiêu vũ sẽ cải thiện được số phận của chúng?”

Một giọt nước mắt lăn trên má cô. Evelyn lau nó đi bằng một cử chỉ đột ngột, thiếu kiên nhẫn. “Còn ngài nghĩ phá sập ngôi nhà của chúng thì sẽ được? Ngài dám tuyên bố những lời đạo nghĩa không tồn tại của ngài với tôi sao?”

Mẹ kiếp. “Ai nói với cô?”

“Chuyện đó có gì quan trọng?” cô đáp, gương mặt nhợt đi. “Ngài là một kẻ đê tiện. Cứ nhìn ngài là tôi phát ốm.”

Saint trừng trừng nhìn cô. Con giận dữ lan dọc các thớ thịt, giận dữ và thất vọng, vì giờ đây anh sẽ không bao giờ có được cô nữa. Và nếu anh không thể có được cái anh muốn, thì cô cũng vậy. “Ra khỏi đây,” anh quát.

“Ngài... gì cơ?”

“Cô nghe rồi đấy, Evelyn. Cô không được chào đón ở đây nữa. Đi ra ngoài.”

Một giọt nước mắt nữa chảy xuống má cô. “Ít nhất hãy để tôi chào tạm biệt chúng?”

Nước mắt của cô làm anh khó chịu. Bất kể chuyện gì không ổn với anh dạo gần đây đều do lỗi của cô, Saint nghĩ, nhưng những giọt nước mắt của cô vẫn làm anh dằn vặt - ngay cả khi anh đủ giận dữ để đàn áp cô. Anh gật đầu cứng nhắc. “Cô có mười lăm phút. Tôi sẽ đợi dưới nhà.”

“Được rồi.”

Saint bước lên một bước. “Và nên nhớ, dù cô có nói gì với chúng, cô cũng không thay đổi được bất cứ chuyện gì. Nên tôi khuyên cô hãy nghĩ đến cảm giác của những cục cưng bé nhỏ của cô mà ngậm miệng lại,” anh thì thầm.

“Khốn nạn,” cô thì thầm đáp.

Không hề liếc nhìn lại, anh ta đi xuống cầu thang. Evelyn nhìn quanh, thấy bọn trẻ đứa nào cũng đang nhìn cô. Dù chúng biết được bao nhiêu, chúng cũng không có quyền năng để thay đổi chuyện gì. Và khả năng kiểm soát tình hình của cô không hơn gì chúng. Chỉ có ba hoặc bốn người ngoài St. Aubyn biết cô ở đây. Thật quá nhiều đối với những niềm tin đình ninh của cô về việc thay đổi thế giới.

“Có chuyện gì vậy, cô Evie?”

Một lần nữa cô vội lau nước mắt. “Cô e rằng cô... phải đi rồi,” cô nói. Đó là câu khó khăn nhất cô từng thốt ra.

“Không sao đâu,” Penny nói, bước đến nắm lấy tay cô. “Ngày mai cô dạy chúng em cũng được.”

Ôi trời ơi. “Không, Penny, cô không thể. Cô vừa... vừa... được yêu cầu rời khỏi đây.”

“St. Aubyn không muốn cô ở đây nữa đúng không?” Randall Baker giận dữ.

“Không, không phải...” Evie ngừng lại. Cô đã mệt mỏi với việc bào chữa cho mọi người và đứng về phía họ trong khi rõ ràng họ không xứng đáng. Cô sẽ không nói dối những đứa trẻ này - và chắc chắn không vì St. Aubyn. “Không,” cô lặp lại, “không phải ngài ấy.”

“Sao lại không phải?” Rose, đôi mắt nâu đã giàn giụa nước mắt, nắm lấy bàn tay kia của cô.

“Vì cô không để cho tên khốn ấy mò vào dưới váy cô, em cá là thế.” Matthew Radley rút một điều thuốc trong túi ra.

Cô đỏ mặt. “Em không nên nói những điều như thế, Matthew.”

“Chúng em đều biết cả, cô Evie.” Lần này là Molly bước tới. “Ông ta chưa bao giờ dành nhiều thời gian ở đây cho đến khi cô tới.” Mối dưới cô bé trề ra. “Và giờ ông ta đang đuổi cô đi.”

“Chúng ta nên nhốt St. Aubyn vào ngục tối cho lũ chuột rửa tội.”

Gợi ý của Matthew được những đứa khác hoan nghênh nhiệt liệt. Evelyn có thể hiểu cảm giác đó, nhưng thả hồn vào những tưởng tượng bay bổng và những kịch bản trả thù độc địa chỉ càng lấy đi thời gian còn lại của cô với chúng. Và cô biết St. Aubyn sẽ đến tóm cổ cô nếu cô không đi theo thời gian chỉ định

“Thật không may, Matthew, em là trẻ con và cô là phụ nữ, còn ngài ấy là hầu tước. Chúng ta lại không có nhà ngục nào. Penny, sao em không đi tìm một cuốn sách, và cô sẽ đọc một câu chuyện cuối cùng cho tất cả các em nghe?”

“Chúng ta có một nhà ngục đấy ạ.” Thomas Kinnert nhỏ tuổi khẳng khẳng. “Vớì xiềng xích và tất cả mọi thứ. Chúng em cũng có cả chuột nữa.”

“Em đang nói về chuyện gì vậy?”

Penny kéo cô ra sau cầu thang. “Đi nào, chúng em sẽ chỉ cho cô.”

Bất kể bọn trẻ nghĩ chúng đã nhìn thấy gì, thì nó cũng có vẻ quan trọng đối với chúng. Và nếu St. Aubyn hay một thành viên nào trong ban quản trị đã lập ra một căn phòng ghê rợn phi pháp nào đó, thì cô có thể báo cho các nhà chức trách và có lẽ còn ngăn cho nơi này không bị phá sập.

Lũ trẻ, lặng lẽ khác hẳn ngày thường, dẫn cô ra phía sau tòa nhà và đi xuống bốn tầng cầu thang cũ hơn, thậm chí ọp ẹp hơn tới một căn hầm rộng. Nó chất đầy những chiếc thùng cũ và chần đệm, những nhu yếu phẩm cho lũ trẻ mồ côi – bột mì, táo và các thứ đại loại. Trong bóng tối mù mù do không có cửa sổ, lại đượm mùi ẩm mốc, nghe chừng nó khá giống... một nhà ngục, nhưng Evie không thấy có gì ghê rợn hay mảy may phi pháp.

“Ừ nhỉ, chỗ này thật đáng sợ,” cô đồng tình, không muốn làm tổn thương cảm xúc của chúng, “nhưng trừ phi chúng ta hè nhau ném táo vào hầu tước, thì cô không thấy có thứ gì được việc.”

“Không phải ở đây, cô Evie,” Randall nói với nụ cười toe toét có phần tự mãn. “Đằng kia cơ.”

Nó cùng với Matthew và Adam Henson, một trong những thằng bé lớn, đẩy đồng chần đệm cũ qua một bên. Khi lớp bụi mù lắng xuống, cô nhận ra hình dáng một cánh cửa trên bức tường mà đám chần đệm đã che khuất. Randall huých khuỷu tay mở nó ra trong lúc Molly kiểm đầu được một cây nến.

Bên trong là một dãy bậc thang nhỏ hẹp dẫn xuống một cánh cửa nửa khép hờ. Một ô cửa sổ nhỏ có chấn song trở ra phía trên cánh cửa. “Randall, để cô vào trước,” cô nói, giơ cao cây nến.

“Nhưng có nhện đấy ạ,” Rose thì thào sau lưng cô.

Nhện à? “Thôi được, nhưng cẩn thận đấy nhé,” cô nói run run, ra hiệu cho thằng bé cao kều đi trước.

Nó toét miệng cười và đẩy cánh cửa nặng nề mở toang ra. “Vâng.”

Vừa bước vào, Evie đã nhận thấy căn phòng nhỏ xíu này được dùng làm gì. “Cô nghĩ đây là buồng giam những người lính ngày trước,” cô thì thầm.

Hai bộ cùm, mỗi bộ cho hai cổ tay và hai mắt cá chân, treo trên tường. Một chiếc ghế đầu nhỏ và một cái xô là đồ đặc duy nhất, ngoài ra còn một đôi giá nến đặt ở hai bên cửa.

“Cô thấy không?” Thomas hỏi, nhấc một cái cùm chân lên và kéo nó ra giữa phòng đến khi dây xích căng ra, “chúng ta có thể nhốt Lord St. Aubyn vào đây và sẽ không ai biết cả.”

“Ồ, một sáng kiến tuyệt vời, và cô đánh giá cao nó, nhưng bắt cóc một nhà quý tộc không phải là ý hay đâu.”

“Nhưng nếu giam ông ta ở đây, cô có thể đến thăm chúng em hàng ngày.” Penny meo máo.

Anh trai con bé, William, choàng cánh tay gầy nhằng qua vai em, “Đừng khóc, Penny.”

“Nhưng em muốn học đọc.”

“Ờ, anh cũng thế,” Randall nói bằng giọng dứt khoát hơn. “Và có lần anh nghe thấy ông ta nói với bà Nathan rằng chỉ cần phá sập nơi này là ông ta xong nợ với tội mình.”

“Ôi, Randall, chứ có...”

Matthew nhếch mép cười qua điều thuốc chưa châm. “Giờ thì ông ta không thể phá sập nơi này nếu ông ta bị nhốt bên dưới nó, đúng không?”

Evie nhìn chăm chăm thẳng bé có mái tóc vàng như sợi gai. Họ chỉ đang bàn tán thôi; chứ không biết có thật hầu tước định biến trại trẻ - đối với nhiều đứa thì đây là mái nhà duy nhất chúng từng biết - thành một đồng gạch vụn hay không.

“Cô xiêu lòng rồi phải không, cô Evie?” Randall nói bằng giọng thấp hơn. “Chúng ta thống nhất thế này: cô hứa quay lại đây trong mấy ngày tới, và bọn em hứa cô sẽ không phải lo về chuyện St. Aubyn cố ngăn cản cô.”

Tim Evelyn bắt đầu đập mạnh. Saint đã cảnh báo cô rằng một vài đứa trẻ ở đây vốn đã là tội phạm sùng sỏ, nhưng liệu anh ta có nghĩ chúng sẽ đi xa đến đâu nếu cảm thấy bị đe dọa không? Bất kể cô có nói gì với chúng thì một khi cô rời khỏi đây hôm nay, rất có thể chúng sẽ tìm cách nhốt hầu tước dưới này, và rất có thể sẽ có người bị thương - hoặc tệ hơn. Nếu chúng làm được, chúng sẽ không bao giờ thả anh ta ra. Bắt cóc một nhà quý tộc, dù là một người đầy tai tiếng như là St. Aubyn - sẽ bị treo cổ.

Nhưng, nếu buộc được Saint trở nên thân thiết với chúng, để thấy những đứa trẻ này cần có người quan tâm đến chúng ra sao, và cần cái gia đình chúng đã tự lập ra với nhau ở trại trẻ Trái tim hy vọng này thế nào, có lẽ anh ta sẽ thay đổi ý định.

Evelyn chớp mắt. Và chắc anh ta sẽ học được cách để làm một quý ông, một người đàn ông đúng nghĩa nhất.

Ôi, chuyện này thật điên rồ. Nhưng nếu cô quay lưng hoặc thậm chí cố cảnh báo cho St. Aubyn, thì bọn trẻ sẽ kết thúc trong một tình cảnh tồi tệ hơn. Còn nếu cô kiểm soát được tình hình, đặt ra cách quy định và dẫn dắt đường hướng, có lẽ, chỉ có lẽ thôi, cô có thể cứu được tất cả mọi người. Và thậm chí tạo được chuyển biến.

“Thôi được,” Evelyn chậm chậm nói, ngồi xuống chiếc ghế, “tất cả chúng ta phải đồng ý chuyện này, phải đồng ý rằng cô là người phụ trách. Làm theo những gì cô nói, đồng ý không?”

Matthew bỏ điều thuốc khỏi miệng và giơ tay chào, “Rõ, thưa chỉ huy.”

“Tốt. Cô phải nói với em vài điều trước đã. Và chúng ta phải tiến hành thật nhanh.”

Chương 11

Ánh sáng chói lòa trong ngục tối,

Ngươi là tự do!

Trái tim là nơi ngươi trú ngụ.

- Huân tước Byron,

Thơ viết ở Chillon

Saint đi đi lại lại trong sảnh trước. Lẽ ra anh chỉ nên cho cô năm phút để cô thu dọn sách vở và cho các giáo viên nghỉ việc, không gì nữa. Tuy nhiên, dường như những giọt nước mắt của Evelyn Ruddick là gót chân Achilles của anh, và giờ anh chỉ có thể cứ hai phút nhìn đồng hồ một lần, rồi chửi thề.

“Cô ta nghĩ mình đê tiện”, anh lẩm bẩm, bắt chước tông giọng phẫn nộ của cô. “Sự hiện diện của mình làm cô ta phát ốm.”

Chưa ai từng nói thế vào mặt anh rồi quay lưng bỏ đi. Càng không phải là người thấy chú ý. Chẳng phải anh chú ý quá mức đến cô – chỉ là anh hiếm khi dành thời gian quanh quẩn bên một người có vẻ quá... thuần khiết.

Hiển nhiên là quá thuần khiết để khiến mình bị ô uế trước sự hiện diện của anh. Chà, anh sẽ lo liệu chuyện đó. Anh sẽ làm cho cô phải van xin trước khi anh kết thúc với cô. Thiên thần rồi sẽ thấy mình tả tơi từng mảnh – và a cũng sẽ biết điều đó.

Anh lại bật nắp chiếc đồng hồ quả quýt ra. Còn hai phút nữa. Nếu cô không sớm xuất hiện, anh sẽ lên trên lầu tìm cô. Saint đóng sập đồng hồ. Thực ra, sao anh phải đợi chứ?

“Saint?”

Anh quay lại. Evelyn đang đứng giữa cầu thang, hai má đỏ bừng và lồng ngực phập phồng. “Lấy sách vở của cô đi,” anh xẵng giọng. “Hết thời gian rồi.”

Cô không nhúc nhích. “Tôi vẫn nghĩ mãi.”

Mỗi nghi ngờ tràn qua anh. Nom cô không có vẻ tuyệt vọng với nước mắt vòng quanh như anh mong đợi, cô cũng không năn nỉ anh cho cô tiếp tục dạy dỗ lũ trẻ hay ngăn cản những kế hoạch xóa sổ nơi chết tiệt này của anh. “Về chuyện gì?”

“Về... về chuyện ngài từng nói ngài không bao giờ làm chuyện gì miễn phí.”

Evelyn đang lo lắng – và đó không phải là tất cả; anh như sờ được bầu không khí đặc quánh giữa họ. “Và?” anh thúc giục, tất cả giác quan trở nên tập trung.

Cô hắng giọng. “Và tôi đang tự hỏi”, cô nói bằng giọng nhỏ tới mức anh phải căng tai lên mới nghe được, “ngài sẽ đề nghị mức giá nào để trại trẻ vẫn mở cửa?”

Saint không sống sót được đến bây giờ để làm một thằng ngốc. Thiên thần này đang âm mưu chuyện gì đó. Tuy nhiên, nếu nó liên quan đến việc hai người họ trần truồng, thì anh sẵn sàng chấp nhận. Thế nhưng... “Tôi tưởng tôi làm cô phát ốm?”

“Vâng, à, tôi đã quá tức giận.”

“Và cô không còn tức giận nữa?” Giọng anh không thêm che giấu sự hoài nghi.

“Tôi không hiểu làm sao ngài có thể đóng cửa trại trẻ,” Evelyn chậm chậm nói. “Mẹ ngài...”

“Vì Chúa,” anh ngắt lời. “Nếu ta đang nói về sự cám dỗ, thì đừng nhắc đến mẹ tôi.”

“Tôi xin lỗi,” cô nhả mặt lo lắng. “Tôi quá bối ngỡ trước việc này.”

“Việc gì?”

“Ngài... ngài định bắt tôi nói ra sao?”

Anh bước lên chỗ cô, một cách không hề vội vã để xem cô có bỏ chạy không. “Đúng vậy,” anh đáp, và hôn cô.

Chắc chắn cô sẽ bắt anh hứa hẹn nhiều điều, và nếu cô chọn đúng thời gian, anh sẽ đồng ý với mọi điều cô nói. Nội việc cho cô biết điều đó thôi đã khiến anh cứng lên và nhức nhối. Tất nhiên, anh sẽ lắng nghe thật cẩn thận cách cô bày tỏ các yêu cầu. Kinh nghiệm lâu năm dạy anh rằng ngủ với phụ nữ không chỉ có một cách, và cũng không chỉ có một cách để giữ bỏ một trại trẻ mồ côi.

Saint ngẩng đầu lên, nhưng Evelyn đã níu lấy anh, kiễng chân và lừa nhưng ngón tay xinh xắn vào tóc anh. Cô kéo gương mặt anh xuống cho một nụ hôn khác. Như tuân theo ý muốn của cả hai, đôi tay anh vòng qua eo lưng thanh mảnh của cô, kéo mạnh cô ép sát vào mình.

“Cô vẫn phải nói ra, Evelyn Marie,” anh lầm bầm. Những phòng học đáng nguyên rửa của cô là chốn riêng tư kín đáo nhất anh có thể nghĩ ra. Cửa không khóa, nhưng bọn nhóc đều tưởng cô đã đi. “Nói đi.”

“Tôi...” Cô hốt hển bắt đầu, ánh mắt không rời miệng anh, “tôi muốn biết liệu ngài có dùng kế hoạch phá bỏ trại trẻ không nếu... nếu tôi...”

Ma quỷ ơi. Những thiên thần cũng có thể là một đám tầm thường, gây thất vọng. “Nếu cô để tôi vào trong cô,” anh thì thầm, gỡ cây kẹp ra khỏi tóc cô một cách êm ái, những lọn tóc nâu vàng thoảng hương chang đổ tràn qua hai bàn tay anh.

“Vâng.”

Saint lắc đầu, tháo tiếp cây kẹp tóc thứ hai. “Nói đi.”

Hai má Evelyn đỏ bừng, đôi môi đã mọng lên dưới những chăm chú của anh, hai bầu ngực ép chặt vào ngực anh, thiên thần trong sáng rên rỉ. “Nếu tôi để ngài vào trong tôi,” cô thì thầm.

Suy nghĩ cho sáng suốt mỗi lúc một khó khăn, tuy nhiên anh biết việc chọn cách diễn đạt về trại trẻ của cô đã cho anh khá nhiều đất để hành động. “Thỏa thuận thế đi, Evelyn.”

“Nhưng không phải ở đây,” cô nói, thở dốc khi anh vuốt nhẹ ngón tay cái lên bầu ngực cô. “Bọn trẻ...”

“Một trong những phòng học nhỏ xinh của cô thì sao?” Saint lại khóa lấy miệng cô, phần nào nhận thấy mình không hay phản ứng thế này. Dĩ nhiên anh đã chịu đựng cơn khát trong suốt ba tuần, nhưng nỗi ham muốn cồn cào này là mới mẻ. Và nó là nỗi khao khát cô – không phải một phụ nữ nào đó không rõ mặt rõ tên để thỏa mãn những nhu cầu của anh.

“Không. Ôi, Saint. Kín đáo hơn, xin ngài?”

Thậm chí cô không thốt nổi một câu trọn vẹn nữa. “Phòng họp ban quản trị?”

“Cẩn hàm” cô nói ngược lại. “Nó ở đằng sau phòng ăn sáng, và...”

“Cẩn hàm,” anh đồng ý, nắm lấy tay cô và kéo xuống cầu thang. Lúc này một khoảnh đất sạch sẽ đối với anh ắt cũng đủ.

“Nhưng tóc tôi,” cô phản đối.

“Chúng ta sẽ xuống bằng lối sau. Không ai nhìn thấy cô đâu.”

Vì trong lịch sử nơi này từng được dùng làm trại lính, nên có hai cầu thang dẫn xuống hầm, một cái từ bếp, và cái kia qua văn phòng hành chính cũ để kiểm những nhu yếu phẩm được đưa đến.

Saint quơ lấy một cây đèn trong hành lang và đẩy cửa văn phòng ra. “Cô có chắc về chuyện này không?” anh hỏi, kéo ập cô vào người cho một nụ hôn nữa. Ông Chúa là cô đã quyết định đầu hàng, vì anh không biết mình có thể kìm nén không động vào cô trong bao lâu nữa mà không hoàn toàn phát điên.

“Có cửa sổ kia,” cô chập vật thốt ra, bám chặt ve áo anh.

“Tôi sẽ khiến cô hét lên vì sung sướng,” anh thì thầm bên miệng cô.

Nếu họ còn nán lại đây thì anh, người vẫn hay tự hào về khả năng tự chủ của mình, sẽ không thể bước đi được mất. Saint lại nắm tay cô, dắt cô đi qua cánh cửa bên kia phòng và xuống cầu thang.

Vừa đặt chân xuống nền tầng hầm là anh ấn cô vào bức tường đá, miệng anh gấp đôi môi ngược lên của cô trong một nụ hôn nồng cháy và trọn vẹn. Cuối cùng chỉ còn hai người họ, không có kẻ nào chen ngang ít nhất là trong một giờ, cho đến khi nhân viên nhà bếp bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

“Evelyn,” anh rên rỉ, hôn lên cổ họng cô, trật cổ áo của cô ra để hôn bờ vai.

“Tôi xin lỗi, Saint,” cô thì thầm, hơi thở cô đã trở nên thành những tiếng hỗn hển nặng nề, gấp gáp.

Vòng một cánh tay qua eo cô, anh kéo cô vào sát người. “Cô xin lỗi cho chuyện gì?” anh thở mạnh, lại hôn cô.

“Nó chỉ tốt cho ngài mà thôi.”

“Cái gì...”

Có tiếng chân vang lên sau lưng anh. Saint quay phắt lại đúng lúc một vật gì đó cùn và nặng đập vào đầu anh, anh chỉ kịp bật ra một tiếng chửi thề đứt quãng rồi gục xuống.

Evelyn nhìn sững Hầu tước St. Aubyn nằm một đống dưới chân mình. Cô không thể nhúc nhích, không thể nói, không nghĩ được bất cứ điều gì. Giờ thì họ không thay đổi ý định được nữa, vậy mà Saint đã đánh thức một vùng nóng bỏng và khoái lạc bên trong cô, cô đã gần như ao ước chỉ có mình họ trong căn hầm, và anh sẽ thực hiện lời hứa làm cô hét lên vì sung sướng.

Randall hạ thanh cọc giường bằng gỗ sồi xuống. “Em đã chờ được làm điều này một năm rồi.”

Sự tỉnh khỏi trạng thái ngơ ngẩn, Evie quỳ xuống “Ngài ấy vẫn thở,” cô kêu lên, người sụm hẳn xuống vì nhẹ nhõm. Dù bức bối Saint cách mấy, cô cũng không muốn anh ta chết. Ngay cả ý nghĩ ấy cũng cho cô một cảm giác... trống rỗng kỳ cục.

“Đương nhiên là ông ta vẫn thở,” Randall nói bằng giọng phật ý, rõ ràng phẫn nộ vì cô có thể nghi ngờ sự lành nghề của nó trong lĩnh vực đập đầu. “Hãy đưa ông ta vào buồng giam trước khi Nelly Thóc mách xuống đây ăn cắp táo.”

“Nelly Thốc mách?” Evie lặp lại, vuốt tóc ra khỏi trán Saint trong lúc nửa tá đứa trẻ khác xuất hiện từ trong bóng tối quanh cô. Một dòng máu chảy qua tai anh ta, cô kiểm tra lại lần nữa để chắc chắn là tim anh ta vẫn đập. Trông anh ta quá... hiền lành. Hiền lành, và đẹp đẽ. Người đàn ông điển trai nhất cô từng gặp.

“Đó là một trong những bà phụ bếp. Nào chúng mày, nhắc ông ta lên. Ta mà kéo lê ông ta thì sẽ để lại dấu vết.”

Randall có vẻ rất rành chuyện bắt cóc. Evie đứng dậy, bước lùi lại khi sáu thằng bé lớn nhất vừa lau bầu vừa túm hai chân, hai tay và eo lưng của St. Aubyn nhắc lên khỏi nền nhà.

“Cẩn thận với ngài ấy nhé,” Evie nhắc, giơ cao cây nến soi đường cho chúng tới cánh cửa hẹp và khuất.

“Cô còn nói thể được,” Matthew lầm bầm. “Thử nghĩ ông ta sẽ làm gì chúng ta lúc này nếu ông ta vẫn tỉnh.”

Evelyn rùng mình. Dù biết những trò dụ dỗ của anh ta sẽ chấm dứt, cô vẫn cảm thấy bàng hoàng và có phần phẫn uất. Saint sẽ nổi cơn lôi đình. Theo lời đồn, anh ta đã giết người trong những cuộc đấu súng chỉ vì những động chạm nhỏ nhất đến danh dự anh ta; vụ việc này hẳn đã vượt xa mức độ đó.

Bọn trẻ đã trải một tấm đệm còn khá thơm tất và mấy cái chăn sạch trong góc phòng, quét lũ nhện và mạng nhện, rồi lấy trộm hai cây đèn trên giá gắn tường. Với không đầy mười lăm phút chuẩn bị, chúng đã hoàn thành việc thu xếp một phòng ở khá ấn tượng.

Mấy thằng bé quàng St. Aubyn xuống đệm không được nhẹ nhàng như cô mong muốn. Hầu tước khẽ rên.

“Kìa kìa! Cùm ông ta lại đi!” Adam Henson thét lên, nhảy lùi lại.

“Khoan đã!” Evie xen vào, chập vạt ra khỏi trạng thái lơ mơ vẫn bao phủ cô. “Đừng làm ngài ấy bị thương.”

“Quá muộn rồi, cô Evie. Ông ta sẽ tìm cách tống tất cả chúng ta vào tù hoặc đày tới Australia.”

“Hoặc treo cổ,” Randall bổ sung, ngồi xổm xuống để lắp cái còng.

“Chỉ ít chúng ta cũng có chìa khóa chứ?” cô hỏi, bắt đầu có cảm giác mê sảng.

“Có. Và cả chìa khóa cửa.”

“Làm ơn đưa cả hai cho cô.”

Matthew ngoan ngoãn đưa hai cái chìa khóa bằng đồng ra. Evelyn bỏ chúng vào túi và ngồi phịch xuống ghế. Lạy Chúa lòng lành, cô đang làm gì vậy? Bắt cóc một hầu tước còn hơn cả sự điên rồ. Mặt khác, nếu cô không can thiệp, Randall và những thằng bé khác có thể chọn một giải pháp vĩnh viễn và chết chóc hơn trong vấn đề của St. Aubyn. Giữ chìa khóa trong tay, ít ra cô có thể bảo vệ anh ta ở mức độ nào đó.

“Ông ta sắp tỉnh,” Adam thông báo.

“Được rồi, tất cả ra ngoài. Cô không muốn ngài ấy biết ai đã đánh ngài ấy. Và đóng hết các cửa vào, nhưng để lại một cây nến trên cầu thang. Chớ làm hay nói điều gì bất thường.”

Randall cười toe. “Bọn em rồi sẽ biến cô thành tội phạm mất, cô Evie.”

Xem ra cô không cần sự giúp đỡ của chúng trong chuyện đó, “Đi đi, nhanh lên.”

Vài giây sau khi bọn trẻ đóng cánh cửa có chấn song lại, Saint tỉnh lại bằng một cử động đột ngột khiến Evie giật bắn mình. Bật ra một tiếng rên khe khẽ, anh ta chống hai tay vào bờ dậy.

“Ngài ổn chứ?” cô hỏi, giọng run lẩy bẩy y như đôi tay.

“Xảy ra chuyện quái gì vậy?” anh ta lăm bằm, áp tay lên thái dương. Nó lập tức dính đầy máu.”

“Chuyện dài lắm. Ngài có cần chăm sóc y tế không?” Tất nhiên họ không thể gọi bác sĩ, trừ phi vết thương của Saint nguy hiểm đến tính mạng. Nếu bắt buộc, có lẽ có thể khâu vết thương, dù chỉ nghĩ đến thôi cô đã xây xẩm mặt mày.

“Không. Thứ tôi cần là một khẩu súng lục. Tên khốn nào đánh tôi thế?” Anh ta từ từ quỳ thẳng lên, nhìn qua phòng tới chỗ cô ngồi.

“Tôi không thể nói với ngài chuyện đó. Saint.”

Khi ánh nhìn đã rõ nét và tập trung, anh ta bắt đầu nhìn xung quanh. “Chúng ta đang ở đâu? Cô không bị thương chứ?”

“Tôi ư? Tôi không sao. Tôi cần phải...”

Saint loạng choạng bám một tay vào tường, chật vật đứng lên. “Đừng lo, Evelyn. Tôi sẽ đưa chúng ta ra khỏi đây.”

Ôi trời. Giờ anh ta còn muốn làm hiệp sĩ nữa. “Saint, ngài không hiểu. Tôi không phải tù nhân, mà là ngài.”

Evie nhìn anh ta ngấm dần câu nói của cô. Rồi, nhanh đến mức cô chỉ kịp hít một hơi để lên tiếng giải thích, anh ta đã lao qua phòng tới chỗ cô. “Cô là đồ...”

Sợi xích bị kéo căng hết mức, và anh ta ngã huỵch xuống gần chân cô. Evelyn hét lên thất thanh, ngã ra sau ghế. Saint với lấy cô, vồ trượt mắt cá chân cô trong tích tắc vì cô co hai đầu gối lên ngực.

“Ngừng lại! Ngài sẽ làm mình bị thương đấy!” cô thở hổn hển, ráng sức bò thật nhanh ra xa. Chiếc váy của cô thế nào cũng bị rách, nhưng nếu anh ta đặt được tay lên người cô, thì chiếc váy là nỗi lo nhỏ nhất nhất của cô.

Những chiếc chìa khóa rơi khỏi túi cô trong một tiếng kêu trầm đục. Evie luống cuống xoay bốn xung quanh tìm trong lúc Saint nhào tới. Sợi xích kéo giật anh ta lại, anh ta bấu vào nền đất đầm chặt, duỗi hết những ngón tay, đang cố gắng với tới chúng thì cô đã quờ lấy chúng và lập tức lùi về sau.

“Đưa tôi mấy cái chìa chết tiệt đó,” anh ta gầm gừ bằng giọng giận dữ.

Đây là St. Aubyn mà ai ai cũng e sợ. Evie nhận ra, người đàn ông với vẻ ngoài lịch thiệp đã bị xé tan từng mảnh. Và cô đã một mình loay hoay đánh thức con người đó dậy trong một ngục thất, không có sự giúp đỡ nào quanh đây – mà cô cũng chẳng dám kêu ai tới giúp.

“Hãy bình tĩnh lại,” cô ra lệnh, lùi xa hơn nữa, mặc dù không cách nào anh ta với tới được cô.

Anh ta thu mình lại thủ thế, đôi mắt xanh long lên giận dữ khiến cô ớn lạnh. “Bình tĩnh?” anh ta hàm hè, lau dòng máu trộn lẫn bụi bẩn đang chảy xuống má. “Tôi bị xích vào tường, có Chúa mới biết là ở đâu, và...”

“Chúng ta đang ở nhà giam của trại trẻ,” cô ngắt lời. “Một phòng giam cũ, tôi cho là thế.” Cô ngồi thẳng lên, bỏ lại chìa khóa vào túi.

Mắt anh ta không bỏ sót cử động nào của cô. “Tại sao tôi lại bị xích vào tường trong một nhà giam mắc dịch của trại trẻ, Evelyn?” anh ta hạ thấp giọng trong tiếng gầm gừ nguy hiểm. “Và kẻ nào đã đánh tôi?”

Rõ ràng anh ta sẽ không lắng nghe lý lẽ vào lúc này. Cố gắng dùng thái độ phải trái nói với anh ta chỉ càng khiến anh ta tức giận hơn mà thôi.

Evie quờ tay ra sau bám vào tường để đứng dậy. “Tôi nghĩ ngài nên bình tĩnh hơn một chút, Saint,” cô khuyên, ước gì giọng mình thôi run rẩy. “Tôi sẽ mang cho ngài chút nước và một dải băng để ngài băng lại đầu.” Nói rồi cô lần ra cửa.

Saint rướn người lên, đuổi theo cô đến hết chiều dài sợi xích. “Cô không được bỏ mặc tôi ở đây. Evelyn. Chuyện này thật lố bịch. Đưa tôi mấy cái chìa khóa. *Ngay!*”

“Tôi không thể làm thế. Và tôi sẽ không bỏ mặc ngài. Mấy phút nữa tôi sẽ trở lại.”

Anh ta nhìn cô chằm chằm. “Nếu cô không đưa tôi chìa khóa ngay lập tức, tốt nhất cô hãy hy vọng tôi không bao giờ ra được khỏi đây,” anh ta nói bằng giọng thấp và răn đe. “Vì khi ra khỏi đây, người đầu tiên tôi săn tìm sẽ là cô.”

Evie nuốt xuống. “Nếu ngài muốn ra khỏi đây, tốt nhất ngài đừng nói những lời như vậy,” cô nói dứt khoát, và lách ra khỏi cửa.

Chương 12

Dù niềm vui có đốt cháy tâm hồn u uất

Nhưng con tim – vẫn im lìm cô độc

- Huân trước Byron,

Cố gắng lần nữa, tôi sẽ tự do.

Saint đông cứng người khi Evie đóng cửa lại. Tiếng khóa kêu lách cách, và qua những chấn song hẹp anh nghe thấy tiếng giày cô gõ nhịp lên sáu, bảy, tám bậc thang. Một cánh cửa tiếp theo mở ra rồi đóng vào, rồi chỉ còn lại anh với sự im lìm.

Anh đứng đó thêm một lúc, lắng nghe. Không có gì cả. Bụi lấm đầy trên áo vest, quần, và áo gi-lê của anh. Trong miệng và các kẽ móng tay anh cũng có cảm giác đặc quánh bụi. Anh nhổ ra đất, rồi lê sợi xích loảng xoảng trở lại tấm đệm trong góc và ngồi xuống.

Anh biết Evelyn không thể làm chuyện này mà không có sự trợ giúp, bất kể cô có nói gì. Bọn chúng đã lấy còng khóa chân anh, ngay phía trên mắt cá. Nó vừa như in, và chất sắt han gỉ đã làm được một việc ngoạn mục là phá hỏng chất da thượng hạng của chiếc giày Hessians.

Anh giật thử móc cài, rồi chiếc vòng nối cái còng với sợi xích. Không cái nào nhúc nhích. Anh lần lượt giật từng mắt xích đến chỗ cái vòng thép đóng sâu vào tường. Toàn bộ kết cấu chắc chắn như thể nó được lắp đặt tuần trước, chứ không phải từ thế kỷ trước.

Lại ngồi phịch xuống và duỗi đôi chân theo tư thế dễ chịu nhất có thể, anh bắt đầu kiểm tra túi áo. Tiền bạc, một chiếc khăn tay, đồng hồ bỏ túi, một chiếc cốc không phải của anh – chắc là từ chiếc váy đi dạo của Fatima – nhưng không có gì đặc dụng cho anh trốn thoát.

Saint sờ lên vết rách trên thái dương lần nữa. Anh đúng là ngu xuẩn. Anh lấy đầu ra ý nghĩ Evelyn định hiến dâng cho anh vậy? Là vì anh muốn nghĩ thế. Cả sáng nay cô đã cư xử kỳ lạ và xa cách, rồi lớn tiếng chỉ trích anh, và hai mươi phút sau anh lại chấp nhận đề nghị trao thân của cô như một khoản hối lộ bởi vì anh muốn điều đó xảy ra.

Anh đã đánh giá thấp cô, cách nào đó chuyện này lại khiến anh hài lòng kỳ cục. Khi thấy mình lâm vào tình cảnh hiểm nghèo, chưa một đức ông chồng thịnh nộ hay gã người tình ghen tuông nào từng tìm cách nhốt anh vào một nhà ngục.

“Mẹ kiếp.” Anh giật mạnh sợi xích lần nữa, nhưng chỉ khiến ngón tay bị cứa vào một mắt xích mảnh.

Dù Evelyn nghĩ cô đang dạy anh bài học nào, anh cũng không tiếp thu được. Chưa có ả đàn bà nào vượt mặt được anh. Tất cả những gì anh cần là tìm hiểu thứ cô nghĩ cô muốn ở anh, rồi sử dụng nó để giải thoát cho mình. Và sự trả thù mà cô lo sợ sẽ vô cùng ngọt ngào, đồng thời sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Nếu không có cái đồng hồ bỏ túi, anh ắt sẽ nghĩ phải mấy tiếng đồng hồ, chứ không chỉ có ba mươi bảy phút trôi qua trước khi cánh cửa cách đó tám bậc thang lại làm lách cách mở ra lần nữa.

Saint lão đảo đứng dậy, ôm lấy đầu khi một cơn chóng mặt khác ập đến.

Có tiếng chìa tra vào ổ khóa phòng giam, anh bèn dựa lưng vào tường, khoanh hai tay trước

ngực. Có lẽ cô sẽ quên sợi xích của anh kéo căng được đến đâu, và cô sẽ lãng vãng vào lãnh địa của anh.

“Saint?” cô khẽ lên tiếng, ló đầu qua cửa.

Anh không trả lời, mà đo lường khoảng cách giữa tầm với của mình và cánh cửa – đúng hai mét, căn cứ vào phán đoán của anh. Người nào xây phòng giam này hẳn là muốn đảm bảo không kẻ nào thoát được ra cho đến khi được phép.

“Tôi mừng khi thấy ngài đã bình tĩnh hơn một chút,” cô đánh bạo nói, sắc mặt vẫn đỏ bừng và thần thái vẫn lo lắng. Cô đã phủi bụi khỏi váy áo và vuốt tóc lên, song trong mắt anh trông cô vẫn rối bời. “Giờ thì ngài sẽ chịu nghe tôi nói chứ?”

“Phải, tôi rất muốn nghe xem mình đã bị đập vào đầu và bắt cóc ra sao – cô đã làm cách nào? – ‘vì muốn tốt cho tôi’ ấy?”

Evelyn nhăn mặt. “Lady Gladstone từng bảo tôi rằng ngài xấu xa đến mức không cần tỏ ra tốt đẹp.”

Fatima thông minh hơn mức anh đánh giá. “Và tôi cho rằng cô không đồng ý?”

“Vâng, đúng vậy.” Cô thụt đầu khỏi khung cửa rồi xuất hiện trở lại với một chiếc khay trên tay. “Nước và bông băng, như tôi đã hứa.”

Saint tiếp tục quan sát, tò mò xem làm cách nào cô đưa chúng cho anh mà không bước lại gần. Anh căng người, sẵn sàng hành động trước một sai lầm nhỏ nhất của cô.

Nhưng cô đã đặt khay xuống, rất xa so với tầm xiềng xích của anh. Cô nghiêng người qua khung cửa tới chỗ kẻ phụ giúp giấu mặt, rồi quay lại với một cái cán chổi, dùng nó đẩy cái khay tới trước mặt anh.

“Cô chưa bao giờ có dịp làm chuyện này trước đây, phải không?” anh hỏi, không nhúc nhích.

“Đương nhiên là chưa.”

“Khi tôi nói tôi định trở thành lần đầu tiên của cô, ý tôi không phải chuyện này.”

Evelyn đỏ mặt, vội vã thì thầm vài câu với bên ngoài rồi đóng cửa vào. “Tôi hiểu vì sao ngài tức giận,” cô nói, dựng cái ghế lên và lại ngồi xuống. “Ngài đã bị thương, và có người đã lấy mất tự do của ngài, tất cả đều trái với ý chí và mong muốn của ngài.”

“Không phải có người,” anh sửa lại. “Mà là cô.”

“Ồ, người đó bắt buộc phải làm vậy.”

Saint nheo mắt. Thường thì anh thích những cuộc đối đáp của họ, nhưng đó là khi anh không bị xích vào tường và buộc phải chịu đựng chúng. “Cứ tiếp tục bài diễn văn của cô đi, Evelyn.”

“Được thôi. Tôi đã lấy đi tự do của ngài trước khi ngài lấy một thứ ở tôi.”

“Trình tiết của cô?” anh mỉa mai đoán. “Cô đã đề nghị cho tôi mà?”

“Không phải! Đó là một mưu mẹo.”

“Tinh ranh.”

“Thôi đi. Ngài đang cố cướp mái nhà của những đứa trẻ này. Và ngài đang cố tước mất khả năng làm một chuyện có ý nghĩa của tôi. Cơ hội để tôi làm nên sự thay đổi. Ngài cũng giống hết như những người đàn ông khác trong cuộc sống của tôi thôi, ngài biết không?”

Bất kể cô định ám chỉ điều gì, nó cũng đầy tính lãng mạn. “Tôi không phải.”

“Đúng đấy. Victor bắt tôi tiếp chuyện những lão già ghê tởm vì họ nghĩ tôi hấp dẫn. Anh ấy không quan tâm liệu tôi có phải nói dối họ về chuyện tôi thấy bọn họ thật thú vị hay không, hay những bữa tiệc trà chính trị ngu ngốc anh ấy bắt tôi tham dự là vô dụng, vô giá trị và làm tôi chán nản đến cực độ. Rồi đến ngài... ngài là tệ nhất.”

“Nói thử xem.”

“Ngài để tôi bước vào trại trẻ vì ngài nghĩ sẽ có cơ hội tốc váy tôi lên. Ngài đẹp trai, đầy kích thích, và... lôi cuốn, nhưng tôi cũng có một tâm hồn, ngài biết không. Ngài không biết tôi, và ngài không biết những đứa trẻ đang phó thác cuộc đời chúng vào ngài. Tất cả những gì ngài thấy chỉ là sự phiền hà.”

Thiên thần của anh chắc chắn là người miệng lưỡi, điều anh chưa từng ngờ tới, nhưng lúc này anh không đánh giá cao nó cho lắm. “Cô nói xong chưa?” anh gằn giọng.

“Chưa đâu. Như hiện giờ, không còn gì phiền phức cho ngài cả. Giờ ngài có toàn bộ thời gian trên thế giới. Và người nào đó sẽ cân nhắc xem có nên lỏng tay cho ngài trở lại xã hội hay không.” Cô đứng dậy. “Và nhận xét đến chuyện này, Lord St. Aubyn, nếu ngài không bao giờ xuất hiện nữa, liệu có người nào nhớ đến ngài không nhỉ?”

Một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng Saint. “Evelyn, hãy nghĩ kỹ về chuyện cô đang làm,” anh nói chậm chậm, bắt đầu nhận ra cái hố anh tự đào cho mình sâu cỡ nào. “Nếu bây giờ cô không thả tôi ra, cô có nghĩ sau này mình có thể làm được thế nữa không?”

Cô dừng bước, bàn tay đã đặt lên nắm đấm cửa. “Tôi hy vọng thế. Ngài vốn rất thông minh. Tôi nghĩ ngài cũng có thể là một người tốt. Đây là lúc để ngài học được điều gì đó.”

Evie đóng cửa, khóa lại, rồi tựa hân vào cánh cửa nặng nề. Trong đời, cô chưa bao giờ nói năng như thế với ai, và cô thấy thực sự khoan khoái khi cuối cùng cũng được nói thẳng ra những điều đó.

Tuy vậy, tình huống này làm cô khiếp sợ; cô không bao giờ muốn tai họa xảy đến với Saint, nhưng cũng không thể để anh ta lập lời thề hại đến bọn trẻ. “Xin ngài hãy hiểu,” cô thì thầm, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Cuộc đối đầu đã diễn ra khả quan hơn cô mong đợi, xét đến chuyện cô hoàn toàn không biết mình sẽ nói gì cho đến khi bắt đầu. Về suy đoán âm hiểm và ráo riết trong mắt anh ta đã làm xáo trộn sự trấn tĩnh của cô, nhưng Evie nghĩ một ánh mắt dữ tợn còn tốt chán so với quát tháo và động chân động tay.

Rốt cuộc có thể anh ta sẽ lấy làm cảm kích những nỗ lực nhằm biến anh ta thành một quý ông đích thực của cô. Evie sụt sịt, lau nước mắt trên má. Bắt cóc không nằm trong những giáo án mà cô, Lucinda và Georgiana đã soạn. Cô rướn thẳng người, cố nở một nụ cười cương quyết. Năm ngoái, họ cứ lo rằng những hành động của Georgie sẽ đi quá xa đó thôi. Nhưng Lord Dare đã đón nhận chúng một cách thoải mái.

Cô lên gác, dạy thêm một bài nữa về điệu van, rồi dành ra mấy phút cuối cùng hướng dẫn cho những đứa lớn hơn cho đến khi tất cả được gọi xuống ăn trưa.

“Chúng ta phải cho ông ta ăn sao?” Molly hỏi, cau có.

“Tất nhiên rồi. Và đối xử tốt với ngài ấy. Ngài ấy không thích ở dưới đó, và chúng ta cần chỉ cho ngài ấy biết cách quan tâm đến những người xung quanh mình.”

“Thế nếu không có tác dụng thì sao ạ?” Randall hỏi, nheo một mắt.

“Sẽ có tác dụng,” Evie trả lời, với nhiều tự tin hơn so với mức cô có. Chuyện này có thể vô cùng nguy hiểm, kế hoạch của cô sẽ không thành công trừ phi có thể làm cho St. Aubyn quan tâm tới lũ trẻ nơi đây. “Có thể ban đầu ngài ấy sẽ khó ưa. Chúng ta phải chỉ cho ngài ấy cách xử sự tốt đẹp hơn.”

“Em sẽ chỉ cho ngài ấy vài cung cách nhã nhặn,” Alice Smythe thỏ thẻ.

Evie hằng lo sợ điều đó; cô biết đích xác Saint quyến rũ đến độ nào. Cô sẽ không bao giờ ngã quỵ vì những nụ hôn của anh ta nữa, nhưng những cô bé này – những cô gái trẻ - rất có khả năng xiêu lòng trước anh ta. “Hãy nhớ rằng chuyện này vô cùng quan trọng. Ngài ấy rất ranh ma, cho nên không em nào được đơn độc đi gặp ngài ấy. Và cô sẽ giữ chìa khóa còng bên mình. Nếu ngài ấy biết các em không có nó, thì ngài ấy sẽ không tìm cách lấy nó từ các em.”

“Xem ra có một cách dễ hơn để xử lý chuyện này.” Randall rút trong người ra một con dao bầu nhỏ.

Ôi, lay Chúa lòng lành. “Không. Biến Lord St. Aubyn thành đồng minh thì tốt hơn là để ngài ấy... chết. Hãy hứa với cô rằng sẽ không ai trong các em làm hại ngài ấy.”

“Cô muốn một lời hứa? Từ bọn em?”

“Đúng vậy. Và cô mong các em giữ lời.”

Randall cắm con dao vào thanh cọc giường. “Được rồi. Bọn em hứa.”

Đám trẻ lặp lại theo Randall, và cuối cùng Evie có thể thở phào được một chút. Bọn chúng còn phải học nhiều điều, cũng như Saint. Và vì lý do nào đó mà cô được lựa chọn để dạy bảo chúng. “Cô sẽ gặp các em vào sáng sớm mai. Chúc may mắn.”

Khi Evelyn tới được nhà Barret thì đã muộn mất hai mươi phút, cô không thể dứt bỏ được cảm giác cô đã mất nhiều thời gian hơn thế, và cách nào đó mọi người có thể nhìn thấu cô, biết cô đã bắt cóc St. Aubyn và giam anh ta dưới hầm trại trẻ Trái tim hy vọng.

“Evie,” Lucinda thốt lên, đứng dậy túm chặt hai bàn tay cô. “Bọn mình đang lo cho cậu.”

Evelyn ép ra một nụ cười xòa và đi tới chiếc ghế dài để hôn má Georgiana. “Mình không đến muộn quá đấy chứ?”

“Không, nhưng bình thường cậu không bao giờ đến muộn.”

“Mình mãi chơi với bọn trẻ quá.”

“Váy cậu kìa?” Lucinda hỏi.

Evie nhìn xuống. Cô đã cố gột sạch, nhưng những vết bẩn vẫn bám vào váy chỗ cô ngã xuống đất. “Ôi,” cô nói, gượng cười. “Mình nghĩ là mình nên chơi đùa bớt hăng say đi.”

“Và tóc cậu?” Georgie chỉ vào những lọn tóc đã tuột khỏi búi tóc lỏng lẻo.

Khỉ thật. “Mấy cô bé và mình đã chơi vấn tóc cho nhau. Nó có quá gớm guốc không?”

Lucinda cười khúc khích. “Mình sẽ bảo Helena sửa lại kiểu tóc bình thường cho cậu trước khi cậu về.”

Họ chuyện gẫu về những sự kiện trong tuần, như mọi khi, và Georgiana thết đãi hai bạn một mẩu chuyện về cậu em trai út của Dare, Edward, vừa được chín tuổi. Evie dần dần thấy thoải mái hơn, nhưng vẫn không thể thoát khỏi hình ảnh Saint bị xích một mình dưới hầm trong khi cô ăn bánh uống trà và cười nói với các bạn.

“Học viên kia của cậu thế nào rồi?” Lucinda hỏi, nhấp một ngụm trà.

“Học viên nào?”

“Cậu biết mà – St. Aubyn ấy. Hay cậu đã quyết định nghe lời khuyên của bọn mình và chọn một đối tượng vừa tầm hơn?”

“Hôm nay mình chưa gặp anh ta,” cô buột miệng trước khi kịp kìm lại. *Thật tức quá, cô nói năng y như con ngốc.* “Và... mình phải thú nhận,” cô nói tiếp, vờ như không để ý ánh mắt hai bạn trao đổi với nhau, “anh ta là một thử thách khó vượt qua hơn mình nghĩ.”

“Nên cậu sẽ quên anh ta đi, phải không?” Georgiana nắm lấy tay cô. “Không phải bọn mình nghi ngờ cậu đâu, Evie. Chỉ là anh ta quá...”

“Kinh khủng,” Lucinda nói nốt. “Và nguy hiểm.”

“Mình tưởng chọn một người kinh khủng là ý hay?” Evelyn bác lại. “Cậu vẫn bảo bọn mình rằng Dare là người đàn ông xấu xa nhất nước Anh mà, Georgiana? Chẳng phải đó là lý do cậu chọn anh ấy sao?”

“Mình biết.” Nữ tử tước cười tủm tỉm. “Mình có những lý do riêng để muốn dạy anh ấy một bài học. Cả hai cậu đều biết thế. Nhưng cậu không quen thân với St. Aubyn đến mức ấy.”

Giờ thì cô đã đến mức ấy rồi. “Tuy nhiên,” Evie cao giọng, “mình nhất định phải đào tạo anh ta thành một quý ông. Thử nghĩ đến tất cả những thiếu nữ trong trắng mình có thể cứu được xem.”

Lucinda quàng tay qua vai cô. “Cứ lo cho thân cậu đi đã. Hãy hứa với bọn mình là cậu sẽ cẩn thận.”

“Mình hứa,” Evelyn ngoan ngoãn lặp lại, bắt đầu tự hỏi liệu ảnh hưởng của Saint đến cô có lớn hơn của cô đối với anh ta không. Cô chưa bao giờ có thể nói dối mà lại thành công cả. “Mình sẽ cẩn thận.”

“Tốt, và nếu tối nay cậu cần đánh lạc hướng,” Luce mỉm cười nói tiếp, “mình sẽ nhảy với anh trai cậu.”

Evie nhăn trán. “Tối nay ư?”

“Buổi vũ hội nhà Sweeny, cung à. Thậm chí St. Aubyn cũng được mời đến cuộc vui này, theo như mình nghe được.”

Ruột gan cô đông thành đá.

Evie đã hy vọng bớt ra được chút thời gian để kiểm tra tình hình St. Aubyn trước vũ hội, nhưng đến lúc cô trở về nhà và sửa soạn xong xuôi thì Victor bước vào tiền sảnh.

“Lạy Chúa,” cô nói, lấy áo choàng từ tay Langley và khoác vào người khi Victor định tỏ ý giúp. “Anh không muốn chúng ta là những người đến đầu tiên sao?”

“Có chứ,” anh cô đáp, khoác tay mẹ của họ và dẫn đường xuống bậc tam cấp. “Anh đã tìm cách nói chuyện với Lord Sweeny suốt tuần vừa rồi. Ông ta cũng từng ở Ấn Độ. Không còn cơ hội nào tốt hơn lần này để anh vận động ông ta. Có khi ông ta còn giúp anh tiếp kiến Wellington^[15] nữa.

Cô nén một tiếng thở dài. “Thế em và mẹ phải làm gì trong lúc anh vận động ông ấy?”

Victor liếc nhìn cô cứ như cô là con búp bê sứ đột nhiên phát triển tài ăn nói. “Tất nhiên em phải nói chuyện với Lady Sweeny rồi.”

Trong một thoáng Evie cân nhắc xem có nên tiết lộ rằng cô đã giam một gã hầu tước ngang ngược, ngạo mạn dưới tầng hầm, và có sẵn một bộ xiềng xích thứ hai cho một nhân vật nữa

hay không. Thay vì vậy, cô mỉm cười. “Em sẽ cố hết sức.”

Saint không biết giờ là mấy giờ, vì anh không nhìn được đồng hồ của mình. Anh khá chắc chắn là đã rạng sáng, dù phán đoán của anh chủ yếu dựa vào cơn đói trong dạ dày và những chân râu mọc lởm chởm trên mặt,

Anh cũng không biết mình đã thức bao lâu, nhưng có vẻ là vài tiếng đồng hồ. Giấc ngủ ngắn mà anh cố dỗ bị ngắt quãng liên tục bởi những cơn mơ chập chờn, trong đó anh thực hiện công cuộc báo thù của mình lên cơ thể lỏa lồ của Evelyn Marie Ruddick hết lần này đến lần khác, cho đến khi anh tỉnh giấc, nhức nhối và cương cứng.

“Ngu xuẩn,” Saint lẩm bẩm trong bóng tối, âm thanh nghe vang vọng và trống rỗng trong gian phòng nhỏ. Cô ta đã bắt cóc anh, có lẽ còn dựng lên toàn bộ kế hoạch, vậy mà anh vẫn thèm muốn cô ta. Bất kể cô ta định dạy anh bài học nào về việc khao khát một trinh nữ ương bướng, ranh ma, thì anh cũng không lãnh hội được.

Có lúc anh đã ngẫm nghĩ điều cô nói, về những hậu quả nếu anh không bao giờ xuất hiện trong xã hội nữa. Gia nhân của anh đã quen với việc anh mất tăm mấy ngày trời mà không để lại lời nào, và anh cũng vừa xuất hiện trong Nghị viện, nên chẳng ai nghĩ anh sẽ tới đó trong mấy tuần tới. Vì Evelyn mà anh đã tạm xa các cô nhân tình của mình, cho nên sẽ chẳng có cô nàng nào khóc than vì thiếu vắng anh trên chiếc giường lạnh lẽo của họ.

Về bạn bè, anh thực sự chẳng còn ai. Trong khi họ tu tâm dưỡng tính và kết hôn, hoặc chết vì ăn chơi trác táng, thì anh ngày càng lún sâu vào trái tim đen ngòm của London. Nhưng dù là thế, cũng không tối tăm bằng phòng giam này khi cây nến cuối cùng lụi tắt. Thế đấy. Sẽ chẳng có một ai nhớ đến anh cả.

Saint rùng mình. Anh không hề sợ chết; anh vẫn lấy làm ngạc nhiên vì mình sống lâu đến chừng này. Nhưng ý nghĩ bị lãng quên hoàn toàn cứ đeo bám anh. Không có ai thương tiếc anh hết, không ai băn khoăn anh đã đi đâu, anh không có một sự đóng góp nào khiến người ta tiếc nuối sự vắng mặt của anh cả.

Bên ngoài có tiếng kéo kẹt, Saint ngồi bật dậy. Một tia sáng yếu ớt rọi qua những chấn song phía trên cánh cửa, in lên mảng tường trên cao sau lưng anh.

Tiếng chìa khóa xoay trong ổ, và cánh cửa bị đẩy ra. Ánh nến tràn ngập trong phòng, khiến mắt anh nheo lại. Một lúc sau anh mới nhìn ra Evelyn đứng sau nguồn sáng đó.

“Ôi, tôi rất xin lỗi vì mấy cây đèn,” cô thốt lên. “Tôi cứ tưởng...”

“Tiện nghi nơi đây thật kinh khủng,” anh cắt ngang. “Tôi nghĩ cô cũng chẳng có cà phê? Hay báo chí?”

Anh nghe có tiếng chửi thề bật ra từ một thằng bé ở phía bên kia cửa. Chỉ ít anh cũng gây ấn tượng cho ai đó. Saint nhướng một bên mày.

“Tôi có cà phê,” cô nói, đặt cây nến lên giá. “Cả bánh mì phết bơ và một quả cam nữa.”

“Ít ra cô cũng không cắt giảm chi phí để lo cho tôi đầy đủ,” anh lè nhè nói.

Cô mang vào một chiếc khay, đặt xuống sàn và đẩy nó về phía anh bằng cán chổi. Saint quá đói để mà tỏ ra ương ngạnh, anh chồm tới kéo cái khay lại gần.

“Tối qua bọn trẻ không cho ngài ăn sao?” Evelyn hỏi, ngồi xuống chiếc ghế cách xa tầm tay

anh.

“Có đĩa nào đấy hé cửa và tung một củ khoai tây sống vào đầu tôi, nếu đó là ý cô định hỏi,” anh đáp, cắm đầu vào bữa điểm tâm ít ỏi. “Tôi đã quyết định để dành nó cho sau này.”

“Tôi rất xin lỗi,” cô nói lại lần nữa, chăm chú nhìn anh ăn.

“Evelyn, nếu cô thấy có lỗi, thì hãy thả tôi ra. Còn nếu cô không định làm thế, thì vì lòng kính Chúa, ngừng xin lỗi đi.”

“Vâng, ngài nói đúng. Tôi nghĩ tôi chỉ đang cố làm một tấm gương tốt thôi.”

“Cho tôi?” Saint ngừng lại với một miệng đầy bánh mì. “Cô có phương pháp dạy dỗ thật khác người.”

“Ít nhất tôi cũng khiến ngài chú ý,” cô đáp trả.

“Cô đã có sự chú ý của tôi từ trước rồi.”

“Vì vẻ ngoài của tôi, đúng vậy,” cô chậm rãi nói. “Nhưng giờ ngài sẽ phải lắng nghe tôi nói.” Cô đặt hai bàn tay nghiêm ngặt trên lòng như thể đang ngồi trong một phòng ăn sáng thanh lịch chứ không phải một buồng giam lát đá bẩn thỉu. “Chúng ta nên nói về chuyện gì trước đây?”

“Bản án tù dành cho cô?” anh gợi ý.

Mặt Evelyn tái đi đến mức trong khoảnh khắc anh tưởng cô sẽ ngất xỉu. Anh gần như muốn rút lại lời nói của mình, nhưng kịp kìm lại. Có thể cô nghĩ cô hoàn toàn làm chủ nơi này, nhưng anh vẫn còn phần nào sức mạnh. Tốt nhất là để cho cô ghi nhớ điều đó.

“Tôi dám chắc cuối cùng chúng ta sẽ đạt được một sự thống nhất,” một lúc lâu sau cô đáp lại. “Xét cho cùng, tôi có toàn bộ thời gian trên thế giới để thuyết phục ngài.”

Cô đang học khá nhanh. “Vậy cô đã trải qua buổi tối như thế nào?” anh hỏi.

“Tôi đến dự vũ hội nhà Sweeny,” cô nói. “Ồ, và ngài nên biết rằng anh tôi cho sự vắng mặt của ngài là do làm theo lời cảnh báo tránh xa tôi của anh ấy.”

Anh lầm bầm. “Tôi nên nghe theo anh cô mới phải.”

Evelyn lặng thinh một lát, và khi Saint ngẩng lên, anh bắt gặp cô đang quan sát mình. Cô đỏ mặt và làm một cử chỉ vuốt lại váy. “Tôi muốn thương lượng với ngài một việc.”

“Là gì?”

“Tôi sẽ mang cho ngài một chiếc ghế để ngồi, nếu ngài chịu dạy mấy đứa trẻ.”

Tất nhiên anh có thể từ chối, nhưng lưng anh đã đau nhừ vì ngồi trên nền đất cứng. “Một chiếc ghế thoải mái,” anh đáp, “và có đệm.”

Evelyn gật đầu. “Để đổi lại chiếc ghế thoải mái có đệm, ngài phải dạy chúng phần nguyên âm.”

“Bằng cách viết ra đấy?”

“Tôi sẽ cấp cho ngài một tấm bảng. Và một quyển sách hướng dẫn.”

Saint đặt tách cà phê sang bên và đứng dậy, mang theo cả cái khay. Trong lúc đó cô cũng đứng lên khỏi ghế, nhìn anh đề phòng. Anh đi hết chiều dài sợi xích. “Và một cây nến nữa,” Anh vứt chiếc khay loảng xoảng xuống dưới đất.

Cô do dự một lúc rồi gật đầu, đôi mắt xám gặp mắt anh. “Được.”

“Đáng tiếc là cô không thích tôi,” anh nói bằng giọng nhỏ hơn, ý thức được bọn nhóc đang

chờ cô ngay ngoài cửa, “vì có thể tôi cần vài sự trợ giúp lúc này.”

Đôi môi cô hé cười. “Tôi sẽ xem xem có thể làm được gì.”

Cô xoay người bước ra cửa. “Tôi sẽ quay lại một lần nữa trước khi đi. Ngài hãy cư xử phải phép với bọn trẻ.”

“Chúng không phải là đối tượng cô cần lo lắng.” Anh nhìn cô điềm tĩnh, đảm bảo cho cô hiểu rõ ý anh, trước khi đá chiếc khay ra xa.

Bất kể cô đã nói những gì về chuyện không thích anh, cô vẫn bị anh thu hút. Không cần là nhà tiên tri anh cũng cảm nhận được điều đó. Và cô đã không bỏ mặc anh một mình trong bóng tối nữa, một sự giúp đỡ mà anh cảm thấy vui mừng hơn mức nên có. Tuy nhiên, anh chỉ cần cô đi một bước sai lầm. Nếu cô tưởng anh sẽ không tận dụng cơ hội, thì cô đã nhầm to.

Chương 13

*Anh già nua trong bể khổ nhân gian
Cuộc đời oằn sâu đâu chỉ vì năm tháng
Không còn kỳ tích nào chờ anh, dù nhỏ
Liệu tình yêu, đau đớn, danh vọng, đấu tranh
Có lại cửa vào tim anh bằng con dao sắc lẹm
Của sự chịu đựng lặng im, hà khắc
Ước mong tìm được nơi nương nấu bình yên
Với những mộng tưởng tươi vui chân thật
Vẫn vẹn nguyên trong góc khuất tâm hồn.*
- Huân tước Byron,
Cuộc hành hương, Của Childe Harold, chương III

Cho ta biết tên mấy đứa xem nào?”

Con bé đảo tròn mắt. “Rose. Kia là Peter, còn kia là Thomas. Và chúng cháu phải nói với ngài rằng chúng cháu không có chìa khóa đâu.”

Saint mím môi. Evelyn đã đưa mấy đứa bé này tới chỗ anh, hiển nhiên cho rằng chúng là những đứa anh ít có khả năng làm hại nhất. “Và mấy đứa cũng không mang ghế cho ta.”

“Cô Evie bảo ngài phải cho thấy vận số tốt trước đã.”

“Ý nhóc là thiện chí^[16] phải không?” Anh sửa lại.

“Cháu không biết, vì cháu mới được bảy tuổi. Giờ ngài sẽ đọc cho chúng cháu chứ?”

Thằng bé lớn hơn trong hai thằng, Peter, thấy một quyển sách cho anh. Rõ ràng Evelyn đã dặn chúng đừng đến quá gần, vì cả ba đứa đều ngồi bệt xuống góc phòng cạnh cửa.

Anh cầm quyển sách lên mở ra. “Cô Evie có nói vì sao ta phải dạy mấy đứa không?”

“Để ngài có một cái ghế,” Thomas đáp.

“Để ngài sẽ thích chúng cháu,” Peter tiếp lời.

“Để ta sẽ thích mấy đứa?” Saint lặp lại. Có lý. Cô đang cố thuyết phục anh không phá bỏ trại trẻ bằng cách cho anh làm quen với lũ trẻ. Cô muốn làm mềm trái tim anh; mà tiếc thay, anh làm gì có tim. “Vậy thì ta bắt đầu thôi.”

Cảm giác mua vui cho bọn trẻ thật kỳ cục, anh buộc phải thừa nhận – khi đọc và chỉ các hình vẽ cho chúng – rằng nó tốt hơn ở một mình trong phòng giam nhiều. Đánh bạn với mấy đứa nhóc miệng còn hôi sữa còn tốt hơn chẳng có đứa nào.

“Có hay không?” Giọng Evelyn vang lên ngoài cửa. “Lord St. Aubyn là người kể chuyện giỏi chứ?”

Rose gật đầu. “Ngài ấy biến những thứ ít đáng sợ trở nên rất đáng sợ.”

“Cô không ngạc nhiên đâu.” Cô bước vào phòng. “Đến giờ các em lên nhà ăn trưa rồi. Nhớ đi cầu thang sau rồi vòng qua phòng tập thể nhé.”

“Chúng em nhớ rồi. Và chúng em sẽ không tiết lộ gì về ngài ấy hết.”

“Tốt lắm.”

Lũ trẻ ụa chạy ra ngoài. “Đáng yêu quá,” Saint nhận xét. “Dạy chúng làm tội phạm tù trong trũng nước. Phòng rắc rối sau này, tôi cho là thế.”

“Tôi chỉ bảo chúng giữ bí mật vì lợi ích của tất cả những đứa trẻ ở đây thôi.”

Saint gấp sách lại và đặt sang một bên. “Cô chỉ đang trì hoãn một việc không tránh khỏi. Cô có khả năng giết tôi không, Evelyn Marie?”

Cô nuốt xuống. “Tôi không có ý định làm hại ngài. Dù với bất cứ lý do gì.”

Điều đó thực sự khiến anh bất ngờ. “Vậy thì trại trẻ này sẽ biến thành một trong những công viên của Hoàng thân nhiếp chính.”

“Nếu ngài thay đổi ý định thì không.”

“Tôi sẽ không đổi ý. Những học sinh tiếp theo của tôi là ai?”

“Chỉ một thôi. Là tôi.” Evie ngoái đầu ra sau. “Nhưng trước tiên tôi đã hứa mang ghế cho ngài.”

Cô đứng sang một bên khi Randall và Matthew hì hục kéo một cái ghế đệm nặng nề, rõ ràng là lấy từ phòng họp ban quản trị, vào buồng giam. Vừa cảnh giác nhìn St. Aubyn, chúng vừa kéo chiếc ghế tới sát tầm với của anh ta.

“Như thế được rồi, dịch lên chút nữa, và ngài ấy có thể kéo nó nốt quãng đường còn lại.

“Vâng, thưa chỉ huy,” Matthew nói, cười toe toét khi đạp chiếc ghế đổ ra sau.

Evelyn ước gì chúng đừng quá thích chí với chuyện này như thế, nhất là trước mặt St. Aubyn. Tuy nhiên hầu tước không hề đổi sắc mặt, và anh ta nhìn chằm chằm hai thằng bé cho đến khi chúng ra khỏi phòng, đóng cửa lại. “Một ông bạn trong ban quản trị đã cảnh báo tôi rằng tôi sẽ biến nơi này thành hang ổ của trộm cắp,” anh ta nói bằng giọng thấp và kéo dài. “Xem ra cô đã làm điều đó trước tôi.”

“Tôi không coi việc bỏ sức lao động vì cuộc mưu sinh là hành vi trộm cắp,” cô đáp trả. “Và lại, chiếc ghế là tài sản của trại trẻ. Chúng tôi chỉ kê lại nó.”

Anh ta đứng lên, buông tiếng thở dài. “Lưng tôi mỏi nhừ vì tốn thời gian tranh luận ngữ nghĩa rồi.” Anh ta dựng cái ghế lên một cách nhẹ nhàng và kéo nó vào cạnh tấm đệm.

Nom anh ta mệt mỏi, lồi thoi, và rất cần được cạo râu. Bộ quần áo sang trọng lấm lem đất, và một vết bẩn sẫm màu vắt ngang qua má, trộn lẫn với máu anh ta. Kể cũng lạ. Cô luôn thấy anh ta hấp dẫn, nhưng bây giờ nôm anh ta còn lồi cuốn hơn. Vẻ lịch thiệp đã biến mất, nhưng người đàn ông bên dưới nó vẫn quyến rũ hơn bao giờ hết.

“Đang cố nghĩ trò tiếp theo để hành hạ tôi hả?” anh ta hỏi, buông mình xuống ghế trong tiếng thở dài khoan khoái đến mức không thể nào là giả tạo.

“Ngài cần cạo râu,” cô nói, cảm thấy má mình ửng lên.

“Chà, đồ nghề của tôi chỉ có cái đồng hồ bỏ túi, và nó không được sắc lăm.”

“Tôi sẽ xem xem có thể làm được gì.” Evie ngồi xuống chiếc ghế nhỏ. “Tôi nghĩ đã đến lúc tôi giải thích quan điểm của tôi với ngài.”

Anh ta ngả người ra ghế, nhắm mắt lại. “Tôi tưởng cô đã nói rồi? Tôi phải ở dưới đây vì tôi đã chặn giữa cô và cơ hội duy nhất để cô làm nên một thay đổi tầm cỡ.”

“Rose đã sống ở đây từ lúc mới lên hai, ngài biết không? Matthew cũng vậy, còn Molly từ lúc ba tuổi rưỡi. Đây là nhà của chúng.”

“Chúng có thể tìm nhà ở một trại mồ côi khác. Nơi không có tôi trong ban quản trị. Thậm chí cô có thể làm tình nguyện viên ở đấy, và cứu thế giới từ khu King’s Cross Road^[17] hoặc nơi nào đó.”

“Vấn đề không nằm ở đấy. Chúng đã trở thành anh chị em một nhà, và ngài muốn chia cắt chúng vì nơi đây gây phiền phức cho ngài.”

Đôi mắt xanh mở ra, nhìn cô. “Dùng từ ‘phiền phức’ thì không hợp, Evelyn. Mẹ tôi và đám trẻ lang thang của bà ấy. Thật lố bịch. Bà ấy định ninh rằng chúng sẽ lây cho bà ấy vài căn bệnh truyền nhiễm khủng khiếp. Cách bà ấy thể hiện lòng dũng cảm và niềm tin chẳng qua là tập hợp chúng lại để kiểm tra mỗi tháng một lần.”

“Ngài từng nói điều đó với tôi rồi.”

Anh ta gật đầu. “Thế rồi, khi mẹ tôi nhiễm bệnh sởi, bà ấy liền đổ tại bọn nhãi. Tuy nhiên trong di chúc bà ấy vẫn để tôi trông nom bọn trẻ. Bà ấy không có thời gian để sửa đổi nó.” Saint bật ra một tiếng cười ngắn, không chút hài hước. “Rốt cuộc những cục cưng đó đã giết chết bà ấy, và giờ bà ấy khiến tôi mắc kẹt với chúng.”

Mỗi ác cảm của St. Aubyn đối với trại trẻ sâu xa hơn cô tưởng. Evelyn nhìn anh ta một hồi lâu. “Chúng không phải bọn nhãi, hay cục cưng, Saint. Chúng chỉ là những đứa trẻ, không còn được ai khác trông nom.”

Sợi xích phát ra tiếng lanh canh khi Saint bắt tréo hai chân, rồi nhắm nghiền mắt. “Chúng có cô đấy thôi, Evelyn, chỉ vì cô quá xấu hổ không dám nói với ai là cô ở đây, đúng không?”

“Tôi không xấu hổ. Chuyện này... không phù hợp với những quan điểm của anh tôi về những bốn phận của tôi, cho nên tôi phải giữ bí mật. Thế thôi.”

“Cô đã bao giờ tự hỏi dạy lũ trẻ học khiêu vũ hay đọc sách thì có lợi ích gì chưa, hả Evelyn?” anh ta tiếp tục. “Đến tuổi mười tám là chúng sẽ dứt áo ra đi, và ngoài việc làm gái nhảy trong những nhà thổ chờ khách quảng cho vài đồng để tốc váy chúng lên, thì tôi không tìm được ý nghĩa thực tiễn nào trong sự dạy dỗ cô dành cho chúng.”

Evelyn siết chặt hai bàn tay vào nhau, nhất quyết không để anh ta thấy cô khổ tâm ra sao trước lời nói ấy. “Khiêu vũ và biết chữ là những kiến thức chúng nhất thiết phải có, thưa ngài,” cô nói cứng nhắc. “Tôi ở đây để cho chúng một chút sẻ chia, để chúng thấy thế giới này không chỉ toàn những người vô cảm, ích kỷ, ngạo mạn như ngài.”

“Trong tình cảnh tôi bị xích vào tường thì đấy đúng là những lời đánh thép, *cưng a*,” anh ta rì rầm, mắt lấp lánh qua hàng mi khép hờ. “Có lẽ cô hãy thể hiện một chút sẻ chia với tôi và mang bữa trưa cho tôi.”

Sáng nay Saint ăn khá ít nên chắc anh ta cũng đói rồi. “Lũ trẻ sẽ mang cho ngài thứ gì đó khi chúng quay lại để học bài nguyên âm buổi chiều.” Cô đứng lên, phủi bụi trên váy, rồi dừng lại. “Ngài thật không có trái tim sao?” cô hỏi.

“Nếu có, thì cô cũng khó có khả năng thuyết phục được cho tôi tin.” Anh ta ngồi thẳng lên. “Nếu tôi dạy chúng phụ âm, có thể tôi cần đến giấy bút đấy?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Trước khi đi tôi sẽ đến gặp ngài.”

Evie rời khỏi phòng, để lại anh ta ngồi đó. Thuyết phục Saint không phá bỏ trại trẻ đã là một nhiệm vụ gian nan; nhốt anh ta trong hầm lại càng khiến tình cảnh khó khăn hơn. Ít nhất cô còn có một đồng minh. Thời gian. Thời gian, và sự kiên nhẫn. Thêm một vận may lớn nữa, cô hy vọng vậy.

Khi cô trở lại buồng giam vào cuối ngày, sự hợp tác của anh ta cũng chẳng khá hơn lúc sáng. Evie không trách anh ta được; nếu cô bị nhốt trong một ngục thất tối đen suốt một đêm, cô ắt hẳn sẽ lên cơn cuồng loạn chứ không phải giận dữ. Vì lý do đó, cô mang cho anh ta một cây nến và viên đá lửa. Tuy nhiên, cô vẫn không đành lòng bỏ anh ta lại và đi về nhà. Anh ta tự làm tự chịu, cô không ngừng nhắc đi nhắc lại điều ấy khi về nhà và thay váy áo để ăn tối.

“Evie, những lời anh nói tối nay em chẳng để tai câu nào.” Victor dẫn mạnh ly rượu Madeira xuống khiến chút rượu đỏ sánh ra ngoài. Một người hầu lập tức xuất hiện để thấm chỗ ướt và rót đầy lại ly.

“Em đã bảo anh là em hơi nhức đầu mà,” cô đáp, chớp chớp mắt. Cô gần như không đụng đến bữa tối, nhưng cô sẽ cần đến sức lực cho vòng đấu thương thuyết tiếp theo với St. Aubyn. Nhăn mặt, cô cúi xuống xử lý tiếp món gà lôi quay.

“Dẫu thế, anh vẫn lấy làm cảm kích nếu em cố gắng nhập tâm. Lord Gladstone đã mời em và anh đến ăn tối vào ngày mai. Anh đã thay mặt em nhận lời.”

Miếng thịt nghẹn trong miệng cô. “Anh...”

“Hình như Lady Gladstone đã kể với chồng về anh, và cô ấy nghĩ em đáng yêu. Làm ơn hãy chứng tỏ là cô ấy đúng. Plimpton đang sẵn đón họ ráo riết, nên đây sẽ là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

“Anh không muốn mẹ thế chỗ em sao? Mẹ giỏi xã giao hơn em nhiều. Và...”

“Không, anh muốn em đi với anh. Em là người Lady Gladstone quen biết.” Victor cắn một miếng. “Tạ ơn Chúa là anh đã cử em đi bắt quen với cô ấy. Rốt cuộc em đã gây được ấn tượng. Cảm ơn em.”

“Các con biết không,” mẹ họ lên tiếng từ đầu kia bàn ăn, “Lady Gladstone và con người kinh khủng St. Aubyn nghe đồn là tình nhân của nhau đấy.”

“Một vấn đề nữa,” anh trai cô tiếp tục. “Chớ có nhần đến gã vô lại ấy ở nhà Gladstone. Rất có thể ông ta sẽ lên cơn đột quỵ và rồi chúng ta sẽ đi tong.”

“Nhưng anh không phiền lòng khi em thân thiện với Lady Gladstone sao?”

Victor cau mày với cô. “Cô ấy chính là lý do chúng ta được mời.”

“Cho dù cô ta bị đồn là dan díu với người tình sau lưng chồng? Em tưởng anh đang vận động cho nền tảng đạo đức?”

“Người ta vẫn thích tuyên bố mình ủng hộ đạo đức trong sạch. Anh sẽ không để cho em nói bất cứ điều gì khác đi đâu. St. Aubyn cũng tỏ ra thêm muốn em, theo như anh nhớ. Hay là em tỏ ra thích hẳn, để chọc tức anh nhỉ?”

“Cả hai đều không phải,” Evelyn đáp dứt khoát.

“Mẹ tự hỏi có ai chịu đựng nổi hẳn ta không,” bà Ruddick nhận xét, cắn một lát bánh mì.

“Có lẽ vì anh ta không giả bộ làm bất cứ ai khác ngoài chính mình,” Evie trả lời.

“Rồi chúng ta sẽ có được sự xa xỉ đó.” Anh trai cô thở dài. “Chỉ cần vài tuần nữa thôi, Evie. Mong em hãy đi cùng anh.”

Cô cúi thấp đầu. “Vâng, Victor.”

Evie xin phép cáo lui sớm, rồi giấu mình trong thư viện cho đến khi Victor biến mất vào văn phòng, đóng cửa lại sau lưng. Mấy phút sau, Hastings, gã hầu của anh cô, theo cầu thang của gia

nhân đi xuống để thu áo sơ mi và cà vạt cho ngày mai.

“Bình tĩnh nào, Evie,” cô động viên mình, và chạy hết tốc lực dọc hành lang tới phòng ngủ của anh trai.

Cô tìm thấy dao cạo, keo cạo râu và chổi quét có sẵn trên bàn để Victor sử dụng vào buổi sáng. Cô lấy tất, kể cả chiếc cốc.

Gói chúng vào chiếc khăn tay mang theo sẵn, Evie lắng tai nghe động tĩnh ngoài cửa một lúc, rồi vội vã lên ra để về dãy buồng riêng của mình. Khi đã chắc chắn là ngoài mình ra không còn ai, cô liền đặt những vật dụng đó xuống giường để quan sát.

Tất nhiên cô không thể cho St. Aubyn động đến dao cạo, vì một khi anh ta có vũ khí, cô sẽ không bao giờ có cơ hội thả anh ta ra. Evie biết quy trình cạo râu của đàn ông, dù chưa thực hành nhưng cô đã chứng kiến và cha cô từng để cô bôi kem lên mặt ông. Nhưng cạo râu cho Saint không phải là vấn đề.

“Hmm,” cô dăm chiêu suy tính, đi đi lại lại trước lò sưởi. Buồng giam có trang bị còng tay, nhưng thuyết phục anh ta tra tay vào còng sẽ là bất khả nếu không có thêm yếu tố tác động.

Và yếu tố tác động được đến Saint chỉ có thân thể cô, hoặc là khẩu súng lục. Một cơn rừng mình lan khắp người Evie trước ý nghĩ anh ta có thể yêu cầu điều gì ở cô để trao đổi. Cùng lúc ấy anh ta sẽ nghĩ đến thủ đoạn trước kia của cô, và chắc anh ta sẽ không mắc bẫy lần thứ hai. St. Aubyn có thể dâm dăng và suy đồi, nhưng tuyệt nhiên không phải kẻ ngốc.

Vậy là khẩu súng lục. Nhưng hẳn anh ta biết cô sẽ không bao giờ bắn anh ta. Chọn một trong những thằng bé sẽ tốt hơn. Dù vậy, ý nghĩ Randall hay Matthew lăm lăm súng trên tay khiến cô lạnh toát người.

Cô từ từ nằm ngửa ra giường, cọ cọ cây chổi quét qua cằm. Dĩ nhiên, nếu Saint nghĩ cô đã vũ trang cho mấy thằng bé, có lẽ cô không nhất thiết phải cấp đạn cho chúng.

Evie mỉm cười. Chỉ cần cô kiếm được một khẩu súng của Victor, Saint sẽ phải ngoan ngoãn tự cạo râu vào buổi sáng. Có khi cô nên xin một ít thịt gà lôi chỗ bà Thatcher, đầu bếp của gia đình, cho anh ta ăn điểm tâm ngày mai.

Saint ném một viên sỏi nữa vào xô. Anh đã vẽ được mấy bức phác họa Evelyn, anh, thần chết, và những học trò của mình trên nửa tá tờ giấy ít ỏi cô cấp cho anh. Và quyển sách Evelyn để lại đã được anh đọc nát đến độ thuộc lòng, mặc kệ đó là quyển sách dạy phép xã giao của các quý cô với tên gọi *Những phong cách mẫu mực*, chấp bút bởi “Một quý cô rất xuất chúng”. Anh đồ rằng Evelyn và các bạn cô đã thất bại, nhưng ít nhiều quyển sách cũng cho anh một hai nụ cười sáng khoái.

Anh ghét cảm giác buồn chán. Thực ra, phần lớn sinh lực của cuộc đời anh dùng để tránh xa nó.

Như Evelyn đã chỉ ra, hiện tại anh không còn gì ngoài thời gian. Vấn đề ở chỗ, nó bị tiêu phí vào những việc vô bổ - như là nghĩ ngợi lẩn thẩn.

Anh ném một viên sỏi nữa vào xô. Dù đã có một cây nến mỡ để dùng riêng, sự im lặng và quạnh vắng của màn đêm như kéo dài vô tận. Tập trung vào những khó chịu về vật chất còn dễ hơn quanh quẩn hoài ý nghĩ liệu bọn gia nhân nhà anh có làm được gì ngoài việc nhận thấy anh vắng nhà hai đêm liền không, hay liệu có người nào đó ở London thoáng nhớ đến sự hiện diện

của anh không.

Quả vậy, những khó chịu của việc phải ngồi yên một chỗ ngày càng tăng lên; quần áo anh, da dẻ anh cáu bẩn. Mắt cá chân trái thì hết nhức nhối đến tê cóng, và mặt anh ngứa ngáy. Nhưng tệ hơn cả, là một cảm giác chưa bao giờ xuất hiện – cảm giác cô đơn. Anh, Hầu tước St. Aubyn, cảm thấy cô đơn.

Lơ đãng gãi gãi cằm, Saint với nhật một viên sỏi khác, rồi cùng chờ người khi cánh cửa trên cầu thang cọt kẹt mở. Anh dịch mặc chiếc áo vest vút trên sàn vào, rồi quyết định đây là một hành động vô ích. Ở tình cảnh này, chẳng có gì khiến cho anh trông thân thiện hay sạch sẽ hơn.

Anh kiểm tra lại sọt xích để đảm bảo nó vẫn được giấu kín dưới đệm. Hy vọng rằng, ai đó – Evelyn – sẽ không nhớ phạm vi di chuyển của anh đến đâu, và anh sẽ lấy được chìa khóa cùm.

Saint ngửi thấy mùi hương chanh khi cửa mở, và trước khi cô hiện ra trong tầm mắt, anh đã biết Evelyn lại đến thăm mình. Dù kế hoạch của cô điên rồ ra sao, chí ít cô cũng thật tâm lo giữ gìn sức khỏe cho anh. Đó là điều anh không thể gán cho hầu hết những người anh quen biết.

“Xin chào,” cô nói, nhìn anh đề phòng. Anh không trách cô; hôm qua thái độ của anh chẳng dễ chịu gì, nhưng cô đáng bị thế.

“Xin chào. Hy vọng là cô mang khẩu phần bánh mì và nước lọc cho tôi?”

“Thực ra, tôi đã chuẩn bị một phần sandwich thịt quay và trà nóng.”

Miệng anh bắt đầu tứa nước miếng. “Thật sao? Tôi phải đồng ý cái gì để được nhận đãi ngộ này?”

“Không gì cả.”

Matthew hoặc đứa-nào-đấy bưng một chiếc khay vào buồng giam và dùng cán chổi đẩy nó về phía anh. Cố không hành xử như một kẻ đói khát, Saint đứng dậy, đón lấy bữa sáng của mình và ngồi xuống chiếc ghế thoải mái mềm mại, bắt đầu ăn. Hai đứa trẻ khác tha những cây nến trên tường bằng nến mới, Saint bèn chụm ngón cái và ngón trỏ ngắt ngọn nến dùng đọc sách của mình. Không nên lãng phí ánh sáng.

Evelyn đằng hắng, và anh nhận ra mình đang ngấu nghiến miếng sandwich một cách khá vội vã. “Tôi có lời khen ngợi đầu bếp,” anh lẩm bẩm, chiêu một ngụm trà. Anh thích nhiều đường hơn, nhưng không định phàn nàn. Ít ra củ khoai tây bọm trẻ ném cho anh tối qua đã được luộc.

“Cảm ơn ngài,” cô nói, mỉm cười.

Saint dán mắt vào đôi môi cong lên mềm mại của cô cho đến khi nét vui vẻ của chúng nhạt đi. Anh nhướn một bên mày để che giấu sự lúng túng của mình. Rõ ràng sự cô quạnh đang khiến anh loạn trí. “Cô đã làm bữa sáng cho tôi?”

“Thực ra đó là bữa trưa của tôi, nhưng tôi nghĩ ngài sẽ đánh giá cao nó hơn tôi. Và đúng vậy, tôi đã làm nó.”

“Vậy thì cảm ơn cô,” anh nói, đánh liều nở một nụ cười. Chắc chắn nom anh như một kẻ đói là vừa trốn khỏi nhà thương điên, nhưng cô không vùng chạy và la hét trong khiếp đảm. Evelyn, anh bắt đầu nhận ra, là một người dũng cảm hơn nhiều so với định kiến anh gán cho cô.

“Có gì đâu.” Cô xoay người, bước về phía cửa, và anh loạng choạng chồm dậy đột ngột đến độ suýt đánh rơi chiếc khay.

“Cô định đi sao?” anh buột miệng, chụp lấy phần bánh sandwich còn lại trước khi nó tiếp

đất.

Evelyn dừng bước, ngoái nhìn anh. “Không. Tôi còn mang cho ngài một món quà nữa. Thực ra là hai.”

“Một trong số đó không phải là chiếc chìa khóa chứ?” anh đoán. “Hay chúng liên quan đến việc cô trút bỏ xiêm y?”

Cô đỏ mặt thật dễ thương. “Ngài không còn ở địa vị được nói những lời như thế nữa.”

“Tôi bị cùm; không phải bị thiến. Trừ phi điều đó làm cô ngạc nhiên.”

Miệng Evelyn run run, nhưng cô chỉ biến mất sau cửa một lúc, rồi trở lại với một chiếc bàn nhỏ nặng trĩu cùng với Randall. Saint quan sát thằng bé; tuy không có bằng chứng, nhưng anh khá chắc chắn Randall chính là kẻ đã phang gậy vào đầu anh.

“Trước tiên,” Evelyn nói, đặt chiếc bàn xuống. “Tôi phải yêu cầu sự hợp tác của ngài.”

Nghe không hứa hẹn cho lắm. Saint nuốt ực miếng sandwich cuối cùng trong miệng. “Sự hợp tác của tôi trong chuyện gì?” anh từ từ hỏi lại. Cái khay khó mà làm được vũ khí, nhưng ít nhất nó cũng tạo được náo loạn nếu cần. Anh nắm chặt cái gờ mỏng manh của nó.

Evie lộ vẻ lo lắng. “Tôi cần ngài... đứng lên và tra tay phải vào chiếc còng đằng kia.”

Saint chỉ chăm chăm nhìn cô.

“Ngay bây giờ, xin ngài.”

Hàng loạt câu đáp trả lướt qua tâm trí, nhưng Saint loại hết vì chùng hời hợt và không thỏa đáng. “Có thể nom tôi hơi nhem nhuốc,” cuối cùng anh bật ra, “nhưng xin cam đoan với cô, Evelyn, là tôi thà găm ngón chân mình còn hơn để cho cô xích vào bức tường kia.”

Mặt cô tái đi. “Ngài hiểu lầm rồi. Chỉ mất mấy phút thôi, để... để tôi có thể cạo râu cho ngài.”

Chà. Thật bất ngờ. Sự tức giận bắt đầu chuyển sang một điều gì đó ấm áp và mơ hồ hơn, nhưng anh đủ kiêu hãnh để thấy tình huống này vẫn làm anh bực bội. “Để tôi tự làm lấy.”

“Tôi sẽ không đưa dao cạo cho ngài đâu, Saint.”

“Cô nhóc thông minh. Tuy nhiên tôi cảm thấy hành động này không lịch sự cho lắm, thêm nữa tôi không hiểu cô có ý gì khi tự biến mình thành đứa ngốc và cho rằng cạo mấy sợi râu chết tiệt của tôi thì sẽ làm tôi thoải mái hơn.”

“Không có mục đích nào cả,” cô quả quyết. “Tôi đang cố gắng đem lại cho ngài những tiện nghi tốt hơn. Tôi nghĩ ngài sẽ dễ dàng hành xử giống một quý ông hơn khi ngài trông như một quý ông.”

Anh khoanh tay lại. “Nhưng tôi đâu phải quý ông.”

“Dù vậy,” cô đáp, “mong ngài hãy hợp tác.”

“Này,” Randall e hèm, rút từ sau lưng ra một khẩu súng lục, “làm như cô Evie bảo đi, đức ngài.”

“Hmm,” Saint trầm ngâm, mọi giác quan căng lên cảnh giác khi anh từ từ đặt cái khay sang bên và đứng dậy, “tôi nghĩ ngay cả quỷ sứ cũng có thể vờ làm một quý ông nếu có kẻ chìa súng vào hăn ta.”

Evelyn không tỏ ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện của món vũ khí; có lẽ chính cô đã cấp nó cho thằng bé. Saint tự hỏi liệu cô có biết mình đang phạm bao nhiêu điều luật trong quá trình làm cuộc cách mạng nhỏ này không.

“Chỉ là sự phòng xa thôi, Saint,” cô nói bằng giọng xoa dịu. “Ngài làm ơn nghe lời tôi đi.”

Evelyn không dám thở cho đến khi anh ta chậm chạp lê chân về phía tường. Cô biết anh ta sẽ nổi loạn nếu bị dồn ép thêm, nhưng Randall đã không cho anh ta nhiều thời gian để cân nhắc các lựa chọn.

Quai hàm siết chặt, đôi mắt rắn đanh và lạnh lùng, Saint nhắc cái còng tay phải từ chỗ treo trên tường xuống. Ánh mắt anh ta ném cho cô ám chỉ cô sẽ phải trả giá cho chuyện này, nhưng cô đã lún quá sâu vào rắc rối đến mức có thêm một vụ nữa cũng chẳng sao. Hít sâu một hơi, anh ta đặt cổ tay phải vào còng và dùng tay trái sập nó lại.

Evie liếc sang Randall, nhận thấy thằng bé cầm khẩu súng mới thành thực và vững chắc làm sao. Ơn Chúa là nó không nạp đạn. Cô thở mạnh một cách bất an, bước vào lãnh thổ của Saint trong buồng giam.

Cổ tay phải của anh ta bị treo lơ lửng ngang vai. Nhưng tay trái thì vẫn tự do, và trông anh ta đủ tức giận để cô không thể hoàn toàn yên tâm rằng mối đe dọa từ khẩu súng sẽ ngăn anh ta không tóm lấy cô. Chỉ cần cô có thể quên đi tất cả chuyện này, cứ để râu anh ta mọc dài tới đầu gối, nhưng ý định của cô là nghiêm túc. Cô muốn anh ta là một quý ông, và vì thế anh ta nhất định phải có vẻ ngoài của một quý ông. Hơn nữa, dù lúc này cô có đổi ý, thì cô vẫn phải đến gần để tháo còng cho anh ta.

“Sợ tôi sao, Evelyn?” anh ta thì thầm, như đọc được ý nghĩa của cô.

“Chỉ thận trọng thôi,” cô đáp, rút ngắn khoảng cách giữa họ.

Với áo vest đã cởi bỏ, tay áo sơ mi xắn lên và cà vạt lăm lăm rủ xuống, không hiểu sao trông anh ta còn cường tráng và nam tính hơn trước. Evelyn chợt nhớ ra họ đã không hề chạm vào nhau trong ba ngày qua. Và lần cuối cùng họ *chạm* vào nhau, anh ta đã cởi áo váy của cô rồi đưa lưỡi vào miệng cô.

“Mấy ngón tay cô đang run kìa,” anh ta nhận xét, hạ tay trái xuống.

“Cẩn thận đấy, Hầu tước,” Randall cảnh cáo.

“Ngài không cần phải gây thêm khó khăn cho chuyện này,” cô nói, dừng lại trước mặt anh ta. Rồi nín thở, cô đưa tay nắm lấy cổ tay trái anh ta.

“Có chứ.” Saint hạ giọng xuống chỉ hơn một tiếng thì thầm. “Tôi biết cô muốn gì.”

Anh ta không chống đối khi cô nâng cánh tay anh ta lên và tra cổ tay trái vào chiếc còng. “Thế tôi muốn gì vậy?” cô hỏi, cảm thấy vững dạ hơn khi anh ta bị khống chế.

Saint nhếch mép cười bí hiểm qua bộ râu ba ngày chưa cạo. “Muốn tôi làm một quý ông không phải vì cô nghĩ cho tôi, Evelyn Marie.” Anh ta lướt mắt qua cô tới Randall. “Bảo nó đi đi. Lúc này cô không cần nó nữa.”

Nếu khôn ngoan, Evelyn sẽ không làm vậy. Nhưng với Randall ở đó, St. Aubyn sẽ không bao giờ nói với cô chuyện gì nghiêm túc và quan trọng. Bên cạnh đó, một phần sâu xa và u tối trong cô thì thào rằng đây chính là một cái cớ để chạm vào Saint lần nữa – cô biết mình cũng không muốn Randall ở đây.

Cô quay nghiêng người. “Randall, hãy giấu khẩu súng vào nơi nào trong hầm để không bạn nào phát hiện ra. Lúc này em đang có giờ tập đọc với cô Aubry đúng không?”

Thằng bé gật mái đầu vàng hoe dài thượt. “Vâng. Nhưng lúc em vắng mặt thì cô đừng thả ông ta ra đấy.”

“Đương nhiên là không rồi. Ba mươi phút nữa em trở lại nhé?”

“Cô có chắc chắn muốn làm chuyện này không?”

“Có. Điều đó là cần thiết.”

“Cô nói sao cũng được, thừa chỉ huy. Nhưng tốt hơn, là ông ta nên bắt đầu nghe lời đi.”

“Ngài ấy sẽ như thế.”

Thằng bé ra khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng.

“Hãy cẩn thận với nó,” Saint thấp giọng nói, mặt hướng ra cửa như đang nghe ngóng.

“Randall ư?”

Anh ta hướng sự chú ý trở lại cô. “Nếu cô không giúp cho mục đích của nó như nó muốn, thì có khi nó nhốt luôn cô trong đây cùng tôi không biết chừng.”

Cô ngẩng nhìn anh, một luồng rung mình khe khẽ và phấp phồng lướt qua người. “Ngài lo cho tôi ư?”

“Tôi nghĩ cô đang gặp rắc rối nhiều hơn cô tưởng, và có lẽ bất cứ sai lầm nào về phía cô cũng có thể khiến tôi tiêu đời.”

Vậy là *anh ta vẫn chỉ nghĩ cho bản thân mình*. “Ngài đe dọa cướp đi mái nhà của thằng bé. Nó phải phản ứng lại thế nào? Tất cả lũ trẻ phải phản ứng thế nào đây?”

Saint quắc mắt. “Tôi vẫn không mềm lòng đâu. Và vào lúc này, Evelyn, cô rất quý báu đối với tôi.” Anh ta lúc lắc xiềng xích ở hai cổ tay. “Vậy nên cô hãy cẩn thận. Tôi không muốn chết rục xương trong hầm ngục của một trại trẻ mồ côi đâu.”

“Sẽ không có chuyện đó.” Thật lố bịch. Mạch cô đập cuồn cuộn khi ngay cả trong một lời khuyên đầy vụ lợi, anh ta vẫn nói là cô quý giá đối với anh ta. Dù anh ta nhỏ ra chút xíu lo lắng thoáng qua, nó cũng choáng ngợp như một tia chớp lóe.

“Evelyn?”

Cô giật mình, ánh mắt vụt trở lại với đôi mắt xanh bí hiểm của anh ta. Nếu Saint biết điều cô đang nghĩ, thì anh ta cũng chẳng nói ra. Nhưng Evie vẫn đỏ mặt. Chưa ai từng khiến cho cô đỏ mặt giống như anh ta; có lẽ vì chưa ai từng nói những điều khiến cô mất tự nhiên, khiến cô có những suy nghĩ chệch khỏi cuộc sống đứng đắn, đoan trang giống như anh ta đã làm. “Xin lỗi. Tôi đang cân nhắc lời cảnh báo của ngài. Tôi sẽ ghi nhớ nó.”

“Tốt.”

“Và giờ tôi tin là ngài cần cạo râu.”

“Thành thực mà nói,” anh ta đáp, vẻ mặt hơi dịu lại, “mặt tôi ngứa muốn phát điên rồi.”

Evie ước gì anh ta cứ giữ nguyên cơn giận. Khi giễu cợt và quyến rũ, Hầu tước St. Aubyn mang lại quá nhiều cảm giác lạ lẫm.

Hít sâu lần nữa, cô quay lại chỗ chiếc bàn nhỏ. Thật may là cô đã lên ra khỏi nhà trước khi Victor thức giấc và phát hiện mình bị mất đồ. Chắc chắn cô sẽ được nghe kể về vụ trộm lúc quay về nhà, và trong cả buổi tối với vợ chồng Lord Gladstone.

“Phiền thật,” cô lẩm bẩm, hòa xà phòng với nước.

“Tôi đã bảo để tôi tự làm mà.”

Cô nhăn nhó, nhúng chổi vào nước xà phòng. “Không phải ngài phiền phức đâu. Là cuộc hẹn ăn tối của tôi kia.”

“Cho tôi biết lý do.”

Cô dừng lại, cây chổi mới đi được nửa đường tới cầm anh ta. “Sao ngài lại muốn biết?”

“Tại sao không? Chẳng phải tôi không còn việc gì làm ngoài nghe những câu chuyện sâu sắc của cô sao?”

“Không có gì đâu. Anh tôi và tôi được mời đến ăn tối với vợ chồng Lord Gladstone.”

Vẻ mặt Saint không đổi sắc, cho dù ai nấy đều biết anh ta và vợ ngài bá tước là người tình của nhau. “Chắc cô không chuyển lời thăm hỏi của tôi tới Fatima đâu nhỉ?”

“Không, không đời nào tôi làm thế.” Evie đập cây chổi vào cầm Saint, khiến xà phòng bắn tung tóe khắp mặt, cổ, và chiếc cà vạt xộc xệch của anh ta, vượt ngoài dự kiến của cô. “Xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi; nói tôi hay tại sao cô không thích Fatima?”

“Hmm. Nói tôi vì sao ngài thích bà ta?”

“Bộ ngực mềm mại đáng yêu, đôi chân dài thon thả, và sự sốt sắng với...”

“Dừng lại!” cô yêu cầu. “Bà ấy là vợ người khác.”

Anh ta nhún vai, hai chiếc còng va lanh canh và bức tường đá sần sùi. “Tôi coi trọng những lời thề hôn nhân của cô ta chẳng kém gì cô ta coi trọng nó. Mọi người đều thế cả. Cô không thể ngây thơ tới mức ấy.”

“Tôi không xem quan điểm của mình là ngây thơ. Tôi nghĩ nó là sự trọng danh dự.”

Saint bật ra một tiếng cười ngắn, không mang chút đùa cợt. “Cô đúng là khác người, Evelyn. Tôi xin công nhận điều đó. Giờ cô sẽ cạo râu cho tôi, hay chỉ hất xà phòng vào tôi thôi?”

“Ngài thật kinh khủng.” Evie hạ tay xuống, nhìn anh ta chăm chăm. Sao cô có thể cảm thấy... bị thu hút trước con người này nhỉ?

“Tôi chưa bao giờ nói mình không kinh khủng cả. Không phải lỗi của tôi nếu cô nhìn tôi qua lăng kính những ưu điểm sáng giá hơn con người thật của tôi, cưng ạ.”

Trong một lúc lâu Evie lặng im suy nghĩ. “Tôi thích nghĩ rằng tôi nhìn ngài như những gì ngài có thể trở thành, ẩn dưới tính cay nghiệt và bộ râu này.” Cô lại thông thả đưa cây chổi lên, quét dọc theo má anh ta. “Và tôi có ý định giúp con người đó bộc lộ ra.”

“Tôi e rằng hẳn chết từ lâu rồi. Và chẳng một ai, kể cả tôi, thương tiếc cho sự ra đi của hẳn.”

“Ngài đừng nói nữa. Tôi đang cố làm việc này cho chính xác.” Cô nhúng chổi vào cốc xà phòng, rồi xoa lên má bên kia của Saint. Cô thích chạm vào anh ta trong khi anh ta bất lực không thể làm được gì, khi quyền chủ động hoàn toàn thuộc về cô.

“Cô đã quyết định kéo dài bản án của tôi đến khi nào chưa?” anh ta hỏi khi cô đặt cốc xuống và cầm lấy dao cạo.

“Tôi muốn nghĩ về nó như một sự giáo dục bắt buộc dành cho ngài hơn.”

“Nếu vị trí của chúng ta được đảo ngược, tôi có thể nghĩ ra hàng loạt cách giáo dục cô,” anh ta nói với nụ cười hoáng hien. “Tôi thuộc quyền sinh sát của cô, Evelyn. Phải chẳng cạo râu cho tôi là ý tưởng ngô ngồu cuồng nhất, độc ác nhất cô nghĩ ra?”

Chất giọng kéo dài, trầm và khêu gợi của anh ta khiến Evie rùng mình. Những ngón tay run lên, cô lùi lại một lúc để lấy lại tự chủ. “Ngài hãy cư xử cho đúng đắn,” cô yêu cầu.

Saint đưa mắt từ gương mặt cô tới lưỡi dao cạo. “Ít nhất hãy để cho tôi một nụ hôn tạm biệt trước khi cô cắt cổ tôi với thứ đó.”

“Shh.” Ép những ngón tay còn tự do vào cằm anh ta để bắt anh ta ở yên, cô thận trọng đưa lưỡi dao sắc lẹm dọc xuống một bên má anh ta. “Việc này sẽ dễ dàng hơn nếu ngài không quá cao,” cô than phiền, thở hắt ra.

“Dùng cái ghế để chân ấy,” Saint khuyên, những chiếc còng lại lạnh lạnh khi anh ta chỉ chiếc ghế của cô bên kia phòng.

Khi mang ghế lại và trèo lên, Evie mới hiểu tại sao anh ta đột nhiên tỏ ra sốt sắng giúp đỡ đến thế. Cô thấy mắt mình ngang tầm với mắt St. Aubyn, mặt cô chỉ cách mặt anh ta chừng chục phân.

Bất chấp xiềng xích, Saint loạng choạng bước lên, khóa lấy miệng cô trong một nụ hôn mãnh liệt, đượm mùi xà phòng.

Nó tác động lên từng tế bào trong người Evie. Cô chỉ việc lùi lại vài phân, là anh sẽ không thể chạm tới cô nữa. Nhận thức này cho cô một cảm giác... quyền lực, cùng lúc cái miệng thô bạo đầy đòi hỏi của anh khiến cô ngạt thở và khao khát những điều cô không dám diễn đạt thành lời.

Evie hôn lại anh, lùa bàn tay còn tự do vào mái tóc đen rối bù và liều lĩnh rà lưỡi lên hàm răng anh. Saint rên lên, khiến một cảm giác nóng bỏng, nhức nhối chạy dọc sống lưng cô và giữa hai đùi cô bắt đầu ấm dần lên.

Ôi, anh nói đúng. Có quá nhiều điều cô muốn làm với anh ngoài chuyện cạo râu. Cô lại hôn anh, cháy bỏng và không e dè. Hai chiếc còng ở cổ tay anh kêu lạnh lạnh khi anh giằng tay ra, cổ ôm lấy cô. Anh là của cô, và cô có thể làm bất cứ điều gì mình muốn với anh. Bất cứ điều gì.

“Dừng lại,” cô gắt lên, với bản thân hơn là với anh.

“Tại sao, Evelyn?” anh thì thầm, cảm dỗ đến khủng khiếp. “Chạm vào tôi đi. Đặt tay lên người tôi đi.”

Cô rất muốn, đến mức nhói đau khi bước khỏi chiếc ghế xuống sàn. “Không.”

Mặt anh cau lại, bợt xà phòng phủ ngang gương mặt và một bên má. “Cô muốn tôi cũng nhiều như tôi muốn cô, lại đây.”

Evelyn lắc đầu, cổ xua tan màn sương mù say đắm và ấm áp mà sự hiện diện của anh khơi dậy. “Đây không phải chuyện ngài hay tôi muốn; mà là về những gì tốt nhất cho bọn trẻ.”

“Dừng tự huỷ hoại bản thân nữa,” anh bẻ lại, nhào về phía cô một lần cuối bất chấp xiềng xích rồi bị đập trở lại tường. “Có thực cô cho rằng cạo râu cho tôi là sẽ biến tôi thành người hùng trong mộng của cô? Cô muốn chạm vào tôi. Hiện giờ vẫn thế, cô đang run lên vì ham muốn kia.”

“Tôi không có.” Cô giấu hai tay ra sau lưng.

“Hãy thả tôi ra, Evelyn. Quên chuyện vớ vẩn này đi, và tôi sẽ đưa cô đến một nơi có những chần dệm sa tanh rắc cánh hoa hồng.” Anh ta hạ giọng còn thấp hơn nữa, thành âm thanh êm ái và gợi dục khiến tim cô đập thình thịch. “Tôi muốn ở trong cô, và đó là nơi cô muốn tôi.”

“Ngài đang ảo tưởng về bản thân đấy,” cô trả miếng, sải bước ra cửa rồi lại quay lại. “Phải, ngài đẹp trai, và tôi chắc rằng ngài rất... tài giỏi trong những trò cám dỗ.” Ôi, anh làm cô tức điên, và càng điên người hơn nữa vì lời anh nói đã vẽ ra trong đầu cô những hình ảnh mê ly làm cô khuấy động. “Nhưng tốt nhất ngài nên nhớ, ngài bị xích vào tường vì những phẩm chất giỏi giang ấy không thể che giấu đi con người nhỏ mọn của ngài.”

Anh nhượng một bên mày. “Và?”

“Và tốt nhất ngài nên ngừng ra sức quyến rũ tôi, thay vào đó hãy lắng nghe những gì tôi nói.” Cô kéo chiếc ghế lui lại tầm nửa bước chân, rồi một lần nữa trèo lên đứng. “Giờ ngài hãy ở yên tại chỗ.”

“Chừng nào cô còn kề lưỡi dao vào cổ tôi, tôi sẽ làm như cô bảo. Nhưng tôi không ở đây vì muốn được thuyết phục một vấn đề gì đó. Tôi ở đây vì cô đã nói dối tôi và giam tôi lại. Cô là người mang nhiệm vụ lớn lao, nhưng tôi không định ở lại đây lâu, nên tốt nhất cô hãy tiếp tục nhiệm vụ của mình đi.”

Ít ra anh đã làm cô tức giận đủ để không nghĩ đến chuyện hôn anh nữa. Saint không phải người nhát gan, anh chẳng ngại trêu ngươi cô khi trong tay cô có con dao cạo. Tuy nhiên, nếu cô trông chờ anh trở nên lịch sự, cô sẽ phải làm gương.

Evie hít sâu. “Tôi chắc chắn rằng, bằng vào... bản năng sinh tồn nhạy bén của ngài, ngài sẽ tìm mọi cách trốn thoát.” Cô lướt con dao dọc theo má bên kia của anh, cố gắng làm ngơ đôi mắt xanh biếc sắc sảo đang dõi theo từng cử động của mình. “Cũng với lý do ấy tôi tin ngài sẽ lắng nghe vấn đề tôi trình bày với ngài.”

Một nụ cười ranh mãnh từ từ làm cong khóe miệng anh. “Trước khi cô trình bày vấn đề của mình, cô nên lau bọt xà phòng khỏi cằm đi, Evelyn Marie.”

Chương 14

*Tình yêu của anh, là cội rễ đam mê
Như thân cây, bị sét trời đánh trúng,
Anh bén lửa, và tất nhiên, cháy rực
Niềm đam say, cũng theo đó thăng hoa*

*- Huân tước Byron,
Cuộc hành hương của Childe Harold, chương III*

Saint hy vọng con ngựa của anh được ai đó chăm sóc. Evelyn có nói rằng họ đã đưa con Cassius vào tàu ngựa của trại lính cũ, vậy cũng được; dù đám bạn hữu có nhớ đến anh hay không, trước sau gì cũng có người nhận thấy con ngựa hồng giống Ả rập quý bị buộc bên ngoài trại trẻ Trái tim hy vọng đã được một tuần. Như thế không có nghĩa con ngựa được ăn uống đầy đủ, nhưng cứ nhìn sự cương bách của Evelyn nhằm cứu lũ trẻ, thì anh cho rằng cô cũng sẽ miễn cảm như thế trong chuyện ăn uống của Cassius.

Một tuần lễ mắc dịch và đáng nguyên rủa. Hôm qua cô còn mang đến cho anh một tờ *Thời báo London*, chỉ để cho anh thấy chẳng có ai nói rằng họ nhớ đến một hầu tước. Anh đi hết chiều dài sợi xích rồi quay lại – công việc anh đã làm một tiếng đồng hồ qua. Nó khó mà thỏa mãn mong muốn đuổi chân đuổi cẳng của anh, nhưng anh cần làm gì đó để giãn gân cốt.

Anh đã hợp tác với cô, học thuộc tên của tất cả lũ trẻ, dạy chúng chữ cái và chữ số. Nếu không có tác dụng gì thì cũng giết được thời gian. Anh biết Evelyn đang mong chờ điều gì: dấu hiệu anh thức tỉnh lương tâm và yêu thương bọn nhóc. Một phần ương bướng và kiêu hãnh trong anh từ chối thỏa hiệp với viễn cảnh đó, dù là để lừa phỉnh cô. Nhưng công nhận rằng, có vài đứa sáng dạ hơn anh nghĩ, và một số đứa thực sự khá hóm hỉnh. Với lại, có chúng quanh quẩn bên thích hơn là đi đi lại lại một mình trong phòng giam.

Có hai hoặc ba thằng bé lớn nhất là làm Saint khó chịu, một phần lý do là ánh mắt gườm gườm chúng dành cho anh, nhưng chủ yếu vì cách chúng coi những mệnh lệnh của Evelyn như một trò chơi. Anh biết rất nhiều đứa ở đây là thành viên của ổ trộm cắp trong vùng, và không có sự can thiệp của anh, chúng rất có thể sẽ bắt đầu giấu đồ ăn cắp hoặc thậm chí những đồng bọn lớn tuổi hơn trong trại trẻ. Nếu Evelyn lỡ chạm mặt bọn đó, ý thức nhiệt thành của cô về lẽ công bằng và danh dự sẽ không mấy may bảo vệ được cô.

Ban quản trị sẽ họp vào ngày mai. Vắng anh, không biết bọn họ có thể bàn tính mưu đồ nào để đục khoét ngân quỹ tháng này của trại trẻ, vì tất nhiên bọn họ không hề biết anh đang định rút thăm thăm trại mồ côi béo bở dưới chân họ và ra khỏi hầu bao họ. Bực hơn nữa, anh không biết liệu có kẻ nào trong đó đã lao vào phụ giúp dự án giáo dục nhỏ của Evelyn trong thời gian anh vắng mặt.Ồ, bọn họ sẽ hăng hái giúp, và tăng bốc trí tuệ cô lên dù đều nghĩ rằng cô chẳng có gì ngoài sự ngây thơ đáng yêu và trí thông minh của loài gà.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra, và Saint dừng bước, giật mình. Lũ học trò của anh đến sớm để học ca chiều, nhưng anh không nghe thấy tiếng cửa mở trên đầu cầu thang. Quý tha ma bắt Evelyn, cô làm anh xao lãng ngay cả khi không có mặt.

“Chuyện gì thế này?” một giọng phụ nữ vang lên, và cái đầu của bà phụ trách ló qua cửa.

“Thánh thần ơi,” bà ta há hốc miệng khi trông thấy anh.

Tạ ơn Chúa. “Bà,” anh ra lệnh, bước tới đến hết chiều dài sợi xích, “lấy cho tôi cái rìu hoặc cưa ngay lập tức.” Evelyn vẫn giữ chìa khóa còng, và anh cần ra khỏi đây trước khi có đứa trẻ nào nhận thấy chuyện gì đang xảy ra và báo động cho cô cùng thằng bé được cô đưa cho khẩu súng chết tiệt đó.

“Ngài đang làm gì ở đây thế, thưa ngài?” Bà phụ trách hỏi, thu vào tầm mắt khung cảnh căn phòng tồi tàn cùng tấm đệm và cồng sách sát tường.

“Tôi đang làm một tù nhân bị giam giữ,” anh gất lên. *Tuyệt chưa. Được giải cứu bởi một bà già dần độ.* “Tôi không có chìa khóa mở cùm, nên tôi cần một cái rìu. Bà vui lòng nhanh nhanh lên.”

“Tôi vẫn thắc mắc lũ trẻ đang làm chuyện bí mật gì khi lên xuống dưới này vào mọi giờ giấc. Tôi tưởng chúng giữ một con chó đi lạc hay thứ gì đó. Nhưng trời đất ơi, chúng đã bắt cóc một nhà quý tộc.”

“Vì Chúa, bà... phụ trách, hãy...”

“Là Natham, thưa ngài,” bà ta cắt ngang. “Natham, Đã bốn năm rồi, tôi là Natham. Tôi nghe vài đứa xì xào rằng ngài sắp bán chỗ này. Chuyện đó sẽ khiến tôi mất việc, ngài biết chứ.”

“Chúng ta có thể thảo luận công việc của bà sau. Thực ra giúp tôi ra khỏi đây bà sẽ được phần thưởng lớn. Lấy cho tôi...”

“Hmm. Tôi nghĩ tốt nhất nên bàn chuyện này với cô Ruddick. Cô ấy cũng đã từng xuống đây, nếu tôi không lầm. Mấy ngày qua ở trên kia vui như mở hội. Và cô ấy cũng đã tăng lương cho tôi nữa. Một quý cô tốt bụng, cô Ruddick ấy.”

“Phải, cô ấy thật tuyệt vời. Giờ thì...”

“Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài.” Bà ta rút đầu ra khỏi buồng giam, rồi sập cửa lại. Một giây sau có tiếng chìa quay trong ổ, và lát sau nữa anh thề rằng mình đã nghe thấy tiếng bà ta cười khàn khàn khi trèo lên những bậc thang thấp.

Saint ngồi phịch xuống ghế, lăm bằm chữ thề bằng đủ mọi ngôn ngữ khác nhau. Có khi Evelyn đã phái mụ phù thủy già ấy xuống đây để chứng minh quan điểm của cô rằng số lượng bạn bè và đồng minh của anh cực kỳ ít ỏi.

Điều đó anh biết thừa. Anh đã nghiệm ra nó từ năm lên bảy. Người ta đã phái một luật sư xuống điền trang gia đình để cho anh hay cha anh đã chết ở London và rằng giờ đây anh đã trở thành Hầu tước St. Aubyn. Anh chẳng biết gì mấy về ngài hầu tước cũ, người đã ăn chơi trác táng và bài bạc cho đến năm năm mươi tuổi, rồi lấy vợ và sinh được một người thừa kế. Hoàn thành xong nhiệm vụ, là ông lại quay về với chơi gái và cá cược cho đến khi hai thứ đó giết chết ông. Saint có ý định tiếp bước người đàn ông đó. Nó có ý nghĩa hơn tất cả những lời đạo đức giả dành cho anh lúc anh khoác lên mình chiếc áo tang và quần chèn màu đen.

Mẹ anh đã vô cùng bận rộn với những bữa tiệc chia buồn linh đình và tranh thủ sự động viên thăm hỏi từ vô số những người hâm mộ mới của bà, đến nỗi hơn sáu tháng trời bà không về St. Aubyn. Những gia nhân ở điền trang St. Aubyn tranh nhau xun xoe bợ đỡ anh trong thời gian bà vắng mặt, với hy vọng mình được giữ lại nếu gia đình có bị xáo trộn trước chuyện tái hôn rất có khả năng xảy ra của bà quả phụ. Khi mẹ anh và vị cha dượng *mới nhất* đề nghị anh chuyển đến trường nội trú, anh thấy nhẹ cả người khi được thoát khỏi tên ma cô đó.

Song các giáo viên và bạn học của anh đã tiếp tục truyền thống mới là chiều theo mọi ý thích nhất thời của anh. Nội quy không áp dụng được cho một hầu tước mười hai tuổi với nguồn lợi tức dồi dào, và từ rất lâu anh đã nhận ra mình có thể thoát khỏi bất cứ tội lỗi nào. Anh bước vào tuổi trưởng thành trước khi mẹ anh qua đời, và một khi đã kiểm soát được khoản tài chính của bà, thì bà cũng chuyển sang nịnh nọt, bợ đỡ anh như bất cứ kẻ nào khác.

Từ bao năm nay Saint không còn tin bất cứ ai, thế nên anh trở thành người mà không ai muốn tin tưởng. Rồi anh hiểu tại sao người ta sẵn đón muốn kết giao với anh; với danh tiếng nổi như cồn của anh, sự giao du ấy không thể là vì tình bạn, mà hẳn vì mùi vị của quyền lực và tiền bạc. Những kẻ ngu ngốc đó anh biết đích xác phải xử trí ra sao.

Việc giải mã Evelyn tốn nhiều thời gian và công sức hơn hẳn. Cô đã cho anh biết mục đích của cô: là cứu lũ trẻ, trại mồ côi, và anh. Phần khó khăn nhất của trò ghép hình là có vẻ như cô đang nói thật. Cô không có động cơ kín đáo nào để anh có thể khám phá ra, và xem chừng không gì anh nói, làm hay đề nghị có thể lay chuyển được cô lấy một li. Chuyện đó thật đáng chú ý, nhất là khi xét đến việc kẻ thù của cả ba mục đích của cô đều là cùng một người – anh.

Vậy thì sự tồn tại của cô, đơn giản là... bất khả. Không một ai thuần khiết như thế; không có động cơ nào cao quý đến thế. Và chưa có người nào từng cố gắng thay đổi anh. Bọn họ tự thay đổi bản thân để trở nên biết phục tùng trước những gì anh muốn, để có thể đạt được thứ họ muốn. Chấm hết. Và chưa ai nhốt anh lại khi anh từ chối tham gia trò chơi của họ. Họ chỉ bỏ đi và quấy quả người khác.

Saint đá vào một trong số ít những hòn sỏi ở cùng anh trong buồng giam. Vậy là anh đã mất tích tròn một tuần mà không một ai để ý. Các luật sư của anh trả lương cho gia nhân phục vụ tại ngôi nhà ở London và những dinh thự khác của anh, nên sẽ chẳng có tên đầy tớ nào thấy phiền phức trước sự vắng mặt của anh. Mẹ kiếp, có khi chúng còn tận hưởng cơ hội này ấy chứ, uống những chai rượu Pháp đắt tiền của anh và hút những điếu xì gà châu Mỹ của anh.

Cau có nguyên rửa bà... Natham, quý tha ma bắt, anh lại đứng dậy, giật áo sơ mi ra rồi ném thành một đồng dưới sàn cùng với cà vạt, áo gi lê và áo vest. Sáng nay Molly và Jane đã đem đến cho anh một chiếc khăn mặt và bát nước sạch. Thứ anh muốn là một bồn tắm kia, nhưng chuyện đó vào thời điểm này xem ra không thể được.

Saint nhúng khăn vào nước, rồi giơ cao lên đầu vắt cho dòng nước lạnh chảy qua tóc xuống vai. Cánh cửa trên đầu cầu thang cọt kẹt mở, nhưng anh mặc kệ. Anh biết đích xác mình đang làm gì, như vẫn luôn luôn biết – anh đang thấy thương cho thân phận của chính anh. Lớp học chiều của anh có thể đợi đến khi nào anh rửa ráy và hờn giận xong.

Anh chẳng thấy được ý nghĩa việc dạy dỗ phép xã giao của mình cho bất cứ ai, đối với một lũ trẻ mồ côi lại càng không. Tất nhiên nó là một phần kế hoạch của Evelyn nhằm giáo hóa anh. Ồ, anh sẽ cảm thấy mình văn minh hơn nếu anh sạch sẽ.

Ổ khóa xoay và cửa mở ra. “Ngài Saint,” giọng nói buồn buồn của Rose vang đến, “con gái thì không cúi chào phải không ạ?”

“Cũng thỉnh thoảng,” anh lầu bàu, tiếp tục chà rửa thân thể bằng chiếc khăn, “song thường thường có một tên đàn ông tham gia cùng và cô gái xoay lưng về phía gã và cúi sâu...”

“Đủ rồi!” Evelyn quát lớn.

Anh quay phắt đầu nhìn ra cửa. Nom cô như một hình ảnh tiêu biểu của sự phẫn nộ, hai bàn tay nắm chặt và đôi mắt màu đá xám sáng rực lên. Những bắp thịt ngang bụng anh thắt lại. “Xin

chào, Evelyn.”

Ánh mắt cô lướt xuống vòng ngực trần của anh và lập tức quay trở lên gương mặt. “Các em,” cô chật vật thốt ra, “cô e rằng buổi học của Lord St. Aubyn hôm nay bị hoãn. Các em được chơi tự do hết chiều nay.”

Những tiếng cầu nhàu chuyển thành hò reo sung sướng, và sáu đứa nhóc lại xếp thành hàng đi ra khỏi buồng giam. Saint giữ chặt ánh mắt Evelyn. “Cô nghĩ cô đang trừng phạt ai – chúng hay tôi?”

“Ngài mặc áo vào đi.”

“Người tôi đang ướt.”

Cô liền quay gót. “Tốt thôi. Tối nay tôi sẽ cử ai đó mang bữa ăn đến cho ngài.” Cô lướt ra ngoài như một cơn gió, đóng sập cửa lại sau lưng.

Một cảm giác căng thẳng, bất an chạy ngược từ bụng lên và bóp nghẹn cổ họng anh. Còn sáu tiếng đồng hồ nữa mới tới bữa tối. “Evelyn!”

Tiếng chân cô tiếp tục nện đều lên cầu thang. Saint liếc nhìn những ngọn nến. Cùng lắm chúng chỉ cháy được hai tiếng nữa.

“Evelyn, tôi xin lỗi!”

Cánh cửa trên đầu cầu thang đã cọt kẹt mở.

“Evelyn, vì Chúa, đừng bỏ tôi dưới này một mình nữa! Làm ơn! Tôi xin lỗi!”

Im lặng.

Anh chửi thề, chộp lấy bát nước và ném mạnh vào cửa. Nó vỡ tan, những mảnh sứ cùng nước văng tung tóe. “Đó là bài học hôm nay của cô phỏng, rằng cô phải đạt được thứ mình muốn, còn tôi phải ngồi bệt trên đất bẩn, trong bóng tối, cho đến khi cô nghĩ ra cái khác? Bài học ấy tôi được học rồi! Dạy tôi cái gì tôi chưa biết ấy, Evelyn Marie, mẹ kiếp!”

“Saint?” Giọng Evelyn vẳng đến từ bên kia cánh cửa. “Hãy bình tĩnh lại, thì tôi sẽ vào.”

Thở hổn hển, anh nhận thấy chuyện gì đang xảy ra. Anh đang hoảng loạn. Anh, Hầu tước St. Aubyn vô cảm, nhẫn tâm, chai đá, lại sợ một lần nữa bị bỏ rơi trong bóng tối. “Tôi bình tĩnh rồi,” anh hậm hực.

Không ai có sức mạnh lý trí lại có thể tin tưởng anh, nhưng rõ ràng ở Evelyn lòng trắc ẩn mạnh hơn lý trí, vì cô đã mở cửa.

Saint mở miệng định nói điều gì đó nhằm thuyết phục cô ở lại ít nhất thêm vài phút, nhưng anh ngừng bật khi trông thấy gương mặt cô. Với một tiếng rên gần như bật thành lời, tâm trí anh không còn nghĩ đến những nỗi khiếp sợ của mình nữa. Anh tự hỏi mình đã làm gì khiến cô tổn thương như lúc này. “Sao cô lại khóc?” Anh hỏi bằng một tông giọng mà anh mong là vừa phải hơn.

Quệt dòng nước mắt đang lăn dài trên gò má tái nhợt, cô sụt sịt. “Vì tôi không biết phải làm gì.”

Anh nhướn một bên mày. “Cô? Cô luôn biết mình phải làm gì kia mà?”

Evie nhìn anh. Nước vẫn chảy ròng ròng xuôi theo đôi vai, xuống bộ ngực trần, xuống vùng bụng săn chắc của anh, và thấm ướt cặp quần. Một lọn tóc ẩm ướt rủ ngang mắt trái anh, và những ngón tay cô giần giật với một khao khát bất ngờ muốn vuốt nó ra khỏi gương mặt anh.

Nom anh quá... ngày thơ. Không chỉ thế. Cô cực kỳ muốn ngấu ngiến anh.

Cô lau sạch nước mắt, rồi tiến đến chiếc ghế đầu và gieo mình xuống đó. *Anh biết trông anh ra sao*, cô điên cuồng tự nhận. *Anh biết cần nói những gì*. Đây chỉ là một phần khác trong trò chơi của anh, hoặc sâu xa hơn, khiến cô đâm thương cảm đến độ sẽ thả cho anh đi. Khi thấy đã phần nào kiểm soát được những cảm xúc tầm thường, bội phản, đâm dăng của mình, cô lại ngược nhìn anh, và thấy anh vẫn đứng đó, nhìn cô chằm chằm. Evie nuốt khan. “Tôi không thấy thương cảm cho ngài đâu,” cô nói.

“Tất nhiên là có,” anh đáp trả, giọng đã bình tĩnh và có kiểm soát hơn. “Ai ai cũng được cô thương cảm hết.”

Vì sự an toàn của cô, vì sự sáng suốt của cô. Evie biết mình phải chiếm một phần lợi thế trước anh, sự kiềm chế của cô phải nhỉnh hơn anh một nấc. “Tôi nổi giận với ngài, không phải thương cảm ngài.”

“Cô nổi giận với tôi,” anh lặp lại. “Song cô lại là người giữ chìa khóa, cung ạ. Tưởng tượng cảm nghĩ của tôi xem.”

“Có lẽ ngài nói đúng.” Cô lại sụt sịt. “Cơn giận của tôi không nhắm vào ngài, mà là chính tôi.”

“Giờ hai ta có điểm chung rồi,” anh lè nhè, lắc lắc mái tóc khiến những hạt nước nhỏ bắn ra tứ phía, nhiều hạt đáp xuống hai cánh tay cô. Người Evie nổi gai ốc, tuy nhiên cô nghĩ cơn rùng mình đang lan dọc sống lưng là do ý niệm cô đang ở một mình với một người đàn ông điển trai ở trần hơn là do mấy giọt nước kia.

“Tuần vừa qua, tôi đã cố gắng chỉ cho ngài thấy ngài có thể làm được điều tốt đẹp gì và lòng tốt được đền đáp bằng lòng tốt ra sao. Tôi đã có sự chú ý trọn vẹn của ngài. Thế nhưng, kết quả mang lại là con số không.”

Saint nhìn cô hồi lâu, một cảm xúc cô không thể lý giải lướt qua mặt anh. “Tôi là một ca hết thuốc chữa mà,” cuối cùng anh nói.

“Nhưng ngài không thể như thế.”

“Sao lại không?” Saint ngồi xổm xuống. Anh vươn tay ra, nhưng chỉ có thể gõ lên mũi giày cô.

Ôi, lay Chúa lòng lành. Giờ thì cô có một người đàn ông điển trai, liều lĩnh, ở trần, phủ phục dưới chân cô theo đúng nghĩa đen. “Ngài... không có người nào lại kinh khủng như ngài.”

“Nhưng tôi đúng là thế đấy.”

“Ý tôi không phải vậy. Tôi...”

Anh nghiêng đầu, ánh mắt thâm lấy và đánh giá kỹ lưỡng vẻ mặt cô. “Cô cứ nói huých toẹt ra cũng được. Sự thành thực có vẻ rất hợp với cô.”

“Đó có phải một lời khen không?”

“Đừng thay đổi chủ đề. Chúng ta đang nói về tôi.”

“Vâng, đúng vậy,” cô đồng ý. “Tôi định nói là không ai – *không ai* – có thể vô lại như ngài mà vẫn quyến rũ, thú vị, thậm chí dễ thương như ngài.”

“Cô đã để mất tôi rồi.”

“Ngài đang giả vờ, Michael.”

Ánh mắt anh hạ xuống một thoáng. “Tôi thấy cô thật tử tế khi nói vậy, nhưng tin tôi đi, tôi là

một tên khốn ích kỷ, theo chủ nghĩa khoái lạc.”

“Có lẽ, nhưng đó không phải toàn bộ tính cách của ngài.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, miệng anh nhếch lên trong nụ cười khêu gợi cố hữu, lập tức biến đổi anh từ ngây thơ thành hết sức phóng đãng, khiến miệng cô trở nên khô rang. Evie lại nuốt xuống.

“Cô là một phụ nữ rất thú vị,” anh thì thầm. “Nhưng cô khẳng định mình nhìn ra vài phẩm chất có thể cứu vãn được ở đây là vì tôi hay vì cô vậy.”

“Có thể là vì cả hai chúng ta.”

“Lại thành thực nữa.” Anh lại gõ lên mũi giày cô một cách lơ đãng, như chú mèo nghịch một cuộn chỉ. Đây là lần đầu tiên anh chạm vào cô mà không đòi hỏi nhiều hơn, một nụ hôn hoặc lướt tay lên váy cô. Một luồng run rẩy ấm áp chạy suốt người cô.

Evie hít sâu, cố gắng duy trì khả năng lập luận. “Tại sao ngài hành xử như vậy?”

“Vì tôi có thể? Tôi không biết nữa. Nhưng làm cách nào cô biết được liệu cô đang cứu tôi hay tôi chỉ đang đùa giỡn với cô?” Anh thẳng người lên, khiến cô chợt nhận ra mình đang ngồi quá gần anh.

Trước khi cô kịp bật ra sau, Saint đã chộp lấy mắt cá chân cô và giật lại. Cô ngã nhào khỏi ghế, rên lên khi nện mông xuống nền đất cứng đầy bụi.

Ngay khi mở miệng định thét lên, Evie nhận ra chẳng có ai đủ gần để nghe thấy cả. Trước khi có âm thanh nào thoát ra từ họng cô, Saint đã chồm tới bịt tay lên miệng cô. “Shh,” anh thì thầm, trượt bàn tay còn lại vào túi áo choàng của cô lấy ra chiếc chìa khóa còng. “Tôi cho là ngay sau đây chúng ta sẽ biết được liệu cô có cứu rồi tôi hay không,” anh nói. “Có muốn cá cược kết quả không?”

“Nhưng...” Cô túm lấy chiếc chìa khóa, nhưng anh đã rút tay về, đè cả người lên váy cô, ngăn không cho cô ngồi dậy trong lúc tra chiếc chìa han gỉ vào ổ khóa cũng han gỉ nốt và xoay nhẹ. Chiếc còng bật mở với một tiếng cách, và anh đã được tự do.

Saint đứng lên ném mạnh cái còng vào tường, và Evelyn nửa bò nửa trườn ra cửa. Nếu cô đóng được nó lại, chiếc chìa khóa vẫn còn nằm trong ổ, thì cô sẽ vẫn giam giữ được anh.

Bằng vài sải chân dài và khập khiễng, anh đã chặn đường cô. “Không dễ dàng thế đâu cưng,” anh nói.

Trong một thoáng Evie tưởng anh định thoát ra và nhốt cô trong buồng giam, cơn hoảng hốt khiến cô lạnh toát người. “Saint...”

Nhưng hầu tước vòng tay qua cánh cửa, rút chìa khóa ra, rồi đóng cửa lại. “Tôi đã bảo cô chuyện này sẽ không kéo dài quá lâu mà.” Anh nở nụ cười như của loài mèo. “Và tôi cũng đã nói rằng cô sẽ là người đầu tiên tôi săn lùng.”

Và tiếp theo sẽ là những đứa bé, rồi trại mồ côi, Evie không thể cho phép chuyện đó. Cô lao tới chiếc chìa khóa, nhưng anh lập tức giơ cao nó trên đầu, ngoài tầm với của cô. Không thể ngăn được đà lao tới, cô đâm sầm vào ngực anh, đẩy cả hai người họ vào sát tường.

“Một chiến lược thú vị,” anh lẩm bẩm, luồn bàn tay còn tự do ra sau lưng cô và kéo cô sát vào mình. Mắt anh gặp mắt cô trong khoảnh khắc, rồi anh cúi xuống hôn cô.

Đó là một nụ hôn cháy bỏng, dữ dội và cưỡng đoạt. Kiểu hôn khi họ không có ai chứng kiến, cũng như không có bất cứ ai sẽ đến đây tìm họ - tìm cô - trong nhiều giờ. Cô cần phải ra khỏi

dây, để nhốt anh lại, vì trại mồ côi. Nhưng nếu anh cứ hôn cô thế này, một phần trong cô lý luận, thì anh không thể nghĩ đến chuyện trốn thoát. Thế là Evelyn hôn lại anh, hơi nóng thiêu đốt chạy dọc sống lưng cô, lan đến tận những ngón tay và ngón chân. Hai bàn tay cô, vẫn vươn cao để với chiếc chìa khóa, giờ lùa vào mái tóc đen ẩm ướt của anh. Cô tự hỏi liệu những người phụ nữ khác có cảm thấy quá mê đắm, bị áp đảo hoàn toàn trước những chăm chú của anh không. Anh đẩy cằm cô lên rồi bắt đầu rải một loạt những nụ hôn chậm rãi, ấm áp theo viền quai hàm cô, làm hơi thở cô trở thành những tiếng gấp gáp và rời rạc. Cô không thể hóp đủ không khí, không thể áp sát vào anh hơn nữa. “Ngài đang cố làm tôi rối trí,” cô hỗn hển buộc tội, ép mình vào lồng ngực trần ẩm ướt của anh.

Saint lắc đầu, ném chiếc chìa khóa qua bên kia phòng. “Cô mới đang làm tôi rối trí,” anh gầm gừ, trượt những ngón tay vào dưới vai áo cô và lột lớp vải áo xuống hai cánh tay với một sự tàn nhẫn chậm chạp và đau đớn.

Theo sau là miệng anh, lưỡi anh, và anh điều khiển chúng sao cho cô mới là người bị ấn lưng vào tường. Trong tích tắc anh đã mở áo choàng của cô ra, và luồn hai bàn tay vào trong phủ lên bầu ngực cô. Qua lớp vải muslin mỏng Evie cảm thấy hơi ấm từ anh, sức ép của hai bàn tay anh, và cô thở dốc.

“Saint, làm ơn,” cô gần như rên rỉ, tìm kiếm miệng anh.

“Làm ơn chuyện gì?” Anh gần giọng, kéo cô lại gần để giật chiếc áo choàng ra khỏi hai cánh tay cô và để nó rơi xuống sàn. Như một nghệ sĩ đàn hạc tài năng đùa với những dây đàn, những ngón tay anh lướt xuống lưng cô, và chiếc váy của cô lỏng ra. Anh đẩy cô ra sau, kéo mở vải áo xuống hai khuỷu tay cô, giam hãm chúng trong lớp vải muslin. Trước khi cô có thể lên tiếng hoặc thậm chí thở dốc một lần nữa, anh đã nắm lấy chiếc váy lót của cô, thứ duy nhất che chở cô khỏi đôi mắt xám đang long lên của anh, và xé toạc nó ra.

“Ôi! Saint, làm ơn...”

“Michael,” anh hít sâu, liếc nhìn mắt cô trước khi trở lại với hai bầu ngực cô. “Gọi tôi là Michael!”

“Michael,” cô chật vật thốt ra, thậm chí không thở nổi.

Những đầu ngón tay anh lướt qua hai bầu ngực cô, nhẹ nhàng nhưng không hề thương xót, vạch những vòng tròn thu hẹp dần cho đến khi hai ngón tay cái miết qua hai núm vú.

“Lạy Ch.. Chúa.”

“Da cô thật mềm mại,” anh thì thầm, rồi cúi xuống. “Quá đổi mềm mại.”

Evelyn ngửa cằm lên và nhắm nghiền mắt, bị thống trị bởi cảm giác được anh mơn trớn. Cô không thể cử động, không muốn cử động, khi hơi nóng lan xuống cơ thể cô và đi sâu vào giữa hai đùi. Với hai cánh tay bị bó buộc, cô chỉ có thể chạm tới eo anh, và cô níu lấy anh, cố gắng kéo anh vào gần hơn, muốn trở thành một phần của anh.

Miệng anh và hai bàn tay anh rời khỏi ngực cô, cô mở mắt ra. “Đừng dừng lại,” cô cầu khẩn, xấu hổ trước ham muốn mãnh liệt cô nghe thấy trong giọng mình.

“Không đâu,” anh đáp gần như không thành tiếng, nắm lấy hai tay áo cô kéo xuống, giải phóng cho đôi tay cô và đẩy mở vải xuống dưới chân cô.

Anh quỳ xuống, tiếp tục sự phá hủy chậm chạp đối với chiếc váy lót của cô, từng chút từng chút một xé nó tới tận eo. Mỗi tấc da thịt cô lộ ra, anh lại phủ lên chúng bằng miệng mình.

“Nhắc chân lên,” anh chỉ dẫn, và tháo đôi giày mỏng của cô ra, cùng với nó là chiếc váy. Anh lặp lại hành động với chân bên kia, rồi đôi tay và miệng anh lại lần trở lên, đi vào phía trong hai đùi cô.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thút thít, đôi chân run lẩy bẩy.

“Cô đã ướt rồi,” anh thì thầm. “Cho tôi.”

“Michael.”

“Shh,” anh nói tiếp bằng chất giọng khàn khàn đó rồi đứng dậy, lướt hai bàn tay dọc theo cơ thể cô ngược lên tới đôi vai để anh có thể đẩy chiếc váy lót đã bị xé toí tả ra khỏi người cô. “Tôi muốn cô, Evelyn Marie. Tôi muốn ở sâu bên trong cô.”

Anh bế xốc cô lên, mang cô tới chỗ tấm đệm và đám chăn lộn xộn cách đó vài bước chân, rồi quỳ xuống đặt cô xuống đó. Anh ngồi quay lưng lại để tháo đôi giày, nhả mặt khi giật chiếc giày bên trái ra. “Ngài bị đau à,” cô rụt rè hỏi, cố chớp mắt quay về với thực tại.

“Mất cá chân tôi bị sưng,” anh đáp, quay qua nhìn cô. “Cô sẽ phải trả giá cho điều đó trong ít phút nữa. Có một chỗ nữa cũng bị sưng vì cô đấy.” Anh mở khóa thắt lưng và với những ngón tay lạnh lẽo cởi chiếc quần dài. Đẩy hết chúng xuống, vật đàn ông của anh được tự do.

“Ôi trời.”

“Giờ cô đã trông thấy một người đàn ông khỏa thân và khuấy động vì ham muốn cô rồi đấy,” anh nói tiếp, lại cúi xuống ngậm lấy núm vú cô và mút mạnh.

Anh hạ mình xuống giữa hai đầu gối cô, đá chiếc quần ra khỏi chân. Mở rộng hai chân cô ra, anh đưa vào gần cô hơn, cho đến khi vật đàn ông của anh áp vào bên trong hai đùi cô.

“Michael, xin ngài,” cô cố gắng thốt ra, với tay lên bờ vai rắn chắc để kéo anh xuống gần hơn, tim cô đập dữ dội đến mức cô ngỡ mình sẽ chết vì nó.

“Cô cầu xin điều gì? Nói đi, Evelyn Marie. Tôi muốn nghe cô nói rằng cô muốn tôi ở trong cô.”

“Tôi muốn ngài ở trong tôi.” Evie không biết phải làm những gì để khiến chuyện đó xảy ra, nhưng cơ thể cô biết. Cô rướn hông về phía anh. “Xin ngài,” cô lại nói, “xin ngài, ngay bây giờ.”

Chống người trên hai tay, anh bao phủ đôi môi cô bằng môi mình, lưỡi anh trêu chọc cho miệng cô mở ra. “Sẽ đau đấy,” anh thì thầm bên miệng cô, nhịp thở có phần đứt quãng.

“Làm sao mà...”

Anh đẩy mạnh hông tới trước. Cô cảm thấy anh chạm đến lớp màng ngăn cách, rồi với một cơn đau chói đột ngột, anh đâm xuyên qua nó và lấp đầy cô.

Evie thét lên, nhắm nghiền mắt và rướn người bên dưới anh, hai đầu gối càng uốn cong. Như thế càng khiến anh vào sâu hơn khi cơ thể anh lấn tới theo sự rút lui của cô. Cơn đau từ từ dịu lại, và khi mở mắt ra cô thấy anh đang nhìn xuống cô từ khoảng cách vài tấc, gương mặt sắt lại vì căng thẳng. “Đau đón đổi lấy đau đón,” anh thì thầm, và lại lùi ra.

“Không, đừng đi,” cô phản đối.

“Không đâu.” Anh lại chậm rãi đẩy vào, sâu hơn và sâu hơn, cho đến khi chôn vùi hoàn toàn trong cô. “Và bây giờ, vui sướng đổi lấy vui sướng.”

Anh lặp lại hành động ấy, chậm và sâu. Evelyn không thể nghĩ ngợi được gì nữa, không thể ép ra một ý nghĩ nào khác ngoài chuyện thật tuyệt vời làm sao khi có anh chuyển động bên

trong mình. Cô cảm thấy chệnh choáng và căng thẳng, cơ thể cô thắt lại quanh anh như thể nó biết trước cả khi cô nhận thức được rằng còn nhiều điều nữa sắp đến.

“Michael, ôi, Michael,” cô thở dốc, rồi với một luồng rung động dữ dội cô vỡ òa, hét lên tên anh.

Hông anh chuyển động mạnh hơn và nhanh hơn, nhịp độ của anh dồn dập hơn. Cúi đầu xuống hôn cô ngẫu nhiên, rồi anh run lên từng đợt, giữ mình ép chặt vào cô. “Evelyn,” anh thì thào, vùi mặt vào vai cô.

Anh gục xuống người cô, thở hổn hển và hy vọng rằng mình không đè bẹp cô. Từ vòng tay khép chặt của cô quanh eo anh và sự thư giãn chậm chậm của đôi chân mở rộng, anh không nghĩ là cô dễ tâm. Trời đất. Nếu ngủ với một trinh nữ đoan trang lúc nào cũng như thế này, thì anh đúng là không biết tận hưởng.

Anh đã định kéo dài chuyện đó lâu hơn để hành hạ cô, nhưng khi cô tới đỉnh điểm, kéo anh vào và siết chặt quanh anh, thì anh không thể kìm lại. Anh không hay mất kiểm soát như thế; không phải anh, cho đến lần này. Không một phụ nữ nào mang lại cho anh cảm giác như thế. Ngoài cô. Và anh muốn trải qua nó một lần nữa với cô.

“Michael,” cô thì thầm, và anh ngẩng đầu nhìn xuống cô.

Hai má cô ửng hồng, đôi môi mọng lên do những nụ hôn của anh. Saint lại hôn cô, sâu và chậm rãi. “Gì vậy?”

“Chuyện này lúc nào cũng... tốt đẹp như thế à?”

Giờ thì anh có thể thực sự hành hạ cô, nếu anh muốn, nói với cô bất cứ điều gì anh chọn. Thay vào đó anh lắc đầu. “Không. Nhưng cô là một ngoại lệ, Evelyn.”

Với một vẻ cau có miễn cưỡng, anh rút ra khỏi nơi ấm áp của cô và nằm lăn sang bên, một tay ôm lấy vòng eo mảnh dẻ của cô. Đầu óc anh vẫn chưa muốn hoạt động, nhưng anh biết anh không muốn cô cách xa anh. Đến khi nào anh tìm hiểu được một số chuyện. Và đến khi nào anh nghĩ ra nên làm gì tiếp theo, ngoài làm tình với cô lần nữa. Thật nhiều lần.

Anh tựa đầu lên một khuỷu tay gập lại, nhìn xuống cô. Cô nhoẻn miệng cười, những ngón tay thanh tú đưa lên lần theo quai hàm lõm chồm râu của anh. “Tôi biết ngài có một trái tim nhân hậu mà,” cô thì thầm.

“Tim tôi thì có liên quan gì đến chuyện này?” anh hỏi, cố lờ đi luồng nhiệt lượng dâng lên trong ngực do sự vuốt ve dịu dàng của cô.

“Ngài còn nhớ không? Ngài đã nói nếu tôi để ngài vào trong tôi, ngài sẽ không đóng cửa trại trẻ. Đó là lý do chúng ta...” Cô cau mày, rõ ràng đọc thấy vẻ hoài nghi trên nét mặt anh. “Đúng không?”

Saint ngồi dậy. “Có phải cô đang nói rằng cô hiến dâng thân xác mình vì lũ nhóc kia?” Thật không thể chấp nhận được. Cô đã muốn anh, không phải muốn điều gì đó ở anh. Nếu không phải như thế, thì cô cũng giống hết những kẻ khác – trong khi cô không hề giống những kẻ khác.

“Không! Tôi muốn... làm chuyện đó với ngài. Nhưng ngài đã ra điều kiện. Đó là lý do ngài muốn ở bên tôi, không phải sao? Để ngài có thể giữ lời hứa?”

“Tôi muốn ở bên cô vì tôi muốn ở bên cô, Evelyn,” anh gầm gừ, một cảm giác đau đớn kỳ lạ lớn dần lên trong ngực. Có lẽ trái tim anh sắp đột quỵ. Người ta nói đó là chuyện đã xảy ra với

cha anh, vào phút cuối. “Nó chẳng có ý nghĩa nào khác.”

Cô ngồi lên bên cạnh anh, xinh đẹp, mềm mại và vẫn hết sức ngây thơ về tâm hồn trống rỗng của anh, bất chấp những gì anh đã dạy cô về cơ thể cô. “Nhưng ngài đã hứa.”

“Và cô đã bắt cóc tôi. Còn nhớ không, cưng?” Anh đu đưa cái mắt cá chân sây sát cho cô kiểm tra, và cô thở dốc.

“Tôi không định làm đau ngài.”

“Tôi biết,” anh lau bầu, vợ lấy chiếc quần.

“Ngài làm ơn...” cô mở miệng, rồi dối luôn bất cứ điều gì định nói. “Nếu ngài định báo nhà chức trách bắt giữ tôi,” cô cố gắng nói, “xin ngài hãy bảo với họ rằng tất cả là do tôi làm. Không liên quan đến ai.”

Gắng làm ngơ lời nài nỉ của cô, thứ vẫn tiếp tục gây ra cơn chấn động đau đớn ở vùng ngực anh, Saint nghiêng chặt răng và kéo giắt chiếc giày đã te tua vào chân. Tiếp theo là chiếc giày còn lại, rồi anh nhặt chiếc áo sơ mi lấm bẩn lên và tròng qua đầu. Anh cần tránh xa khỏi cô, khỏi làn da mềm mại và đôi môi ngọt ngào như mật kia, để có thể suy nghĩ cho ra hồn.

“Michael,” nhưng cô lại nói tiếp, đặt bàn tay lên cánh tay anh, “Saint. Xin đừng trách lũ trẻ. Chúng không có ai để nói hộ cho chúng cả.”

Anh nhìn cô chằm chằm, hất tay ra và đứng dậy. “Chúng có cô đấy thôi,” anh lẩm bẩm, và lách qua cửa phòng giam ra ngoài.

Evie tưởng anh sẽ nhốt cô trong này, nhưng anh vẫn để cửa mở và tiếp tục đi lên cầu thang vào căn hầm chính, bỏ lại cô trong không gian leo lét ánh nến lạng câm.

“Ôi không,” cô thì thầm, một tiếng nức nở sợ hãi bật ra từ lồng ngực. Tất cả bọn họ sẽ bị bắt, sự nghiệp chính trị của Victor sẽ tiêu vong, và lũ trẻ sẽ chuyển từ trại mồ côi sang nhà tù – tất cả là do cô đã thất bại. Một lần nữa. Tất cả những gì cô phải làm là thuyết phục Saint rằng anh có một trái tim, và anh nên lắng nghe nó. Cô phải nghĩ cách để ngăn anh không san bằng trại mồ côi.

Cô đã thất bại, một cách thảm hại. Và giờ thì, vì thứ dục vọng ngu ngốc và khao khát cùng hy vọng dành cho một người đàn ông đáng sợ, nhấn tâm, cô đã bị hủy hoại. Mọi thứ đã tan tành.

Chương 15

*Vì chàng sống, lao trên đường tội lỗi,
Không lương tâm, không chút vắn vương lòng.
Một lần thật, hàng trăm lần giả dối.
Với người tình yêu mà cũng như không.*

- Huân tước Byron,
Cuộc hành hương của Childe Harold, chương I[18]

Jansen mở cửa khi Saint bước lên bậc tam cấp trên cùng của lầu đài Halboro. “Thưa ngài,” ông quản gia nói, nghiêng mình chào, “chúng tôi đã bắt đầu tự hỏi không biết...”

“Ta muốn một chai whiskey, nửa con gà, và một bồn tắm nước nóng, tất cả đưa vào đây phòng riêng của ta. Ngay lập tức.”

“Vâng, thưa ngài.”

Anh biết bộ dạng mình rất tệ, râu không cạo, bẩn thỉu, sơ mi xộc xệch, áo vest, cà vạt và áo gi-lê thì đã bỏ lại trại trẻ. Lúc này anh mặc xác bản thân trông ra sao. Anh đã trải qua bảy ngày bị xích vào tường trong một căn hầm mà không một ai để ý. Không ai ngoài Evelyn Marie Ruddick. Và cô đã phạm sai lầm khi nghĩ mình có thể thay đổi được anh – thậm chí cải tạo anh. Ha. Anh đã cho cô một phen sáng mắt.

Phòng ngủ của anh trên lầu nom vẫn như mọi khi. Đồ đạc bằng gỗ gụ màu sẫm, rèm treo tường tối màu, và những bức màn nặng nề cũng tối màu chặn đứng ánh sáng ban ngày. Anh cau mặt, lê bước đến cửa sổ gần nhất và kéo bức rèm màu lam sẫm ra, rồi giật then cửa và mở toang cánh cửa sổ. Anh lặp lại hành động ấy với cả năm cái cửa sổ, không hề dừng lại khi đám gia nhân bắt đầu khệ nệ xách những xô nước nóng vào. Sau một tuần ở trong bóng tối, chắc chắn anh có một sự đánh giá cao đối với ánh nắng mặt trời.

Tên hầu riêng của anh vội vã bước vào phòng, chỉ để chết sững lại ngay ngưỡng cửa. “Đức ngài, ngài...” Pemberly chỉ vào trang phục của Saint. “Cái...”

“Phải, ta biết,” Saint lầu bàu. “Ra ngoài đi.”

“Nhưng...”

“Ra ngoài!”

“Vâng, thưa ngài.”

Nếu có một thứ anh không cần, thì đó là việc tên hầu đi rêu rao tin tức về vẻ ngoài nhếch nhác của anh, nhất là về cái mắt cá và những vết cào xây xước Evelyn đã để lại trên lưng anh. Khi bữa ăn và chai rượu của anh vừa được mang vào, Saint liền sập cửa lại và gieo mình xuống chiếc ghế trong phòng thay đồ. Cái áo sơ mi thì dễ cởi, nhưng đôi giày lại là chuyện khác. Anh tháo chiếc giày bên phải ra với một tiếng càu nhàu, ném nó xuống sàn, rồi chuyển sang xử lý chiếc giày bên trái.

Chất da đen bóng loáng, mượt mà đã bị mòn xơ, và sau khi tháo giày ra rồi lại mang vào, chỗ sưng trên mắt cá chân anh đã tệ đi trông thấy. Sau một loạt nỗ lực kèm theo tiếng nguyên rủa, anh cà nhắc đi tới bàn viết, lấy con dao vắn dùng để chuốt bút lông ngỗng, và rạch chiếc

giày ra.

Mắt cá chân anh tím bầm, lớp da xước xát và sưng vù. Hình như nó không đau bằng một giờ trước, nhưng lúc ấy anh đâu có bận tâm đến nó. Cởi chiếc quần dài, anh bước vào bồn tắm, xuýt xoa vì rát, rồi chậm chậm dầm mình vào làn nước nóng.

Với tay qua thành bồn, anh kéo một cái ghế lại, nhắc đĩa thức ăn đặt lên đó để anh có thể tấn công cái đùi gà. Anh đưa mắt nhìn chai rượu, nhưng giờ anh đang ở trong bồn tắm, nhu cầu đối với nó xem ra không cần kíp.

Evelyn Marie Ruddick. Với lối sống của anh, anh thường sở hữu những thông tin có thể phá hủy các cuộc hôn nhân, một số cơ nghiệp, hay những người quen của mình. Phần lớn số đó anh giữ bí mật, vì ý niệm đó làm anh thích thú. Đây là lần đầu tiên trong bộ sưu tập của anh có một thông tin có thể đưa một phụ nữ vào tù và cho cô bị lưu đày đến Australia. Bọn trẻ, nhất là những thằng lớn, có thể bị án nặng hơn – trừ phi Evelyn gánh lấy toàn bộ trách nhiệm cho những hành vi phạm pháp của chúng.

Anh ngồi đó, dầm mình trong bồn nước nóng khoan khoái; không gọi luật sư đến để chuẩn bị thừa kiện, không tuyên bố trả đũa bất cứ ai trong bọn họ, không đi gặp Hoàng tử George để hoàn tất kế hoạch phá tan trại trẻ, cũng sẽ không cho mọi người hay rằng tiểu thư Evelyn Marie Ruddick đoan trang vừa trao thân cho anh. Saint nhúng đầu vào nước và với lấy bánh xà phòng.

Anh đã thoát ra. Anh đã được thỏa mãn dục vọng nhứt nhối của mình với cô, anh đã giải thoát cho mình khỏi gông cùm, và giờ anh có thể làm bất cứ điều gì anh thích, với bất cứ ai anh thích. Trừ việc thứ mà anh thích đang choán hết đầu óc anh vào giây phút này, là ý nghĩ được có cô trong vòng tay lần nữa. Saint lại vục đầu vào nước.

Sau tuần vừa rồi, và nhất là sau ngày hôm nay, thông tin anh nắm được về cô nhiều đến mức có thể sử dụng vào bất cứ kế hoạch nào anh nghĩ ra. Saint ngồi bật dậy. “Jansen!” anh gầm lớn. “Mang thư từ lên đây cho ta!”

Anh đã bỏ lỡ một tuần không tham gia các sự kiện giao tế cùng cô. Anh sẽ không bỏ lỡ thêm sự kiện nào nữa.

“Evie! Chúng ta sắp muộn rồi!”

Evelyn giật thót, đánh rơi chiếc khuyên tai đến lần thứ ba. “Chỉ một phút nữa thôi, Mama.”

Cô đã gắng giải thích rằng cô cảm thấy không khỏe để tham dự vũ hội nhà Alvington. Bằng vào thần sắc nhợt nhạt và đôi bàn tay run rẩy, cô những tưởng sẽ dễ dàng thuyết phục được mẹ và anh Victor. Tuy nhiên, có vẻ Victor muốn cô khiêu vũ với đứa con trai ngốc nghếch Clarence của Lord Alvington, nên lẽ dĩ nhiên anh ấy đòi hỏi cô phải mau bình phục để thực hiện nghĩa vụ với gia đình.

Cả ngày hôm nay cô nơm nớp chờ đến lúc những thám tử Bow Street đến gõ cửa lầu đài Ruddick và bắt giữ cô vì tội bắt cóc một hầu tước. Suốt buổi chiều, cô chờ đợi một trong những người bạn của mẹ cô hoặc bạn của Victor đến mang theo tin tức về sự tái xuất của St. Aubyn cùng câu chuyện khác thường của anh về việc cô đã sẵn sàng dâng hiến cho anh ra sao và còn cầu xin anh chạm vào mình như thế nào.

Khi cúi xuống nhặt chiếc khuyên tai, một ý nghĩ đầy hy vọng chợt nảy ra trong đầu cô. Căn

cứ vào vị thế của gia đình cô – và của Hầu tước Houton chú cô, nhà chức trách có thể sẽ do dự khi bắt giữ cô giữa chốn đông người. Vậy thì cô chỉ cần tham dự vũ hội nhà Alvington cùng mọi sự kiện khác trong thời gian còn lại của mùa hội, và ẩn mình thật kỹ trong khoảng thời gian xen giữa những buổi tiệc.

Cô thở dài yếu ớt. “Mọi người đã cảnh báo mày. *Anh ta* đã cảnh báo mày. Đồ ngu ngốc.”

“Evie! Vì Chúa!”

Cô chộp lấy xác tay, vội vã ra khỏi phòng ngủ và gửi một lời cầu nguyện cảm lạnh lên đấng tối cao rằng đến cuối buổi tối nay cô sẽ vẫn còn một hay hai mảnh phẩm giá. “Con ra đây!”

Khi ba người đã ngồi vào trong xe, mẹ cô vươn tay qua vuốt phẳng khăn choàng của cô. “Ít nhất con hãy cố tỏ ra vui vẻ chứ.”

“Nó sẽ như thế,” Victor nói, ném cho cô một ánh nhìn soi xét. “Véo hai má em đi. Trông em xanh xao quá.”

Ôi, lạy Chúa lòng lành. Ý nghĩ về nhà tù xem chừng không quá khủng khiếp nếu so với chuyện này. Họ không mấy may hay biết về những điều cô đang lo sợ. “Em sẽ cố hết sức,” cô nói, lún người sâu hơn vào trong góc.

“Và đừng quên dành điệu van đầu tiên cho Clarence Alvington đấy.”

“Vì Chúa, anh Victor, có lẽ anh nên đính những chỉ thị lên váy em để ai đó có thể đọc chúng cho em ngộ nhớ em quên.”

Anh quắc mắt với cô. “Em cứ việc than phiền sau lưng nếu muốn. Chỉ cần tỏ ra quyến rũ giữa chốn đông người.”

Chiến dịch của anh cô hẳn phải diễn ra thuận lợi khi anh ấy thậm chí không buồn la lối cô. Bữa tối với nhà Gladstone là một màn tra tấn thú vị, nhưng cô không thể giữ bỏ cảm giác rằng Fatima Hynes biết điều gì đó về sức hút của cô đối với Saint. Dù sao đi nữa, Lord Gladstone đã dành sự ủng hộ cho Plimpton. Song Victor chưa bao giờ cạ ý tưởng, hay những đồng minh.

Evie nén một cơn rung mình nữa. Một khi St. Aubyn đến gặp nhà chức trách, thì Victor sẽ không chỉ la lối cô đâu, vì không một đồng minh nào chịu đựng được vụ tai tiếng tầm cỡ thế này. Cô hy vọng có thể thuyết phục mọi người rằng anh cô không biết gì về những hoạt động của cô, và nếu anh ấy nhanh chóng từ mặt cô, thì anh ấy sẽ có cơ sống sót. Tuy nhiên Evie thấy nghi ngờ điều đó. Có lẽ cô nên cho Victor biết chuyện đã xảy ra, để anh ấy có thể dựng lên một kế hoạch bảo vệ bản thân. Có điều, tai họa đã bám riết cô rồi. Cô thấy không cần vẫy khăn tay và thu hút sự chú ý nữa.

Ít nhất trong chuyện bắt cóc St. Aubyn động cơ của cô hoàn toàn trong sáng – hoặc là cô nghĩ thế. Và để cho anh quyến rũ không nằm trong danh sách những việc cô cần thực hiện. Nhưng chuyện cô đã làm với anh chiều nay chẳng liên quan gì đến những lo toan cho lũ trẻ. Cô đã muốn Saint, muốn đặt tay lên anh, cảm thấy vòng ôm của anh và muốn biết cảm giác như thế nào khi ở bên anh.

Kinh khủng là ở chỗ, cô đã thỏa mãn được trí tò mò về chuyện tình dục, nhưng khao khát muốn lặp lại chuyện đó với anh thì chưa. Và cho dù St. Aubyn có vẻ vui lòng với một số lượng người tình đông đảo, thì cô chỉ muốn một người – là anh. Có điều lần tới gặp anh, thế nào anh cũng sẽ cười vào mặt cô và cho bắt cô ngay tại chỗ.

Evie theo sau gia đình bước vào phòng vũ hội, không thể ngăn mình đưa mắt tìm những

người mặc quân phục – hoặc tệ hơn, sự hiện diện của Saint ở đây. Tạ ơn trời là cả hai đều không thấy bóng dáng. Bỗng thình lình cánh tay cô bị một bàn tay nắm lấy. Cô quay phắt lại, tiếng thét đã chực sẵn trong họng.

“Evie,” Lucinda nói, hôn lên má cô. “Mình nghe nói Clarence Alvington đang lảng vảng đi tìm cậu đấy.”

Evelyn ép mình hít thở trở lại. “Đúng, mình phải nhảy điệu van với anh ta mà.”

Lucinda nhăn mũi. “Chúc cậu may mắn.” Rồi bạn cô vòng tay qua người Evie, dẫn cô đến bàn giải khát. “Mình cũng nghe nói St. Aubyn đã biến mất khỏi London. Có lẽ những bài học của cậu quá nặng đối với anh ta.”

Evie cố nặn ra nụ cười. “Có lẽ vậy.”

“Còn trại mồ côi thế nào rồi?”

“Shh. Xin cậu, Luce.”

“Mình đang rất kín đáo mà,” bạn cô đáp lại, nhăn mặt. “Nhưng mình ghét việc anh cậu làm cho cậu mang cảm giác tội lỗi khi giúp lũ trẻ. Quỷ tha ma bắt sự khôn phép đi.”

Ôi, cô cảm thấy tội lỗi hơn nhiều so với chuyện trại mồ côi. Và đó là lúc cô nhận ra chỉ riêng sự hiện diện của mình cũng có thể làm hại đến bạn bè. Evelyn gỡ cánh tay ra khỏi tay Lucinda. “Ít ra mình cũng đã giúp được một chút,” cô nói. “Nhưng mình nên đi tìm Clarence trước khi anh Victor tìm thấy mình.”

“Cậu ổn chứ, Evie?” Lucinda hỏi, trán vẫn nhăn lại. “Mà sao lại là ‘đã giúp’? Cậu kết thúc rồi à?”

“Không, dĩ nhiên là không. Chỉ là mình ước gì có thể làm nhiều hơn.”

“Cậu đã làm được nhiều hơn phần những người khác rồi. Đừng tỏ ra nghiêm trọng quá thể.”

“Mình thấy hơi đau đầu.” Cô gắng gượng mỉm cười. “Có lẽ qua được điệu nhảy với Clarence sẽ làm mình khá hơn. Cậu giúp mình chuyện gẫu với Victor trong lúc mình đi tìm Clarence nhé?”

Lucinda nhoẻn cười tươi rói. “Thậm chí mình sẽ khiêu vũ với anh ấy nữa kia.”

Khi bạn cô vừa mất hút vào phòng vũ hội, thì Clarence Alvington hiện ra từ đám đông nơi khung cửa. Ai đó đã nhét anh ta vào chiếc áo khoác đen và quần dài, hoặc khâu nó vào người anh ta, bởi không lý nào anh ta có thể ăn vận thoải mái và thanh lịch trong mớ vải chật căng thế kia. Khi anh ta nghiêng mình chào cô, Evie chắc chắn mình đã nghe thấy những đường chỉ rên lên vì bị kéo căng.

“Evie Ruddick đáng yêu xinh đẹp,” anh ta nói bằng một giọng lè nhè, cầm lấy tay cô và lướt môi qua những khớp ngón tay. “Rất vui mừng được gặp cô tối nay.”

“Cảm ơn anh.” Mái tóc quăn tít của anh ta đã được dập uớt và chải phẳng, song những đuôi tóc vàng, hiện đang khô dần, đã bắt đầu vênh ngược lên khiến thân hình anh ta nom như được cắm một bông hoa lớn có mắt xanh lên trên. Một bông hoa cúc lộn ngược, cô quyết định khi anh ta cố đứng thẳng trở lại.

“Tối nay cô vui lòng nhảy một điệu van với tôi chứ?” Anh ta tiếp tục, rồi rút từ túi ra một hộp đựng thuốc hít, những ngón tay ẻo lả gõ gõ lên nắp hộp bằng bạc.

“Đó là vinh hạnh của tôi, anh Alington.”

“Cô thật lịch sự. Tôi muốn cô gọi tôi là Clarence.”

Evelyn tặng anh ta một nụ cười lộ lúm đồng tiền đã luyện thành thực của mình. “Tất nhiên là được, anh Clarence. Hẹn gặp lại.”

“À. Phải. Hẹn gặp lại, Evie thân mến.” Với một cái cúi chào suýt làm bực những đường may khác, anh ta cất bước đi khỏi.

Chỉ ít sự tra tấn bước đầu cũng ngăn ngủi. “Tạ ơn trời,” Evie thở phào, và quay người định tìm một nơi hẻo lánh để ẩn náu cho đến điệu van. Bỗng cô dờ ra tại chỗ.

Hầu tước St. Aubyn đứng cách cô chưa đầy mười hai bước chân, đang bắt tay với một trong số đông đảo những quý tộc quen biết không dám làm méch lòng anh giữa chốn đông người. Khi cô nhìn thấy anh, ánh mắt anh đưa sang và gặp mắt cô, và cô loáng thoáng nghe thấy anh nói lời cáo lỗi với Lord Trevorston.

Evie không thở nổi. Hai bàn chân đông cứng trên sàn, tim ngừng đập, cô sắp chết đứng giữa phòng vũ hội nhà Alvington đến nơi. Anh tiến lại, hơi gượng nhẹ bên chân trái, và một ý nghĩ ngớ ngẩn nhất xuất hiện trong đầu cô: *Ít nhất cô sẽ không phải khiêu vũ với Clarence nữa.*

“Xin chào, tiểu thư Ruddick,” anh lên tiếng, gật đầu với cô.

Anh cũng mặc đồ đen, nhưng không như Clarence Alvington, không có một đường may nào bị bóp nghẹt hay những miếng đệm bị đặt sai chỗ một cách lộ liễu. Nom anh thoải mái, rắn rỏi và đơn giản là... chết người. Và cực kỳ đáng khao khát.

“Mèo tha mất lưỡi cô rồi à, Evelyn?” anh dịu dàng nói tiếp, thông thả tiến gần thêm bước nữa. “Không định chào lại tôi sao?”

“Tôi sắp ngất xỉu mất,” cô mấp máy.

“Vậy cô cứ ngất đi.”

Cô nhắm nghiền mắt, tập trung vào nhịp thở. Anh sẽ không đến giúp cô; có khi anh còn cứ thế để cô ngã sấp mặt xuống sàn. Tim cô tiếp tục đập dữ dội, nhưng sau một lúc cơn chóng mặt lạnh toát đã dịu dần. Cô lại mở mắt ra, để thấy anh vẫn đang nhìn cô, vẻ mặt không thay đổi.

“Đỡ hơn chưa?”

“Tôi chưa biết.”

Vẻ đánh giá thoáng hiện trong ánh mắt khắc nghiệt của anh. “Ừ, cô chưa biết, đúng không? Chào lại tôi đi.”

“Xin... xin chào, ngài St. Aubyn.”

Anh lướt mắt qua người cô. “Nếu tôi là cô, ắt tôi không buồn tính chuyện bắt cóc Clarence Alvington. Chỉ là lời đồn thôi, nhưng tôi nghe nói những kết tiền nhà Alvington gần như đã rỗng không rồi.”

“Ngài làm ơn đừng nói đến chuyện đó.”

“Và hơn nữa, cô đã có người để chia sẻ chiếc giường với cô rồi. Chắc chắn cô không muốn gã ta đâu.”

Trong một thoáng ngạc nhiên, Evie tự hỏi có phải mình vừa nghe thấy một nốt ghen tuông trong giọng anh không. Nhưng không thể có chuyện Saint ghen, vì anh đã khẳng định mình không có trái tim. “Anh trai tôi muốn tôi tỏ ra dễ thương với anh ta. Nhưng ngài đang làm gì ở đây? Tôi tưởng ngài thích nơi ít người lui tới và tối tăm hơn?”

Anh mím môi. “Tôi ở đây vì cô, cùng ạ. Cô tưởng cảnh sát sẽ chần chừ không tiến hành một cuộc bắt giữ ở vũ hội nhà Alvington, đúng không?”

Ôi không. “Nếu... nếu ngài định cho bắt tôi,” cô thì thầm, máu rút hết khỏi gương mặt, “thì ngài cứ làm thế. Nhưng xin đừng để họ lôi tôi vào gia đình tôi vào chuyện này.”

“Cô đã đề nghị tôi việc đó rồi. Cô có chịu trả cái giá tôi đưa ra cho sự im lặng của tôi không?”

Mạch đập của cô như trống dồn. “Nhưng tôi... chúng ta...”

“Tôi muốn có cô lần nữa, Evelyn.” Anh nghiêng đầu, mắt quan sát gương mặt cô. “Cô có muốn tôi không?”

Nhiều đến nỗi cô gần như không thể ngăn mình lao vào anh, bất chấp hàng tá nhân chứng tiềm tàng. Một giọt nước mắt ứa ra, Evie vội đưa tay gạt đi trước khi có người nào trông thấy. Anh không thể nào để tâm đến cô. Cô chỉ là một đứa ngốc nghếch, đã làm hỏng tất cả mọi thứ, và đang cực kỳ hoang mang. “Tôi chỉ muốn cố giúp.”

“Tôi biết. Và tôi không có ý định cho bắt giữ cô đâu, cô bé thân yêu của tôi.”

“Ngài...” Mắt hai lần cố gắng cô mới thốt ra được. “Ngài không làm thế ư?”

Saint lắc đầu. “Như thế thì quá dễ dàng. Tôi sẽ tổng tiền cô.”

“Tổng tiền tôi?”

Bằng một cái chân anh rút ngắn khoảng cách ít ỏi giữa họ. “Từ giờ cô thuộc về tôi,” giọng anh hạ thấp và thân mật, “và cô có thể cảm ơn chính mình vì điều đó.”

“Tôi sẽ không...”

Anh lau đi giọt nước mắt thứ hai của cô bằng ngón tay cái. “Nhưng tôi e rằng cô phải đợi đến sáng mai mới biết được tôi muốn gì ở cô. Cho nên hãy mỉm cười rồi khiêu vũ với tên công tử bột của cô đi, và đêm nay hãy mơ về những chuyện có thể tới.”

“Saint, hãy hứa với tôi – xin ngài – rằng ngài sẽ không đổ lỗi cho ai ngoài tôi vì những gì đã xảy ra.”

Hầu tước nở nụ cười, vẻ mặt trở nên ấm áp, bí hiểm và vô cùng khêu gợi. “Chuyện đó thì cô khỏi lo. Tôi đổ lỗi cho cô hoàn toàn.”

“Anh đổ lỗi cho em gái tôi chuyện gì, St. Aubyn?” Victor xuất hiện từ hướng bàn giải khát.

Nếu Evie không vừa bị đẩy quá giới hạn ngất xỉu, thì sự có mặt của anh trai cô đã khiến cô ngã lăn ra sàn.

“Tôi trách cứ Evelyn vì đã thuyết phục tôi nói chuyện với Prinny về việc đưa tên anh ta vào thành phần Nội các,” Saint trả lời êm ru. “Hình như đã có một sự nhất trí rằng một loạt các bộ sẽ ra mắt thành viên trước thời điểm kết thúc mùa hội. Cũng như hai nhà đại sứ, tôi tin là thế.”

Victor nom gần như nghi hoặc giống Evie. “Vì sao tôi lại cần sự ủng hộ của anh trong bất cứ chuyện gì hả, St. Aubyn?”

“Hãy đợi ở đây.”

Hầu tước cất bước hướng về phòng khách nhà Alvington. Khi anh vừa ra khỏi tầm nghe, Victor đã túm lấy khuỷu tay cô.

“Anh đã cảnh báo em tránh xa tên đó ra hay chưa hả, Evie?” Victor gầm gừ. “Thật không tin nổi...” Anh cô lắc đầu. “Chẳng lẽ tập trung vào những nhiệm vụ của em cho một buổi tối lại khó khăn đến thế? Anh đã cố bào chữa cho thói phù phiếm của em là do tuổi trẻ xốc nổi, nhưng anh

bắt đầu nghĩ đơn giản là em tối dạ và ng..."

"Anh Ruddick," giọng Saint vang lên từ xa, "xin hân hạnh giới thiệu với anh Công tước Wellington. Đức ngài, đây là quý ông Victor Ruddick."

Evelyn không biết ai đang kinh ngạc hơn – Victor hay cô. Tất nhiên là anh trai cô hoàn hồn trước, bước tới bắt tay công tước. "Thật vinh dự được gặp ngài, thưa đức ngài."

"Saint có cho tôi biết anh từng ở Ấn Độ," Wellington nói, ra hiệu cho Victor đi cùng mình. "Nói tôi hay, anh có biết Mohmar Singh không?"

Hai người đàn ông thả bước vào đám đông, bỏ lại cô đứng cùng St. Aubyn. "Sao ngài làm được chuyện đó?"

"Tôi có thể tỏ ra đầy sức thuyết phục." Saint nhìn cô hồi lâu. "Và xem ra đó là cách hiệu quả nhất để tổng khứ ông anh ngoan cố của cô. Nhưng đừng nghĩ là tôi đã giúp cô, Evelyn. Wellington có thể... thỉnh thoảng qua lại với gái điếm, nhưng ông ấy là một người bảo thủ đến cực đoan. Nếu ông ấy phát hiện ra anh bạn Victor Ruddick mới quen của mình là anh trai một người mất trí đã bị phá hủy thanh danh, từng bắt cóc một nhà quý tộc, thì ông ấy ắt..."

"Làm cho sự nghiệp của Victor tiêu tan," cô lẳng lặng nói nốt.

"Hãy nhớ rằng đây là chuyện giữa cô và tôi, Evelyn. Cô đã bắt đầu trò chơi này; tôi chỉ sửa lại luật lệ thôi. Và chúng ta sẽ chơi đến cùng. Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai, cùng ạ."

Rõ ràng những hành động của cô đã giành được sự quan tâm trọn vẹn và hoàn toàn của St. Aubyn vốn đã chán ngán sự đời. Nó làm cô lo lắng, chủ yếu là vì anh kích thích và khuấy động cô quá nhiều. Nhưng nếu anh muốn tiếp tục trò chơi, theo như anh gọi, thì cô vẫn còn cơ hội để cứu trại trẻ. Cứu Saint. Và chính cô.

Đó không phải là cách Saint định kết thúc cuộc trò chuyện. Nhưng hàng loạt sự cố xảy ra đã làm đảo lộn không ít trật tự của anh. Đầu tiên, anh đã... vui mừng và hài lòng một cách ngớ ngẩn khi trông thấy cô. Thứ hai, một phần nhỏ trong bài chỉ trích của anh trai cô mà anh nghe lỏm được đã khiến anh tức giận. Và thứ ba, anh đã muốn đập nát Clarence Alvington như đập một con ruồi vì đã đặt tay lên người cô. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, và bây giờ cô là của anh. Không kẻ nào khác được phép chơi trò chơi này.

Rõ ràng Evelyn đã đi quá xa năng lực của mình trong hành động phiêu lưu nho nhỏ này, nhưng trong chừng mực quen biết giữa họ, anh thấy cô chẳng hề ngốc nghếch hay chỉ biết đến mình. Đúng là cô suy nghĩ bằng tim hơn bằng đầu, nhưng theo mức độ anh có thể xác định, thì những động cơ của cô trong sáng như thiên thần.

Cùng lúc ấy, cô đã gây cho anh rất nhiều bực bội, cô nợ anh điều đó cùng với lượng thời gian tự vấn lương tâm dài dằng dặc anh đã buộc phải chịu. Evelyn Marie muốn biến anh thành một quý ông. Còn anh muốn biến cô thành nhân tình của anh. Và anh có nhiều kinh nghiệm trong mảnh lối ranh ma hơn mức cô có thể tưởng tượng ra.

Không biết cô có cơ khảm khá hơn với người khác hay không – tất nhiên là có rồi. Saint quắc mắt. Cô có thể khảm khá hơn với kẻ nào không quan trọng, vì anh nhất định không buông tha cho cô. Cô đã bắt đầu chuyện này, nhưng anh sẽ kết thúc nó, theo cách mà anh chọn.

"Saint." Fatima sấn đến bên anh. "Em biết anh không bao giờ rời khỏi thành phố trong mùa hội mà, dù những kẻ lảm chuyện có nói gì."

“Những kẻ lảm chuyện còn nói gì thú vị nữa không?”

Cô ta tặng anh một cái bấu môi điệu đà. “Họ bảo anh đã tìm được người tình mới.” Lần những ngón tay theo ve áo anh, Fatima rì rầm. “Đó là Evie Ruddick phải không? Anh đã sẵn cô ta ba tuần nay rồi?”

“Có vẻ cô ấy hơi đoan trang đối với tôi, cô có nghĩ thế không?” Saint kéo dài giọng, nắm lấy bàn tay cô ta đưa ra xa người mình. Anh không có thời gian độ sủng với những ông chồng ghen tuông hay nhớ nhung đến những người tình trong quá khứ; anh có các kế hoạch khác *để bắt tay vào hành động*.

“Hôm trước em đã bảo Gladstone mời cô ta cùng ông anh trai dễ thương đến ăn tối, anh biết không,” Fatima tiếp tục. “Anh đã nểm cô ta rồi. Bản năng người phụ nữ có thể mách bảo những chuyện như vậy.”

“Bản năng phụ nữ có thể biết khi nào người đàn ông định đẩy cô ta vào bát rượu pân không?” Saint hỏi lại. “Tôi đã bảo cô rồi, lúc trước tôi thích sự bầu bạn của cô, bởi cô thú vị. Còn bây giờ cô thật phiền phức. Cô đi chỗ khác cho.”

Mắt cô ta nheo lại. “Anh sẽ phải trả giá cho những chuyện xấu xa anh đã làm, Saint ạ. Tôi đã khuyên Gladstone ủng hộ cho Plimpton rồi, thế nên anh trai cô nàng Ruddick chắc chắn không thu được kết quả gì với mối quen biết của anh đâu.”

“Thật đúng với bản chất của cô. Tôi hình dung rằng khi đến thời điểm thích hợp tôi sẽ đứng ngay sau cô trong hàng người xuống âm phủ, Fatima ạ. Chào cô.”

Nom nữ bá tước như sắp tát vào mặt anh, nhưng có vẻ cô ta biết sáng suốt mà suy nghĩ thấu đáo hơn. Trong lát nữa cô ta sẽ để cho anh yên, đến khi nào cô ta nghĩ ra cách trả thù có thể thực hiện mà không gây phương hại đến thanh danh mình, hoặc đến khi tìm được ai khác phục vụ cho những ý thích nhất thời của cô ta. Chúa biết anh đã trải qua chuyện này không biết bao nhiêu lần – thường xuyên đến nỗi anh gần như có thể đánh dấu quy trình của nỗ lực báo thù ấy lên một quyển lịch. Nhưng trước khi cố làm bất cứ chuyện gì, cô ta sẽ khôn ngoan đi tham khảo ý kiến những người tình cũ của anh về những lần thất bại của họ.

Giai điệu của điệu van bắt đầu trỗi lên, và không nghĩ ngợi gì anh rảo bước về phòng vũ hội. Evelyn đã ở trên sàn nhảy, Clarence Alvington đang cố kéo cô vào sát hơn mức độ cho phép. Cô chỉ ngăn gã lại bằng một nụ cười kèm theo một câu nói.

Saint tự hỏi phản ứng của Clarence sẽ thế nào nếu thấy mình bị cùm chân trái vào một hầm ngục chắn một tuần. Hành động đầu tiên của cậu chàng có lẽ sẽ là tè dầm đến ướt người, và nếu tìm được cách trốn thoát, thì hành động tiếp theo của gã rất có thể là phun ra lời cáo buộc Evelyn Marie rồi cho phá sập trại mồ côi với lũ nhóc vẫn ở bên trong.

Và khi làm thế, gã sẽ mất mọi điểm tựa đang có. Saint nhếch miệng cười. Ai đó đã nói rằng sự trả thù là ngọt ngào nhất khi nó được dựng lên một cách lạnh lùng và lô-gic; chỉ cần dính dáng đến Evelyn, thì trạng thái bùng bùng và dục vọng là những cảm xúc anh vẫn muốn được thỏa mãn. Những quý cô đoan trang không bắt cóc người khác. Và trước giờ cũng chưa có ai từng cố gắng giao du với anh. Anh nắm hết trong tay những lá bài đẹp, và cô không thể bước ra khỏi trò chơi này. Cho đến khi nào anh cho cô đi.

Chương 16

*Không một giai nhân nào
Có ma lực ám ảnh như em,
Và tiếng nhạc trong như suối kia
Có phải giọng nói ngọt ngào của em?
- Huân tước Byron,
Những khổ thơ dành cho âm nhạc*

Pemberly ném chiếc ca vát thứ ba bị thất hỏng trong buổi sáng xuống sàn. “Thưa ngài, có lẽ nếu ngài cho tôi biết ngài muốn kiểu dáng nào, thì tôi có thể giúp ích hơn.”

Saint cau có với hình ảnh mình trong gương.

“Ta mà biết thì ta đã tự làm lấy rồi. Chỉ là một kiểu gì đó... mờ nhạt hơn.”

“Mờ nhạt? Ngài muốn ăn vận xấu xí sao, thưa ngài?”

“Không! Là bình thường. Không phô trương. Nom vô hại. Bất cứ cái gì được liệt kê dưới từ ‘quý ông đứng đắn’ trong từ điển.”

“À.” Tên hầu lẩm bẩm câu gì đó trong miệng.

Saint nheo mắt lại. “Gì thế?”

“Tôi... không có gì, thưa ngài. Ngài...” Gã hắng giọng khi Saint tiếp tục nhìn chăm chăm gã.

“Tôi chỉ nói rằng nếu ngài định tỏ ra vô hại, có lẽ ngài nên cử người khác thay mặt cho ngài.”

Ra tên hầu cũng có quan điểm. “Cứ cố hết sức đi, Pemberly. Ta không trông đợi một kỳ tích đâu.”

“Được ạ, thưa ngài.”

Nếu Saint không quyết định rằng anh phải hết sức thận trọng trong việc khởi động kế hoạch của mình, ắt anh sẽ nghĩ mình đang lo lắng. Điều đó, tất nhiên, thật vô lý, vì anh chưa bao giờ lo lắng.

Lúc đi xuống sảnh chính dưới nhà, anh nhận thấy cơn đau ở mắt cá đã gần như biến mất. Tuy nhiên những vết đau khác vẫn còn, nhất là sự nhức nhối khó chịu ở nơi đó bên dưới xương sườn mà dường như chỉ khi đi anh được ở cạnh Evelyn. Ai đó thực sự cần phải đưa ra lời cảnh báo về những cô thiếu nữ đoan trang. “Xe ngựa chuẩn bị xong chưa?” Anh hỏi Jansen, nhận lấy mũ và gắng tay đi ngựa.

“Rồi ạ, thưa ngài. Và cả... những phần còn lại, đúng như ngài chỉ dẫn.”

“Tốt.” Anh bước qua cánh cửa ông quản gia đã mở sẵn, rồi dừng lại. “Ta định tối nay về nhà. Nếu ta không về, ông có thể xem như ta đã mất tích và rơi vào nguy hiểm.”

Ông quản gia cười lục khục. “Tốt quá, thưa ngài. Vậy chúc ngài may mắn với hiểm họa của mình.”

Saint thở dài. Thật vô nghĩa khi cho rằng có ai đó sẽ quan tâm việc anh có biến mất lần nữa hay không. “Cảm ơn ông.”

Anh đi xuống bậc tam cấp và trèo lên ghế đánh xe trên cỗ xe ngựa bốn bánh. Tên gia nhân

mặc chế phục nhảy lên tấm ván hẹp phía sau khi anh cho xe lăn bánh ra đường.

Hàng trăm xe ngựa, xe chở hàng, ngựa cỡi và xe khách bộ hành chen chúc nhau trên những con phố của khu Mayfair. Mười một giờ sáng hình như là giờ thích hợp để đi thăm viếng, nhưng khi hòa vào dòng người nhích từng chút một, Saint không khỏi tự hỏi nếu đi sớm hơn một giờ có phải tốt hơn không. Nếu cô đã ra khỏi nhà rồi thì anh sẽ không hài lòng. Nhưng anh đã báo trước là anh sẽ đến gặp cô sáng nay. Căn cứ vào chiếc đồng hồ bỏ túi của anh thì còn năm mươi lăm phút nữa mới hết buổi sáng. Cho nên tốt nhất cô hãy ở nhà.

Anh đến được nhà Rudidick mà vẫn còn dư ba mươi bảy phút. Tên gia nhân cầm cương lũ ngựa trong lúc anh nhấc cái gói trên ghế xuống và đi tới trước cửa.

Căn cứ vào vẻ mặt vừa ngờ ngác vừa dăm chiêu của ông quản gia, thì ông ta chẳng biết anh là ai. "Tôi đến gặp tiểu thư Ruddick?"

"Tôi có thể nói là ai tới thăm ạ?"

"St. Aubyn."

Vẻ nghiêm trang chuyên nghiệp của ông quản gia rơi mất khi quai hàm ông ta trễ xuống. "St. Aubyn? V... vâng, thưa ngài, X... xin mời... à... ngài đợi ở đây, để tôi vào hỏi xem cô Ruddick... có nhà hay không."

Cánh cửa đóng lại trước mũi Saint. Hiển nhiên là dù có đeo phiên bản chiếc ca vát bình thường của Pemberly cũng không khiến anh trông đủ vô hại để được cho vào tiền sảnh. Vào lúc khác chắc anh đã cứ mở cửa và theo ông quản gia vào trong. Tuy nhiên hôm nay anh sẽ đợi.

Sau năm phút đứng ngoài hiên, anh đã sẵn sàng đổi ý. Nhưng khi anh đến nắm nắm cửa, thì cánh cửa một lần nữa mở ra.

"Lối này, thưa ngài."

Saint theo người hầu đi xuôi hành lang vào một căn phòng tiếp khách ban ngày. Tin tức về chuyến viếng thăm của anh đã lan rộng, căn cứ vào số lượng hầu gái và gia nhân đột nhiên bận rộn trong hành lang.

"Lord St. Aubyn," ông quản gia thông báo, đẩy cửa ra rồi rút lui.

Saint sai bước vào phòng - và dừng phắt lại. Evelyn ngồi ở một trong những chiếc đi văng màu xanh sẫm kê kín căn phòng ấm cúng, nhưng cô không ở một mình. "Tiểu thư Ruddick, Dare phu nhân, tiểu thư Barrett," anh nói, gật đầu với từng người, song ánh mắt vẫn chiếu vào Evelyn, cố phân tích và lý giải luồng hơi nóng hừng hực chạy qua các mạch máu anh khi mắt họ gặp nhau.

Thì ra cô đã cố vượt mặt anh, bằng cách đưa nhân chứng vào. Một mưu lược không tồi, xét đến việc nếu có ai biết đến vụ bắt cóc hay sự đại đột liền sau đó của cô, thì anh sẽ không thể dùng nó khống chế cô nữa. Thế mà anh trai cô lại cho rằng cô ngu ngốc.

"Lord St, Aubyn," Evelyn nói, không nhúc nhích, "ngài thật tử tế vì đã ghé qua sáng nay."

Anh mỉm cười. "Tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng," anh kéo dài giọng, bụng thầm rửa cô. *Chẳng lẽ đến giờ này cô vẫn không nhận ra anh không biết làm thế nào để giống một quý ông đúng đắn sao?* Bảo trước một lời có phải hay không, để ít ra anh có thể luyện tập phong thái đúng mực trước khi mạo hiểm thể hiện nơi công cộng. "Tôi đã mong được đưa cô đi dã ngoại hôm nay." Anh giơ cái gói trong tay ra. "Tôi có bó hoa hồng tặng cô."

"Chúng đẹp quá, phải không Evie?" Tiểu thư Barrett nói, với sự nhiệt tình thái quá.

“Đúng vậy. Cảm ơn ngài.”

Evelyn biết Saint muốn gặp riêng cô. Cô cũng biết anh sẽ không đơn giản chỉ tặng cô hoa hồng, chúc cô một ngày tốt lành, rồi đi khỏi. Nhưng sự phòng vệ duy nhất cô có thể nghĩ ra trong khoảng thời gian hạn hẹp giữa đêm qua và sáng nay, là mời các bạn đến nhà mình chuyện gẫu.

“Chúng tôi nghe nói ngài đã rời thành phố mấy ngày,” Georgiana nói, nén cho Evelyn một cái liếc mắt thật nhanh thể hiện rõ thông điệp, *Anh ta đang làm cái quái gì ở đây*. “Tôi tin là mọi sự đều ổn?”

Anh gật đầu, tiến tới, và không cần được mời, cứ thế ngồi xuống chiếc đi văng bên cạnh Evelyn. “Tôi có một số khúc mắc cần tháo gỡ,” anh đáp theo lối đàm thoại, tông giọng thân thiện của anh khiến cô ngạc nhiên dẫu cho nó đi kèm với bóng gió. Anh chưa bao giờ tỏ ra tử tế - mà không có lý do.

Ôi, con người này thật quá quắt, và tệ một nỗi là giờ cô biết anh có thể bắt cô chịu đựng điều đó một cách rất tài tình và tinh quái. Nhưng có lẽ Saint toàn được nghe lời ca tụng từ những phụ nữ từng lên giường với anh, nên anh chưa bao giờ thấy có lý do nào để sửa đổi cung cách của mình. Evie cau mặt. Tất nhiên là cô không ghen; cô chỉ cảm thấy tiếc cho tất cả những quý cô tội nghiệp đó.

Các bạn cô đã đúng: lẽ ra cô nên chọn trại mồ côi khác, và một học viên khác để cải tạo - người nào không gây ra những tàn phá dữ dội trong tâm tưởng cô. Song bây giờ đã quá muộn để làm được chuyện gì đó ngoài cố gắng giảm thiểu thiệt hại cô đã ngu ngốc gây nên.

Một cách muộn màng, Evie nhận thấy tất cả mọi người đang nhìn mình. *Nói điều gì đi*, cô hồi thúc mình. “Ngài có muốn dùng trà với chúng tôi không?”

“Cám ơn cô, nhưng không được rồi. Người hầu và xe ngựa đang đợi chúng ta.”

Anh đưa bó hoa cho cô, chạm nhẹ vào những ngón tay khi làm thế. Evie chờ đợi luồng chấn động dữ dội liền sau đó trước sự tiếp xúc của da thịt với da thịt. Cô nuốt xuống, tức giận vì sự thiếu kỷ luật và kiềm chế của bản thân, nhưng hoàn toàn không chắc nên đổ lỗi chuyện đó cho anh hay chính cô.

Lucinda hăng giọng. “Tôi, ừm, không biết là ngài thích đi dã ngoại đấy, thưa ngài.”

“Evelyn đã khuyên tôi nên dành nhiều thời gian hơn dưới ánh sáng ban ngày,” anh đáp. “Đây là nỗ lực đầu tiên của tôi. Chúng ta đi chứ, tiểu thư Ruddick?”

Anh quá thông minh. Có thể anh biết về hiệp ước mà cô và các bạn đã thảo ra, nhưng ắt cũng đoán được cô sẽ nhắc đến sự khiếp đảm của mình trước cung cách tồi tệ của anh.

“Tôi không thể bỏ các bạn tôi lại,” cô nói, ước sao giọng mình không quá chói tai như thế. “Có lẽ để lúc khác, thưa ngài.”

Đôi mắt xanh gặp mắt cô, và Evie cảm thấy hai má nóng lên. “Hôm nay,” anh thì thầm, ghé sát lại gần vai cô, “hoặc là tôi sẽ dùng thời gian ấy đi gặp Prinny để hoàn thành vụ giao dịch.”

“Ngài sẽ không làm thế.”

Anh cười toe toét. “Tôi đã bảo đầu bếp chuẩn bị những chiếc sandwich gà lôi,” anh tiếp tục bằng tông giọng vui vẻ hơn. “Cô sẽ rất thích chúng cho xem, tôi tin là thế.”

Lucinda và Georgiana đều ngồi im xem màn đối đáp với vẻ thích thú cho dù họ không thể nghe được hết. Họ sẽ không tự nguyện rời đi trừ phi cô ra hiệu, điều đó khiến cô càng thêm bối

rồi.

“Evie?” Victor nghiêng đầu vào phòng. “Langley bảo anh rằng St. Aubyn đã... À, St. Aubyn. Chào anh.”

Dù biết những tham vọng chính trị của anh cô mạnh cỡ nào, Evie cũng không thể tin nổi khi anh ấy bước vào phòng và chìa tay cho Saint. Vẫn chưa hết ngạc nhiên, hầu tước đứng dậy và nắm lấy nó.

“Chào anh. Tôi đang cố bắt cóc em gái anh đi dã ngoại một chuyến. Tôi e rằng cô ấy lo anh không chấp thuận.”

Evelyn chết sống, và hy vọng mọi người sẽ quy sự lúng túng của cô là do cô bất mãn với sự nghiêm khắc của Victor chứ không phải cách dùng từ của hầu tước. Có vẻ Saint tràn trề tự tin giờ anh là người đề ra luật - và anh chẳng thấy vấn đề gì với việc nhắc nhở cô điều đó, quý bắt anh đi.

Qua vẻ mặt sắt lại của Victor, chắc chắn anh cô không ưa gì sự có mặt của Saint hoặc lời gợi ý của anh. Nhưng mặt khác, anh cô đã làm quen với Wellington từ khi ở Ấn Độ về, và thấy mừng hết sức vì hầu tước đã giúp giới thiệu anh với ông ta.

“Tôi nghĩ tôi có thể cho Evie một buổi chiều tự do,” anh trai cô chậm chậm nói. “Tất nhiên là với một người đi kèm thích hợp.”

Tất nhiên, Saint không thể nói điều gì buộc tội cô trước mặt hầu gái của cô được. Evie ước mình đã nghĩ ra điều đó. Khỉ thật. Cô cần phải luyện tập cho nhanh hơn.

Saint dường như cũng nhận ra cơ hội được nói chuyện riêng hay làm bất cứ chuyện gì riêng tư khác với cô đã đi tong. “Tôi có mang theo người hầu.”

Victor lắc đầu. “Tôi rất cảm ơn anh vì buổi tối qua, St. Aubyn, nhưng tôi không ngốc. Con bé chỉ được đi nếu cô hầu gái đi cùng.”

“Vậy cũng được.”

Chà, anh đã chiếm được nhiều ưu thế với cô, nhưng cũng đến khá gần rồi, và họ vẫn đang ở trong phòng khách nhà cô với sự có mặt của ba người khác. Nếu bây giờ cô phản đối, Victor sẽ nổi giận, như vậy càng đẩy cô vào lợi thế bất lợi hơn, và Saint rất có thể sẽ thực hiện lời đe dọa xóa sổ trại mồ côi một cách dứt điểm. Lucinda và Georgie hiển nhiên đã nhận ra phần thắng thuộc về ai, bởi cả hai đều đứng lên.

“Dù sao cũng đến lúc mình phải đi,” Lucinda nói, lấy cớ cáo lui. “George, cậu còn muốn xem mẫu đăng ten mới ở cửa hàng Thacker không?”

“Có.” Nữ tử tước hôn lên má Evie. “Cậu ổn chứ?” Cô tranh thủ thì thầm hỏi.

Evie gật đầu. “Mình cũng không nghĩ sẽ cải tạo anh ta được mau chóng đâu,” cô ứng biến.

Lucinda siết chặt tay cô. “Bọn mình sẽ gặp cậu ở buổi diễn tấu của Lydia Burwell ngày mai nhé?”

“Thực ra thì,” Victor xen vào, tiễn hai người ra cửa, “Evie sẽ dự một buổi tiệc trà chính trị ở nhà dì Houton chúng tôi vào ngày mai.”

“Vậy bọn mình sẽ gặp cậu tối mai.”

“Ồ được. Mình sẽ không bỏ lỡ đâu.”

“Bỏ lỡ cái gì?” Saint hỏi khi Victor đưa hai bạn cô đi khuất.

“Vở kịch *Vì bạn thích nó ở Drury Lane*,” cô đáp.

“Tựa đề rất hay.” Cô chờ anh nói thêm điều gì đó, nhưng anh chỉ nhướn một bên mày. “Đi gọi cô hầu của cô đi, Evelyn,” sau một lúc anh nói tiếp. “Đừng lãng phí ngày hôm nay.”

Hơi nóng lan khắp sống lưng cô. Xem ra anh sẵn sàng giữ kín những bí mật cho cô, nhưng cô biết chắc bộ dạng lịch thiệp này chỉ là một cái mặt nạ dùng cho một trò chơi mới của anh. “Ngài có thể lừa được họ,” cô nói nhỏ qua vai, “nhưng không được gạt tôi đâu.”

“Tôi đâu cần gạt cô,” anh đáp lại bằng giọng hạ thấp tương tự. “Tôi sở hữu cô, nhớ chứ?”

Evie lên gác để lấy găng tay và gọi Sally. Khi cùng Sally trở xuống dưới nhà, cô thấy Saint và Victor đang đứng trong tiền sảnh, cả hai đều trông như muốn ở nơi nào khác. Nếu không phải đang quá lo lắng, ắt cô đã thấy thích chí rồi.

“Được rồi, thưa ngài, chúng ta đi chứ?” Cô nói, quyết định hành xử như thể đã lường trước mọi đường đi nước bước của anh, và rằng không điều gì anh làm hay nói có thể khiến cô ngạc nhiên.

“Chúng tôi đi đây, anh Ruddick.”

“Anh St. Aubyn, tôi muốn con bé sẽ về nhà lúc bốn giờ.”

Nếu Victor đã cho Saint những bốn tiếng đồng hồ với cô, thì hẳn anh ấy cảm kích vụ được giới thiệu với Wellington lắm lắm. Song hầu tước đang chiếu ánh mắt vào cô, nên cô đành chỉ gật đầu rồi đi qua anh để lấy mũ và ô.

Saint cầm lấy bàn tay mang găng của cô, vòng qua cánh tay mình khi cả hai bước xuống bậc tam cấp tới lối xe chạy nhỏ. “Nếu tôi lo liệu cho anh ta trúng cử vào Nghị viện, không biết anh ta có đồng ý cho tôi có những chuyến viếng thăm tự do đến giường cô ban đêm không nhỉ?” Anh hạ giọng.

Cũng có thể. Evie suýt buột miệng, nhưng may thay cô đã kịp chặn lưỡi mình lại trước khi thốt ra như thế. “Cả Sally và tôi thì sẽ không ngồi vừa xe của ngài đâu.” Thay vào đó cô nói.

“Có chứ.”

“Không, sẽ không vừa,” cô đáp lại, không nén được nụ cười thoáng hiện trước vẻ cau có của anh. “Khi mà có cả người hầu của ngài ở đó nữa. Và không, Sally sẽ không làm những công việc của người giữ ngựa để ngài có thể bỏ anh ta lại đâu. Cô ấy rất sợ ngựa.”

Sally đâu có mắc chứng ấy, nhưng cô hầu xem chừng hiểu được vai mình đang đóng, vì cô ấy từ từ dịch ra xa cỗ xe đen hùng dũng.

Từ ngữ mà Saint lầm bầm dưới hơi thở dường như ít độ lịch sự nhất, và ánh mắt anh ném cho Sally cũng vậy. “Được. Chúng ta sẽ đi bộ.”

“Đi bộ?”

“Đúng, đi bộ. Felton, hãy lái cỗ xe về nhà.”

“Vâng, thưa ngài.”

Saint vòng ra sau xe và lôi xuống một chiếc giỏ picnic lớn. Anh ngoắc tay qua quai giỏ, quay lại chỗ cô. “Cô còn muốn đặt ra chướng ngại nào nữa không?”

“Không, tôi nghĩ hiện giờ như thế là đủ.”

“Tuyệt. Đi nào.”

Anh lại chìa tay ra, và sau một lúc ngần ngừ. Evie khoác lấy nó. Với sự hiện diện của một

người hộ tống, sự tiếp xúc đó hoàn toàn có thể chấp nhận được, và một phần nhỏ hư hỏng trong cô biết rằng cô thích chạm vào anh. Rất thích.

“Trước đây ngài đã bao giờ đi dã ngoại thực sự chưa?”

“Không phải với sự áp tải của một vệ sĩ, giữa chốn công cộng, hoặc với những chiếc sandwich trong giỏ.”

“Vậy thì làm sao...” Cô ngừng lời. “Thôi bỏ đi. Tôi không muốn biết.”

“Cô đấy,” anh đáp lại, liếc qua cô. “Cô chỉ nghĩ mình quá đoan trang để hỏi thôi.”

“Còn *ngài* thì chỉ nghĩ phải làm sao tỏ ra bất lịch sự để người khác sốc với mỗi câu ngài nói. Ngài không thấy mệt với nó sao?”

“Chúng ta đang cố cải tạo tôi lần nữa, hay đây chỉ là sự trừng phạt cho cung cách thô lỗ quen thuộc của tôi?”

Evelyn thở dài. “Ngài không học được điều gì ư?” Cô thì thầm, để Sally, đang đi sau họ vài bước, không thể nghe thấy.

“Tôi đã học được rất nhiều. Tôi học được rằng cô thích xích đàn ông lên và hôn họ khi cô là người có thể điều khiển chuyện đó. Tôi học được...”

“Không phải thế!” Cô gắt lên, mặt nóng bừng.

“Không ư? Cô thích làm tình với tôi mà, Evelyn. Tôi biết điều đó.” Anh xốc cái giỏ lên, rõ ràng bực bội khi bị giáng xuống làm lao động tay chân. “Cô đã từng chạm vào ai như thế chưa?”

“Chưa.”

“Tôi không nghĩ thế.”

“Tuy nhiên, rõ ràng trước giờ ngài đã... chạm vào rất nhiều phụ nữ, thưa ngài. Tôi chịu không hiểu nổi vì sao ngài cứ hành hạ tôi về... một phút lầm lỡ ấy.”

Saint cười, tiếng cười trầm trầm và quyến rũ đến độ những phụ nữ đi ngang qua phố hết thấy đều quay lại nhìn anh rồi cười rúc rích với nhau.

“Cô gái thân mến, cô đã nói muốn biến tôi thành một quý ông. Lẽ nào tôi không có cái quyền tương tự để biến cô thành một cô nàng hư hỏng?”

“Chuyện đó sẽ hủy hoại tôi, Saint,” Evie nói, cố nhớ đến chuyện quyết tâm không để mình bị sốc trước bất cứ điều gì anh nói. Sự thành thật sẽ không có tác dụng - chí ít là hình như không có tác dụng với anh từ trước đến giờ. “Và tôi không muốn bị hủy hoại.”

“Nó chỉ hủy hoại được cô nếu có người nào khác biết chuyện thôi. Chúng ta chỉ cần hành xử kín đáo là được. Hiện giờ tôi có thể ra điều kiện để đổi lấy việc giữ bí mật cho cuộc phiêu lưu nho nhỏ của cô, không phải sao?”

“Tôi cho là ngài có thể. Tuy nhiên, nghĩ đến những chuyện kinh khủng ngài có thể thực hiện không dễ khiến tôi muốn đầu hàng sự căm dỗ của ngài.”

Lần này thì Saint phá lên cười. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh cười như thế, và âm thanh vui vẻ đầy nam tính ấy tác động lên toàn bộ sống lưng cô. Lạy chúa. Nếu anh không quá xấu xa, thì cô đã mê mệt anh mất rồi.

“Có gì thú vị lắm sao?” Evie hỏi, tự nhắc nhở mình dù có thể tỏ ra vô cùng khêu gợi và quyến rũ, anh vẫn đang khống chế cô.

Anh ghé lại gần hơn để thì thầm vào tai cô. “Tôi đã cảm dỗ em rồi, em yêu. Và tôi nghĩ em

thích tôi vì tôi là kẻ kinh khủng.”

Cử chỉ ấy nhắc Evie nhớ đến buổi tối mà tất cả mớ lộn xộn này bắt đầu, khi cô bắt gặp anh đang thì thầm những lời tục tĩu vào tai Lady Gladstone. Đến giờ cô lại là đứa con gái lạnh chanh hoan nghênh sự quan tâm đầy tai tiếng của anh. Cô chào đón chúng, cùng với sức nóng và nỗi khao khát anh vừa đánh thức.

“Có lẽ vậy,” cô thừa nhận, để ý thấy Lady Trel vừa suýt đâm sầm vào cột đèn - cô ta đang mải tròn mắt nhìn tiểu thư Evie Ruddick ngoan hiền khoác tay Hầu tước St. Aubyn đi trên phố. “Nhưng chắc là tôi còn thích ngài hơn nếu ngài tử tế thêm một chút.”

Saint xốc lại cái giò khi họ đến rìa phía tây của công viên Hyde Park. *Tử tế thêm.* “Tôi vừa mời cô đi dã ngoại cùng tôi,” anh đáp trả. “Tôi nghĩ như thế là tôi đã rất tử tế rồi.”

Evie cười tủm tỉm, hơi dựa vào cánh tay anh. “Vâng, nếu chúng ta bỏ qua việc ngài đã lấy trại trẻ ra đe dọa tôi nếu tôi không đi với ngài.”

“Nếu không đe dọa thì cô vẫn đi chứ?”

Được thốt ra từ miệng anh, câu hỏi ấy nghe thật trẻ con và ngây thơ, nhưng Saint hốt hoảng nhận ra anh muốn biết câu trả lời. Và Evelyn sẽ nói với tôi sự thật; cô vẫn luôn làm thế.

“Tôi không biết,” cô nói ngập ngừng. “Tôi... tôi biết ngài đã bảo sẽ không cho bắt giữ tôi, nhưng tôi...”

“Cô muốn tôi hứa sẽ để yên cho trại trẻ,” anh nói nốt, có phần bị phân tâm bởi hơi ấm bàn tay cô trên cánh tay anh. “Đúng không?”

Là một người nghiêm chỉnh, cô sẽ không bao giờ lên giường với anh nữa nếu anh không đưa ra lời hứa. Và khi anh đã hứa, cô sẽ trông chờ anh giữ lời. Saint hít sâu, anh đã chờ sáu năm để có cơ hội dẹp bỏ nơi này. Anh có thể chờ thêm ít lâu nữa, đến khi nào xóa sạch được nỗi ham muốn cô.

Anh gật đầu. “Vậy thì tôi xin cam đoan. Cô có... bốn tuần để thuyết phục tôi không động chạm gì đến Trại mồ côi Trái tim hy vọng. Nhưng tôi muốn cô, tôi sẽ cần rất nhiều sức thuyết phục đấy.”

Căn cứ vào vẻ mặt cô, khi anh đã đồng ý, cô không biết phải làm gì tiếp theo. Như thế là vừa đủ với anh; anh cũng có bốn tuần để tìm hiểu nguyên nhân vì sao mình lại bị cô ám ảnh khôn nguôi, để sự giằng vò được thỏa mãn, và để kết thúc chuyện của họ. Nếu anh không kết thúc, thì cô cũng sẽ làm, bởi sau bốn tuần thì Trại mồ côi Trái tim hy vọng, buồng giam và tất cả những thứ khác sẽ trở thành một phần trong khu công viên mới nhất của Hoàng tử xứ Wales.

“Như vậy là được,” Evelyn nói, đi chậm lại dưới tán một hàng sồi cổ thụ.

Saint đưa mắt nhìn con đường đi ngựa tấp nập cách đó chỉ khoảng mười bảy mét, và đường đi bộ cũng nhộn nhịp không kém ngay phía đối diện. “Quá nhiều người chứng kiến,” anh nói, hối thúc cô đi sâu hơn vào công viên.

Cô vùng tay ra khỏi tay anh. “Đây chỉ là một bữa trưa đúng không? Có sao ngài phải quan tâm chuyện mọi người nhìn chúng ta?”

Vì cô là bữa tráng miệng anh muốn chứ sao. “Ở đây,” giọng anh hoài nghi. “Giữa bàn dân thiên hạ ư?”

“Ở đây rất dễ chịu và khung cảnh lại đẹp.”

“Nhưng tôi không thể hôn cô mà không làm hại thanh danh cô. Mà cô lại nhất định không để

mình bị hủy hoại, theo như tôi nhớ.”

Với một tiếng cười giòn giã, Evie lại khoác tay anh. “Yên lặng nào,” cô hạ giọng. “Nói về chuyện đó cũng xấu xa như thực hiện nó vậy.”

“Nhưng không vui bằng.” Bắt đầu tự hỏi có phải mình đã đi lạc vào một cơn ác mộng bình yên của ai đó không, Saint dịu xuống. “Cô yêu cầu quá nhiều rồi đấy, cô biết không.”

Cô mỉm cười với anh. “Khi ngài quen rồi thì sẽ thấy nó không đến nỗi nào đâu. Ngài có mang khăn trải không?”

Anh đặt chiếc giỏ nặng trĩu xuống cỏ. “Tôi không biết. Tôi chỉ bảo gia nhân chuẩn bị một bữa dã ngoại.”

“Để tôi xem nào.”

Evelyn có vẻ rất thích thú, chắc chắn là do bộ dạng của anh. Vì đôi mắt cô đang lấp lánh và hai lúm đồng tiền nhỏ xíu lộ ra trên má, nên anh có thể khoan dung cho chuyện đó.

Trong giỏ đúng là có khăn trải, cái khăn màu xanh lam thật lạ mắt và được gấp gọn gàng. Saint lấy nó từ tay Evelyn rồi giũ tung ra, trải xuống mặt cỏ. “Giờ thì sao nữa?”

“Đặt cái giỏ vào giữa tấm khăn, và chúng ta ngồi xuống.”

Saint ngoắc ngón tay cái về phía cô hầu. “Còn cô kỳ đà kia? Cô ta đi đâu?”

Hai má Evie ửng hồng trước cách dùng từ của anh, như anh đoán được. Anh thích những lúc cô đỏ mặt. Nó khiến cô mang một vẻ... thuần khiết.

“Sally sẽ ngồi ở một góc khăn,” cô chỉ dẫn, quỳ xuống bên cạnh chiếc giỏ anh vừa đặt, chiếc váy muslin màu xanh lá cây tỏa tròn xung quanh cô.

Saint ngậy người ngắm cô một lúc, nhìn mái tóc quăn màu nâu vàng được búi thật lịch lãm và hoàn hảo trên đỉnh đầu cô, nhìn đường lượn mềm mại ở cổ cô khi cô cúi xuống giỏ và lấy ra một chai rượu, nhìn hàng mi dài cong vút che khuất đôi mắt cô. Anh nuốt xuống, miệng đột nhiên khô rang. Lạy Chúa lòng thành, anh muốn có cô lần nữa, muốn lột chiếc váy khỏi đôi vai cô và hôn lên làn da mềm mại, mượt mà của cô, không chừa chỗ nào.

Cô ngẩng lên nhìn anh. “Ngài không ngồi xuống sao?”

Saint ngồi xuống, khoanh hai chân lại. *Anh đang làm gì với nàng tiên duyên dáng này vậy? Và cô đang làm gì với anh?*

“Ngài đang rất kiêu lời,” cô nói, đưa cho anh chai rượu. “Một chai cabernet nguyên chất đấy.”

“Dùng nó cùng với thịt gà lôi.” Saint cho tay vào túi. “Nếu cô thích rượu gin hơn thì tôi có một bình đây.”

“Rượu vang rất tuyệt.” Lấy từ trong giỏ ra hai chiếc ly, cô giơ chúng lên và nghiêng về phía anh. “Ngài rót đi.”

Anh lấy làm sững sốt. Quý thần ơi, anh đang cư xử như một tên quê mùa lóng ngóng. Hầu tước St. Aubyn không chờ đợi trước phụ nữ hay tâm trạng vui vẻ của họ, nhất là *sau khi* anh đã ngủ với họ. Anh vặn nắp chai. “Rượu cabernet nếm ngon hơn trên làn da trần,” anh lười nhác nói, “nhưng vì chúng ta không được thảo luận về chuyện đó, nên tôi cho rằng những cái ly sẽ làm thay phạm sự.”

Hai chiếc ly hơi rung rung trong tay cô khi lớp pha lê lóng lánh được đổ đầy rượu. “Ngài đã...

chọn một ngày đẹp trời cho chuyến đi của chúng ta,” cô nói quả quyết.

“Giờ chúng ta đang nói về thời tiết sao?” Saint đặt chai rượu xuống cổ và cầm chiếc ly từ tay cô, bàn tay cố tình sượt qua những ngón tay cô. Đường như anh có nhu cầu khẩn thiết muốn được chạm vào cô mọi giây mọi phút.

“Thời tiết lúc nào cũng là một chủ đề an toàn.”

Anh nhấp ngụm rượu, nhìn cô qua miệng ly. “Một chủ đề ‘an toàn’. Rất thú vị.”

Mắt cô sụp xuống. “Không. Nó chán ngắt thì có.”

Hiển nhiên anh đã nói một câu sai lầm. Tỏ ra đúng mực thậm chí khó hơn anh hình dung. “Thật đấy. Đây là lĩnh vực mới mẻ đối với tôi. Thường ở một buổi dã ngoại đến giờ này tôi đã không còn quần áo trên người rồi. Còn chủ đề ‘an toàn’ nào nữa không?”

Evelyn lại ngẩng nhìn anh, vẻ nghi ngờ hiện lên trong ánh mắt trong trẻo. “Thời tiết là chủ đề an toàn nhất, là thứ mà ai cũng biết một chút. Thời trang thì tạo được nhiều tranh luận, trừ phi người ta than vãn về sự sa sút hiện giờ của phong cách, và...”

“Sa sút. Tôi thích sự sa sút.”

Evelyn mỉm cười. “Tôi biết. Và nhớ tiếc điệu van là chủ đề an toàn đối với thế hệ lớn tuổi hơn, với cùng một lý do. Ngoài ra, không một ai thích Bonaparte, cũng như châu Mỹ.”

“Cho nên an toàn nhất là không thích gì hết.”

Cô do dự, uống một ngụm rượu lớn. “Và không tán thành bất cứ điều gì, cũng như không làm gì hết.”

“Chà chà, Evelyn. Tôi không biết cô là người yếm thế đấy.” Anh nghiêng đầu, cố đọc nét mặt cô. “Nhưng không phải, đúng không? Đấy chỉ là những gì cô nói với những chính trị gia dở người theo sự lựa chọn kỳ cục của anh trai cô. Bởi vì cô, cô bé thân mến, còn thú vị hơn nhiều cái tạo vật ngớ ngẩn mà cô miêu tả.”

Trước sự ngạc nhiên của anh, hai mắt cô chợt nhòe ướt, nhưng lần này lời xin lỗi cho bất cứ điều gì anh nói sai đã tan dần trên môi trước nụ cười ấm áp của cô. Phần dưới cơ thể anh bắt đầu cảm thấy hết sức khó chịu.

“Lord St. Aubyn, ngài vừa nói một điều rất tuyệt vời.”

Anh với lấy chiếc giẻ để che đậy sự lúng túng đột ngột của mình. “Tôi mới khác thường làm sao,” anh lẩm bẩm, và giờ ra một chiếc sandwich. “Gà lôi nhé?”

Chương 17

Dầu thắp năm đam mê thiêu đốt chúng thành tro bụi

Yêu thương trong anh chẳng may may tàn lụi

- Huân tước Byron,

Cuộc hành hương của Childe Harold, Chương III

Khi mặt trời bắt đầu khuất sau ngọn cây, Evie nhắc Saint kiểm tra đồng hồ.

“Bốn giờ hai mươi”, anh thông báo, nhét chiếc đồng hồ khảm bạc đặc tiền vào túi như thể nó vừa làm một chuyện mà anh không thích.

Cô cũng không hài lòng trước tin này. Cô rất thích buổi chiều nay, nhưng cả chiều cô chưa hề nhắc đến lũ trẻ hay trại mồ côi. Saint cho cô chưa đầy một tháng để thuyết phục anh, và cô vừa phí phạm gần bốn tiếng đồng hồ. Tuy nhiên nếu cô về nhà muộn, Victor sẽ khiến cho việc gặp gỡ Saint trở nên khó khăn hơn mức vốn có.

“Chúng tôi phải về thôi.”

Với vẻ mặt cau có Saint đứng dậy và chìa tay cho cô. “Tôi cho rằng bắt cóc cô là điều bất khả thi.” Anh kéo cô đứng dậy, cuối người thì thào vào tai cô. “Không sao, chúng ta thử làm chuyện tương tự thế rồi, đúng không?”

“Dừng lại,” cô thì thào đáp, phản đối vì giọng điệu thân mật của anh khiến cô rung mình hơn là vì những lời anh nói. Cô bắt đầu nhận ra anh sẽ không nói với ai bí mật của họ; vì nếu làm vậy, anh sẽ đánh mất chút lợi thế mà anh rất coi trọng trước cô.

Quảng những gì còn lại của bữa trưa vào giỏ, anh túm tấm khăn vút lên trên cùng rồi xốc giỏ lên tay. “Tôi không nghĩ cô sẽ cho tôi kéo cô vào một lùm cây để...”

“Saint!”

Anh liếc nhìn Sally. “Bắt tay một cái trước khi ra về nhỉ?”

Dĩ nhiên cô hầu của cô biết hầu tước ám chỉ điều gì, nhưng Evie hy vọng Sally cũng biết tiếng tăm của anh - người luôn đưa ra những lời đề nghị gây sốc mà chẳng cần ai khiêu khích.

“Không bắt tay gì cả.”

Cô khoác tay anh khi họ rời Hyde Park. Ngay cả khi Saint có cư xử đàng hoàng, như anh đã thể hiện một cách ấn tượng chiều nay, cô vẫn cảm thấy mình giống chú mèo con đồng hành với một con báo đen óng mượt. Móng vuốt dù có thu lại hay không, anh vẫn là đối tượng cần phải dè chừng.

“Tôi quả là giỏi kiểm chế đấy, Evelyn Marie.”

Sự ham muốn trong mắt anh khiến người cô nóng bừng. Chúa biết rằng trong suốt buổi đã ngoại, ít nhất có nửa tá lần cô phải ngăn mình không nghiêng người qua và hôn anh. Hơn bất cứ điều gì, cô muốn nếm trải lại cảm giác được ở trong vòng tay anh. Nhưng nếu để anh biết, cô sẽ mất nốt chút kiểm soát cô có trước kẻ phóng đảng quyến rũ này. Đó là một hành động quá sức liều lĩnh.

“Anh cô còn muốn gặp những ai nữa?” Saint hỏi, dường như nhận ra cô sẽ không nhảy vào

cùng con đường với anh.

“Wellington là mục tiêu chính của anh ấy để dành được một ghế trong Nội các, nhưng vì hình như chúng tôi đã mất sự ủng hộ của Gladstone, nên Alvington có lẽ là người có khả năng cao nhất cho anh ấy một ghế của hạt West Sussex trong Nghị viện. Mà ngài làm cách nào lái được Wellington vậy?”

Anh nhún vai. “Tôi nghe nói anh cô muốn quen với ông ta, còn tôi muốn gặp cô. Wellington thích rượu sherry ngon, trong khi tôi có hàng thùng loại thượng hảo hạng.”

“Anh trai tôi sẽ là một thành viên ưu tú của Nghị viện, ngài biết đấy.”

Saint nhìn xuống cô. “Thế nên?”

“Thế nên ngài đã làm một việc tốt.”

“Đúng vậy, tôi đã đưa cô đi dã ngoại.”

Evie nhăn nhó. “Ngài biết rõ ý tôi là gì. Tại sao ngài không chịu thừa nhận rằng mình đã làm một điều tốt đẹp?”

“Sao cô lại nghĩ là nó tốt đẹp? Tôi muốn một thứ, và tôi làm những gì cần thiết để đạt mục đích.”

Cô lắc đầu. “Không. Tôi dứt khoát không tin rằng động cơ duy nhất của ngài trong chuyện đưa Wellington đến trước mặt Victor là nhằm giành được một buổi dã ngoại với tôi.”

Anh chỉ mỉm cười. “Nói tôi biết anh cô còn cần nhữn ai để vận động cho chiến dịch tranh cử, tôi sẽ thu xếp.”

Cô dừng bước, anh cũng dừng lại bên cạnh cô. Sally đứng sau lưng họ một quãng, và chắc sẽ nghe rõ bất cứ điều gì cô có thể nói. “Thế ngài muốn được đổi lại những gì?”

“Nhiều thời gian hơn với cô.”

Thôi thúc đầu tiên của Evie là muốn hét lên với anh rằng cô đã mệt mỗi khi phải đưa đẩy với đám đàn ông để đổi lấy chút ảnh hưởng chính trị rồi. Nhưng cùng lúc ấy cô nhận ra Saint chỉ trông thấy những việc Victor đã làm trong mấy tuần vừa qua, và quyết định sử dụng nó làm lợi thế cho mình.

“Ngài có thể chỉ cần nói rằng ngài muốn giúp đỡ, không có động cơ ngầm nào cả.”

“Như thế ắt là nói dối. Mà tôi có ấn tượng rằng cô đánh giá cao sự trung thực.”

Evie tiếp tục đi bên cạnh anh trong im lặng. Saint luôn thành thật. Anh chưa bao giờ giả vờ ngụy trang bất cứ điều gì anh muốn ở cô. Nhưng ngay cả sự thành thật của anh cũng không phải không có mục đích. Anh thú nhận những đặc tính vụ lợi của mình để có được sự chấp thuận của cô. Mọi chuyện quả là phức tạp, nhưng nếu cô định tiếp tục truyền bá những bài học cho anh, cô cần suy nghĩ xem làm cách nào thuyết phục anh về những mặt tốt khi làm một việc gì đó mà không tính toán.

“Thưa cô,” giọng Sally vút lên sau lưng họ, “ông Ruddick ạ.”

Evie ngẩng lên. Victor đứng ngay trước cổng, chiếc đồng hồ bỏ túi để mở trên lòng bàn tay, mặt mũi hăm hăm. “Ôi trời.”

“Chúng ta không về muộn,” Saint nói, nhìn theo hướng ánh mắt cô. “Anh ta hành động cứ như một tên ma cô dắt gái. Tôi có nên nhắc anh ta rằng cô không phải là ả điểm của gã nào đó không?”

Giọng anh ôn hòa, nhưng Evie nghe được sự lạnh lẽo ẩn bên dưới. Saint đang nổi giận với Victor - và nổi giận vì cô. Một cơn rùng mình khẽ lan khắp người cô. “Ngài sẽ không làm điều đó. Như thế chỉ khiến tâm trạng anh ấy xấu đi mà thôi, và chắc chắn sẽ không giúp ích gì cho tôi.”

“Có lẽ là không, nhưng nó sẽ làm tâm trạng *của tôi* khá hơn nhiều. Tôi không thích bị răn dạy rằng tôi có thể ở cạnh ai đó bao lâu.”

“Saint,” cô thì thầm khi họ bước lên lối chạy xe.

“Tối nay tôi sẽ không khai sáng cho anh ta,” anh thì thầm đáp lại, “nhưng xin hãy nhớ những gì tôi đã nói về khả năng kiềm chế đang suy giảm của tôi.”

Saint đang trêu cô. Evelyn những muốn hôn lên má anh - hoặc hay hơn, lên miệng anh - nhưng thế thì Victor sẽ ngắt mất. “Tôi sẽ không quên đâu.”

“Anh tin rằng em đã có một buổi chiều vui vẻ,” Victor nói, vừa bỏ chiếc đồng hồ vào túi vừa bước xuống bậc tam cấp.

“Vâng, nó rất tuyệt ạ,” cô trả lời.

Victor nắm lấy cánh tay còn lại của cô. Evie chột lo rằng Saint sẽ không chịu thả cô ra và hai người đàn ông sẽ xé cô làm hai mất. Những bắp thịt dọc cánh tay Saint siết lại bên dưới ngón tay cô.

“Em gái anh rất thú vị,” hầu tước uể oải nói.

“Phải, con bé luôn luôn lôi cuốn.”

Evie hắng giọng. “Trời ơi, quá nhiều lời khen ngợi. Cảm ơn hai người. Và cảm ơn ngài vì một chuyến dã ngoại dễ chịu, thưa ngài.”

Gật đầu một cách cứng ngắc, Saint thả lỏng cánh tay, để cô vùng được tay ra. “Cảm ơn cô, tiểu thư Ruddick,” anh đáp lại. “Và cô đã nói đúng.”

“Về chuyện gì?” Cô hỏi, quay người nhìn theo anh khi anh bước lùi xuống lối xe chạy.

“Về ánh sáng ban ngày. Nó thật đặc biệt. Chào anh Ruddick, tạm biệt cô.”

“Tạm biệt ngài, St. Aubyn.”

Khi hầu tước xách chiếc giỏ picnic quay lại con đường và huýt sáo gọi con ngựa thuê, bàn tay Victor trên cánh tay Evie siết lại. Cô đành rời mắt khỏi Saint để nhìn anh trai.

“Thế là thế nào?” Victor hỏi, kéo cô lên bậc tam cấp và đi vào nhà.

Langley đã đóng cửa lại trước khi cô chịu nhượng bộ và ngoái nhìn xem liệu Saint có quay đầu nhìn mình lần nữa hay không. Cô muốn biết liệu anh có nghĩ về cô, dù chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, khi cô đã khuất khỏi tầm mắt anh. “Thế nào là thế nào ạ?”

“Câu nói về ánh sáng ban ngày ấy?”

“Ồ, Em đã bảo hầu tước rằng thỉnh thoảng ngài ấy nên ra ngoài trời.”

“À.” Victor thả tay cô ra, hướng về cầu thang tới văn phòng, nói anh ấy chắc đã ngồi nghĩ mưu suốt buổi chiều.

“Có lẽ anh cũng nên thử đi,” cô nói với theo.

Từ trên đầu cầu thang Victor quay lại nhìn cô, “Thử cái gì?”

“Tắm nắng.”

“Đừng có nghĩ rằng chỉ vì St. Aubyn đã giới thiệu anh với Wellington thì em sẽ dụ dỗ được

anh đánh bạn với gã vô lại đó. Hẳn giúp anh một việc, nên anh mới cho phép em đi dã ngoại với hẳn. Chớ có lấy thế làm quen. Anh không nợ nần gì hẳn nữa.”

Evie thở dài. “Phòng trường hợp anh thắc mắc, thì hôm nay ngài ấy là một quý ông đích thực.”

“Chừng nào em còn là một quý cô. Có lẽ anh nên chúc mừng em vì đã thành công trong việc làm cho anh lo ngại. Evie Ruddick, người chủ trương tạo ra đồng lõa xộn ô uế này, lại đi ăn cùng kẻ rắp tâm phá sập một trại mồ côi.”

Cô chẳng biết nói gì về chuyện đó. “Vâng, anh Victor,” cô đáp, đi vào phòng tiếp khách ban ngày, “cảm ơn anh đã nhắc nhở.”

Saint ngồi xuống chiếc bàn chơi bài faro chính trong câu lạc bộ Society. “Tiệc trà chính trị của các phu nhân là cái quái gì vậy?”

Tristan Carroway, Tử tước Dare, đặt cược xong liền ngồi xuống, với đến ly rượu port của mình. “Trông tôi có giống một cuốn từ điển không?”

“Cậu thì chỉ biết ru rú trong nhà.” Saint với lấy ly rượu của mình, bất chấp những ánh mắt ác cảm từ những người chơi quanh bàn. “Nó là gì thế?”

“Tôi không ru rú trong nhà; mà tôi đang yêu. Cậu nên thử đi. Tôi được kỳ tích cho nhân sinh quan của cậu đấy.”

“Cảm ơn, tôi sẽ tiếp thu lời khuyên của cậu. Nhưng cậu yêu đắm đuối quá. Mà sao cậu lại ở đây, vợ cậu đâu rồi?”

Dare nốc cạn ly rượu rồi rót tiếp ly khác. “Tiệc trà chính trị, theo tôi nghĩ là một vũ đài dành cho các quý bà quý cô bàn bạc những cách thức tốt nhất để trợ giúp và đẩy mạnh sự nghiệp chính trị của... những người đàn ông của họ.” Anh đẩy mình lún sâu vào ghế. “Còn đối với câu hỏi kia của cậu, vợ tôi ở đâu không phải là chuyện của cậu, và tôi khuyên cậu tránh xa cô ấy ra.”

Chỉ cần liếc qua Saint đã nhìn ra vẻ căng thẳng trên mặt Dare, chai rượu còn một nửa bị nắm chặt trong tay tử tước, và những vụ cá cược đang được kín đáo trao đổi ở mấy bàn xung quanh. “Tôi đặt mục tiêu ở nơi khác chứ không phải vợ cậu, Dare ạ. Nếu cậu muốn một trận đấu thì tôi rất vui lòng chiều theo, nhưng tôi thích uống rượu cùng cậu hơn.”

Tử tước lắc đầu. “Cả hai tôi đều không thích, Saint ạ. Evie Ruddick là bạn tôi, và có vẻ trong đầu cậu chẳng có ý định tốt đẹp tốt đẹp nào với cô ấy. Cậu đồng ý thôi quấy nhiễu cô ấy, thì tôi sẽ uống với cậu.”

Nếu là cách đây vài tuần, Saint ắt sẽ nói thẳng luôn cho Dare và những ai muốn nghe rằng Evelyn đã thích sự quan tâm của anh tới mức nào. Còn tối nay, không bận tâm tìm hiểu căn nguyên nhân vì đâu mình từ chối nói chuyện đó, anh đứng lên. “Cả hai đều không được, trong tối nay.”

Anh rời câu lạc bộ trong tiếng xôn xao bàn tán bùng ra sau lưng. Cứ để bọn họ thắc mắc anh đang ấp ủ mưu đồ gì đối với nàng Evie Ruddick trong sáng. Cô không còn quá trong sáng nữa, nhưng đây không phải chuyện của họ. Họ cũng không cần biết chuyện anh vẫn ham muốn cơ thể cô, giọng nói cô, hơi ấm của cô, và cả nụ cười đáng yêu của cô nữa. Phải, buổi tiệc trà của các quý bà quý cô, dù mang tính chính trị hay không, cũng nằm ngoài phạm vi đối với những ai cùng giới tính với anh - nhưng vẫn còn vở kịch của Shakespeare ở nhà hát Drury Lane.

Anh sẽ gặp lại Evie vào ngày mai, mặc kệ kẻ nào không muốn anh làm thế.

Khi anh cưỡi ngựa về nhà, vẫn còn sáng khoải sau sự giam hãm đến độ tiết trời lạnh giá và mù sương cũng làm gương mặt anh dễ chịu, Saint ôn lại ngày hôm nay trong đầu. Nếu một tháng trước đây có ai bảo anh sẽ đi dã ngoại với một thiếu nữ đoan trang, ắt anh sẽ cười vào mặt nhà tiên tri đó. Nhưng anh không những đã làm thế, mà còn thích nó, và thích hơn mức anh cảm thấy có thể dễ dàng thừa nhận.

Theo các tiêu chuẩn thường ngày của Saint, buổi tối hãy còn quá sớm. Tuy nhiên, cũng giống như mấy tối vừa qua, anh không còn chắc phải làm gì với chính mình. Những địa điểm anh thường lui tới - các sông bạc, những ngôi nhà dân ô, những dạ tiệc kinh khủng của mấy câu lạc bộ dành riêng cho đám phóng đấng - giờ chắc mới chỉ bắt đầu trò vui của chúng trong não nhiệt. Ở đó đám phụ nữ hấp dẫn và đôi chút thú vị sẽ đáp ứng anh ngay tắp lự. Nhưng lúc này, Saint không muốn làm dịu ham muốn khôn nguôi của mình với người phụ nữ nào khác.

Hơi nóng âm ỉ chảy trong các tĩnh mạch anh là dành cho một phụ nữ đặc biệt. Nó tiếp thêm sinh lực cho anh, khiến anh cảm thấy nhạy bén hơn và sống động hơn so với mức anh có thể nhớ trong nhiều năm qua. Ở trước mặt cô, được trông thấy cô, nói chuyện với cô và có thể chạm vào cô khi anh muốn, sự tra tấn ấy thật ghê gớm, và chỉ có thể chịu đựng được vì anh đã hứa với mình rằng anh sẽ có được cô lần nữa.

Cassius giảm tốc độ và dừng lại, Saint nhận ra mình lại đi đường vòng tới nhà Ruddick lúc nào không biết. Chỉ có một ô cửa sổ trên lầu sáng ánh nến, và anh tự hỏi liệu buổi tối Evelyn có thao thức như anh không. Anh hy vọng là có, và hy vọng cô đang nghĩ đến anh.

Anh chắt lưỡi thúc ngựa đi tiếp. Bằng bất cứ giá nào,, anh cũng sẽ biến Evelyn Ruddick thành nhân tình của mình. Anh không muốn một ai khác, và sẽ không chấp nhận chuyện cô từ chối lời đề nghị. Hiện giờ anh đã biết cô muốn điều gì, và anh chỉ cần thuyết phục cô.

Evelyn tìm cách tránh mặt cả Victor lẫn mẹ cô, và rời lâu đài Ruddick đến tiệc trà của dì cô khá sớm để có thời gian ghé qua Trại mồ côi Trái tim hy vọng.

Tưởng chừng đã lâu lắm rồi chứ không phải mới hai ngày kể từ lần cuối cô đặt chân đến tòa nhà cũ kỹ ảm đạm này, và cứ nhìn vào sự chào đón nồng nhiệt của lũ trẻ thì bất cứ người nào quan sát ắt cũng tưởng cô đã vắng mặt cả năm.

“Cô Evie, cô Evie!” Rose la lớn, dang tay ôm chặt eo Evie. “Chúng em cứ tưởng cô đã bị treo cổ rồi ấy.”

“Hoặc bị chém đầu!” Thomas Kinnett bổ sung, mắt mở tròn, vẫn tự thấy sợ trước những câu chuyện khủng khiếp chính mình nghĩ ra.

“Cô ổn cả, lành lặn không sức mẻ và rất vui được gặp tất cả các em,” Evie đáp, ôm lấy Penny bằng cánh tay còn tự do.

“Thế ông ta tự trốn thoát, hay cô đã thả ông ta?” Randall hỏi từ bộ cửa sổ phía xa, nơi nó đang ngồi gọt dẽo.

Cô nhớ đến lời cảnh báo của Saint về những thằng bé lớn, nhưng Saint thì mất niềm tin và hoài nghi mọi sự. Với lại xét cho cùng, những cậu bé này đã mạo hiểm hơn tất cả những đứa trẻ khác để giúp cô. “Hầu tước đã trốn ra. Nhưng cô cũng đã có lời hứa của ngài ấy rằng sẽ cho cô bốn tuần để thuyết phục ngài ấy tha cho trại trẻ.”

“Bốn tuần không phải quá dài, Evie. Và nếu cô đã không thể thuyết phục ông ta lúc bị xiềng xích, điều gì khiến cô nghĩ rằng bây giờ ông ta sẽ đổi ý?”

“Ngài ấy đã đồng ý thời hạn bốn tuần mà không tranh cãi. Cô cho đó là tín hiệu tốt.”

“Chúng ta có nên trả lại những bức tranh cho ngài ấy không ạ?” Rose hỏi, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên khỏi những nếp váy của Evie.

“Những bức tranh nào?”

“Những bức tranh ngài ấy vẽ.” Molly đi về giường và rút từ dưới đệm ra một xấp giấy. “Bọn em giấu nó ở đây để không ai biết.”

Biết cái gì cơ? Evie tính mở miệng hỏi, rồi từ bỏ ý định khi Molly đưa chúng cho cô. Đã vài lần cô trông thấy Saint ngồi vẽ nguệch ngoạc, và anh đã hỏi xin thêm giấy hai lần, nhưng cô cứ ngỡ anh chỉ vẽ vờ để giết thời gian, hoặc thảo các bức thư cho đội ngũ luật sư về tình trạng bị giam cầm của mình.

“Nhìn cô xinh lắm,” Rose thốt lên, chiếm một chỗ cạnh Evie khi cô ngồi xuống một mép giường.

Tập giấy gồm những bức vẽ gương mặt bọn trẻ, biếm họa hình ảnh Saint biến thành bộ xương khô trong phòng giam, nhưng chủ yếu là những ký họa bằng bút chì về cô, kín hết không còn chỗ trống, cả mặt trước và sau. “Lạy chúa,” Evie thì thào, hai má nóng lên.

Anh đã bắt lấy đôi mắt, nụ cười, vẻ cau có, đôi bàn tay, những giọt nước mắt của cô, bằng một khả năng xuất sắc trên những tờ giấy da xù xì, lem luốc và nhăn nheo này. Dường như anh đã nhìn thấu tâm can cô và vẽ ra mọi bí mật của cô.

“Giờ thì cô còn chắc chắn là cô đã không thả ông ấy ra không, cô Evie?” Randall hỏi lại, nhắc con dao khỏi bệ gỗ. “Vì xem ra cô đã ngồi dưới đó cho ông ta vẽ chân dung thì phải?”

“Không có chuyện đó,” cô đáp, nghe thấy sự buộc tội trong giọng thẳng thắn. Sau khi nhìn thấy những bức vẽ, cô không trách nó. “Hắn ngài ấy đã vẽ chúng dựa vào trí nhớ. Và xem này, ngài ấy cũng vẽ tất cả các em. Như thế nghĩa là ngài ấy có quan tâm, và nghĩ đến các em.”

“Nên ngài ấy sẽ cho chúng em ở lại, cô có nghĩ thế không?” Penny hỏi, ngồi xuống cạnh Evie ở phía bên kia. “Vì em không muốn phải sống ngoài đường và ăn chuột cống đâu.”

“Ôi, Penny!” Evelyn ôm lấy cô bé gầy gò. “Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu, cô hứa.”

“Em hy vọng là cô đúng, cô Evie ạ,” Randall uể oải nói, “vì vẫn còn nhiều cách để đảm bảo cho nó không xảy ra.”

“Randall, hãy hứa với cô là em sẽ không làm chuyện gì liều lĩnh,” Evie vội nói, một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. “Và em sẽ bàn bạc với cô trước.”

“Cô đừng lo, cô Evie,” nó đáp. “Em khó mà quên được cô cũng có góp phần trong chuyện này. Sẽ không ai trong chúng ta thoát cả.”

Sau bầu không khí căng thẳng ở trại trẻ, bữa tiệc trà của dì Houton có vẻ nhạt nhẽo kinh khủng. Evie giúp mọi người tạo ra những câu khẩu hiệu chính trị cho vắn với tên của các ứng viên được ưu ái, nhưng mọi suy nghĩ của cô đặt cả vào tập giấy cô đã cẩn thận cuộn lại và cài vào trong đai tất. Chúng cọ vào chân cô rất khó chịu - giá như lúc này cô có vài phút được ở một mình để ngồi xem lại chúng mà không vương ánh nhìn chăm chặp của đám trẻ tò mò.

“Anh trai cháu có nhắn đến,” dì Houton nói, ngồi xuống cạnh cô khi cô liệt kê ra những từ vắn với từ “Fox”. “Nó đang lằng lằng vui sướng vì Wellington cuối cùng đã đồng ý dự bữa tối

thân mật với chúng ta vào thứ Sáu này.”

Lại là Saint. “Trời đất,” Evie thốt lên cảm thán, dù cô chẳng mấy may ngạc nhiên trước tin này. “Chỉ chúng ta và ngài Wellington thôi ạ?”

“Không hẳn thế. Gia đình Alvington và St. Aubyn cũng tham gia với chúng ta.”

“Hm. Hay thật. Cháu không nghĩ St. Aubyn cũng quan tâm đến chính trị cơ đấy.”

“Dì cũng thế. Victor thì cho là St. Aubyn đột nhiên nảy sinh hứng thú muốn nhấn chìm sự nghiệp của cậu ấy, nhưng...”

“Vô lý!”

“... nhưng cậu ấy sẵn sàng chấp nhận may rủi để đổi lấy một cuộc gặp nữa với Wellington.”

Nữ hầu tước quay đi để trả lời câu hỏi của một vị phu nhân, rồi lại tiếp chuyện Evie. “Cháu có biết vì sao St. Aubyn bỗng nhiên quan tâm đến sự nghiệp của anh cháu không?”

Cô chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục vì chuyện này, và tất cả là lỗi của Saint. “Hầu tước đã mời cháu đi dã ngoại, nhưng cháu cam đoan với dì rằng ngài ấy không nhắc đến chuyện này. Cháu không biết ngài ấy có thể nghĩ những gì, nhưng chắc chắn không có ‘âm mưu’ nào giữa Saint và cháu hết.”

“Saint?” Dì cô lặp lại, nhướn một bên mày.

“St. Aubyn ạ. Ngài ấy đề nghị cháu gọi ngài ấy là Saint. Cháu tin là ai ai cũng gọi thế.” Anh cũng đã yêu cầu cô gọi anh là Michael, nhưng hình như không có ai gọi anh như thế, và Evie không định thú nhận điều đó hoặc hoàn cảnh dẫn đến điều đó.

“Chà, dù mối quan tâm của cậu ta với cháu là gì, nhất định cháu không được khuyến khích nó. Hầu tước St. Aubyn là một người bí ẩn và nguy hiểm, và cả hai đức tính ấy cháu đều không cần đến trong đời mình. Nhất là bây giờ.”

Những lời ấy làm Evelyn chú ý, nhưng trước khi cô có thể hỏi dì mình cho rõ, Lady Harrington và Lady Doveston bắt đầu tranh cãi xem từ “perfect^[19]” có vần với từ “Ruddick” ở mức chấp nhận được hay không?

Evelyn cựa quậy quanh ghế, và những bức vẽ lại kêu sột soạt nơi chân cô. Buổi họp này đúng là tốn thì giờ, khi mà cô cần soạn ra bước tiếp theo trong chương trình giáo dục Michael Halboro. Theo những gì anh đã vẽ, thì có lẽ anh bắt đầu dễ thuyết phục hơn mức cô nhận thấy. Và theo cái cách anh vẽ cô, thì Evie không khỏi hy vọng rằng kẻ phỗng đáng đáng yêu ấy sẽ sớm đến thăm cô.

[\[19\]](#) Perfect: hoàn hảo.

Chương 18

"Tôi muốn một anh hùng."

*- Huân tước Byron,
Don Juan, Chương I*

"Anh thuê cả một lô cho ba người chúng ta ư?" Evie hỏi khi Victor đưa cô vào một trong những ghế phía trước và mẹ cô ngồi đằng sau. Dàn nhạc ngồi bên dưới đã tập hợp đông đủ, xem chừng sẽ không có một khoang lẻ hay ghế nào bị trống trong tối nay. Sự phung phí vào một lô ngoại cỡ khiến cô kinh ngạc; Victor có thể có bất kỳ đức tính nào, nhưng không phải là hoang phí.

"Không hẳn. Anh đã mời vài người bạn ngồi cùng chúng ta." Victor đáp, ngồi xuống một ghế phía sau.

"Những người bạn nào?"

"A, xin chào, anh Ruddick," giọng nói oang oang của Lord Alvington vang lên khi ông ta kéo tấm rèm ở sau lô ra. "Anh thật có nhã ý khi mời chúng tôi tối nay. Xem ra ở đây đông nghẹt nhỉ, tôi đã để lô của mình cho đứa cháu gái và gia đình nó mượn rồi."

"Ngài thật hào phóng," Victor ca ngợi, bắt tay tử tước.

"Lady Alvington," mẹ cô thốt lên với vẻ hân hoan ngọt ngào đến chói tai, rồi đứng dậy để hôn lên hai má tròn căng, núng nính của tử tước phu nhân. "Bà có biết ngài Wellington sẽ ăn tối với chúng ta vào thứ Sáu không?"

"Tôi có nghe nói, thưa phu nhân. Ngài ấy là một quý ông hoàn hảo."

Evie đứng dậy, song tất cả đều ngó lơ cô cho đến khi Clarence Alvington bước vào khoang. Thảo nào có một ghế còn trống. Cô lại bị đem ra đối chác rồi. Giấu vẻ ghê tởm đằng sau nụ cười, cô nhún gối chào khi Clarence cầm lấy bàn tay đi gang của cô và cúi xuống.

"Cô là cảnh mộng trong tối nay, tiểu thư Ruddick ạ," anh ta nói bằng giọng lè nhè.

"Đúng đó," là Lady Alvington. "Ở đâu mà cháu có sợi dây chuyền kia vậy, cháu yêu? Nó đẹp xiết bao."

Đưa tay chạm vào mặt trái tim bằng bạc với viên kim cương nằm trong, Evelyn những muốn nói thẳng với họ sợi dây chuyền chính xác ở đâu ra. Nhưng cô chỉ đáp, "Nó là vật gia truyền của một dòng họ lâu đời ạ," và bắt gặp cái cau mày thoáng qua của mẹ mình. "Có phải là một trong những món đồ của bà ngoại không mẹ?" Cô hỏi.

"Phải, phải, mẹ tin là thế." Gần như miễn cho cô một cái liếc xéo, Genevieve Ruddick ngồi xuống trở lại. "Anh Alvington, công việc hàng ngày của anh có bận rộn lắm không?"

"Cám ơn bà đã hỏi, phu nhân Ruddick. Đạo này tôi đang bắt tay vào thiết kế một kiểu nơ cổ hoàn toàn mới." Clarence vênh cằm lên, để lộ chiếc nơ cổ rối rắm mà hẳn anh ta và người hầu đã đánh vật với nó từ sớm tinh mơ lúc anh ta thức dậy. "Bà thấy không?" Anh ta chỉ, cố trưng cho khán giả của mình thấy với cái cảm hếch ngược lên trời. "Tôi gọi nó là nút thắt Thủy ngân."

Trong khi tất cả trầm trồ khen ngợi chiếc nơ cổ của anh ta, Evelyn chỉ gật gù rồi chuyển

sang trò tiêu khiển thú vị hơn là quan sát những nhân vật trong các lô khác. Ở lô thứ hai tính từ sân khấu trở ra, Lord và Lady Dare đang ngồi cùng hai người cô của Tử tước. Ở đó còn có những cậu em trai đã trưởng thành của anh trù Robert, người đã bị thương ở Waterloo và hiếm khi xuất hiện nơi công cộng trong những ngày này. Chếch phía xa sân khấu là Lucinda ngồi cùng cha cô, Tướng Barret, và một trong những người bạn đường bộ của ông.

Ánh đèn mờ dần. Vẫn tay và cười với Luce xong, Evie ngồi xuống. Khi những tấm rèm kéo lên, tia sáng phản chiếu từ một chiếc ống nhòm chột rọi vào mắt cô, cô liền đưa mắt nhìn sang để những lô đặc biệt sang trọng nằm sát sân khấu để xem ai đang quan sát mình. Chiếc ống nhòm đang chĩa về phía cô liền hạ xuống, lộ ra gương mặt xương xương đượm vẻ thích thú của Hầu tước St. Aubyn.

Hơi thở Evie tắc lại. Gia đình anh có một lô riêng ở nhà hát Drury Lane từ nhiều năm nay, nhưng theo như cô được biết, anh chưa bao giờ tham dự những sự kiện nhạt nhẽo như thế này. Nhưng anh đang ở đây - và không chỉ có một mình. Ngồi cùng anh là một nhóm người quen cũng đầy tai tiếng như anh, cả nam lẫn nữ, trong đó có một phụ nữ tóc vàng trang điểm quá đà có bộ ngực hết sức phì nhiêu, dường như cứ cố tình áp vào cánh tay Saint.

Một cơn đau buốt xộc thẳng vào ngực cô. Vậy là, bất chấp sự quan tâm gần đây của anh với cô, Saint cũng xem cô không khác gì mọi cô ả anh chinh phục được, một người đàn bà để ân ái, để chế nhạo, rồi quên lãng. Được. Vậy cũng tốt. Dù sao cô cũng chỉ tò mò muốn biết ở bên anh sẽ như thế nào.

“Vở kịch này tên gì nhỉ?” Một lát sau Clarence thì thầm hỏi, nghiêng người sang và tặng cô một luồng nước hoa nồng nặc của mình.

“*Vì bạn thích nó,*” cô đáp, chanh chua hơn dự định. Tên vở kịch nằm thù lù ngay tờ quảng cáo anh ta cầm trong tay kia mà, vì Chúa.

“À, một tác phẩm của Shakespeare.”

“Vâng, tôi nghĩ thế.”

Ai đó thúc vào lưng ghế cô. Không nghi ngờ gì là Victor, để cảnh báo cô hãy biết cách cư xử. Cô lại liếc qua chiếc nơ cổ phồng xòe của Clarence tới chỗ Saint. Nếu anh vẫn... hài lòng với sự bầu bạn của đám người kia, và nếu anh cố ý khoe khoang người phụ nữ với bộ ngực ngoại cỡ đó trước mắt cô, thì anh đã chẳng học được điều gì hết. Evie cau mày. Hoặc cô mới là người không học được bài học của chính mình, bất chấp việc gần như tất cả mọi người, kể cả Saint, đều đã cảnh báo cô về anh.

Má Victor chột kè sát tai cô. “Bỏ cái vẻ cau có đi,” anh cô thì thầm gần như không ra tiếng.

Ôi, cô cần phải ra khỏi đây một lúc, tránh xa khỏi nơi mà ai ai cũng có thể trông thấy từng sắc thái trên mặt cô, từng giọt nước mắt của cô. “Bụng em cứ quặn lên ấy,” cô thì thầm đáp lại. “Em cần uống ít nước.”

“Thế thì đi đi. Nhưng nhớ quay về sớm.”

Với tiếng thì thầm xin lỗi, Evie đứng lên và rẽ lối đi qua những tấm rèm nặng nề sau lô. Cô muốn gục vào tường mà khóc, nhưng ngoài hành lang đầy người hầu qua lại, đưa đồ uống, ống nhòm hay bất cứ thứ gì người ta yêu cầu. Trước câu hỏi khe khẽ của cô, một người hầu bèn dẫn cô tới một hốc tường có che rèm gần đó, và cô lách mình vào trong vừa lúc những giọt nước mắt chảy ràn rụa xuống má.

Saint ngọ nguậy không yên trên ghế, cổ gia tăng khoảng cách với bộ ngực hăm hở của Deliah. Lẽ ra anh không nên mời bất cứ ai đi cùng tối nay, nhưng anh ắt sẽ trông như một tên cả thộn nếu ngồi một mình trong lô dành cho sáu người.

Anh lại nhìn sang chỗ Evelyn, dường như anh cần phải làm thế cứ hai phút một lần, để rồi thấy ghế của cô trống trơn. Anh đứng phắt dậy.

“Saint, anh lấy cho em một ly brandy nhé,” Deliah thở thê.

Làm ngơ cô ta, anh ra khỏi lô và đi dọc hành lang rộng tới chỗ gia đình Ruddick. Không thấy bóng dáng Evelyn. Cho rằng cô đã trở vào trong, anh lăm bằm một câu nguyên rửa và lại quay về. Bỗng, nghe thấy tiếng sột sột vẳng ra từ sau bức rèm khuất gần nhất, anh đứng sững lại.

“Evelyn?” Saint thì thầm, cầu trời rằng đó không phải Fatima hay một phụ nữ trong đám người quen của anh.

“Ngài đi đi.”

Tạ ơn quý sứ. “Cô đang làm gì vậy?”

“Không gì cả.”

Anh gạt tấm rèm ra và thấy cô đang đứng quay mặt vào tường, hai tay ôm mặt. “Nếu cô đang trốn, thì không ích gì đâu,” anh hạ giọng. “Tôi vẫn trông thấy cô.”

“Tôi cũng đã trông thấy ngài. Đang hết sức vui vẻ, nhỉ?”

“Không hẳn thế. Tôi vẫn hy vọng Deliah sẽ ngả người quá đà và ngã nhào khỏi lô, nhưng điều đó vẫn chưa xảy ra.”

Cô hạ tay xuống, quay lại nhìn anh. “Sao ngài lại ở đây?”

Anh liếc nhanh ra ngoài hành lang, rồi bước vào trong hốc và kéo kín rèm lại sau lưng. “Cô nghĩ là vì sao?” Anh hỏi, và khóa lấy miệng cô bằng miệng mình.

Anh ép cô vào góc tường, hôn cô, nếm cô một lần nữa. Evelyn thở dốc, môi cô đón chào môi anh. Những ngón tay đeo găng trượt lên vai anh, kéo anh áp sát vào cô.

“Người ta sẽ phát hiện ra chúng ta,” cô hỗn hển, rên lên khi đôi tay anh rời khỏi hông để bao phủ hai bầu ngực cô.

“Shh.”

Khi vừa thấy Evelyn ở đó, Saint đã cứng lên, và anh sẽ không đòi nào cho cô cơ hội trốn thoát. Hôn cô dồn dập, ngẫu nhiên và nóng bỏng chỉ càng khiến ham muốn của anh mãnh liệt hơn. Không một phụ nữ nào từng khuấy động anh giống như cô. Miễn cưỡng buông cô ra, nhưng ý thức được rằng họ có rất ít thời gian, anh bỏ tay khỏi ngực cô và dẫn dắt đôi tay cô đi xuống quần mình.

“Ở đây ư?” Cô há hốc miệng.

“Tôi muốn em,” anh đáp, di chuyển những ngón tay cô qua chỗ phồng nơi quần anh. Lướt hai bàn tay xuống váy cô, anh túm lấy lớp vải và kéo gấu váy lên quá đầu gối. “Em có cảm thấy tôi muốn em tới chừng nào không, Evelyn Marie? Em có muốn tôi không?”

Nếu cô nói không, có khi anh sẽ chết ngay tại chỗ, nhưng ơn trời là cô bắt đầu cởi quần anh bằng những ngón tay nôn nóng, run rẩy. “Nhanh lên, Saint,” cô khẩn nài, giọng chỉ như một hơi thở thì thầm bên miệng anh.

Cô giải phóng cho anh, anh nâng hai cánh tay cô lên, kéo đôi chân cô vòng qua hông mình.

Với một tiếng rên rỉ anh đi vào cô, ép cô vào bức tường khi hông anh thúc mạnh vào cô. Nơi ấm áp thít chặt của cô đẩy anh tới bờ vực của ý thức tỉnh táo. Được ở trong Evelyn, hòa nhập trở thành một với cô, mới tuyệt vời làm sao.

Cảm thấy cô sắp đến đỉnh, anh khóa lấy tiếng rên của cô trong miệng mình, để cho cô kéo anh tới cực đỉnh trong mê mê ngây ngất. Với một tiếng gầm gừ hoang dại anh hòa tan vào cô, ép cô vào tường mạnh đến nỗi anh sợ mình sẽ cướp hết không khí trong phổi cô.

Anh thở dốc, ôm cô vào lòng, hai tay cô vòng qua cổ anh, đôi bàn chân mang giày xinh xắn khóa quanh hông anh. Ngay cả bây giờ, vẫn ở trong cô, với hương tóc cô bao quanh và cơ thể ấm áp mềm mại của cô trong vòng tay, anh vẫn khao khát cô, không muốn để cô đi.

“Saint?” Cô thì thầm run run, liếm vào quai hàm anh.

“Hm?”

“Tên lót của ngài là gì?”

Anh ngẩng mặt lên khỏi bờ vai trần để nhìn sâu vào đôi mắt xám của cô. “Edward.”

Cô mỉm cười. “Michael Edward Halboro,” cô nắm bắt, lần những ngón tay theo viền má anh với một sự dịu dàng đến kinh ngạc, “phải chăng nó luôn luôn như thế? Quá... tuyệt vời ấy?”

“Không đâu.” Saint lại hôn cô, một cách chậm chạp, thưởng thức cảm giác đôi môi mềm của cô áp vào môi mình.

“Evie?” Tiếng mẹ cô khẽ gọi từ ngoài hành lang vắng tới. “Con ở đâu thế hả trời?”

Evelyn cứng đờ trong vòng tay anh, vẻ hốt hoảng cùng cực hiện trên gương mặt. “Ôi, không không không,” cô thở mạnh. “Buông tôi ra đi.”

Rõ ràng bây giờ không phải lúc tranh cãi. Saint nhắc cô khỏi người anh để cô có thể đặt chân xuống sàn và hạ váy xuống. “Con ở đây, mẹ à,” cô nói bằng giọng hạ thấp. “Con sẽ ra ngay. Bụng dạ con không được ổn.”

“Nhanh lên. Anh con tức giận rồi đấy. Nó tưởng con đang cố tránh mặt Alvington.”

Saint mặc lại quần trong lúc Evelyn ráng sức vượt phẳng xống áo. Hít một hơi thật sâu, cô gạt đầu và với đến tấm rèm.

Trước khi cô kịp thoát ra, Saint đã túm lấy khuỷu tay và xoay cô lại đối diện với anh lần nữa. Lắc lắc đầu cho cô biết anh không định để cô trốn thoát yên ổn, anh lần ngón tay theo viền cổ áo cắt thấp của cô rồi cúi xuống ngấu nghiến môi cô.

“Evie!”

“Con đến đây,” cô nói, đặt một tay lên ngực anh để đẩy anh vào bức tường phía trong. Cô kéo tấm rèm ra một nửa, khiến anh chìm khuất trong bóng tối, rồi bước lùi ra hành lang được thấp sáng mờ mờ.

Saint ở lại trong hốc tường, lắng nghe tiếng chân hai mẹ con phu nhân Ruddick xa dần về hướng lô của họ. Anh đã giữ bí mật cho cô - một lần nữa. Không ai biết họ đã trở thành người tình của nhau; không ai biết ngoài hai người họ. Với một người có biết bao nhân tình trong những năm qua như anh, cảm giác thật là lâng lâng khi biết anh là người đàn ông đầu tiên và duy nhất ân ái với cô.

Nhưng mẹ cô đã nói gì? Điều đó về chuyện Evelyn không được tránh mặt Clarence Alvington. Ra đó là kế hoạch của anh trai cô. Lord Alvington tiền bạc không nhiều, nhưng sở hữu vai trò quan trọng trong vấn đề bầu cử ở hạt West Sussex, vì thế có tầm ảnh hưởng rất lớn.

Vậy là, đối lấy việc cho Ruddick một ghế trong Hạ viện, nhà Alvington sẽ có được Evelyn và của hồi môn của cô.

Saint quét mắt qua hành lang một lượt, rồi lách ra khỏi hốc tường. Anh tự hỏi Evelyn có nhận ra cô đang bị bán đi không. Và nếu cô tưởng rằng hiện giờ việc cống hiến thời gian và tiền bạc cho trại trẻ đã gian nan, thì một khi lợi tức của cô thuộc về Clarence Alvington, mọi sự còn gian nan hơn nhiều. Toàn bộ tiền bạc của cô chắc chắn sẽ bị đổ vào các loại nợ cổ, đua ngựa và cá cược.

Tất nhiên đến lúc đó Saint sẽ kết thúc với cô, nên chuyện đó không quan trọng. Và anh sẽ chẳng bận tâm xem cái tay Alvington đeo nợ đầu to, cổ ngồng, áo sơ mi trung trở kia hàng đêm có đến giường cô và tận hưởng thân hình ngọt ngào của cô không.

“Saint, rượu brandy của em đâu?” Deliah hỏi khi anh gieo mình xuống cạnh ghế cô ta.

“Cô tự đi mà lấy.”

Anh ngồi nhìn chằm chằm xuống sân khấu trong một tiếng đồng hồ tiếp theo. Có lẽ là các diễn viên đang ngâm nga những vần thơ thiếu nhi, mọi sự chú ý của anh chỉ dừng ở mức đấy. Với việc thuyết phục được Wellington ăn tối, anh sẽ có thêm ít nhất một lần đi chơi cùng Evelyn. Chắc cô cũng sẽ tìm cách đến thăm trại trẻ vài lần nữa nên cách có thể chặn đường cô ở đó. Có điều, anh chỉ cho nơi đó thêm bốn tuần tồn tại, và những cơ hội được gặp riêng cô sẽ sớm chấm dứt.

Saint liếc qua vai về lộ của gia đình Ruddick. Tên công tử bột kia đang thì thầm điều gì đó với Evelyn mà cô đang cố tảng lờ ra mặt. Saint đang chăm chú theo dõi thì ánh mắt cô đột ngột ngược lên gặp mắt anh, rồi cô lại vội đưa mắt đi.

Chuyện này thật không chịu đựng nổi. Anh ham muốn cô đến mức mất ngủ, thế mà gần như chỉ được phép nhìn cô từ xa, trong khi đó có kẻ âm mưu cướp trắng cô khỏi tay anh. Anh hiểu cô nàng Evelyn của mình, đó là dù anh có mong muốn đến đâu, cô cũng sẽ không bằng lòng làm nhân tình của anh một khi đã lấy chồng, bất kể cô có thể khổ sở ra sao.

Nên anh cần loại bỏ Clarence Alvington, thế có nghĩa anh cần chiếm được một ghế trong Nghị viện hoặc Nội các cho Victor Ruddick. Và anh cần gặp Prinny để hoãn việc xóa sổ trại mồ côi lại, vì một khi trại trẻ không còn, thì cô sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa.

“Saint?”

Anh giật mình. “Có chuyện gì thế, Deliah?”

“Đến giờ giải lao rồi.”

Đèn đã sáng lên, và anh vẫn đang nhìn đăm đăm vào sân khấu đã buông rèm. Các lô xung quanh đều trống trơn, các thành viên trong giới thượng lưu đã tản hết ra ngoài. Anh đứng dậy. “Tốt, tôi đi đây.”

Deliah đứng lên sau lưng anh, kéo thân áo xuống thấp để phô bày rõ hơn hàng của mình. “Tuyệt quá. Em lại nghĩ có thể ngài muốn ném thứ gì đó cơ,” cô thỏ thẻ, đưa lưỡi liếm dọc viền môi.

“Tôi đã ăn rồi. Xin chào.”

Ôi không. Cô đã trở thành một trong những phụ nữ hư hỏng mà mọi người vẫn xì xào, những cô

ả đã quan hệ với Saint trong mấy nhà kho để chối, trên sân thượng, trong những chiếc ghế khi các ông chồng ngủ gà gật ngay bên cạnh họ.

Evelyn đưa tay che mắt khi cỗ xe bốn bánh của gia đình Barret hiện ra trong ánh nắng những cửa hiệu trên phố Regent. Mà tệ hơn, cô thích trở thành cô nàng hư hỏng của anh, tình nhân của anh. Saint quá... thẳng thừng. Ai nấy đều biết anh luôn đạt được những gì mình muốn - và hiển nhiên là anh muốn cô. Được anh quan tâm thật kích thích đến không ngờ, cô gần như không chịu đựng nổi khi họ xa nhau. Có lẽ cô sẽ ghé qua trại trẻ chiều nay, để gặp anh ở đó.

“Chà, mình chưa bao giờ nghĩ nó lại xảy ra,” Lucinda nói, và Evie giật mình sợ hãi.

“Mình xin lỗi, nhưng chúng ta đang nói về chuyện gì ấy nhỉ?”

“Sự thành công rõ rệt của cậu với St. Aubyn. Nguyên một buổi dã ngoại, như cậu thông báo, anh ta đã cư xử như một quý ông đích thực, rồi tối qua anh ta còn ở lại suốt nửa đầu của vở kịch nữa. Mình không nghĩ ra được cách lý giải nào khác ngoài những bài học về phép lịch sự và đứng đắn của cậu.”

Phải, cô và Saint đều hết sức đứng đắn và lịch sự đến nỗi cả hai đã biến mất để làm tình với nhau ở - tư - thế - đứng sau một tấm rèm. “Mình cho rằng chỉ là do hoàn cảnh và sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.”

“Anh ta có tiếp tục nói những điều gây sốc với cậu không?” Lucinda hỏi, hai lúm đồng tiền hằn trên má khi cô cười toét miệng.

“Một lúc,” Evie đáp, nhẹ hẫng người vì có thể nói sự thật ít nhất một lần.

“Nhưng không có món đồ nào bị cướp đi nữa à?”

Chỉ có sự trong trắng của cô mà thôi. “Không. Dù sao mình cũng chẳng phát hiện được gì.”

Lucinda thở dài thành tiếng. “Evie, có chuyện gì rồi đúng không? Cậu có thể nói với mình tất cả mà, cậu biết đấy.”

“Mình biết.” Evie lục tìm điều gì đó cô được chuẩn bị để nói với bạn mình. “Anh ta cho mình bốn tuần để thuyết phục về vấn đề trại trẻ. Mình đã thử... mọi cách. Mình không biết phải nói gì mới thay đổi được ý định của anh ta bây giờ, khi đã cạn hết lý lẽ.”

Trán Lucinda nhíu lại. “Nhưng Evie...”

Những ngón tay lạnh ngắt bóp nghẹt trái tim cô. “Nhưng sao?”

“Mình không hoàn toàn chắc chắn, nên cậu chỉ nghe để biết thôi đấy,” Lucinda nói, nắm lấy hai bàn tay cô và siết chặt. “Mình nghe nói hôm qua Nghị viện đã đồng ý với kế hoạch mở rộng công viên mới của hoàng tử George.”

Trong tai Evie bắt đầu vang lên tiếng ì ầm, mỗi lúc một lớn hơn cho đến khi cô gần như không nghe được những lời của Lucinda. “Không,” cô thì thào. Anh đã hứa. Bốn tuần. Cô đã ở cùng anh tối qua, háo hức nhập cuộc giống như anh, và anh không hề nói gì.

Cô bật ra tiếng cười khan. Tất nhiên anh chẳng nói gì rồi. Nếu anh nói, ắt cô sẽ không bao giờ - *không bao giờ* - để anh chạm vào cô lần nữa.

Vậy mà cô đã bắt đầu nghĩ rằng có thể anh đang học được điều gì đó. Rằng anh đã thay đổi, ít nhất là một chút, và có thể anh còn... quan tâm đến cô. Thỉnh thoảng anh nói những điều thật tử tế - nhưng giờ cô biết tất cả đều là dối trá. Tất cả. Vậy mà cô đã tưởng anh luôn nói thật. Rằng cô có thể tin anh. Ha.

“Lucinda,” cô nói, nhận thấy những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má, “cậu làm ơn giúp

mình một chuyện được không?”

“Tất nhiên là được. Cậu cần gì?”

“Mình cần cậu đi cùng đến tư gia nhà St. Aubyn. Ngay bây giờ.”

“St. Aub... Cậu chắc chứ?”

“Ừ. Mình chắc.”

Lucinda bèn gật đầu và chồm người tới. “Griffin, kế hoạch của chúng tôi có chút thay đổi. Anh hãy đưa chúng tôi đến nhà của Lord St. Aubyn.”

Người đánh xe quay hẳn lại để nhìn cô chủ. “Tiểu thư Barret? Có phải cô bảo...”

“Anh nghe rồi đấy. Chỉ một lần này thôi.”

“Vâng, thưa cô.”

Saint nghiêng người qua lang can. “Jansen, chúng ta đã có tin gì từ lâu đài Carton chưa?”

Từ trong hành lang ông quản gia hiện ra. “Chưa ạ, thưa ngài. Tôi cam đoan sẽ thông báo với ngài ngay lập tức.”

“Ngay lập tức đấy,” Saint nhắc lại, rút vào trong văn phòng đi đi lại lại trong lúc chờ giấy phép được gặp Prinny. Chí ít cứu trại trẻ là việc anh có thể làm được, trong thời gian cố xác định cách tốt nhất để phá đám Alvington và kiếm được một ghế cho Ruddick. Tạ ơn Chúa và Prinny không thể làm gì mà thiếu Nghị viện, tiền bạc của người nào đó, cùng một nghìn cổ vấn. Và rượu vang đỏ loại ngon. Anh lại sải chân đi ra cửa.

“Jansen, ta cần một thùng vang đỏ loại tốt nhất.”

“Tôi sẽ đi tìm, thưa ngài.”

Để trại trẻ mở cửa nghĩa là anh vẫn sẽ bị xích vào nơi đáng ghê tởm rửa ấy. Không phải là mãi mãi, Saint tự nhủ, buột một câu chửi thề. Chỉ đến khi nào anh biết phải làm gì về chuyện Evelyn. Cơ hội khác rồi sẽ đến, hoặc có lẽ anh có thể chặn đứng dự án xây công viên lại vài tháng.

Jansen gõ vào cánh cửa mở hé. “Thưa ngài?”

Ông tìm thấy rượu rồi à?”

“Không, thưa ngài. Ngài có khách ạ.”

“Bảo ta không có nhà.”

“Khách là phụ nữ ạ.”

“Vậy thì ta dứt khoát không có nhà. Đi tìm chỗ rượu chết tiệt kia đi. Ta sẽ đến lâu đài Carton ngay khi nhận được giấy phép.”

“Vâng, thưa ngài.”

Lão già Alvington lộng quyền sẽ giở lắm thủ đoạn hơn. Ảnh hưởng của anh ở West Sussex lại không đáng kể. Anh không có lãnh địa nào ở đó và không có người quen nào có. Anh cũng không nắm được thông tin nào về bất cứ ai ở đó mà anh có thể sử dụng để uy hiếp nếu họ không chịu giúp.

“Thưa ngài?”

“Lâu đài Carton hả?” Anh quát lớn.

“Không, thưa ngài.”

“Thế thì là gì, vì Chúa?”

“Họ không chịu đi ạ. Họ bảo có chuyện rất khẩn cấp mới đến gặp ngài.”

Anh thở dài. Phụ nữ đúng là chúa lằng nhằng rắc rối. “Họ là ai?”

“Họ không xưng danh ạ. Tôi... không nhớ đã từng thấy họ đến đây, thưa ngài, nếu điều đó phần nào thu hẹp được diện xác minh.”

Saint phóng luồng mắt trùng trùng về phía ông quản gia. “Tốt. Ta sẽ cho họ hai phút. Còn ông...”

“Sẽ lập tức báo với ngài ngay khi nhận được tin từ lâu đài Carton ạ.”

Giật chiếc áo vest từ lưng ghế, Saint vừa khoác lên người vừa đi ra cầu thang. Xuống sảnh, anh chỉ có thể trông thấy một chiếc mũ bonnet và mũi giày của một người. Nếu người đó là mấy phụ nữ hội từ thiện hết lần này đến lần khác đến quyên tiền cho người nghèo, anh sẽ tổng cổ họ ra ngoài vì tội quấy rầy.

“Các quý cô,” anh thông thả cất lời khi xuống tới chân cầu thang, “tôi e rằng sáng nay tôi rất bận...”

Anh ngừng bật khi họ quay mặt lại.

“Evelyn?”

Cô xăm xăm lao tới. Tim đập thành thịch, hàng triệu ý nghĩ rời rạc vút qua tâm trí, Saint dang hai tay ra đón cô.

Nắm đấm của Evelyn giáng thẳng vào bụng anh. “Ngài là đồ khốn!” Cô hét lên. “Tôi ghét ngài, kẻ dối trá ngu xuẩn!”

Ngạc nhiên hơn là đau, anh túm lấy hai tay cô để ngăn cô không đánh tiếp. “Em đang nói về cái quỷ gì vậy?”

Cô cố giật tay về, nhưng anh không chịu thả ra. “Ngài đã nói dối tôi. Buông tôi ra!”

“Ngưng việc hành hung tôi lại,” anh phản đối, liếc sang người đi cùng cô. “Tiểu thư Barret? Làm sao cô ấy...”

Một bàn chân mang giày đá vào đầu gối anh.

“Ồi!”

“Ngài đã nói tôi có bốn tuần! Thậm chí ngài không đợi nổi bốn ngày!”

Saint giữ chặt hai cánh tay cô, rồi đẩy cô về phía sau. “Nếu em nhảy xổ vào tôi lần nữa, tôi sẽ ghim em xuống nền nhà đấy,” anh gầm gừ, cúi xuống xoa đầu gối. “Giờ thì, tôi đoán rằng chúng ta đang nói về...” anh lại đưa mắt nhìn tiểu thư Barret.

“Cô ấy cũng biết về trại trẻ. Đừng nói dối tôi, Saint. Ngài đừng hòng nói dối tôi!”

“Tôi còn không biết em tức giận chuyện gì,” anh đáp, ngồi xuống chân cầu thang. “Nếu em muốn biết, thì tôi đang chờ tin từ lâu đài Carton để có thể đến gặp Pinny và rút lại đề nghị về khu đất của trại trẻ.”

Một giọt nước mắt lăn xuống đôi má tái nhợt của cô. “Sao ngài có thể làm thế,” cô thốt lên, giọng run run, “khi mà Nghị viện đã phê chuẩn việc mở rộng công viên?”

Saint chớp mắt. Hoặc cô đang nhầm lẫn, hoặc có chuyện gì rất không ổn ở đây. “Sao cơ?”

“Ngài đừng ra vẻ bất ngờ,” cô đốp lại. “Tôi đã muốn làm một điều gì đó ý nghĩa, và ngài đã

biến nó thành trò cười.”

“Evelyn, tôi... chuyện này... em chắc chứ?”

Câu hỏi của anh hình như khiến cô lưỡng lự, “Hôm qua Lucinda nghe được cha cô ấy nói về chuyện đó. Về việc Hầu tước St. Aubyn đã xoay xở ra sao để biến một trại trẻ mồ côi thành món tiền lớn.”

“Tôi không hề biết. Thật đấy,” anh nói, hiểu rằng cô chẳng có lý do chính đáng nào để tin anh. Sự tha thiết nghiêm chỉnh hoàn toàn không phải sở trường của anh.

“Tôi muốn ngài biết rằng tôi đã biết,” cô nói bằng giọng vững vàng hơn một chút, “và tôi mong sao chưa bao giờ gặp ngài. Ngài là con người xấu xa nhất tôi từng... nghe nói.”

Trước đây nhiều phụ nữ từng nói với anh những câu kiểu này, nhưng từ miệng Evelyn, câu nói ấy như thể cô vừa đâm anh một cú nữa. Saint đứng lên. “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra,” anh nói bằng giọng cứng rắn hơn, “nhưng sẽ tìm hiểu bằng được.” Có người đã giở trò sau lưng anh. Tuy nhiên, Prinny ắt sẽ không thúc đẩy được dự án mà không hỏi ý kiến anh. “Tôi chưa bao giờ nói dối em, Evelyn.” Anh bước về phía cô, nhưng cô lùi lại. “Mấy ngày vừa rồi tôi... đã chủ quan, nhưng nếu có chuyện xảy ra, tôi sẽ làm rõ ngọn ngành. Và sẽ sửa chữa nó.”

Evelyn lắc đầu, đi lùi ra cửa. “Đừng làm bất cứ chuyện gì cho tôi,” cô đáp, lau nước mắt. “Sẽ không thay đổi được gì đâu.”

Saint nheo mắt. Anh sẽ không nói lỏng vòng kiềm tỏa đối với cô chỉ vì có kẻ đã qua mặt anh trong lúc anh mãi ngắm gương mặt xinh đẹp của cô. “Evelyn.”

“Tôi phải đi đây, phải tìm một nơi khác cho lũ trẻ nương náu. Tạm biệt ngài, St. Aubyn. Tôi hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại ngài nữa.”

Anh để cô đi. Rõ ràng hôm nay cô sẽ không nghe bất cứ điều gì anh nói. Lắm bầm chửi thề, anh sải chân ra tàu ngựa và lệnh cho đóng yên cương con Cassius. Chuyện giữa họ chưa kết thúc đâu. Anh chưa sẵn sàng cho điều đó. Thế nên anh cần đi gặp Hoàng tử George, mặc kệ anh có được hoan nghênh hay không.

Chương 19

Và như thế, thời tuổi trẻ trái tim tôi hoang dại

Những mùa xuân cuộc đời bị nhuộm đen

Quá muộn rồi!

Tôi đã thay đổi; song chẳng được bao nhiêu

Để chịu đựng vết sẹo thời gian không xóa hết

- Huân tước Byron,

Cuộc hành hương của Childe Harold, Chương III

“Tôi không đánh giá cao sự xen ngang này,” Hoàng tử George nói khi đi vào phòng tiếp khách riêng nơi người ta đã đưa Saint vào. “Tôi đang họp với đại sứ Tây Ban Nha, cuối tuần lại tổ chức một đại tiệc ở Brighton nữa.”

“Ngài đã đưa dự án mở rộng công viên ra Nghị viện,” Saint vào đề luôn. Anh đang cố tỏ ra lịch sự, vì quát tháo sẽ chỉ làm cho Pinny ngất xỉu, nhưng anh không thể nhớ trong đời mình đã bao giờ giận dữ đến mức này.

“Tôi đang lâm vào tình thế khó khăn,” Hoàng tử nhiếp chính biện bạch. “Anh cũng biết đấy. Máy chính trị gia mắc dịch kia một mực đòi thắt chặt hầu bao của tôi đến một con kiến cũng không lọt qua. Thật không thể chịu đựng nổi, nhưng...”

“Dạo vừa rồi tôi... không ở thành phố,” Saint đánh giọng. “Tại sao lại thúc đẩy vụ việc trong lúc tôi không ở đây để giải thích ý muốn chi trả phí tổn của mình?”

“Nó được cái hội đồng quản trị ngó ngẩn của anh ủng hộ. Mọi người đều nhất trí rằng khoản ngân sách chính phủ tiết kiệm được trong việc san bằng tòa nhà cũ kỹ ấy sẽ được sử dụng tốt hơn ở những nơi khác.” Hoàng tử rút hộp thuốc hít bằng bạc trong túi ra, mở nắp, nhúm lấy một nhúm. “Anh có được thứ anh muốn rồi đó thôi, nên ngưng trừng mắt với tôi đi.”

Saint lắc đầu, cố gắng kiềm chế để không lao đến dấm cho Prinny một cú. “Tôi đổi ý rồi. Trại trẻ Trái tim hy vọng quá đổi... thân thương đối với mẹ tôi, và tôi muốn nó được đứng vững.”

Pinny cất tiếng cười. “Cô ta là ai?”

“Ai là ai?”

“Cô gái đã vô hiệu hóa anh ấy? ‘Thân thương đối với mẹ tôi.’ Ha ha. Rất hay. Có phải anh đã ký gửi một đứa nhóc ở đó, và bây giờ cô ta dọa phôi bày mọi chuyện? Không ai quan tâm đâu, anh bạn. Anh là Hầu tước St. Aubyn khét tiếng mà. Chuyện đó có gì bất ngờ đâu!”

Saint nhìn trân trân Hoàng tử nhiếp chính hồi lâu trong lúc dần vỡ lẽ ra rằng chẳng ai chịu tin anh làm chuyện gì mà không có động cơ. Kể cả Evelyn, người đã cố thuyết phục rằng anh có khả năng làm những việc tốt một cách không vị kỷ, cũng chưa từng nghĩ anh thực sự làm được. Và họ đã đúng.

“Lũ trẻ,” anh chậm chậm nói, ngồi xuống một chiếc ghế, “coi tòa nhà cũ ấy như nhà của chúng. Tôi và... một số cố vấn gần đây bắt đầu triển khai nhiều chương trình giáo dục và cải tạo. Tôi nghĩ những gì chúng tôi đang làm ở đó có thể tạo được sự thay đổi cho cuộc đời chúng, thừa Điện hạ. Tôi đề nghị ngài hãy tiếp tục duy trì trại trẻ.”

“Saint, vấn đề đã được biểu quyết. Quan trọng hơn, nó đã được đăng báo. Anh sẽ trông như tên ngốc cho mà xem.”

“Tôi không quan tâm đến chuyện đó.”

“Thế thì *tôi* sẽ trông như tên ngốc, nếu ngoan ngoãn chiều theo ý thích nhất thời của một kẻ phóng đảng như anh. Và tôi quan tâm đến chuyện đó. Hiện giờ đã quá lắm thầy nhiều ma rồi. Nếu tôi để cho nhiều người nữa chen chân vào quyết định và cố ý tác động đến ý kiến của tôi, thì chuyện này rất có thể sẽ trở thành sự dân chủ mắc dịch. Tôi rất tiếc, nhưng trại trẻ phải ra đi.”

“Còn lũ trẻ?”

“Anh đã tự xưng phong tước cho chúng một ngôi nhà mới. Tôi khuyên anh hãy làm thế đi. Đừng chậm trễ.” Prinny quay ra cửa. “Và hãy đến nhà Brighton vào thứ Bảy này. Viên lãnh sự Thổ Nhĩ Kỳ sẽ mang các vũ công múa bụng đến đấy.”

Khi Hoàng tử đi khỏi, một người hầu liền đóng cửa lại, Saint đứng dậy và đến bên cửa sổ. Những khu vườn của lâu đài Carton trải rộng bên dưới, vắng bóng người qua lại trừ vài người làm vườn và một vị khách hiếm hoi. Rõ ràng hiện giờ Prinny sẽ chẳng làm gì nữa, khi mà báo chí đã đăng tải câu chuyện và những thành viên ban quản trị của trại trẻ đã nêu ra một lý do khả dĩ để phá hủy nó mà không dấy lên sự giận dữ trong nhân dân.

Và tất nhiên ban quản trị đã nghe phong thanh ý đồ của anh khi Prinny đề cập nó với các cố vấn to mồm của ông ta. Với khả năng dành được sự hàm ơn của hoàng tử bằng cách ủng hộ một trong những dự án công viên yêu quý của ông ta, và với cơ hội mở cửa cho ngân sách chính phủ chảy về túi họ, tất nhiên họ sẽ chớp ngay lấy dịp may đó.

Saint từ từ thả rèm xuống cho lớp vải trượt qua ngón tay. Anh đã bị vượt mặt, có lẽ là lần đầu tiên trong đời. Và cái giá phải trả, anh bắt đầu nhận ra, lớn hơn cả lòng kiêu hãnh hay tiền bạc. Anh hít sâu, không thích cảm giác lồng ngực mình cứ thắt lại kể từ lúc Evelyn chào tạm biệt anh.

Cô nói sẽ tìm cho lũ trẻ một nơi khác ở. Saint sải chân ra cửa, lấy mũ, và đi tìm một trong những luật sư của mình. Có lẽ việc này thì anh giúp được cô.

“Evie quả thực chúng ta không nên làm chuyện này một mình,” Lucinda thì thào. “Mấy chỗ này trông thật...”

“Đáng sợ,” Evie đáp. “Mình biết. Nhưng mình cần xem hết một lượt, trước khi Saint tìm cách quăng lũ trẻ vào bất cứ cái hồ nào sẽ giam hãm chúng.”

Cửa văn phòng kéo kẹt mở ra, một người đàn ông hộ pháp với cái cằm núng nính và đôi mắt đen ti hí bước vào, đi ra sau chiếc bàn hẹp rồi ngồi xuống. “Thư ký của tôi báo cáo rằng các cô đang tìm nơi để gởi gắm một đứa trẻ,” ông ta nói bằng giọng điệu êm ái khiến Evie rùng mình. “Ở đây chúng tôi có thể giữ bí mật khá tốt nếu nhận được mức thù lao tương xứng. Cho phép tôi hỏi trong hai quý cô trẻ trung xinh đẹp đây ai là người... ký gửi?”

“Ôi, lạy Chúa,” Lucinda kêu lên, đứng bật dậy. “Đó là điều ghê tởm nhất mình từng nghe đấy.”

Evie với sang nắm lấy tay bạn. “Chỉ là sự hiểu lầm thôi mà.”

“Đương nhiên, lúc nào chả như thế.”

“Chúng tôi không nói về *một* đứa trẻ,” cô quả quyết, tự hỏi sao phải tiếp tục làm gì khi đã biết mình sẽ không bao giờ để cho đứa trẻ nào rơi vào vòng cai quản của con người này. “Chúng tôi đang nói về năm mươi ba đứa trẻ, tất cả sắp bị đuổi đi. Tôi muốn tìm cho chúng một chỗ ở mới.”

“À, tôi hiểu rồi. Trại mồ côi Trái tim hy vọng phải không? Tôi nghe nói các nhà hảo tâm đang đòi đóng cửa nó. Chuyện ấy không đời nào xảy ra ở cơ sở này. Nó được chính phủ tài trợ hoàn toàn.”

“Và hình như là bằng những khoản quyên tặng nữa,” Lucinda chua cay nói.

“Cô phải hiểu là, thưa cô, thỉnh thoảng có những đứa trẻ với... ít nhiều dòng dõi được giao cho chúng tôi chăm sóc, và tất nhiên họ yêu cầu... một sự đối đãi đặc biệt.”

Như các anh chị em chung nửa dòng máu với Saint. Evie nghĩ, tự hỏi không biết bây giờ họ có thể ở đâu. Chắc ít họ đã không bị bỏ lại đây. “Tôi nghĩ chúng tôi đã biết được mọi thông tin cần thiết,” cô nói, đứng dậy. “Cảm ơn ông đã dành thời gian.”

Gã đàn ông phục phịch đứng lên. “Tôi có chỗ cho tầm sáu đứa trẻ dưới bảy tuổi. Thậm chí tôi sẵn sàng tặng cho mỗi đứa năm bảng.”

“Tại sao lại là những đứa bé?” Evie hỏi, bắt đầu cảm thấy muốn bệnh. Song cô càng biết nhiều bao nhiêu, thì càng được chuẩn bị tốt hơn để giúp lũ trẻ bấy nhiêu.

“Chúng nhẹ cân hơn. Chúng tôi sẽ cho chúng đi đóng gạch ở các lò gạch. Những đứa lớn thì quá nặng - không thể bước qua đám gạch ướt mà không làm nát chúng, cô biết đấy.”

“Tất nhiên. Tôi sẽ xem xét chuyện đó,” cô đáp, đi theo Lucinda ra cửa. “Một lần nữa, cảm ơn ông.”

“Không có gì, thưa các cô.”

Cả Evelyn và Lucinda đều im lặng khi quay lại xe ngựa và cỗ xe từ từ lăn bánh.

“Lạy chúa tôi,” Lucinda cuối cùng cũng bùng ra. “Thật ghê tởm.”

“Mình bắt đầu cho rằng có lẽ Saint không đến nỗi quá xấu xa,” Evie gắng gượng thốt lên. “Chí ít anh ta cũng không bắt bọn trẻ làm việc, và còn cho chúng ăn no mặc ấm mà mà không đòi tiền từ gia đình chúng.”

“Hôm trước Saint có vẻ ngạc nhiên trước điều cậu nói,” Luce nhận xét.

“Chuyện đó có ý nghĩa gì đâu. Hôm nay, hoặc trong bốn tuần nữa, anh ta sẽ đẩy lũ trẻ đến nơi này,” cô chỉ vào tòa nhà thấp lè tè tối tăm sau lưng họ.

Anh đã phản bội cô. Michael Edward Halboro đã hoàn toàn phản bội niềm tin của cô, phản bội cảm giác tự tin ngày một vững chắc nơi cô, và trái tim cô. Mà bất kể anh đã nói dối hay nói thật, rốt cuộc cũng chẳng quan trọng. Cô không bao giờ tin anh nữa; anh không bao giờ có thể bù đắp được cho chuyện này. Mọi người đã nói rất đúng về anh, và đau xót xiết bao khi nhận ra cô đã quá sai lầm.

Lucinda tặng cô một nụ cười đồng cảm. “Mình muốn gặp lũ trẻ. Xem ra chúng nắm trọn trái tim cậu rồi.”

Cả buổi sáng Evie đã lần lữa việc đến Trại trẻ Trái tim hy vọng, mong có được vài tin tốt lành để mang theo. Thế nhưng, mỗi địa điểm cô và Lucinda ghé đến, dường như cái sau lại tệ hơn cái trước. Và bọn trẻ cần được biết, cần bắt đầu chuẩn bị tinh thần cho những chuyện đang chờ chúng phía trước.

“Mình sẽ đưa cậu đi,” cô nói, và chỉ đường cho người đánh xe.

Đến giờ tất cả nhân viên ở trại trẻ đã quen với việc cô đến và đi. Vì thế Evelyn cảm thấy bất ngờ khi bà Natham vội vã đi xuống cầu thang để gặp họ.

“Cô Ruddick,” bà phụ trách nói, vẻ mặt đầy lo lắng. “Có thật là ngài St. Aubyn đáng sợ đó định phá sập trại trẻ không?”

“Vâng, tôi e là vậy, bà Natham ạ. Bọn trẻ đã nghe được gì chưa?”

“Tôi nghĩ là một vài đứa. Ôi, tôi đã biết mình nên ném chìa khóa đi ngay lúc trông thấy ông ta ở đó mà.”

Evelyn liếc sang Lucinda, bạn cô đang nhìn bà phụ trách với vẻ hoang mang mỗi lúc một tăng. Nếu như các bạn cô - những người cô hết sức tin tưởng - biết chuyện cô đã bắt cóc St. Aubyn, họ sẽ mất đi sự đồng cảm đáng kể đối với lý do của cô.

“Vâng, tôi biết bà vô cùng tận tâm,” cô nói. “Cảm ơn bà vì điều đó. Bọn trẻ đang học phải không?”

“Vâng, cô Ruddick. Nhưng chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Tôi chưa biết. Tôi đang xem xét các phương án.”

Bà phụ trách vừa lắc đầu vừa rời đi. Hy vọng Lucinda sẽ không hỏi bất cứ câu nào về những chiếc chìa khóa hay việc ai đã nhốt ai, Evelyn nắm lấy tay bạn, dẫn cô đến dãy phòng học.

“Cậu định nói với chúng thế nào?”

“Mình sẽ phải nói hết. Chúng xứng đáng được biết sự thật.” Cô hít một hơi sâu. “Mình nguyện đánh đổi bất cứ thứ gì để không phải báo cho chúng tin này,” cô thú nhận. “Nhưng như thế sẽ vừa không công bằng vừa hèn nhát.”

“Và hẳn hầu tước sẽ không đến đây để giúp đỡ cậu,” Lucinda nhận xét.

“Anh ta không được mời.”

Evelyn thò đầu vào từng phòng học và nhờ các giáo viên cho bọn trẻ đến gặp cô ở phòng khiêu vũ khi hết giờ. Lucinda lặng lẽ ở cạnh cô, và cô chưa bao giờ cảm kích sự ủng hộ của bạn mình hơn thế.

“Cô Evie!” Penny reo to, dẫn đầu đoàn quân ào lên cầu thang rộng.

Evie đón nhận những vòng ôm của đám con gái, dù cô cảm thấy mình không xứng đáng. Cô đã thất bại - một lần nữa. Và lần này cô không có biện pháp nào.

Saint cảm thấy mệt đến tận xương. Ba ngày qua có lẽ anh chỉ ngủ được năm tiếng đồng hồ, và đó là ba ngày tồi tệ.

“Thưa ngài, ông Virgins đã mang đến những giấy tờ ngài yêu cầu đến.”

Saint uể oải đặt bản chuyên luận về luật đang đọc dở sang bên. Đứng dậy khỏi chiếc ghế êm ái trong thư viện, anh đi tới chiếc bàn chất ngất những chồng sách và giấy tờ. “Để xem nào.”

Jansen và một gia nhân khác bê hai chồng giấy bọc da vào. “Ông Virgins cũng muốn tôi chuyển lời tới ngài rằng chủ nhân của cơ ngơi ngài đã xem sáng nay sẽ đến London trong ngày mai.”

Saint gật đầu. “Đúng là tin tốt. Cảm ơn ông.”

Tên gia nhân lui ra ngoài, nhưng ông quản gia còn chần chừ nơi ngưỡng cửa. “Thưa ngài?”

“Gì vậy?”

“Tôi... đã mạo phép bảo bà Dooley chuẩn bị một ít súp tối nay. Ngài sẽ ở nhà chứ ạ?”

Từ đáy sâu tâm trí Saint một điều gì đó gợn lên. “Mà hôm nay là thứ mấy?”

Hình như có một nụ cười lướt qua trên mặt Jansen trước khi ông ta khôi phục lại thần sắc nghiêm nghị. “Hôm nay là thứ sáu, thưa ngài.”

“Thứ Sáu.” Saint bật nắp chiếc đồng hồ bỏ túi. Tám giờ mười lăm phút. “Chết tiệt. Tôi bị muộn rồi. Gọi Pemberty lên gác cho tôi,” anh ra lệnh, sải bước ra cửa.

Lúc anh gõ cửa nhà Lord và Lady Houton thì đã gần chín giờ tối. Nóng lòng muốn nhìn thấy cô sau ba ngày xa cách, nhưng anh biết cô sẽ chẳng vui vẻ gì khi gặp anh. Càng khó chịu hơn, rất có khả năng cô sẽ liên kết với Clarence Alvington để chọc tức anh, trong khi Saint cần cô đồng ý ra ngoài với anh một chuyến vào ngày mai.

“Lord St. Aubyn,” Hầu tước Houton niềm nở chào, đứng dậy bắt tay anh. “Hy vọng anh không phiền vì chúng tôi đã bắt đầu bữa tối mà thiếu anh.”

Saint cố ý không nhìn vào Evelyn. Anh cần tập trung trong một lúc, và anh không thể làm được khi cô cứ trừng trừng nhìn anh. “Ngài Houton, ngài thật có lòng tốt đã mời tôi. Tôi xin lỗi vì đã đến muộn. Cuộc gặp giữa tôi và luật sư của tôi đã bị kéo dài.”

“Phải rồi, chúng tôi nghe nói anh và Hoàng tử George đang định đóng cửa một tổ chức trên khu đất thuộc công viên mới,” Victor Ruddick nói bằng giọng kéo dài, cũng đứng lên.

Thầm cau có, Saint gật đầu. “Những tòa nhà ở London rất dễ xây dựng; tuy nhiên công viên thì mỗi ngày một khan hiếm hơn.”

“Quả đúng thế,” Wellington nói, đưa tay ra. “Cảm ơn lần nữa vì chai rượu sherry ngon tuyệt, Saint. Tôi chưa được nếm loại rượu nào ngon thế.”

“Vinh hạnh của tôi, thưa ngài.” Anh ngồi xuống giữa Lady Alvington và bà Ruddick, nhận thấy chỗ này trông thẳng sang Evelyn phía đối diện. Như thế khiến cho việc không nhìn cô càng khó khăn hơn, nhất là khi anh chỉ có mong muốn duy nhất là kéo cô ra khỏi phòng và nói rõ cho cô hiểu chuyện đã xảy ra. *Sự ấn nấn*. Một cảm xúc mới mẻ nữa đối với anh. Những ngày này anh có cả mớ. “Vậy ngài và anh Ruddick đã tìm ra người quen chung nào ở Ấn Độ chưa?”

Câu nói ấy khiến cho cuộc trò chuyện bị cắt ngang khi anh đến được tiếp tục trở lại, và đủ để nhắc Victor rằng nhờ có anh nên lúc này gã mới được tiếp chuyện Wellington. Một câu nói không tệ. Hít một hơi sâu, anh trải khăn ăn lên lòng và ngược mắt lên.

Evelyn đang ngồi trò chuyện với Clarence Alvington, có vẻ thấy chiếc ghim cà vạt đính ngọc trai của cậu ấm ấy là một vật thú vị vô song. Cô lại đang bày ra bộ dạng quyến rũ, chắc chắn là vì anh trai mình, nhưng Saint tự hỏi cô đã đoán ra lý do vì sao gã anh cô cứ đẩy Alvington về phía cô chưa.

Còn anh thì không thích lý do ấy tí nào. “Clarence, dạo này tôi không thấy anh ở câu lạc bộ Quý ông của Jackson nhỉ,” anh khoan thai nói, tập trung vào món lợn quay ngay khi người hầu mang ra.

“Không, tôi e rằng tôi còn bận làm thơ,” Deo Nơ trả lời, gửi một ánh nhìn trêu mếu sang Evelyn.

Saint chỉ muốn bóp cổ tên khốn ấy. “Thơ?”

“Đúng hơn là thơ trữ tình.”

Anh và Clarence có rất ít điểm chung, và chắc chắn hai người đi theo những con đường khác hẳn nhau. Tuy nhiên, cái nơ cổ phức tạp đến kỳ dị và những đường chỉ sắp bục ra ở áo ghi lê và áo vest của cậu chàng cho Saint một sự nhận biết khá khá về độ hay ho của bài thơ cu cậu làm. Là một tay đánh bạc lâu năm, anh sẵn sàng cá cược sự ngưỡng mộ của Evelyn với bài thơ này. “Vậy tại sao anh không cho chúng tôi thưởng thức?”

Cậu ầm đỏ mặt. “Ồ, bài thơ vẫn chưa xong.”

“Ở đây toàn bạn bè cả,” Saint khẳng khái, nở nụ cười quyến rũ nhất của mình. “Và việc sáng tác thơ ca luôn hấp dẫn tôi.”

“Nếu anh không muốn thì không cần đọc nó đâu, anh Alvington,” Evelyn nói bằng giọng hạ thấp, ném cho Saint một cái trừng mắt.

“Ồ, Clarence có khiếu lắm,” mẹ cậu ta tham gia vào với nụ cười tủm tỉm. “Hồi học xa nhà mỗi tuần nó đều gửi cho chúng tôi một bài thơ.”

“Thật đáng khâm phục,” Saint gật gù nói. Nếu đây là thể thơ mà bọn họ thưởng thức mỗi tối, thì anh lấy làm mừng vì bị coi là tên vô lại.

“Thôi được rồi,” Clarence nói, mặt mày rạng rỡ. Đẳng hẳng một tiếng, cậu chàng đứng dậy. “Như tôi đã nói, bài thơ vẫn đang trong quá trình hoàn thiện, nhưng tôi cũng muốn nghe ý kiến của mọi người.”

“Lạy chúa tôi,” Lord Alvington khẽ lẩm bẩm, nhưng Saint làm như không nghe thấy.

“Sáng mùa hè rực rỡ trên đường phố London,” Clarence bắt đầu đọc. *“Tình cờ tôi bắt gặp một hình ảnh mộng mơ/ Niềm vui và hạnh phúc kéo tôi khỏi xe ngựa/ Để nhìn rõ thiên thần dưới lớp vỏ bình dân.”*

Hai má Evelyn dần dần đỏ lên. Một lần nữa cô liếc sang Saint, anh đang nhìn lại cô, muốn cô nhận ra lý do vì sao Clarence lại bắt đầu làm thơ tặng những thiên thần bình dân.

“Tôi liền bắt quen và hỏi tên nàng/ Nhưng nàng chỉ lặng im e thẹn/ Tinh khiết như giọt sương mặt trời cố nén/ Lặng im, nhưng vẫn đủ khiến con tim tôi nức nghẹn!”

“E thẹn’ và ‘nức nghẹn” mẹ Clarence cười điệu. “Nghe hay quá, con yêu. Tiếp tục đi.”

“Ôi, Evelyn, Evelyn, hạnh phúc tâm hồn của tôi - thấy không, tôi đã dùng từ ‘hạnh phúc’ hai lần, nên tôi cần đổi vần ở chỗ đó,” anh ta tiếp, *“Tôi thấy nàng trong từng vì sao đêm/ Và khi ngày ló dạng/ Tôi vẫn thấy nàng trong ánh nắng dịu êm.”*

Trong lúc tất cả vỗ tay khen ngợi, Saint quan sát Evelyn. Ánh mắt cô hết chuyển từ Clarence sang anh trai rồi lại quay về Clarence. Mỗi giây trôi qua vẻ mặt cô càng đanh lại. “Rất hay, anh Alvington,” cuối cùng cô lên tiếng, nhấp một ngụm rượu lớn. “Tôi...”

“Tôi tưởng một bài thơ sonnet phải có mười bốn câu?” Saint nói, còn Evelyn trông như thể không biết nên la hét hay lao vào đánh thi sĩ. “Ở đây tôi đếm được mỗi mười hai câu.”

“Vâng, tôi đã sửa một chút cấu trúc, tôi nghĩ gieo vần cho bốn câu cuối đã tạo được cảm giác hoàn thiện và lắng đọng rồi.”

“Đúng vậy,” Saint giơ chiếc kính một mắt về phía Alvington. “Một thi phẩm tuyệt diệu.”

“Cảm ơn ngài. Phải thú thực rằng, tôi đã không trông đợi tìm thấy ở ngài một con người biết hâm mộ những ngành nghệ thuật cao quý.”

“Tôi tin Lord St. Aubyn hâm mộ bất cứ thứ gì có thể phục vụ cho việc tâng bốc và lừa bịp trống rỗng,” Evelyn dịu dàng nói, chấm khăn ăn vào khóe miệng.

Ờ, chỉ ít cô cũng đang nói về anh, nếu không phải với anh. “Tôi dám chắc anh Alvington không có ý định tâng bốc một cách trống rỗng đâu, tiểu thư Ruddick,” anh đáp lại.

“Dĩ nhiên là không rồi,” Lady Alvington phản đối.

“Cháu... cháu không có ý đó,” Evelyn nói, mặt càng đỏ bừng. “Cháu chỉ muốn nói rằng thơ ca có thể sử dụng cho việc tâng bốc, và cháu hình dung Lord St. Aubyn sẽ dùng nó theo cách ấy.”

Saint nhướn một bên mày. “Cô luôn hình dung tôi như vậy sao, cô Ruddick?”

“Evie,” mẹ cô xẵng giọng, “làm ơn đừng xúc phạm khách của chú con.”

“Ngài ấy đâu phải là khách,” cô cãi, ném khăn ăn lên bàn và đứng lên, “ngài ấy tự mời mình đấy chứ.”

“Evie!”

Cô liếc nhìn anh trai khi sầm sầm đi ra khỏi phòng. “Con bị đau đầu,” cô nói gay gắt, giật cách cửa mở toang rồi đóng sầm nó lại sau lưng.

Saint nhìn theo cô một lúc. Anh đã chia cắt được cô và Clarence, nhưng rõ ràng hình ảnh của anh chẳng được nâng cao sau chuyện đó. Và ngày mai cô vẫn sẽ ghét anh, nhưng nhà thơ nửa mùa kia sẽ bị cho vào quên lãng. Tự cho mình thêm một ngày để cô ghét anh không phải là điều anh muốn, cũng không nằm trong dự định của anh.

“Đức ngài,” anh phá tan sự im lặng, “ngài đã quyết định cố vấn cho ai vào Nghị viện kỳ này chưa? Bỏ qua sự... xung đột về quan điểm giữa tôi và tiểu thư Ruddick, thì anh trai cô ấy là một người rất được - thực ra là gần như trái ngược với tôi về mọi mặt.”

“Em không chịu bị bán rẻ cho Clarence Alvington để đổi lấy một ghế trong Nghị viện cho anh đâu!” Evie hét lên, đi tới đi lui trước lò sưởi trong phòng tiếp khách ban ngày.

Victor ngẩng lên khỏi tờ báo, rồi lại cúi xuống đọc tiếp. “Cậu ta khá đẹp trai, gia đình lại dòng dõi. Ngoài ra Lord Alvington bảo đảm cho anh đủ số phiếu để đánh bại Plimpton.”

“Anh ta là một tên ngốc!” Cô bùng ra. “Lại còn ăn vận y như một con khỉ đầu chó! Anh không ái ngại chuyện em sẽ phải chịu khổ sở sao?”

“Cậu ta có vẻ rất thích con, con yêu ạ,” mẹ cô góp vào từ phía bên kia phòng, nơi bà đang bận rộn đề địa chỉ lên phong bì - có lẽ là những thiệp mời đám cưới. “Và con cũng chưa bao giờ chọn được ai theo ý mình, đúng không?”

“Con sẽ không bao giờ chọn anh ta, đó là điều chắc chắn. Victor, anh thậm chí không thèm nói gì trước với em. Anh để em phải tự mình hiểu chuyện dở người ấy trước mặt... ờ, trước mặt bao nhiêu người, khi anh ta ngâm bài thơ ngớ ngẩn kia.”

Cặp mắt anh cô nhô lên phía trên mép tờ báo, rồi lại biến mất. “St. Aubyn hình như cũng thích nó cơ mà.”

“St. Aubyn thấy nực cười thì có,” cô đốp chát. “*E then, dè nén, nắc nghẹn*. Lạy Chúa. Ất em cũng sẽ cười rũ ra mất nếu như không phải dồn sức ngăn cơn nôn mửa.”

Victor quảng cả tờ báo xuống. “Đủ rồi đấy, Evie. Chuyện chưa có gì cả. Clarence Alvington mới chỉ thể hiện sự hứng thú với em. Và cậu ta vô hại. Một liên minh giữa hai nhà sẽ giúp được anh, và kết hôn với cậu ta sẽ góp phần thay đổi các chương trình hoạt động xã hội của em. Như mẹ nói đấy, em đã có năm năm để tìm ý trung nhân. Clarence sẽ duy trì, thậm chí nâng cao

hình tượng của em, và ít nhất một người trong chúng ta sẽ sử dụng được cậu ta cho mục đích của mình - có thể nói về điểm đó thì cậu ta hơn đứt những người quen là nam giới của em. Hôm nay anh định nói chuyện với cậu ta lần nữa, mặc dù sau... màn thể hiện của em tối qua, có thể cậu ta đã thay đổi suy nghĩ về em."

Evie chỉ tay vào anh trai. "Em sẽ không lấy Clarence Alvington. Em thà không lấy chồng còn hơn," cô tuyên bố, và quay người đi.

Cô giật cửa ra và suýt va vào Langley khi ông giơ tay định gõ cửa. "Thưa cô Ruddick?" ông hỏi, kịp thu tay về trong gang tấc.

"Tôi ra ngoài đây."

"Tốt, tôi cũng thế."

Chỉ khi đó Evie mới nhận thấy bóng người đứng sau lưng ông quản gia, đang chờ được thông báo. Saint. Dẫu cho cô vô cùng giận dữ, đau đớn và thất vọng về anh đến độ muốn hét lên, cơ thể cô như mọi khi vẫn phản ứng trước sự hiện diện của anh. Tim cô đập mạnh, những dây thần kinh râm ran đến tận đầu ngón chân. "Tôi không đi với ngài."

"Nhưng tôi có thứ muốn cho em thấy," anh nói khẽ, đi vòng qua Langley tới trước mặt cô cứ như ông quản gia không còn tồn tại.

Không thể có chuyện anh tìm cách dụ dỗ cô lúc này. Nhất là sau những chuyện anh gây ra. "Không."

Saint nắm lấy khuỷu tay cô, nhẹ nhàng đến bất ngờ. "Hãy đi với tôi," anh thì thầm, cúi xuống để tóc cô cọ vào môi anh. "Tôi nắm giữ mọi bí mật của em, nhớ chứ?"

Nhất định hôm nay sẽ có kẻ bị dấn vào đầu. "Tôi ghét ngài," cô thì thầm đáp lại, rồi hướng vào phòng khách. "Lord St. Aubyn, người đã giới thiệu anh với ngài Wellington và cảm thấy anh nợ ngài ấy một ân huệ, muốn đưa em đi chơi sở thú. Sally và em sẽ về đúng giờ ăn trưa."

Victor lăm bầm câu gì đó như là đồng ý, nên Evie bảo Langley đi gọi Sally, còn cô đi ra tiền sảnh, hầu tước đi ngay sau. Dường như mọi người đều vui sướng khi định đoạt được cuộc đời cô mà chẳng buồn hỏi ý kiến cô lấy một câu. Những tiếng kêu phản đối của cô đều không có tác dụng.

"Để tôi đoán nhé," giọng Saint kéo dài. "Tôi đang cắt ngang chương trình đi chơi với Alvington đúng không?"

Vậy là Saint cũng nhận ra ý đồ của Victor đang ấp ủ. Khó có gì qua mắt được anh. "Ngài có thể dùng trò dọa dẫm để ép tôi đi với ngài," cô hạ giọng, "nhưng tôi sẽ không nói chuyện với ngài đâu."

"Xin theo ý em, bông hoa của tôi."

Sally từ trên gác hồi hả chạy xuống nhập hội, Evelyn đi trước dẫn đường. Mặc kệ anh mưu tính điều gì, sự có mặt của cô hầu gái sẽ không cho anh giờ trò dụ dỗ lấn lướt hơn. Và vì cô cũng muốn thoát khỏi ngôi nhà này đến tuyệt vọng, nếu Saint giống như một cứu cánh.

"Tôi hy vọng em thấy ấn tượng," anh tiếp tục. "Tôi đã mang theo xe để chở được cả một đoàn tùy tùng. Em có chắc là không muốn gộp cả ông quản gia hoặc người làm vườn vào đội chúng ta không?"

Vì không muốn nói chuyện với anh, cô bèn hừ mũi và đưa tay cho người giữ ngựa đỡ cô lên xe. Có vẻ không nản lòng trước sự im lặng của cô, Saint ngồi xuống cạnh cô trên băng ghế thấp

và ra hiệu cho đôi ngựa xám cất bước.

Lẽ ra cô nên hỏi anh xem họ đi đâu trước khi quyết định không nói gì với anh. Song với sự có mặt của cô hầu gái và gia đình biết cô sẽ về vào buổi trưa, ắt anh không có nhiều thời gian để giở trò láu cá. Evie liếc vội về phía anh. Saint có thể tạo được nhiều trò quỷ quái trong khoảng thời gian rất ngắn. Cô đã trực tiếp lĩnh hội điều đó ở nhà hát.

Sau mười lăm phút thì rõ ràng họ sẽ không đến sở thú hay Hyde Park. “Chúng ta đang đi đâu vậy?” Cuối cùng cô đành hỏi.

“Tôi tưởng hai ta sẽ không nói chuyện?”

“Đây không phải nói chuyện,” cô chỉ ra. “Nó chỉ là một câu hỏi về điểm đến. Xin ngài hãy trả lời.”

Anh đánh mắt sang cô. “Không được. Đó là một điều bất ngờ.”

Được. Anh muốn gây khó dễ. Cô cũng có thể gây khó dễ. “Ngài có nhớ tôi từng bảo tôi ghét ngài không?”

Saint gật đầu, ánh mắt đánh lại. “Tôi nhớ có một loạt những nhận xét chân thật em đã dành cho tôi. Tôi sẽ chờ một lời xin lỗi sau rốt cho tất cả chúng.”

“Không bao giờ.”

“‘Không bao giờ’ là quãng thời gian rất dài, Evelyn Marie ạ.”

“Đúng thế.”

Họ rẽ lên một con đường cổ kính rợp bóng cây, những tòa nhà lớn của lớp quý tộc đã suy tàn từ lâu nằm dọc hai bên đường. Một con chó đen gầy guộc chạy lon ton qua đường ngay trước mũi xe. Tiếng sủa của nó khiến lũ ngựa giật mình, nhưng hầu tước đã nhanh chóng kiểm soát được chúng.

Đi được nửa khối nhà Saint tấp xe vào bên phải rồi dừng lại. Một cỗ xe bốn bánh, to lớn và đen thui với rèm che kín, đậu phía đối diện. Một nỗi bất an mơ hồ trùm lên Evelyn. Cô đã bắt cóc anh, và không có lý do nào để anh không làm điều tương tự với cô. Con đường vắng lặng này chắc chắn là một nơi lý tưởng cho mục đích đó.

Saint cột dây cương rồi nhảy xuống đất, đi vòng sang đưa tay cho cô. Cô không muốn chạm vào anh, vì khi làm thế dường như cô không còn nhớ nỗi anh là kẻ đốn mạt đến mức nào. Nhưng cô cũng không muốn thử trèo xuống đất trong bộ váy dài và đôi giày đi bộ. Hít một hơi, Evie đứng lên. Anh lập tức bước tới gần, luồn hai tay qua eo cô và nhắc cô xuống đất.

“Thả tôi ra,” cô thì thầm, mắt dán chặt vào chiếc cà vạt trơn thắt đơn giản của anh để tránh thôi thúc nhìn vào mắt anh. Tiếp theo đó rất có thể là hôn hít, vuốt ve và đủ loại hành động bậy bạ, mà cô thì quá tức giận với anh để muốn chúng xảy ra.

“Chỉ bây giờ thôi,” anh đáp, và buông cô ra. “Ta đi chứ?”

Không chờ đáp lại, anh băng qua đường lên một lối xe chạy ngắn, uốn khúc của ngôi nhà lớn nhất trong dãy. Nỗi tò mò lẫn át sự cảnh giác, Evie đi theo anh.

Đón họ ở cửa là một quý ông cao tuổi dáng hơi còng và đi khập khiễng. “Chắc ngài là Lord St. Aubyn?” Người đàn ông hỏi, đưa tay ra.

Saint bắt tay hỏi ông ta. “Sir Peter Ludlow, cảm ơn ông đã đồng ý gặp tôi.”

“Không phiền gì đâu.” Ông ta quay qua nhìn Saint vào Evie. “Ngài có phiền quý cô của ngài

có muốn tham quan một vòng không?”

“Kh...”

“Vâng,” Saint cắt ngang lời cô, chìa cánh tay ra. “Cảm ơn ông lần nữa.”

Hừ, đột nhiên anh lại tỏ ra hết sức lịch sự. Cùng với Sally theo sau, cả hai đi vào tòa nhà cổ. Bước chân họ vang vang trong hành lang rộng vắng vẻ, Evelyn khép những ngón tay chặt hơn quanh cánh tay Saint. Bất kể anh định làm gì, cô sẽ không để anh ra khỏi tầm mắt cho đến khi họ trở về nhà cô an toàn.

“Như ngài đã xem hôm qua,” Sir Peter nói trong lúc tập tễnh dẫn đường, “phần lớn đồ nội thất và rèm cửa từ lâu đã không còn, nhưng sàn nhà, tường và mái đã được gia cố, sửa chữa sau trận mưa mùa đông năm ngoái.”

“Có bao nhiêu phòng vậy?” Saint hỏi.

“Hai mươi bảy phòng. Gồm cả hai phòng khách trên gác, thư viện, và phòng tiếp khách ban ngày ở tầng trệt. Phòng khiêu vũ và phòng khách lớn ngay cuối lối này. Dưới nhà là mười hai phòng dành cho gia nhân, cùng với nhà bếp và phòng để thức ăn.”

“Saint,” Evie nói, bắt đầu tự hỏi liệu anh có định bắt cô làm tù nhân trong tòa nhà cũ kỹ rộng lớn này không.

“Suýt,” anh thì thào. “Sao chúng ta không cùng đi xem phòng ăn nhỉ?”

Xuôi theo hành lang vài thước, Sir Peter đẩy bộ cửa đồ sộ cho nó mở toang. Căn phòng bên trong nom gần như một phòng ăn lớn thời trung cổ, với sức chứa khoảng bảy mươi lăm khách mời trong gian hình chữ nhật chạy dài.

Saint rút trong túi ra một mảnh giấy, viết nguệch ngoạc lên đó bằng một mẫu bút chì xấu xí, rồi đưa cho Sir Peter. Evie nghĩ đôi mắt ông cụ đã thoáng mở lớn trước khi ông ta gật đầu.

“Hãy phái luật sư của ngài đến gặp luật sư của tôi,” ông ta nói, rồi lấy một chiếc chìa khóa trong túi ra. “Bây giờ ngài có thể giữ cái này.”

Hầu tước cầm lấy chìa khóa và, trước sự ngạc nhiên của Evie, một lần nữa đưa tay ra. “Cảm ơn ông, Sir Peter.”

“Tôi cũng xin cảm ơn ngài. Tôi thích những người không quan trọng chuyện mặc cả.” Ông ta chạm tay vào vành mũ chào Evie. “Chúc cô một ngày tốt lành.”

Khi cửa trước vừa đóng lại, Evie lập tức buông tay khỏi cánh tay Saint. “Rõ ràng ngài muốn tôi chứng kiến cảnh vừa rồi. Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Cô hỏi gặng.

Saint mím môi. “Cho cô hầu của em lui đi.”

“Không.”

“Vậy thì tôi sẽ không nói gì hết.”

Anh không nói chơi; cô hiểu anh đủ rõ để nhận thấy thế. Hậm hực, cô quay sang hầu gái của mình. “Sally, hãy ra ngoài đợi nhé,” cô chỉ dẫn, “nhưng năm phút nữa phải vào ngay.”

Sally nhún gối. “Vâng, thưa cô Ruddick.”

Cô hầu đi khỏi, Evie hướng sự tập trung trở lại Saint. Năm phút là khoảng thời gian rất dài, nhưng cũng rất ngắn để ở một mình với anh, tuy nhiên cô đã chuẩn bị tinh thần để đương đầu với mọi chuyện. “Rồi đó, chỉ còn lại chúng ta,” cô nhắc. “Và bất kể... ngài có ý nghĩ khuất tất nào trong đầu, hãy nhớ rằng ngài xứng đáng với những gì tôi đã làm với ngài.”

Saint nhìn cô trong khoảng thời gian dài đến mấy nhịp tim. “Và tôi nghĩ em xứng đáng với cái này,” anh lặng lẽ nói, rồi đưa chiếc chìa khóa ra. “Chúc mừng em.”

Evie cau mày, nhưng vẫn nhận chiếc chìa từ những ngón tay anh - vừa vì cô sẽ có thể tẩu thoát nếu anh định nhốt cô lại, vừa do cô muốn chạm vào anh. “Ngài đang định trao cho tôi một tòa nhà cũ ư?” Cô ngờ vực hỏi.

Saint lắc đầu. “Tôi trao cho em một trại trẻ mới.”

Evelyn nín thở. “Gì cơ?”

“Cuối cùng sẽ được trang bị đầy đủ, theo bất kỳ phong cách nào em chọn. Và tùy em bố trí nhân viên sao cho phù hợp, nhưng tôi buộc phải phản đối nếu tiếp tục thuê bà Natham.”

Nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, Evelyn nhìn sững anh. Thật khó hiểu. Cuối cùng anh đã thoát khỏi nghĩa vụ đối với một nơi anh căm ghét, chỉ để tậu thêm một nơi khác? “Tại... tại sao?”

“Tôi đã nói chuyện với Prinny, nhưng ông ta không muốn bị mất mặt với việc rút lại các kế hoạch của mình ngay sau ngày ông ta công bố chúng. Tôi phát hiện ra thật là khó thuyết phục được một người điều hành đất nước, dù đó có là Hoàng tử nhiếp chính, làm điều ta muốn một khi thứ trời đánh ấy đã xuất hiện trên mặt báo.”

“Nhưng ngài ghét trai mồ côi, sao lại làm tất cả chuyện này?”

Anh khẽ mỉm cười. “Tôi đã bảo em là sẽ sửa chữa mà.”

Evie đã thở được trở lại, nhưng giờ tim cô lại đập mạnh đến mức cô sợ anh có thể nghe thấy: “Ngài làm chuyện này” - cô khoát tay chỉ xung quanh tòa nhà - “là cho... tôi?”

“Phải.”

Ôi lạy Chúa. “Tôi không biết phải nói gì, Saint. Điều này thật... khác thường.”

Anh nghiêng đầu. “Nhưng?” Anh gợi ý, nét giễu cợt ngày trước ánh lên trong đôi mắt xanh. “Còn một cái gì đó. Tôi thấy nó trên vẻ mặt em.”

Đến tận bây giờ cô mới xác định được sự khác lạ ở anh trong mấy ngày qua - đó là vẻ giễu cợt sâu cay đã biến mất. Và nó làm cô rất đổi bất an. “Chỉ là tôi đã hy vọng ngài làm vậy là vì bọn trẻ, chứ không phải vì t...”

“Quý tha ma bắt, Evelyn!” Anh bùng nổ. “Chẳng lẽ mọi việc người ta làm đều phải vì một lý do ‘chính đáng’? Hay nó chỉ là lý do chính đáng nếu như tôi chẳng có lý do nào? Tôi mệt mỏi rồi, và tôi e rằng trong chuyện này tôi hơi mù mờ, nên làm ơn, hãy giải thích vì sao tôi không nên làm thế vì em?”

“Tôi...”

“Giải thích cho tôi xem vì sao em nghĩ mình không xứng đáng với nó?” Anh cắt ngang, tiến tới một bước. “Chẳng phải đây là câu em sắp sửa nói sao?”

“Saint, đây là...”

“Giải thích tại sao tôi không nên làm vì em?” Hai tay anh ôm lấy gương mặt cô. “Giải thích tại sao em không thấy biết ơn, và tại sao tôi không nên hôn em ngay bây giờ?”

Miệng anh quét qua miệng cô, nhẹ như lông vũ.

“Tôi biết ơn chứ,” cô cố gắng nói, vận hết sự tự chủ yếu ớt trong mình để không choàng hai tay qua vai anh. “Rất biết ơn. Nhưng...”

“Quý thần ơi, em hành hạ tôi quá đấy,” anh thì thầm trên miệng cô.

Evie không thể trả lời thêm câu hỏi nào của anh, bởi cô đang quá mải mê hôn lại kẻ phóng đảng quyền rũ này.

Chương 20

*Nhưng vẫn có những điều chân thực
Rọi vào miền ảo mộng của chúng ta
Sáng hơn cả vàng thái dương rực rỡ.*

*- Huân tước Byron,
Cuộc hành hương của Childe Harold, Chương IV*

Cô gái Evelyn mà Saint đưa về lâu đài Ruddick ríu rít hơn hẳn cô gái anh đưa đi lúc sáng. Trong chốc lát, anh cân nhắc có nên bảo cô rằng cô đã thề không nói chuyện với anh không, nhưng sự nhiệt tình của cô quá hăng say không có điểm dừng. Vả lại, nếu anh nhắc cô về lời thề giữ im lặng, cô cũng sẽ nhớ mình đã lao ra khỏi nhà vì anh trai bắt ép cô kết hôn với tên đàn Clarence Alvington.

“Chúng ta có thể chia phòng khiêu vũ thành những phòng học nhỏ hơn, ngài thấy có được không?” Cô hỏi, nhún nhảy trong ghế ngồi một cách đúng nghĩa.

Saint ngắm nhìn ngực cô một lúc. “Tôi chỉ lo tài chính,” anh uể oải nói. “Em là người quyết định. Cần sắp xếp những gì em cứ yêu cầu, tôi sẽ chi trả.”

“Ngài biết những việc này sẽ tốn kém bao nhiêu không?”

Anh tặng cô một nụ cười khế, thích thú trước cảm giác ấm áp đang lan khắp người. “Còn em?”

“Ồ, tôi biết sẽ nhiều việc bề bộn,” cô đáp, “nhưng nếu thuê được đúng người, tôi nghĩ có thể xoay xở được.”

Vậy là cô vẫn định giữ bí mật với gia đình. Saint vừa tập trung điều khiển xe vừa nhận định tình hình. Nàng Evelyn thiên thần và giàu có sẽ là một mối lợi đối với gia đình Alvington. Cung cách tinh khôi, đoan trang của cô là một khoảng lợi tức rõ ràng cho anh trai cô, khiến cô trở thành nhân tố chính trong vụ trao đổi. Dĩ nhiên trừ phi có kẻ phá vỡ quá trình. “Tôi dám chắc là em xoay xở được,” anh đồng ý, “nhưng đấy không phải ý tôi muốn nói.”

“Vậy ý ngài là sao?”

“Cái gì cũng có giá cả, Evelyn,” anh nói, liếc nhìn cô. “Bộ em nghĩ tôi bỏ không ra hai mươi ngàn bảng à?”

“Nhưng... ngài đã nói ngài làm vậy vì tôi mà,” cô đáp ứng.

Sự tổn thương trong giọng cô bóp nghẹt hơi thở của anh. “Đúng vậy,” anh bắt mình thốt ra. “Nhưng không có gì là miễn phí.”

Cô hếch cằm. “Vậy mức giá của ngài là gì, Saint?”

“Nói hết với gia đình em.”

Máu như rút hết khỏi gương mặt cô, và trong một thoáng anh tưởng cô sẽ ngất xỉu. Anh gồng người, chuẩn bị tóm lấy cô nếu như cô nhào khỏi xe ngựa. Có lẽ việc này không có lợi cho cô, Saint tự nhủ, nhưng nhất định là lợi cho anh. Nếu thanh danh cô bị ô uế, anh có thể có được cô.

“Gì cơ?”

“Em nghe thấy rồi đấy.” Anh liếc nhìn đũa hầu gái kiêm vệ sĩ ngồi phía sau.

“Nói cho gia đình biết em đang cố gắng dành thời gian và tiền bạc cho một trại trẻ mồ côi, rằng nhờ vào sự vất vả và tận tụy của em, lũ trẻ sắp chuyển đến một cơ ngơi tử tế nơi chúng sẽ được chăm sóc tốt hơn. Và bảo với họ là em sẽ tiếp tục dành thời gian cho dự án này.”

“Saint, tôi không thể,” cô thở dốc. “Ngài không hiểu đâu, Victor sẽ...”

“Em không cần đề cập đến tôi, nhưng hãy cho họ biết việc em đang làm.”

“Không được.”

“Vậy thì tôi rút lại đề nghị.”

“Ngài không thể làm thế.”

Môi anh nhếch lên trong nụ cười không hề vui vẻ. “Cưng ạ, tôi có thể làm bất cứ cái gì tôi thích. Đến giờ này em vẫn chưa nhận ra sao?”

“Ngài sẽ hủy hoại cuộc đời tôi,” cô run run đáp lại, hai tay nắm chặt. “Ngài không thấy thế sao? Hay chẳng qua ngài không thêm quan tâm?”

Saint lặng thinh một lúc. Evelyn nói đúng; anh biết anh trai cô khá rõ để phán đoán chính xác những gì cô sẽ gặp phải một khi thú nhận. Anh không nên quan tâm. Anh toàn làm những chuyện gây bất lợi cho những ai nợ anh để lấy thế làm vui thú. Lần này cũng không khác gì - trừ việc hình như nó hơi khác.

“Vậy thì chào cho tôi một cái giá,” anh nói, tự rửa sự ngu ngốc của mình. “Em sẽ đưa tôi cái gì để thay thế cho sự thú nhận của em?”

Cô mở miệng, rồi lại ngậm vào. “Tôi không thể.”

“Nghe không hấp dẫn chút nào, tôi e vậy.”

“Ít ra hãy cho tôi suy nghĩ chứ?”

“Em có hai tư giờ, cưng ạ.” Anh quay nhìn đũa hầu lần nữa. “Và nếu người bép xép cuộc nói chuyện này với ai, ta sẽ biết. Người không muốn điều đó xảy ra, đúng không?”

Mắt cô gái mở lớn. “Không đâu, thưa ngài.”

“Ta cũng nghĩ là không.”

Evelyn trừng trừng nhìn anh, nhưng trong lòng nhẹ nhõm khôn tả. “Xin ngài đừng dọa dẫm hầu gái của tôi nữa, Lord St. Aubyn.”

Họ rẽ lên lối xe chạy trước nhà. Lợi dụng thời cơ, anh ghé lại thì thầm vào tai cô. “Tôi sẽ chiếm đoạt em ngay bây giờ nếu em cho phép tôi, Evelyn. Cái giá của tôi là cơ thể em.”

“Tôi có hai tư giờ để cho ngài câu trả lời,” cô nói, sắc hồng dịu lại ửng trên đôi má.

“Em không thể đẩy tôi khỏi ý nghĩ, đúng không?” Anh tiếp tục bằng giọng hạ thấp khi cô hầu và người giữ ngựa xuống xe rồi hai gia nhân xuất hiện. “Em khao khát tôi.”

“Vâng,” cô thì thầm, rồi bước xuống xe với sự giúp đỡ của gia nhân. “Cảm ơn ngài vì khoảng thời gian tuyệt vời ở sở thú, Lord St. Aubyn,” cô nói bằng giọng lớn hơn. “Tôi sẽ chuyển lời hỏi thăm của ngài tới anh trai tôi.”

Trước khi anh kịp nhảy xuống và chặn cô lại thì cô đã đi khỏi, mất hút vào trong nhà. Có lẽ vậy lại tốt, bởi sau câu trả lời một âm tiết của cô, Saint không chắc mình có thể đứng lên với bộ dạng nghiêm chỉnh.

Khi anh vừa ra khỏi lối xe chạy hình bán nguyệt, một cỗ xe bốn bánh cao ngất ngưỡng lập

tức chiếm chỗ xe anh trước nhà. Clarence Alvington. *Trời đánh thánh vật.*

Hoàn toàn nhằm mục đích chính trị, Saint nghĩ, nhưng ý nghĩ ấy vẫn làm anh khó chịu. Thằng công tử bột ấy hình như được hưởng nhiều thời gian với Evelyn hơn anh, trong khi anh đã đưa Wellington đến bàn theo đúng nghĩa đen. Tất nhiên, dù với khiếu thời trang diêm dúa, Clarence vẫn đủ gây động để thanh danh gã được duy trì sạch sẽ, đặc biệt là nếu đem so với tiếng tăm của Saint.

Jansen đã mở cửa khi anh bước lên bậc tam cấp trên cùng. Vũ hội nhà Hillary và một loạt sự kiện khác sẽ cùng diễn ra trong tối đó, và nếu muốn sống sót qua chúng, anh cần phải chợp mắt độ một giờ. Đêm nay anh có thể ở nhà ngủ, và anh muốn thế chết đi được, nhưng nếu vậy anh sẽ bỏ lỡ cơ hội gặp Evelyn.

Anh nhún vai thoát khỏi chiếc áo choàng. “Ta sẽ ở trong...”

“Thưa ngài, ngài có khách,” ông quản gia cắt ngang, đánh mắt về phòng tiếp khách ban ngày rồi đưa về chỗ cũ.

Khỉ thật. “Ai?”

“Saint! Tạ ơn chúa!”

Fatima Hynes, Lady Gladstone, lao vào vòng tay anh, thân hình chỗ nào cũng mềm mại và ấm áp. Theo quán tính anh ôm lấy eo cô ta để không bị ngã ra sau. “Cô đang làm gì ở đây?”

“Em muốn nói chuyện với anh, anh yêu,” cô ta hỗn hển, nắm lấy hai tay anh kéo anh về phòng tiếp khách ban ngày. “Em chẳng biết tìm anh ở đâu.”

Từ “anh yêu” khiến hàm răng Saint nghiến chặt, nhưng anh chẳng thể tìm hiểu ngọn ngành ý đồ của cô ta nếu cứ đứng giữa hành lang. Anh đành để cô ta dắt vào phòng tiếp khách rồi đóng cửa lại.

“Diễn giỏi lắm,” anh khen ngợi, rút tay về. “Cô muốn gì?”

“Anh đã ở đâu?” Cô ta hỏi.

“Không phải việc của cô. Cô muốn gì, Fatima? Tôi sẽ không hỏi lại đâu?”

“Anh đã ở với cô ta đúng không? Evie Ruddick.”

Ý nghĩ đầu tiên của anh là phải bảo vệ Evelyn, và điều đó khiến anh ngạc nhiên. Anh vốn hay nghĩ cho bản thân trước nhất. “Đúng, tôi đã mãi mê yêu đương nồng cháy với Evie Ruddick, vì trong tất cả phụ nữ ở London chỉ có duy nhất cô ấy thu hút được tôi.”

Fatima làm bộ đau đớn nhìn anh. “Saint.”

“Nếu cô đến đây chỉ để thăm vấn tôi về việc tôi ở đâu và ăn điểm tâm món gì, thì cô đi được rồi.”

“Không cần phải lãng mạ em,” cô ta đáp, vượt lại mắt trước chiếc váy hoa màu hoa hồng thắm, “nhất là khi em đặt biệt đến đây để cho anh thêm một cơ hội.”

“Saint đưa tâm trí tập trung trở lại. “Một cơ hội. Ý cô là với cô hả?”

“Gladstone một mực cho rằng em và anh vẫn tăng tịu với nhau. Em không thấy có lý do gì để chúng ta phỉ phạm sự nghi ngờ ấy.”

“À. Vậy là Lord Brumley... không thỏa mãn được kỳ vọng của cô?”

Cô ta nhìn anh. “Anh biết hết, đúng không?”

“Thông tin chỉ là thứ giúp tôi dẫn đầu cuộc chơi,” anh lãnh đạm nói, “và lòng trước bất cứ

viên đạn súng trường nào bay về phía mình.”

“Vậy anh thấy sao, Saint?” Cô ta thả thỏ, lằn ngón tay theo quai hàm anh. “Chúng ta rất ăn ý với nhau mà.”

Ngạc nhiên thay, thậm chí anh chẳng bị lôi cuốn. “Ngày trước thôi. Lần này, e rằng tôi phải từ chối.”

Fatima thẳng người lên. “Vậy lần sau?”

“Tôi không nghĩ còn có lần sau, thưa phu nhân.” Saint mỉm cười. “Nhưng xin cảm ơn lời đề nghị của cô.”

Lông mày nữ bá tước nhướng lên kinh ngạc. “Than ôi. Anh đã ở đâu vậy - nhà thờ à?”

“Gần như thế.”

“Hm. Mọi chuyện đều có hồi kết thúc.”

“Chắc chắn rồi.”

Saint tiễn cô ta ra ngoài, rồi quay lên cầu thang. Mặc kệ anh có lừa được Fatima về quan hệ giữa anh và tiểu thư Ruddick hay không, anh cũng không thể phủ nhận rằng hai người họ đã có một sự kết nối. Có Chúa biết lý do vì sao Evelyn đã len vào tâm trí anh, và anh đuổi theo cô như một kẻ đói khát.

Chuyện này sẽ không kéo dài; không thể; một khi Ruddick ép buộc cô lấy Clarence Alvington. Và anh sẽ làm gì? Đứng trong bóng tối dưới cửa sổ phòng cô và khắc khoải muốn có cô? Làm cho thanh danh cô như nhuốc trong mắt gia đình cảnh vệ Alvington xem như là cơ hội tốt nhất để anh tiếp tục sở hữu cô, nhưng như cô đã nói, thế nào gã anh cô cũng biến cuộc sống của cô thành địa ngục.

“Mẹ kiếp,” Saint lầm bầm, gieo mình xuống giường. Evelyn, Evelyn... Dù cho anh làm gì, thức hay ngủ, những ý nghĩ về cô mãi gặm nhấm anh. Cứ ở trước mặt cô là anh lại như biến thành một con người khác, thế nhưng anh cũng khó mà nhận ra người đàn ông vui tính, hài hước mà anh đã trở thành. Hẳn là anh điên rồi. Đầu óc sáng suốt thì anh ắt không đời nào ném hai mươi nghìn bảng vào một trại trẻ, và ép bản thân làm nhà tài trợ duy nhất của nó trong tương lai.

Nhưng trại trẻ hình như là sự bảo đảm duy nhất anh có để tiếp tục được gặp cô một cách hợp lý. Hoặc thế, hoặc là anh cưới cô.

Saint ngồi bật dậy.

Đó là ý nghĩ kỳ cục nhất anh từng có. Đương nhiên là anh bị ám ảnh bởi cô; nhưng *kết hôn!* Kể từ khi khám phá ra sự... thú vị của phụ nữ, anh đã định theo gương cha mình: ăn chơi trác táng cho đến khi quá già để tận hưởng, chọn một phụ nữ để kết hôn đẻ sinh ra một người thừa kế hợp pháp, rồi là đời.

Anh không muốn Clarence Alvington có cô, nhưng đi đến nước lấy cô để ngăn chặn chuyện đó thì có vẻ quá cực đoan, đấy là nói nhẹ đi hết mức. Dù gì cô cũng chẳng đồng ý với một trò hề như vậy - không phải với anh. Số lần cô gọi anh là đồ vô lại có xòe hai bàn tay ra cũng không đếm hết.

Ấn ái với cô là một chuyện; nhưng để cô mê muội đến độ ghép tên cô với tên anh và cho thiên hạ biết rằng cô đã kết hôn với một kẻ tiếng tăm đen ngòm... có lẽ cô thả vào một tu viện còn hơn, và chuyện đó tệ hơn cả việc cô kết thúc với Alvington.

Một mỗi lần cúi gập, Saint rời giường bằng qua tấm thảm Ba Tư đắt tiền trải giữa phòng ngủ. Anh đang làm cái chết tiệt gì vậy, nghĩ tới cả những chuyện như thế này? Dứt khoát là do cô gần như là người phụ nữ duy nhất anh tiếp xúc, nói chuyện hoặc sờ mó trong một thoáng qua. Chỉ là anh không quen với một mối quan hệ độc nhất, và tình trạng bất thường ấy đã làm xáo trộn tâm trí cùng cơ thể anh.

Rõ ràng anh không nên từ chối Fatima. Anh cần lập tức đến thăm một người đàn bà khác và làm mọi điều cần thiết để thanh lọc Evelyn Ruddick ra khỏi cơ thể. Nếu anh thực sự đang tính lấy cô, anh không thể liều lĩnh đến nỗi ám ảnh này được tự tung tự tác theo thời gian. Nếu anh không khôi phục lại con người cũ của mình ngay tức khắc, có thể sang ngày mai anh còn nghĩ đến chuyện có con với cô.

“Chúa lòng lành,” Saint lẩm bẩm, day day thái dương và ngồi phịch xuống chiếc ghế êm ái trước lò sưởi. Anh biết mình sẽ không đi đâu để tìm người khác, cho dù giải pháp ấy nghe chừng rất hoàn hảo. Thực tế là, anh muốn Evelyn Ruddick, và dồn năng lượng vào nơi khác sẽ chẳng thay đổi được gì. Không, anh sẽ ở nhà và đánh một giấc như một ông già mệt mỏi, rồi đến tối sẽ tràn đầy năng lượng để đến mọi dạ tiệc, với hy vọng cô sẽ ở đó.

Evelyn giữ lấy mặt trái tim bằng bạc có gắn kim cương khi Sally cài móc sợi dây chuyền thanh nhã sau gáy cô. Nó hơi quá trau chuốt so với một bữa tiệc nhỏ, nhưng tối nay cô cảm thấy khá độ lượng với Saint nên muốn đeo nó.

“Độ lượng” đúng ta không phải từ chính xác, nhưng cô không biết còn có từ nào diễn tả được cảm xúc của cô tối nay. Saint đã cứu lũ trẻ, đó là điều không thể chối cãi, nhưng nó còn mang một ý nghĩa lớn lao hơn; anh đã hành xử trái ngược với tính tư lợi của mình. Và hình như anh làm thế vì cô.

Mẹ cô gõ cửa, rồi đẩy ra và ngó vào phòng.

“Con sẽ mặc chiếc váy lụa xanh chứ?Ồ, đúng rồi, tốt lắm. Nó sẽ làm nổi bật đôi mắt con.”

“Sao chúng ta cần làm nổi bật mắt con tối nay ạ?” Evie hỏi, ra hiệu cho Sally ngừng ghim tóc cô lên. Trận chiến sáng nay về Clarence Alvington và bài thơ ngu ngốc của anh ta là quá đủ rồi, nhưng nếu họ muốn, cô sẵn sàng nghênh tiếp.

“Con nên giữ bộ dáng xinh đẹp nhất vào mọi thời điểm; đó là lý do. Thời gian thì trôi nhanh và con hãy nhớ mình đã hai mươi ba tuổi, hầu hết các quý cô ở tuổi con đều đã kết hôn và sinh con.”

Evelyn lặng thinh một lúc. Mẹ cô đã không đề cập đến Clarence, ớn trời là tối nay anh ta không tham dự, trừ phi anh ta ngu ngốc hơn cô tưởng. “Con sẽ không tìm được chồng ở buổi họp mặt của giới văn học tại nhà Lady Bethson đâu.” Cô lấy lại điềm tĩnh rồi đáp. “Nên con không nghĩ màu sắc con mặc có ảnh hưởng gì.”

Mẹ cô nhăn mũi. “Mẹ chẳng hiểu sao Victor vẫn cho phép con tham gia những buổi họp mặt của đám nữ sĩ kia. Nó quá cưng chiều con, bất chấp khuynh hướng chẳng biết lý lẽ phải trái của con. Chắc chắn không thể có kẻ nào tốt đẹp đến từ đám đàn bà ngớ ngẩn cùng những lão già vênh váo ngồi trích dẫn lời người chết.”

“Mẹ không biết sao?” Evelyn phản bác. Phải ra vẻ mình là một thiên thần quyến rũ nhưng ngây ngốc làm cô hết sức khó chịu, nhất là khi nó chỉ nhằm lấy lòng đồng minh gần đây nhất

của Victor. Có vẻ anh cô nghĩ cô đúng là loại yếu nhược đó - cả mẹ cô cũng vậy. Cô đang dần dần nhận ra mình có nhiều sức mạnh ý chí và quyết tâm hơn mình tưởng tượng. “Anh họ của Lady Bethson là Bộ trưởng Tài chính trong chính phủ của Hoàng tử George,” cô nói tiếp. “Con đang bồi đắp tình thân hữu với bà ấy vì lý do đó, để giúp anh Victor. Và con thấy vui khi làm thế, bởi xem chừng bà ấy cũng là một người thú vị.”

“Ha. Chưa bao giờ con có thói ngoan cố như thế, Evie.”

“Con chưa bao giờ phải làm thế.”

Genevieve nhìn cô chăm chăm. “Và bây giờ con cũng không nên làm thế. Con thừa biết sẽ không lợi ích gì. Và đừng quên con và mẹ sẽ cùng ăn điểm tâm sớm với Victor vào chín giờ sáng mai.”

Không hay tí nào. Lệnh trình diện ở bữa điểm tâm rất có thể là Victor định ra thêm một tội hậu thư nữa. Cô sẽ không chịu đựng thêm đâu. Evie bắt đầu nhận ra một khi cô tận dụng cơ hội để bày tỏ các chính kiến của mình và hành động theo chúng, thì tâm trạng cô tốt hơn bao giờ hết. Trên thực tế, cô tự hỏi gia đình mình sẽ nói gì nếu cô bảo họ rằng cô thích kết giao với Lord St. Aubyn hơn, và dù có lúc bực mình với anh, cô vẫn thích Saint hơn hẳn những mối quan hệ mang nặng động cơ chính trị mà anh trai luôn cố gán ghép cho cô. Có thể Victor chỉ có ý tốt, nhưng anh cô gần như chẳng hay biết tí gì về con người thật của cô.

Nghĩ tới Saint là tim Evie bắt đầu đập mạnh. Cô còn chưa đầy mười tám giờ để nghĩ ra cách báo đáp công lao của anh - anh đã khơi dậy trong cô những cảm xúc trái đạo đức đến nỗi cô gần như không tin nổi ở mình.

Tuy nhiên, cách giải quyết ấy quá dễ dãi, cho dù nó hết sức hấp dẫn. Dù cô quyết định như thế nào cũng phải tốt cho anh, phải tiếp tục những bài học trở thành người tử tế mà cô đang gắng sức để anh tiếp thu.

Lúc Lucinda tới, Evie vẫn không biết phải quyết định ra sao. Nếu không sớm nảy ra ý tưởng nào, cô sẽ lại kết thúc với việc ngã vào trong vòng tay anh, bởi cô tuyệt đối không thể nói cho Victor hay mẹ biết cô đã lén nhận nuôi một nhà toàn trẻ mồ côi sau lưng họ.

“Đừng mặt ủ mày chau thế.” Lucinda nói, mỉm cười động viên. “Chúng ta sẽ không để lũ trẻ phải vào một trong những nơi khủng khiếp đó đâu.”

Evelyn chớp mắt. Hôm nay mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh nên cô quên khuấy là Luce vẫn chưa biết. “Thực ra,” cô nói, “mình có tin tốt. St. Aubyn đã mua một ngôi nhà khác cho chúng.”

“S...St.Aubyn?” Lucinda lặp lại, thể hiện ra mặt ý nghĩ rằng có ai đó đã hóa điên.

“Đúng. Điều đó thật tuyệt vời. Tất cả bọn chúng sẽ được ở cùng nhau, và mình có thể bố trí các lớp học và bày biện đồ đạc thế nào tùy thích. Nó sẽ là một nơi đầy hứa hẹn và vui vẻ.”

“Đợi một chút, Evie.” Quắc mắt, Lucinda chồm người tới trước trên băng ghế xe ngựa. “Hầu tước St. Aubyn đã cho đi một trại trẻ rồi lại tậu một cái khác?”

“Ờ, đúng. Anh ấy nói đã cố thuyết phục Prinny đổi ý về Trại trẻ Trái tim hy vọng, nhưng sự việc đã được đăng báo rồi, nên anh ấy đành chịu. Anh ấy tìm được nơi này, và đã đưa mình đi xem, rồi đưa ra cho Sir Peter Ludlow một mức giá khá hấp dẫn đến nỗi nam tước chỉ biết bắt tay và trao chìa khóa cho anh ấy. Sau đó, anh ấy đưa lại nó cho mình.”

Lucinda nhìn cô một hồi. “Evie,” cuối cùng cô cất tiếng, “nếu có ai nghe được rằng St. Aubyn đã mua một ngôi nhà cho cậu, thì thanh danh cậu sẽ bị hủy hoại không thể cứu vãn nổi đâu.”

Đó là điểm làm mọi chuyện trở nên thú vị, nhưng tất nhiên cô không thể nói cho Lucinda biết. Không ai khác có thể biết những gì cô và Saint đã làm. Cô lắc đầu. “Ngài ấy không làm chuyện đó vì mình; mà vì lũ trẻ.”

“Nghe không lọt tai tí nào,” bạn cô khẳng định. “Mình cũng không nghĩ có ai buồn tin vào cách giải thích đó. Cậu nghe Lord Dare nói rồi đấy - Saint không làm chuyện gì miễn phí cả. Và xét đến việc anh ta mua một ngôi nhà với sự có mặt của cậu, ai ai cũng sẽ cho rằng cậu đã trở thành... tình nhân của anh ta.”

Cô đã trở thành tình nhân của anh rồi, Evelyn nhận ra. Trái tim cô chột lạnh toát. Khi Lucinda nói ra bằng giọng điệu đó, tất cả dường như thật như nhóp. Nếu Saint đã sắp tâm hỷ hoại cô ngay từ đầu thì sao? Khi cô nhốt anh trong buồng giam, anh đã tuyên bố cô sẽ là người đầu tiên anh săn đuổi. Anh có thể rất quỷ quyệt, chính cô đã trực tiếp nếm mùi. Nhưng thế này thì hơn cả quỷ quyệt, nó... hèn hạ.

“Mình không ngại thơ đến thế thế,” cô gắng gượng nói, nặn ra một nụ cười vô tư. “Xét cho cùng mình đã cố thực hiện nhiệm vụ này, nếu tìm được một ngôi nhà mới cho bọn trẻ mà phải mạo hiểm thanh danh, mình cũng chấp nhận.”

Hẳn phải như thế. Dĩ nhiên cô thấy giao dịch với Saint là một sự mạo hiểm lớn. Anh đã đưa ra cách thức trả nợ phụ thuộc vào cô, và kể cả điều anh đề xuất, là cô thú nhận sự dính líu của mình đến trại trẻ, cũng sẽ chỉ khiến cô mất mặt với gia đình. Phần còn lại của xã hội thượng lưu sẽ chẳng bao giờ hay biết - càng không biết việc anh mua một ngôi nhà cho cô.

“Mình thật không hiểu nổi cậu nữa,” Lucinda nói.

“Có lẽ là do bây giờ mình không còn quá sợ mắc phải sai lầm. Chứ ít mình cũng đang cố gắng làm một điều gì đó, thay vì chỉ biết than vãn rằng không ai nghĩ mình làm được việc gì hữu dụng.”

Lucinda có vẻ rất muốn tiếp tục cuộc tranh luận, nhưng may thay cỗ xe đã dừng bánh và một gia nhân đã mở cửa xe trước khi bạn cô kịp nói thêm câu nào.

Evie vội vã xuống xe, chưa biết phải trả lời sau với các câu hỏi tiếp theo của bạn mình. Rất có thể Luce muốn biết cái gì đã gây nên sự thay đổi ở cô, và cô chỉ có một đáp án: Saint.

Dù cô từng có bao giấc mơ viễn vông về cải tiến xã hội hoặc góp phần lập nên kỳ tích khó quên và đáng giá, nhưng phải nhờ Saint cô mới có thể bắt tay vào thực hiện chứ không phải chỉ là tưởng tượng. Cô đã làm được một việc đáng tự hào, và giờ đây, một lần nữa nhờ có Saint, mọi cố gắng của cô sẽ đem lại nhiều kết quả đáng kể hơn.

Evie chỉ mong sớm gặp lại anh để bàn bạc bước tiếp theo. Một làn hơi nóng từ từ lan trên má cô. Cô chỉ mong đến lúc gặp lại anh. Michael Edward Alboro, hiện thân thú vị và bất ngờ nhất của một vị thánh mà cô có thể hình dung.

“Xin chào, tiểu thư Barret, tiểu thư Ruddick,” Lady Bethson chào mừng hai người khi họ bước vào phòng khách.

“Lady Bethson,” Evie nói, kịp thời đưa tâm trí về thực tại để nở nụ cười và đặt một nụ hôn thân ái lên má bà chủ nhà.

Không như các tiệc trà chính trị của dì Houton, những buổi tối dành cho văn học được tổ chức mỗi tháng hai lần khiến cô có cái để mà trông đợi. Mấy bà bạn khinh khỉnh của dì cô không có mặt ở đây, vì những buổi tối như thế này chỉ dành để thảo luận và đối thoại về văn

học, nơi người ta thực sự muốn *dùng* đến trí óc mình.

“Tôi nghĩ tất cả mọi người đã đến đông đủ, thưa các quý bà... và quý ông,” Lady Bethson cất tiếng, gật đầu về phía Tử tước Quenton, một thành viên nam thường trực trong hội của họ, “nên ta hãy bắt đầu đọc và bình vở *Giấc mộng đêm hè* của William Shakespeare thôi.”

Tất cả cùng lấy sách của mình ra hoặc nhích qua để cho những ai không có sách đọc cùng. Bất chấp sự góp mặt hiếm hoi của cánh nam giới, Evelyn có cảm giác Saint sẽ thích một buổi tối như thế này. Không ai tỏ thái độ khoe khoang về bất cứ chuyện gì, mười hai vị khách hết thảy đều thông minh, hiểu rộng và ứng đối nhanh.

Khi mọi người đang cười ồ trước vai diễn chàng thợ dệt Bottom do Lord Quenton thể hiện, quản gia của Lady Bethson bước vào và thì thầm điều gì đó với nữ bá tước.

“Hay quá,” người đàn bà phốt pháp thốt lên, gật đầu với ông quản gia. “Cho anh ta vào.” Khi các vị khách nhìn theo bóng ông quản gia đi ra cửa, Lady Bethson nhấp một ngụm rượu vang Madeira. “Có vẻ chúng ta có thêm một người tham gia buổi thảo luận tối nay.”

Khi bà đang nói, Hầu tước St. Aubyn đi vào phòng theo sau ông quản gia. “Xin chào, Lady Bethson,” anh nói bằng giọng kéo dài, cúi xuống hôn tay nữ bá tước.

“Lord St. Aubyn. Thật là bất ngờ.”

“Tôi nghe nói những buổi bình thơ của bà rất thú vị,” anh đáp, gửi cho Evie một ánh mắt khiến hai tay cô nổi da gà, “nên tôi nghĩ mình nên tham gia cùng mọi người.”

“Càng đông càng vui,” Lady Bethson nói với nụ cười tủm tỉm. “Và ngài cũng mang theo chút tiếng tăm thú vị đến đây.”

Anh gật đầu. “Tôi xin cố đáp ứng.”

Evie đưa mặt khỏi anh. Song vô ích, bởi Luce đang nhìn cô chăm chăm, một bên mày nhướng lên. “Chuyện gì thế?” cô thì thầm.

“Mình có nói gì đâu,” bạn cô đáp bằng giọng thì thào tương tự.

“Tại sao...”

“Cô Ruddick, tôi xem chung sách với cô được không?” Saint đã đứng trước mặt cô, nụ cười thấp thoáng làm đôi mắt anh sáng long lanh. “Có vẻ tôi đến đây tay không rồi.”

Dẫu có mưu đồ gì, anh cũng đang cư xử hết sức đúng mực. Dường như đã lâu lắm rồi cô mới trông thấy anh chứ không phải chỉ một buổi chiều, và khi ánh mắt anh hạ xuống miệng cô, Evie phần nào hy vọng anh sẽ hôn cô. Cô muốn vòng hai tay qua người anh và cảm nhận tim anh đập cạnh tim mình.

“Tất nhiên là được, thưa ngài,” cô nói, sực tỉnh lại. *Lạy Chúa lòng lành*, một trong hai người họ phải tỏ ra kiềm chế, và rõ ràng cô không thể trông mong điều đó ở anh. “Chúng tôi đang bình vở *Giấc mộng đêm hè*.”

“À.” Anh ngồi xuống chiếc ghế dài cạnh cô, cùng lúc đó cố tình cọ ngón tay vào mu bàn tay cô. “*Anh chàng dẫn chuyện như một chú ngựa hoang/ Không biết làm sao dừng lại/ Thưa ngài, tinh thần của câu chuyện này không phải là nói suông, mà còn phải nói đúng ngữ pháp*^[20].”

Lady Bethson lại cười. “Một kẻ xấu xa yêu văn học. Ngài đúng là đầy những điều ngạc nhiên, Lord St. Aubyn.”

Và nữ bá tước cũng vậy. Evelyn vẫn hằng ngưỡng mộ tính tình thẳng thắn và sự tự tin của bà, vì không nhiều người - đàn ông cũng như phụ nữ - dám nói thẳng trước mặt Saint về tiếng

xấu của anh ta.

“Tôi cho đấy chỉ là vì tôi nhận được quá ít sự kỳ vọng, thật quá đổi ngỡ ngàng,” anh đáp. Đường như anh cũng khâm phục sự thẳng thắn của bà, dù Evelyn vốn đã ngờ ngợ điều đó.

Lord Quenton đằng hắng. “Kể cả có người đàn ông trẻ hơn xuất hiện, tôi vẫn từ chối nhường lại vai Bottom.”

Saint nhướn một bên mày. “Đằng nào tôi cũng thích nhân vật Puck[\[21\]](#) hơn.”

Lần này Lady Bethson cười thành tiếng. “Ồi trời. Vậy vai Puck giao cho Lord St. Aubyn. Chúng ta tiếp tục chứ?”

Mặc dù đây là vở kịch cô yêu thích, Evie vẫn thấy khó tập trung nổi. Saint ngồi sát đến nỗi chân họ chạm vào nhau, anh lôi quyển sách để nó nằm một nửa trên đùi cô, một nửa trên đùi anh. Khi anh cúi đầu, đọc lời thoại của Puck bằng một giọng trầm khoan thai, cô phải nén chặt thôi thúc muốn hôn vào tai anh.

Cô đọc đoạn đối đáp giữa Lynsander và Titania, ơn trời là hai nhân vật ấy không phải nói câu nào với Puck. Nói năng bằng giọng bình thường mà không phải nhìn Saint đã khó. Trong hoàn cảnh này nó còn gian nan hơn.

“Em định trả nợ tôi thế nào?” Anh hỏi, trong lúc những vị khách khác diễn phân đoạn đôi tình nhân Lyssander và Hermia đấu khẩu với Helena.

“Vẫn chưa qua hai tư tiếng cơ mà. Suyt.”

“Cho tôi biết luôn đi, bằng không tôi sẽ nghĩ rằng em định trả tôi bằng bộ ngực mềm mại của em và...”

“Thôi được. Thôi được. Tôi sẽ...” Cô ngừng lời, ráng sức nghĩ ra điều gì đó khi mà đã nghiêng sang khuynh hướng đáp ứng anh. “Tôi sẽ kiếm cho ngài một thiệp mời tới chuyến dã ngoại thường niên của Tướng Barret.”

“Cái gì?”

Đúng rồi. Chỉ có những nhân vật thú vị nhất mới được mời, và những đoạn đối đáp sẽ vô cùng hấp dẫn đối với người miệng lưỡi sắc bén như Saint. Thật là tiện cả đôi đường; tốt cho anh và những bài học cô vẫn tự nhủ sẽ cố dạy anh. “Sự kiện ấy khá nổi tiếng, và rất kén chọn đối tượng tham gia.”

“Tôi biết. Nhưng tôi có lợi lộc gì, khi được mời tới dự một buổi họp mặt mà tôi có thể bị xì xào bàn tán và bị người ta làm ngơ?”

“Ngài sẽ không bị làm ngơ...”

“Em sẽ ở bên tôi cả ngày hôm ấy.”

Evie mở miệng định từ chối, nhưng Victor sẽ không bao giờ góp mặt ở một sự kiện có quá nhiều thành viên Đảng Dân chủ như vậy.

Những màn đáp thoại lại bắt đầu, với cảnh Bottom và nhóm bạn của bác ta luyện tập cho vở diễn họ định thể hiện trong đám cưới hoàng gia. Bên dưới quyển sách bàn tay Saint bỗng động đậy. Đang hết sức nhạy cảm với nhất cử nhất động của anh, nên khi những ngón tay anh lách vào dưới đùi cô, nhẹ nhàng mơn trớn, Evie suýt nữa nhảy khỏi chỗ ngồi.

“Dừng lại,” cô rít khế, cuối đầu xuống và cố nhích ra, nhưng anh đã túm chặt váy cô, không cho cô nhúc nhích.

“Liếm môi đi,” anh nói.

“Không.”

Những ngón tay anh lần lên mé trong đùi cô, khiến cô phải khép chặt hai đùi ngăn chúng lại. “Em đã ướt cho tôi chưa?”

Cô chạm đầu lưỡi giữa hai viền môi thật chớp nhoáng. “Giờ ngài đã hài lòng chưa? Dừng lại ngay. Lucinda thấy bây giờ.”

Những ngón tay anh để im, nhưng Saint không bỏ tay ra. “Cô ta sẽ nói ra à?”

“Không,” Evie thì thầm, đánh liều liếc nhìn anh. “Nhưng cô ấy sẽ hỏi tôi. Sau đấy tôi phải giải thích về ngài, mà tôi không làm được.”

Mọi người bật cười trước điều gì đó, và cô cười theo một cách muộn màng. Bên cạnh cô Saint không động đậy, nhưng cô gần như thấy được sự chú tâm đột nhiên tăng vọt của anh. Hơi thở cô tắc lại.

“Em phải giải thích điều gì về tôi?” Anh thì thào, môi anh gần như quệt vào tai cô.

Chúa ơi, cô muốn chạm vào anh. “Về nguyên nhân tại sao tôi thích ngài,” cô đáp bằng giọng hệt hơi. “Đừng làm cho tôi thấy hối tiếc về chuyện đó, Michael. Xin ngài bỏ tay ra.”

Bàn tay anh rút về dưới quyển sách, chỗ của nó, và lập tức cô thở được trở lại. Nó không ngăn được khao khát muốn choàng hai tay qua vai anh và phủ lên đôi môi tinh quái của anh những nụ hôn, nhưng ít ra cô cũng có thể khắc chế bản thân trong tối nay.

“Em thích tôi,” Saint lập lại. “Hay thật.” Rồi anh ngẩng đầu, đọc to lời kịch của Puck như thể vẫn bám theo vở kịch từ đầu đến giờ. *“Mấy tên nông dân này thật ồn ào, liệu có kinh động đến giấc ngủ của nữ hoàng xinh đẹp?”*

Evelyn không hiểu sao anh theo dõi được mạch truyện; cô gần như không nhớ trong phòng có những người khác. Và chắc chắn đó không phải là điềm lành cho thanh danh vốn đang tốt đẹp của cô.

Chương 21

Bây giờ tôi dễ dàng hòa hợp

Với những điều trước nay không vừa ý.

- Huân tước Byron Cố gắng lần nữa, tôi sẽ được tự do.

Miễn cưỡng chấp nhận rằng buổi tối đã kết thúc, Saint lấy lát bánh ngọt thứ hai. Nếu có nhiều sự kiện giải trí thú vị như ở nhà Lady Bethson, ắt anh sẽ không quá miệt mài tránh xa chúng.

Song thú vị hơn cả là cuộc trò chuyện thăm lén giữa anh với Evelyn Marie. Anh nhìn sang, cô đang tán gẫu với Lucinda và nữ bá tước. Vở kịch, bữa ăn và buổi bình luận đã xong, ắt cô phải huy động rất nhiều bản tính lịch sự mới chịu được việc anh cứ ngồi lì cạnh cô. Nhưng cô đã nói là cô thích anh - không phải vì họ đã trở thành tình nhân hay vì anh đã cho lũ trẻ ngôi nhà mới, mà vì lý do nào đó cô không thể cắt nghĩa.

Nhìn chung, mấy lời khen anh nhận được quanh đi quẩn lại toàn là về kỹ năng trong chuyện tình ái, vẻ hấp dẫn hoặc khả năng bắn súng siêu hạng. Chúng là những đặc tính anh có thể kiểm soát và xác định. Việc có người thực sự thích anh dường như hiếm có và đáng quý hơn nhiều. Và hoàn toàn bất ngờ.

Tiếng cười nói lao xao đã ngớt, Evelyn và tiểu thư Barrett đứng dậy. Vội đặt miếng bánh xuống, Saint cũng đứng lên theo. “Tôi phải đi rồi,” anh nói, cầm lấy tay Lady Bethson. “Bằng không cả tá chủ nhân của các câu lạc bộ sẽ tung người tìm kiếm mất cảm ơn cho tôi đột nhập vào đây, Lady Bethson. Bà đã tổ chức một buổi tối tuyệt vời”.

Đôi má tròn trịa của nữ bá tước hiện lên hai lúm đồng tiền. “Buổi tối tuyệt vời tiếp theo đã được tổ chức vào ngày mười hai, chủ đề là bài thơ *Cuộc hành hương của Childe Harold* của Byron. Ngài sẽ thấy mình được mời, Lord St. Aubyn”.

Cái áo khoác của tiểu thư Barrett ngập ngừng hơn nhiều so với Evelyn, và anh coi sự trái ngược ấy là tín hiệu tốt. Cô không do dự chạm vào anh, kể cả giữa chốn đông người, trong những hoàn cảnh thích hợp. Anh chỉ cần tạo thật nhiều những hoàn cảnh ấy.

“Evie bảo tôi là ngài vừa thực hiện một vụ mua sắm bất ngờ,” quý cô tóc sẫm nói, ánh mắt dán vào xe ngựa khi họ bước xuống lối đi.

Cô ấy có thể giữ bí mật. “Đó cũng là... chuyện hợp lẽ nên làm,” Saint trả lời, đỡ cô gái lên xe.

Nhưng đến khi phải thả tay Evelyn ra, anh lại không muốn buông. Từ trên cửa xe cô xoay người lại. “Chúc ngủ ngon, Saint,” cô thì thầm, rút tay về.

“Ngủ ngon, Evelyn Marie.”

Cỗ xe lăn bánh, còn anh nhảy lên mình con Cassius. Như anh đã nói, buổi tối mới chỉ bắt đầu đối với những kẻ chơi đêm như anh, nhưng chìm vào suy nghĩ bên một chai brandy ở nhà sẽ sáng suốt hơn bên một bàn đánh bài với hàng trăm miếng thuốc lá nhai ở nhà Jezebel.

Jansen ra mở cửa, chớp chớp mắt. “Thưa ngài, chúng tôi không nghĩ được trông thấy ngài sớm thế.”

“Kế hoạch thay đổi,” anh lau bầu, đưa áo choàng cho ông quản gia và nhắc bình rượu

brandy thon cổ trên chiếc bàn ngoài sảnh lên.

“Đề tôi bảo Pemberly tới hầu ngài nhé?”

“Không. Ta tự lo được. Chúc ngủ ngon, Jansen.”

“Chúc ngài ngủ ngon, thưa ngài.”

Saint lê bước lên cầu thang rồi xuôi theo hành lang lang dài về phòng riêng của mình. Ngày mai sự hỗn loạn sẽ lại bắt đầu, nhưng đêm nay, thề có Chúa, anh sẽ uống chút đỉnh và ngủ một giấc thật đã.

Mặc dù lửa đang tí tách cháy sau khung chắn bằng sắt của lò sưởi, phòng ngủ vẫn có cảm giác lạnh cóng khi anh mở cửa. Có kẻ đã mở toang một cửa sổ.

“Chào đức ngài.”

Tiếng nói đột ngột vang lên. Saint quay lại không lấy làm ngạc nhiên trước hình ảnh một thanh niên mới lớn ngồi tựa đầu giường, đôi giày vấy đầy bùn lên khăn trải giường đắt tiền.

“Randall,” anh chào lại, cởi áo vest và vắt nó lên lưng chiếc ghế gần nhất. “Cậu không nên để cửa sổ mở.”

“Có thể tôi cần bỏ đi thật nhanh.”

Thằng bé dấu tiệt bàn tay dưới chõng gối, Saint ước tính khoảng cách từ anh đến cửa, phòng quần áo, và thằng bé. Randall là gần nhất. “Sao cần phải thế?”

Randall khẽ cử động, một hòng thép sáng bóng xuất hiện từ dưới gối, tiếp đến là nòng súng, cò súng, và bàn tay nó. “Gia nhân ông có thể tìm hiểu sau khi tôi găm viên đạn vào sọ ông.”

Mọi bắp thịt cứng lại, Saint gật đầu, ngồi phịch xuống một trong những chiếc ghế bành lớn đặt giữa lò sưởi và giường ngủ. “Cậu chỉ muốn thử mùi vị giết người, hay có điều gì làm cậu bức dọc? Có rất nhiều mục tiêu dễ nhắm hơn tôi.”

“Tôi đã bảo cô Evie nên chôn sống ông trong nhà giam. Tôi đã bảo cô ấy là cho ông thấy lại ánh mặt trời sẽ không mang lại chuyện gì tốt đẹp. Cô Evie không hiểu rằng lũ đàn ông lắm tiền chẳng quan tâm đến hạng chúng tôi.”

“Đàn ông lắm tiền cũng không phải là đối tượng hạ sát ngon ăn. Kẻ nào bắn chúng tôi sẽ bị treo cổ.”

Thằng bé nhún vai, thả chân xuống sàn rồi đứng dậy. Khâu súng không hề rung rinh, và Saint ngờ rằng Randall sẽ chẳng do dự lấy một giây để bóp cò. Tà ơn quỷ thần là thằng bé đã bám theo anh chứ không phải Evelyn.

“Nếu có người cướp nhà ông, chẳng lẽ ông không cho hắn một viên đạn? Nếu ông đã trải qua gần một tuần nghe mấy đứa trẻ con khóc lóc vì chúng sắp không còn giường để ngủ, sắp phải ăn chuột cống và sống nơi đầu đường xó chợ, lẽ nào ông không bắn chết kẻ đã gây ra chuyện đó, mặc xác hắn có dòng máu quý tộc bhay không?”

Randall đang hết sức kích động, và Saint thực sự không thể trách nó. “Có, tôi sẽ bắn hắn,” anh đồng ý, “trừ phi hắn đã dự liệu tất cả và có sẵn biện pháp xử trí trong đầu.”

“Ông muốn nói gì tùy thích; nó chẳng thay đổi được những gì ông đã làm cho chúng tôi. Ông có thể lừa được cô Evie, nhưng không gạt nổi tôi đâu.”

“Gạt cậu chuyện gì?”

Trong lúc Randall há miệng toan trả lời thì Saint ra tay hành động. Anh bật người khỏi ghế

và lao tới. Kẹp chặt khẩu súng giữa cánh tay và mạng sườn, anh vận người xô Randall xuống sàn.

Anh nắm lấy báng súng bằng bàn tay còn tự do, nhưng để nó chúc xuống sàn. “Đi theo tôi,” anh nói.

Thằng bé ngồi lên, xoa xoa cổ tay. “Mẹ kiếp. Quý tộc không thể làm thế được. Ông học ở đâu vậy hả?”

“Cậu không phải người đầu tiên chĩa vũ khí vào tôi đâu,” Saint nói khô khốc. “Đứng dậy đi.”

“Tôi không chui đầu vào tù đâu.”

“Giờ là lúc thích hợp để quyết định chuyện đó.”

“Tôi không đi.”

Saint thờ dãi. “Không có nhà tù, ngục tối, xích sắt cũng không. Dù thế nào tôi cũng không đập u đầu cậu để đền đáp ân tình cậu từng dành cho tôi đâu.”

Randall trợn mắt, lồm cồm nhồm dậy. “ Cô Evie cứ tưởng tôi đã giết ông. Tôi cũng đã cố, nhưng đầu ông cứng như đá ấy.”

Một lần nữa Saint thầm cảm ơn bất cứ đấng ơn trên nào đã không để Randall dồn những quan tâm đầy sát khí của nó vào Evelyn. Nếu thằng nhóc gây ra chuyện gì cho cô hoặc kể cả làm cô hoảng sợ, chắc Saint sẽ chẳng được độ lượng như hiện giờ.

Để cho Randall đi trước phòng trường hợp thằng nhóc định tìm cách phang anh bằng vật dụng nào khác, cả hai xuống cầu thang tới văn phòng của Saint. Các gia nhân đã đi ngủ hết, vậy lại tiện cho anh. Dù gì anh cũng không muốn có ai chứng kiến cảnh anh lăm lăm chĩa súng vào một thằng bé mồ côi.

“Ngồi xuống đó,” anh nói, chỉ vào hai chiếc ghế kê trước bàn làm việc.

Vẫn nhìn anh vẻ nghi ngờ, Randall ngồi xuống.

Saint ngồi vào chiếc ghế sau bàn, đặt khẩu súng gần khuỷu tay trong tầm với, đẩy một tập giấy mỏng về phía Randall. “Cô Evie có tạo được kỳ tích nào ở cậu không, hay tôi phải đọc trang đầu cho cậu?”

Thằng bé cau mặt. “Tôi biết đọc một ít.”

Giấu vẻ ngạc nhiên, Saint gật đầu. Hình như Evelyn đã làm được một hoặc hai điều kỳ diệu. “Vậy đọc đi,” anh bảo, đánh một viên đá lửa thấp sáng ngọn đèn.

Randall lăm nhăm đọc, sau năm phút nhọc nhằn nó ngẩng lên. “Chữ này là gì?”

Saint nghiêng người tới. “Giá trị tạm tính. Nghĩa là các loại thuế má sẽ được tính toán lại mỗi năm một lần.” Anh quan sát vẻ bề tặc tăng dần trên gương mặt non nớt cố giải đoán ngôn ngữ hằn xa lạ với nó. “Tôi sẽ tóm tắt cho cậu nhé?” Anh đề nghị.

“Tôi thấy nó nói về một ngôi nhà.”

Một ngôi nhà lớn, nằm trên đường Earls Court Gardens, với hai mươi bảy phòng. Đây,” anh dùng ngón tay lật những trang giấy, “là bản hợp đồng hai mươi ba trang cho phép tôi mua một ngôi nhà làm nơi nương tựa cho những đứa trẻ không có cha mẹ chăm sóc.”

Vẻ hoang mang trên mặt Randall hiện rõ mồn một. “Ông sắp mua cho chúng tôi một trại trẻ khác?”

“Đúng như vậy.”

“Tại sao?”

Saint thở hắt ra. “Cô Evie của cậu rất có tài thuyết phục.”

“Ông định cưới cô ấy à?”

Cố gắng làm ngơ luồng rung động khê ngân lên trong tâm can do câu hỏi của thằng bé gây nên, Saint nhún vai. “Cũng có thể”. Rồi anh sắp xếp lại tập giấy ngay ngắn. “Giờ cậu về đi. Và tôi khuyên cậu chớ hớ ra chuyện khẩu súng hay vụ đột nhập vào nhà tôi. Vì Evelyn đã cung cấp thứ vũ khí này, có lẽ cô ấy sẽ hơi đau lòng khi biết chuyện.”

“Ờ. Ông không đến nỗi tệ tiện như tôi nghĩ. Hầu tước ạ. Tôi mừng vì không bắn ông.”

“Tôi cũng vậy.”

Saint cầm khẩu súng khi anh đưa Randall ra cửa. Khóa lại cánh cửa gỗ sồi nặng nề, anh tựa lưng vào đó. Sự kiện bất ngờ tối nay không phải mối nguy hiểm lớn nhất anh từng gặp, tuy nhiên nó đáng lo ngại hơn những cuộc đụng độ trước.

Trước đây, khi đối diện với một họng súng, thường nằm trong tay một đức ông chồng nổi điên nào đó hoặc một người họ hàng nhà cô ả kia, anh không quan tâm mấy đến hậu quả. Nhưng tối nay lại khác. Không phải vì anh sợ bị bắn, mà vì cái chết sẽ cản trở anh hoàn thành nhiệm vụ đã đặt ra cho mình - đó là có được Evelyn. Nói đơn giản hơn, anh không muốn chết vì anh đã tìm được một thứ gì đó - một người nào đó, mà vì họ anh muốn được sống.

Rút khẩu súng trong túi ra, anh nghiêng nó lại để dốc đạn ra lòng bàn tay. Chẳng có gì. Gõ gõ vài cái, anh kéo cò, nâng thứ vũ khí ấy lên trong ánh trăng mờ rọi qua cửa sổ tiền sảnh để xem xét.

“Ôi chà.”

Trống không. Căn cứ vào vẻ bên ngoài, khẩu súng chưa bao giờ được nạp đạn. Evelyn đã giam giữ anh như tù nhân bằng một khẩu súng không đạn. Saint lắc đầu. Cô đã nói sẽ không bao giờ làm anh bị thương, và dường như lời nói ấy là thật lòng. Trước giờ chưa có ai làm điều như vậy với anh hoặc cho anh. Lạy Chúa, cô đúng là can đảm.

Dũng khí ấy, cộng với một lô những ý định tốt đẹp và quyết tâm nhìn ra điều tích cực trong mọi chuyện và mọi người, khiến cô trở nên nguy hiểm. Và cách duy nhất anh bảo vệ mình là phải giữ cô cho chắc.

Saint muốn nói với ai đó về sự phát hiện kỳ lạ này, nhưng người nào anh thấy tin tưởng được cùng đều thân với Evelyn hơn anh. Anh ở lại tiền sảnh thêm một lúc, lắng nghe sự tĩnh mịch của ngôi nhà.

Rồi đột nhiên, hình ảnh người có thể trở thành bạn tâm tình tốt nhất lóe lên trong đầu anh, và anh bật người khỏi cửa, nhằm hướng dãy phòng của gia nhân tiến bước.

“Jansen,” anh gọi, gõ vào cánh cửa nằm sát khu vực chính của tòa nhà. “Ra đây đi!”

Một thoáng sau cửa mở. Ông quản gia không mặc áo khoác và sơ mi để ngoài quần, vội vàng bước ra hành lang. “Đức ngài, có chuyện gì không ổn sao?”

“Đi với ta.” Saint nói, quay gót.

“Bây giờ ư, thưa ngài.”

“Đúng, ngay bây giờ.”

“Tôi... dạ... được ạ, thưa ngài.”

Bàn chân mang tất bước khẽ khàng theo Saint khi anh quay lại hành lang chính. Tạ ơn quý thần là ông quản gia còn mặc nguyên quần. Vớ lấy cây nến trên chiếc bàn trong sảnh, anh dẫn đường vào phòng tiếp khách ban ngày. Jansen dừng lại ngoài cửa trong lúc Saint cúi xuống trước những viên than chất trong lò sưởi và khơi lại lửa.

“Ngồi đi,” anh bảo, thẳng người dậy và đặt cây nến lên mặt lò sưởi.

“Tôi sắp bị đuổi việc phải không, thưa ngài?” Jansen hỏi, giọng khó nhọc. “Nếu vậy, chí ít tôi cũng muốn nhận thù tục ấy đúng với cương vị mình.”

Saint gieo mình xuống chiếc ghế trông ra khung cửa. Tuyệt. Người anh chọn trút nỗi niềm tâm sự lại tưởng mình bị triệu đến để cho thôi việc. “Vớ vẩn,” anh làu bàu. “Nếu ta định làm thế, ít ra ta phải chờ đến thời điểm thích hợp chứ. Ông hãy ngồi xuống, Jansen.”

Hằng giọng và rõ ràng không được thoải mái, ông quản gia bước chần vào phòng trong đôi tất trắng và ngồi ghé xuống mép ghế đối diện. Sau phút ngập ngừng, ông ta chấp hai tay đặt lên cặp đùi xương xẩu.

Việc này không suôn sẻ rồi. Jansen nom như một tội nhân bị kết án đối diện với hình phạt, Saint lập tức cân nhắc liệu ông ta có bị lên cơn cao huyết áp do mình không. “Brandy,” anh nói.

Jansen đứng bật dậy. “Có ngay, thưa ngài.”

“Ngồi xuống. Ta sẽ đi lấy. Ông có muốn một ly không?” Anh đứng dậy, đi đến giá để rượu đặt dưới cửa sổ.

“Tôi ấy ạ?”

Saint liếc qua vai. “Đừng có rít lên thế, nghe như một con chuột chít vậy. Đúng, ông.”

“Tôi... e hèm... vâng, thưa ngài.”

Khi họ đã ngồi yên vị và tương đối thoải mái trong ghế, Saint làm một hơi rượu dài. “Ta thấy mình muốn nghe ý kiến của ai đó về một vấn đề,” anh mào đầu. “Và ta liền chọn ông.”

“Tôi lấy làm vinh dự, thưa ngài.” Phần lớn lượng rượu trong ly của ông quản gia đã biến mất, Saint bèn nghiêng người tới để rót đầy.

“Yêu cầu phải suy xét chính chắn. Và thành thực.”

“Tất nhiên ạ.”

Giờ mới đến phần khó. Chuyện này quá ư ngu xuẩn. Anh không tin mình lại nghĩ ra những điều như thế, nữa là nó thành lời. Lại còn với quản gia mình. “Ta đang nghĩ,” anh từ từ mở đầu, “sẽ thực hiện vài sự thay đổi ở đây.”

“Tôi hiểu.”

“Thực ra, ta đang nghĩ đến chuyện lấy...” Saint dừng lại. Từ đó không bật ra được. Nó thực kỳ hoặc, quá xa lạ. Hằng giọng, anh thử lại lần nữa. “ta đang tính lấy...”

“Những tấm rèm mới ạ, thưa ngài. Vì ngài đã bảo muốn nghe ý kiến trung thực nhất của tôi, thì rèm cửa sổ, nhất là những phòng dưới nhà, có phần...”

“Không phải rèm.”

“Ồ.”

Saint uống cạn ly brandly và rót ly nữa. “Chuyện này lớn hơn những tấm rèm nhiều, tin ta đi.”

“Một ngôi nhà mới phải không, thưa ngài.” Jansen thắc mắc. “Theo một nguồn tin khá xác thực tôi nghe được thì tòa nhà Park Lane của Lord Wenston sắp được đem ra bán...”

“Lấy vợ,” Saint gắt lên. “Ta đang tính chuyện lấy vợ.”

Trong một lúc lâu ông quản gia ngồi sững, quai hàm trề xuống. “Tôi.. thưa ngài, tôi cảm thấy mình không đủ tư cách để khuyên ngài về những vấn đề như thế.”

“Chớ nói vậy,” Saint bác bỏ. “Cho ta biết ông có hình dung được ta là người có thể lấy vợ hay không.”

Trước sự ngạc nhiên của anh, ông quản gia đặt ly rượu xuống và ngồi nhích tới trước. “Thưa ngài, tôi không muốn vượt quá quyền hạn của mình, nhưng tôi nhận thấy có một... sự thay đổi trong cách hành xử của ngài, dạo gần đây. Tuy nhiên, câu hỏi liệu có ai hình dung được ngài lấy vợ hay không, thì tôi nghĩ chỉ có ngài mới trả lời được. Tất nhiên là cả quý cô kia nữa.”

Saint cau mày. “Đồ nhát gan.”

Đồng hồ trên cầu thang điểm một tiếng. “Về giường đi, Jansen. Ông đã giúp được ta nhiều rồi.”

“Vâng, thưa ngài.” Ông quản gia đi ra cửa rồi chợt dừng lại. “Cho phép tôi nói một điều, có lẽ câu hỏi ngài dành cho bản thân nên là nếu có vợ liệu ngài có thể hạnh phúc hơn không.”

Jansen biến mất vào bóng tối ngoài hành lang nhưng Saint vẫn ngồi yên tại chỗ, nhắm nháp ly rượu của mình trong ánh nến chập chờn mờ tỏ. Vấn đề không phải kết hôn với một người phụ nữ, mà là kết hôn với người phụ nữ *đó*. Chiếm được Evelyn anh có hạnh phúc hơn không, hay đành trơ mắt nhìn Clarence Alvington làm điều đó? Câu trả lời không còn đơn giản là có hoặc không, quyết tâm hành động hay là tiếp tục sống như quãng đời trước năm mười bảy tuổi anh đã sống. Bởi lẽ câu hỏi không còn là anh có hạnh phúc với cô hay không nữa, mà là thiếu cô anh có sống nổi không.

Chương 22

Nhưng loài người, đã không lừa gạt tôi

Và phụ nữ, đã không bỏ rơi tôi.

-Huân tước Byron,

Thơ gửi Augusta.

Vừa trông thấy những quả dâu tây tươi mọng trên tủ, Evie đã biết ngay ý định của Victor. Anh trai cô đã ngồi sẵn ở bàn, bữa điểm tâm thường lệ gồm bánh mì nướng phết mật ong, và giăm bông xắt lát đã dùng được một phần. Tờ Thời báo London nằm gần khuỷu tay như mọi sáng, duy chỉ lần này nó không được động đến.

“Chào buổi sáng, Evie,” anh cô cất tiếng.

Cô chọn ít dâu tây và một lát bánh mì. “Chào buổi sáng.”

“Anh tin buổi tối của em đã diễn ra tốt đẹp?”

Evie thấy nghi ngờ khi anh cô nhắc đến sự tham gia mỗi tháng hai lần của cô vào “hội thảo buôn chuyện của các nữ sĩ.” Và xét đến việc cả tối qua cô chỉ nhớ được một điều là Saint ngồi bên cạnh cô không ngớt nghịch ngợm, pha trò, thì cô chẳng có gì phải phàn nàn về buổi tối ấy cả.

“Evie?”

Cô xua những hình ảnh về Saint khỏi tâm trí, song chúng không bao giờ đi xa. “Ồ vâng. Rất tốt đẹp. Cảm ơn anh.”

“Mọi người đã thảo luận chủ đề gì?”

Evie bê đĩa của mình về bàn và ngồi xuống. “Mẹ đâu rồi ạ?”

“Lát nữa bà sẽ xuống. Những quả dâu tây thế nào?”

Evie những muốn ném một quả vào mặt Victor. Thái độ của anh cô vô cùng lộ liễu, giả vờ lịch sự và quan tâm để cô không tranh cãi khi được yêu cầu kết hôn với Clarence Alvington. Dĩ nhiên đằng nào cô cũng gay gắt phản đối, rồi dùng dùng ra khỏi phòng, rồi kết cục lại đúng theo đúng như ý anh trai, vì cô luôn luôn đi đúng theo quy trình đó. Nhưng gần đây cô học được vài mảnh khé mới, từ một tay chơi lão luyện. Và những ngày này cô có lý do tuyệt hảo hơn để tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình chứ không phải làm theo lệnh anh trai. Chính xác là năm mươi ba lý do, trong độ tuổi từ bảy đến mười bảy. “Dâu tây rất ngon. Cảm ơn anh đã yêu cầu đem đến.”

Victor liếc nhìn cô chốc lát, vẻ nghi ngờ lướt qua mặt, rồi quay về với đĩa thức ăn. “Không có gì.”

Mẹ của họ đã xuống đến nơi, bà ào vào phòng đặt một nụ hôn nhẹ lên má Victor, rồi tới Evie “Chào các con. Hạnh phúc làm sao khi cả nhà ta được ăn sáng cùng nhau. Chúng ta nên làm thế thường xuyên hơn”

Không được la hét! Evie tự nhủ. Dù họ có nói gì, cũng không được la hét. “Vâng ạ. Chuyện anh muốn nói với em là gì vậy, Victor?”

Anh trai cô lấy khăn ăn lau miệng. “Trước tiên anh muốn cảm ơn sự giúp đỡ của em trong mùa hội này. Em đã giúp anh thiết lập được những mối quan hệ rất hữu ích.”

“Vâng, em biết mình phải làm thế. Không có gì.”

Mẹ cô thở dài. “Evie, đừng gây khó khăn nữa.”

“Con đâu có tỏ ra khó khăn. Con công nhận rằng mình rất đặc dụng mà.”

Victor cau mặt. “Em có để anh nói nốt không? Cảm ơn. Nhưng em cũng gây ra lắm phiền toái.”

Cô gật đầu, thừa biết anh mình đang ám chỉ điều gì. “Vâng, và St. Aubyn đã giới thiệu anh với Wellington.”

Tư trong góc phòng Langley hơi ngọ nguậy, và trong chốc Evelyn cảm tưởng mình vừa thấy một nụ cười làm giãn vẻ mặt nghiêm khắc, lão luyện của ông. Ít nhất cũng có một người đứng về phía cô.

“Đó không phải vấn đề trọng điểm.”

“Vậy em có thể hỏi trọng điểm là gì được không? Hôm qua chúng ta đang có những ý kiến trái chiều, hoặc giả anh đã nói vậy.”

Victor nhìn cô qua miệng tách cà phê của mình. “Trọng điểm là, kết giao với Lord Alvington sẽ bảo đảm cho anh có đủ số phiếu để chiếm lấy ghế của Plimpton trong Hạ viện. Và như em cũng biết, bấy lâu nay anh vẫn để ý tìm một đám thích hợp cho em, một người sẽ bồi đắp những phẩm chất tốt đẹp cho em và không dập tắt... cung cách vui tươi của em. Anh rất thương em, Evie, và anh không đi đến quyết định này một cách khinh suất. Nếu Clarence Alvington không đáp ứng các yêu cầu của anh. Và đúng thế, anh cũng nói thẳng là quyết định đó có lợi cho anh.” Anh cô chồm người tới. “Trước khi em bắt đầu la lối, hãy nghe anh nó đã.”

Hai tay Evie nắm chặt vào nhau trên lòng. “Em đang nghe đây.”

Victor có bản lĩnh chính trị quá tốt để lộ ra vẻ không ngạc nhiên, nhưng Evie đã hiểu cô khiến anh mình hoang mang.

Victor hắng giọng. “Cậu Alvington đã nhiều lần bày với anh là cậu ta mến em, và em sẽ có địa vị tôn quý khi cậu ta kế thừa tước hiệu tử tước từ ông bố.”

“Và anh ta nghĩ sao về tình bạn giữa em và Lord St. Aubyn?” Đó là câu hỏi thách thức nhất cô có thể nghĩ ra.

“Anh không nghĩ nhiều đến nó,” giọng Victor cứng rắn hơn, “nhưng tốt nhất em hãy để tâm giữ gìn thanh danh cho đúng mực. Không chỉ có Clarence và anh quyết định mối lương duyên này. Khiếu hài hước của gia đình Alvington không hề tồn tại khi nó liên quan đến danh tiếng và tên tuổi tốt đẹp của họ.”

Ồ, *đúng thật!* Evie đã vô cùng hoài nghi, nhưng nghe Victor nói cô lại nảy ra một ý mơ hồ. “Ra là mọi chuyện đã được quyết định,” cô nói bằng giọng điềm tĩnh phải cố gắng lắm mới tạo được, “giữa anh và nhà Alvington?”

“Dù gì con cũng cần phải lấy chồng,” mẹ cô nói. “Tốt hơn là hãy chọn một người hữu ích và vô hại.”

Evie không chắc Clarence Alvington có những tính cách ấy không, nhưng tranh cãi xem ra chỉ hoài công. Họ đã định đoạt số phận cô rồi. Cô nuốt xuống cục đá lạnh ngắt đã trôi lên nơi cổ họng. Cô vẫn chưa định chuyện kết hôn, nhưng với lời nói tiếp theo đây, cô cần phải đồng ý với

nhận định của họ về cuộc đời mình, hoặc bắt đầu công cuộc chống lại sự áp đặt của họ một cách thận trọng. “Thôi được.”

Victor chớp mắt, “Em vừa nói gì?”

Thở đi. “Em là ai mà đòi tranh cãi với anh trai và mẹ mình chứ? Nếu anh không nghĩ đến những lợi ích tốt nhất của em, thì còn ai nghĩ được nữa?”

Mắt anh cô nheo lại. “Nghiêm túc đi.”

“Em hoàn toàn nghiêm túc.”

“Em sẽ lấy Clarence Alvington. Mà không lên cơn làm mình làm mẩy.”

“Nếu anh ta muốn có em.” Nhưng trước khi tới thời điểm đó, cô cần ít thời gian thực hiện một kế hoạch. “Dẫu sao em cũng muốn có một lời cầu hôn. Và nếu anh ta chịu khó theo đuổi em, chứ không phải ký vào một tờ giấy, thì điều đó sẽ rất tuyệt.”

“Anh sẽ lo liệu.” Victor đứng lên. “Anh còn một cuộc hẹn. Anh tin vào lời hứa của em, Evie, em sẽ không từ chối cuộc hôn nhân này.”

Dù cô có bất kỳ phản ứng nào cũng đều gây nghi ngờ cho Victor, nên Evie ngoan ngoãn gật đầu khi anh cầm tờ báo lên và rời khỏi phòng. *Ha*. Nếu Nhà Alvington quá quan tâm đến sự đúng mực, thì cô biết chính xác mình cần làm gì. Clarence sẽ không đòi hỏi cưới cô nếu cô không đạt được được những tiêu chuẩn khắt khe của gia đình anh ta. Vì thế, cô chỉ việc vận dụng một bài học Saint đã chỉ cho mình. Chỉ một chút thô tục là đủ khiến Clarence cao chạy xa bay.

“Mẹ rất tự hào về con,” bà Ruddick nói, đưa tay qua nắm chặt bàn tay Evelyn. “Mẹ biết Victor sẽ tìm cho con một đám tốt.”

“Vâng con sẽ rất hạnh phúc khi được kết hôn vì tình yêu như thế này.” Evie ăn nốt quả dâu tây cuối cùng rồi đứng dậy. “Xin phép mẹ, con đi dạo với Lucinda và Georgie đây.”

“Mẹ hiểu sự mĩa mai của con, con yêu,” Genevieve thấp giọng nói. “Mẹ đã hối thúc con tìm đối tượng kết hôn trước khi anh con từ Ấn Độ về, nhưng con một mực muốn rong chơi với các bạn. Bây giờ con không còn lựa chọn nào khác.”

“Có thể con đã có sự lựa chọn nếu mẹ đứng về phía con thay vì về phe anh Victor. Chưa bao giờ mẹ hỏi xem con có mơ ước, tham vọng, hay mong muốn nào không. Mẹ mặc nhiên cho rằng con không có. Con không ngại giúp anh Victor, nhưng con không hiểu vì sao con phải là người duy nhất chịu hy sinh.”

“Evie...”

“Con sẽ gặp mẹ ở bữa trà với Lady Humphreys, thưa mẹ.”

Cô vợ lấy mũ cùng khăn choàng và ra khỏi cửa trước. Thấy Sally bám theo cô ra đường lớn, Evie cau mày. “Tôi chỉ đi gặp Lucinda thôi. Em không cần đi theo.”

“Ông Ruddick lệnh cho em phải theo cô đi bất cứ đâu,” Sally đáp với nụ cười tạ lỗi.

“Anh ấy có nói lý do không?”

“Ông ấy dặn em phải chắc chắn là cô cư xử đúng mực, nếu cô có hành động nào sai trái thì báo lại cho ông ấy.” Cô hầu khế nhún gối vẻ lo lắng. “Em sẽ không bao giờ làm thế, thưa cô, nhưng ông Ruddick sẽ đuổi việc em mất nếu ông ấy biết chuyện.”

“Thế thì anh ấy sẽ không bao giờ biết. Chúng ta sẽ chế ra điều gì đó để em báo cáo, và anh

ấy sẽ không sinh nghi đâu.” Cảm thấy lạc quan hơn hẳn lúc sáng, Evie vỗ vỗ cánh tay Sally. “Và xin cảm ơn em.”

“Ôi, đâu có gì đâu, cô Ruddick. Tạ ơn Chúa. Em cứ loay hoay không biết nên làm thế nào.”

Bỗng đâu một con ngựa phóng lên sát họ, thả bước song song cạnh hai người. “Hình như tôi luôn gặp em trong lúc dùng phương tiện di chuyển không thích hợp thì phải”, giọng trầm trầm của Saint vang lên. “Tôi không thể mời cả em lẫn cho cô hầu của em lên lưng con ngựa Cassius được.”

Từ từ hít vào một hơi khoan khoái, Evelyn ngược nhìn anh. Với chiếc mũ xanh bằng lông hải ly đội lệch một góc tinh nghịch trên mái tóc đen gọn sóng và tư thế thả mái trên ngựa, anh là hình ảnh hoàn hảo, có phần ngênh ngang của một quý ông. Đôi khi cô nghĩ nếu được ngồi nhìn anh cả ngày cô cũng không thấy chán. “Chào ngài,” cô nói, khi nhận ra mình đang nhìn chăm chú.

Saint nhảy xuống khỏi yên ngựa, túm gọn dây cương vào tay trái và thả bước bên cạnh cô. “Chào buổi sáng. Có chuyện gì không ổn à?”

“Không có chuyện gì. Sao ngài hỏi vậy?”

“Đừng bao giờ nói dối tôi, Evelyn,” anh hạ giọng thấp hơn song về mặt anh khi cô nhìn qua non trầm ngâm hơn là tức giận. “Tính trung thực của em dường như là một thứ rất đáng tin cậy trên đời.”

“Trời đất. Tôi không ngờ mình lại quan trọng đến thế,” cô đáp, cố làm ra vẻ tươi cười. Khỉ thật, cô cần vạch ra kế hoạch để tránh được cuộc hôn nhân với Clarence, mà Saint thì làm cô phân tâm đến độ gần như không nhớ nổi tên mình mỗi khi gặp mặt anh.

Anh nhún vai. “Chỉ với những ai biết đánh giá đúng thôi. Em có định nói tôi biết chuyện gì đang làm em phiền muộn không, hay tôi sẽ phải lôi em ra đằng sau con ngựa kia và làm mới lại mối quen biết giữa chúng ta?”

“Saint, nói khế thôi,” cô thì thào, chỉ chỉ Sally đang đi sau họ mấy bước.

Hầu tước càng ghé lại gần hơn. “Đã gần một tuần rồi tôi không được ở trong em, Evelyn,” anh nói thầm vào tai cô. “Sức chịu đựng của tôi sắp quá giới hạn rồi.”

“Tối hôm qua ngài đã lần tay lên váy tôi còn gì,” cô thì thầm đáp lại, hai má nóng ran.

“Và ơn trời vì có quyển sách để trên lòng tôi, bằng không mọi người ắt sẽ biết tôi muốn em nhiều thế nào.”

Có hai quý cô trẻ ngồi trên xe song mã chạy vượt qua họ, Evie thầm nhăn nhó. Nếu Saint không sớm rời đi, thế nào cũng có người đưa chuyện đến tai Victor. Mọi sự rồi sẽ êm xuôi, duy chỉ có kế hoạch của cô là đổ bể. Cô chẳng mong bị ăn mắng vì những lý do không đâu. “Ngài cần dùng ngay những lời nói kiêu đó lại,” cô rít khế. “Tôi... tôi sắp kết hôn rồi.”

Saint đột ngột khựng lại, Evie đi được sáu bước mới nhận ra anh không còn đi bên. Khi cô quay lại sắc mặt anh khiến cô ớn lạnh.

“Saint?”

“Em đã... có người cầu hôn - em đồng ý lấy Clarence Alvington rồi sao?” Anh gầm gừ, đôi mắt xanh rẫn đánh thách thức cô trả lời.

“Anh trai tôi đã cho biết tôi sẽ được cầu hôn và tôi phải nhận lời. Với sự hậu thuẫn của Alvington, anh ấy yên tâm có chắc một ghế trong Nghị viện.” Cô không nên nói quá nhiều như

thế; những lý lẽ riêng của gia cô không phải để mang ra cho thiên hạ mổ xẻ, nhưng đảng nào Saint cũng biết. Anh còn biết trước cả cô.

“Và em đã đồng ý?”

“Anh ta còn chưa hỏi tôi mà,” cô lảng tránh, “nhưng đúng thế, tôi đã đồng ý.”

“Em thật hết mình vì nghĩa lớn. Và anh trai em đã bày tỏ lòng biết ơn của mình, tôi cho là thế.”

“Bỏ vẻ cay độc đó đi, Saint. Họ đã giảng dạy tôi.”

“Họ đối xử với em như chó cưng ấy nhỉ,” anh cộc cằn.

“Sao ngài dám?” Cô run giọng, cổ dẫn xuống những giọt nước mắt chực trào ra. “Ngài tức giận chỉ vì ngài biết một khi tôi kết hôn thì chúng ta sẽ... không còn là bạn bè nữa. Ngài đi đi, Saint. Tôi cứ tưởng... ngài đi đi. Chắc chắn ngài chẳng giúp gì được cho tôi, ngài chỉ lớn tiếng cho phải phép mà thôi.”

“Cho phải phép?” Anh máy móc lặp lại.

“Xin ngài, hãy đi đi.”

Saint muốn hỏi nữa, để gắng xem vì sao cô không cự tuyệt, nhưng anh cũng không muốn cô đi đến chỗ ghét anh. Trừ phi anh cho cô lý do hợp lẽ để không làm thế, cô sẽ không bao giờ từ chối lời cầu hôn của Clarence, càng không đời nào lấy một người có thể hủy hoại vị thế quý giá của gia đình cô.

“VẬY CHÚC EM MỘT NGÀY TỐT LÀNH,” anh lầm bầm. Nhảy lên lưng con Cassius, anh thúc nó lao đi.

Ý nghĩ không bao giờ được chạm vào cô nữa, phải đứng trong bóng tối ở các dạ tiệc và quan sát những tên đàn ông khác khiêu vũ với cô, trông thấy cô và biết rằng Clarence Alvington đã ngủ với cô cũng như có thể làm thế bất cứ lúc nào gã muốn - không kẻ nào muốn lãnh hình thức tra tấn kiểu đó.

"Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt." Thôi thúc đầu tiên của anh là đi tìm Clarence Alvington, thách đấu gã, và giết chết gã. Tuy nhiên, làm thế có thỏa mãn thật, nhưng không đem được Evelyn về với anh - có khi còn buộc anh phải chạy khỏi đất nước này, cả đời không thể nhìn thấy cô nữa.

Gần đến nơi anh liền đi chậm lại, buộc mình phải suy nghĩ cho lô-gic. Cách nói của Evelyn có chút kỳ lạ. Không phải cuộc hôn nhân đã được sắp đặt, mà là khi Đeo Nơ cầu hôn, cô mới đồng ý. Không phải cô quyết định kết hôn, mà cô bị mắc bẫy. Không phải cô muốn đuổi Saint đi, mà là anh có ở đấy cũng *chẳng giúp được gì*.

Một lần nữa anh thả con Cassius lại, nhảy xuống đất và trao lại dây cương cho một gia nhân đang đợi sẵn. Hiển nhiên cô không yêu tên hề kia, và bi đát hơn, khi cô lấy kẻ ngu xuẩn mà tự mãn ấy, cô sẽ không được phép qua lại chỗ trại trẻ. Câu hỏi đặt ra là, anh có thể làm gì để sửa đổi chuyện đó.

Tiếng gót giày Hessian của anh vang dọc hành lang dài. Saint đến muộn, nhưng chí ít đã có mặt. Đó là tất cả những gì anh nghĩ ra và làm được, và xét toàn cục nó vẫn là kế hoạch tốt nhất, khả dĩ nhất. Victor Ruddick đã sắp đặt cho em gái một cuộc hôn nhân chính trị. Nếu có ứng cử viên tiềm năng hơn xuất hiện, anh ta có họa là đồ ngốc và là một chính trị gia tồi mới chịu bỏ qua.

"Saint?" Lord Dare khẽ thốt lên khi anh bước lên dãy bậc thang tới chỗ của mình. "Cậu đang

làm cái quái gì ở đây?”

“Làm bốn phần của tôi,” Saint đáp, gật đầu chào Công tước Wycliffe ngồi phía xa. Đúng thế; tất cả những gì anh cần là biến mình thành một ứng viên sáng giá.

Dưới anh mấy hàng ghế, Bá tước Haskell đứng vụt lên, gương mặt sạm lại thành một sắc đỏ đáng báo động. “Tôi sẽ không chịu đựng chuyện này nữa,” ông ta quát lớn. “Nếu cậu định ở đây, St. Aubyn, thì tôi sẽ đi ngay lập tức.”

Mẹ kiếp. Saint cũng đứng dậy. “Lord Haskell, ngài đã ngồi trong tòa nhà này hai mươi tám năm, đóng góp trí tuệ và thời gian của mình. Hai tuần trước đây tôi đã xúc phạm ngài về chuyện đó. Hôm nay tôi chính thức xin lỗi ngài. Giá tôi có được một phần mười sự sáng suốt của ngài, ắt tôi sẽ trở thành một con người tốt hơn.”

Tiếng rì rầm trong tòa Thượng viện gần như đến mức điếc tai, nhưng Saint chẳng thêm để ý. Nếu anh không ngồi được với đám nghị sĩ này trong vòng một giờ, thì anh đúng là đồ bỏ đi.

“Cậu tưởng tôi tin vào sự chân thật của cậu sao, nhóc?” Ngài bá tước hỏi lại.

“Không thưa ngài. Tôi chỉ muốn ngài chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Tôi rất tiếc về hành vi của mình.” Nín thở, Saint hơi cúi người, chìa tay cho ông già. Vì Evelyn anh nhắc nhở mình trước ánh mắt trừng trừng của ngài bá tước. Anh có thể làm được điều này vì cô. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì vì cô.

“Và nếu tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cậu?”

“Thì ngày mai tôi sẽ nhắc lại đề nghị ấy.”

Thở dài như quả bóng xì hơi, ngài Haskell đành đưa tay bắt tay Saint. Khán giả xung quanh vỗ tay rần rần, nhưng chuyện này vẫn chưa xong. Họ đều biết Saint vẫn có thể biến ông ta hành trò hề. Bá tước đã tin anh, giống như một số người trước đây. Nó đã đem lại một cảm giác... dễ chịu bất ngờ, khi được tin tưởng.

Saint gật đầu. “Cảm ơn ngài. Tôi biết mình chưa xứng đáng với sự tử tế của ngài.” Nở nụ cười hòa nhã, anh ngồi xuống trở lại. “Tôi sẽ cố gắng không làm ngài hối tiếc về sự rộng lượng của mình.”

“Cho đến giờ thì cậu đã làm rất tốt,” ông lâu bầu, ngồi xuống ghế.

“Các vị,” ngài chủ tọa cao giọng, gõ lên bục, “chúng ta tiếp tục được chưa?”

“Tôi đến hóa điên vì kinh ngạc mất,” Dare thì thầm. “Chuyện gì đang xảy ra với cậu thế?”

“Tôi sẽ cho cậu biết khi nào tìm hiểu ra,” Saint thì thầm đáp lại.

Nhưng anh đã biết. Miệng khô khốc, anh ra hiệu cho một người hầu mang cho mình cốc nước. Đột nhiên, anh hiểu chính xác lý do vì sao anh nỗ lực sửa đổi hành vi, vì sao anh sẽ ở lại tòa Thượng viện cho đến hết phiên họp trong ngày, và vì sao anh sẽ tiếp tục đi họp vào ngày mai, ngày kia cũng như mọi phiên họp trong năm. Anh biết vì sao anh sẽ làm mọi điều cần thiết khác để có thể cưới Evelyn Marie Ruddick. Anh yêu cô. Michael Edward Halboro, con người không tim, đã yêu một quý cô. Và anh sẽ không từ việc gì để có được cô.

Saint không ngăn được nụ cười làm cong khóe miệng. Trời đất. Anh hy vọng cô hiểu được giá trị của kỳ tích cô đã tạo nên ở anh. Vì cô, anh sẽ trở thành một quý ông. Và buồn cười ở chỗ, năm phút sau khi biến đổi, anh lại thấy thích nó.

“Bạn có lo được không?” Evelyn hỏi, bước đến cửa sổ rồi xoay người lại.

“Có, tuy không dễ dàng chút nào, tin mình đi. Cha mình hỏi không biết bao nhiêu câu, và thuyết phục ông nên mời Hầu tước St. Aubyn đến buổi dã ngoại...” Lucinda thở hắt ra, ngồi phịch xuống đi vắng. “Chắc ông sẽ còn hỏi nữa, lần tới mình mà đi qua cửa văn phòng ông thế nào cũng bị gọi vào để chất vấn.”

“Mình sẽ giải thích hết cho cậu nếu có thể, Luce ạ.” Một người đàn ông cười ngửa phóng qua trước cổng nhà gia đình Barrett, Evie nín thở đến khi cô nhận ra vóc người kỳ sỗ quá đậm để có thể là Saint. Nhưng cô đã yêu cầu anh để cho cô yên, nên hẳn anh sẽ không bám theo cô nữa.

“Bạn không phải giải thích gì với mình hết. Cậu là bạn mình mà.” Lucinda lại đứng lên, ra chỗ cửa sổ với cô. “Mình đoán đây là một phần trong khóa học về hành vi dành cho học trò của cậu. Thực ra, trong vấn đề này mình chỉ muốn nói là cậu đang hết sức mạo hiểm. Anh trai cậu ráo riết mưu cầu công danh - nếu anh ấy nghĩ cậu đang tìm cách đổ đá lên con đường hoạn lộ của anh ấy, thì không biết anh ấy có thể làm gì đâu.

“Anh ấy đã làm rồi.”

“Cái gì?” Lucinda nín tay cô quay lại để hai người đối diện nhau. “Chuyện này thì phải nhất định cho mình biết. Victor đã gây ra chuyện gì?

“Chẳng cần biết mình đang làm gì hay suy nghĩ thế nào, anh mình vẫn có một khả năng đáng nể là bịt tắt cả đường sống của mình,” cô nói, một giọt nước mắt lẻ loi ứa ra lăn dài trên má. “Mình không tưởng tượng được việc gì tồi tệ hơn phải lấy Clarence Alvington. Cậu có thể thấy thế không?”

Lucinda nhìn cô đăm đăm, rồi đi đến bàn đồ uống phía bên kia phòng trong ánh mắt tho dỗi của Evelyn. Cô rót hai ly Madeira rồi quay lại, đưa một ly cho Evelyn.

“Clarence Alvington?” Cuối cùng cô cũng bùng ra. “Vì những cơ ngơi cha hẳn sở hữu ở Wes Sussex, mình đoán là thế. Lạy Chúa lòng lành! Chẳng lẽ anh cậu không biết hai người là một cặp chên lệch cỡ nào sao?”

Evie nhấp một ngụm rượu Maderia, thầm ước nó là thứ rượu nặng hơn.

“Clarence là một kẻ ngớ ngẩn, Victor thì mình nghĩ cũng ngớ ngẩn nốt, nên đối với anh ấy, đây là một đám hoàn hảo.” Cô thở dài. “Có lẽ điều đó hoàn toàn đúng. Clarence hiền lành và vô hại, khiến cho mình không do dự mấy trước cuộc hôn nhân này vì mình sẽ gần như không nhận thấy mình đã kết hôn với anh ta.”

“Chuyện này thật kinh khủng. Cậu định thế nào?”

“Mình vẫn đang tính, nhưng rất khó khăn - cho dù làm gì, mình thực sự không muốn hủy đi những cơ hội vào Nghị viện của Victor.” Cô lại thở dài. “Rất ngu ngốc phải không?”

Lucinda ôm lấy cô. “Bạn là một cô em gái tốt. Mình hy vọng cuối cùng rồi anh cậu sẽ nhận ra điều đó. Sự hiền lành quá mức khó mà là phẩm chất để người ta tìm hôn phu cho em gái mình.”

Có bạn bè quả là tuyệt vời. “Cảm ơn cậu. Tuy nhiên, trong thời gian chờ đợi mình tính sẽ vận dụng vài điều học được từ mối quen biết với St. Aubyn. Nếu mình không thể đào tạo anh ta thành một quý ông, chí ít anh ta cũng dạy mình một vài chiêu về chuyện mang tai tiếng.”

“Bạn không được hủy hoại bản thân, Evie. Dù là để thoát khỏi Clarence Alvington.”

“Không đâu, nhưng có thể gấp ghé miệng vực ấy. Michael sống một cuộc đời... vui vẻ hơn mức mình có thể ngờ. Thú vị hơn nhiều so với Alvington.”

Bạn cô trở về chỗ đi vắng, đặt ly rượu xuống chiếc bàn nhỏ đầu ghế. “Michael?” Cô quay lưng, lặp lại.

Evelyn đỏ mặt. Khỉ thật. Giữ kín tình cảm với Saint cho riêng mình, không buột miệng gọi tên thánh của anh trước mặt người khác quả là khó khăn. “St. Aubyn,” cô chữa lại. “Anh ta yêu cầu... thỉnh thoảng mình hãy gọi anh ta là...”

Cửa phòng khách nhỏ bật mở. Georgiana, vẫn chưa kịp tháo mũ, ào vào phòng. “Evie, tạ ơn Chúa.”

Luncinda đi ra đóng cửa đúng lúc thấy bóng ông quản gia. “Ừ, xảy ra chuyện gì?”

“Cậu đã thành công, Evie ạ,” nữ tử tước nói với Evie, thả chiếc mũ xuống một cái ghế. “Đúng là điều thần kỳ. Mình đã tới nhà tìm cậu, nhưng Langley bảo cậu ở đây.”

Georgiana đang vô cùng phấn khích. Và mặc dù đang mang nặng ưu phiền, trái tim Evie vẫn bùng lên một chút. Chí ít cũng có người được hạnh phúc. “Nhưng cậu đang nói về điều gì thế, Georgie?”

“Mình đang nói về St. Aubyn. Tristan vừa từ phiên họp sáng ở Thượng viện về, và anh ấy cho mình biết một tin động trời.”

Tên Saint vừa cất lên, Evie đã mất bình tĩnh. Ngồi lên bậu cửa sổ, cô uống một hớp rượu lớn. “Saint lại gây chuyện gì nữa vậy?”

“Hôm nay anh ta đã đến Nghị viện, và xin lỗi Lord Haskell đàng hoàng về những lời lẽ không hay đã nén vào mặt ông ấy vào lần trước anh ta đến đó.”

Evie nhướn một bên mày. “Anh ta đã *xin lỗi* người khác?”

“Y như một quý ông. Tristan bảo là St. Aubyn cũng ở lại cho đến hết phiên họp, và anh ta còn tình nguyện sung vào ủy ban cải thiện tình trạng lao động trẻ em.”

Cả hai cô bạn đều nhìn Evie đầy mong chờ. “Ồi chào,” sau một lúc cô thốt lên.

Cô chỉ nghĩ được chừng ấy để nói, trong khi cả con tim cô tràn ngập mong muốn chạy đi tìm Saint để hỏi xem anh có dự định gì, rồi ôm hôn anh. Anh đã tiếp thu bài học, và anh vẫn có thể làm điều tốt nữa rằng nó không giúp gì được cô. Rồi cô chợt sực tỉnh, nhận ra các bạn mình vẫn đang nói chuyện.

“...kết hôn với Clarence Alvington,” giọng Lucinda.

“Không được! Chẳng lẽ anh cậu không thấy Clarence hoàn toàn không phù hợp với cậu?” Georgiana hỏi, ra chỗ cửa sổ với Evie.

“Có lẽ sẽ không. Anh ấy chỉ thấy Clarence vô cùng phù hợp cho anh ấy. Cuộc hôn phối đảm bảo cho anh ấy một ghế ở Hạ Viện.”

“Ha. Anh ấy thành công dựa vào năng lực của mình thì mới đáng trọng, chứ nhờ công lao của cậu thì còn ra gì.”

Evie mỉm cười. “Giá mà mình đã nghĩ ra điều đó để nói với anh ấy.”

“Cho cậu mượn nó thoải mái bất cứ lúc nào.”

Thứ cô đột nhiên muốn mượn là cuộc sống của Georgiana. Cô ấy có một người chồng yêu thương mình, một người bác hiểu biết, một người anh họ đủ quyền lực và địa vị đảm bảo không một ai phương hại họ, và một thiên hướng gây ra những sự kiện hoàn toàn không thích hợp với một phụ nữ.

Còn Evelyn có một kẻ vô lại dường như thích cô và muốn hủy hoại cô, một gia đình dồn mọi mong ước của họ lên vai cô và chăm chăm để tâm đến ý kiến thiên hạ, cùng một giấc mơ vô vọng là được điều hành một trại mồ côi toàn lũ trẻ con nghèo khó.

Tuy nhiên, rất có thể Saint đã khiến những điều cô kỳ vọng dần trở thành hiện thực. và một khi cô đã tỏ rõ cho anh thấy cô không phải đứa đàn độn tìm kiếm sự chú ý, thì sự giúp đỡ và những lời khuyên của anh, mặc dù cay độc và đều có một cái giá, đã trở nên vô cùng quý báu.

“Cậu sẽ làm gì?” Georgiana hỏi.

“Cậu ấy định sử dụng một số phương pháp của St. Aubyn.” Lucinda đáp thay trước khi Evie kịp mở miệng, “với hy vọng một chút tội lỗi sẽ dọa Clarence hoảng sợ mà chạy mất, hoặc chí ít là bố mẹ anh ta.”

“Như thế thì quá liều lĩnh, Evie,” nữ tử tước nói, vẻ mặt nghiêm khắc. “Tin mình đi.”

“Mình biết. Thực ra” - Evie hít sâu và thầm cầu nguyện - “có lẽ mình cần các cậu giúp.”

“Để tạo một vụ tai tiếng?”

Cả Georgie và Lucinda đều tỏ vẻ nghi ngờ. Chắc họ tưởng rằng cô đã quyết tâm làm bất cứ chuyện gì miễn là hiệu quả. Rồi cô sẽ cho họ thấy. Cô có một giáo viên rất giỏi.

“Không, không phải để gây tai tiếng,” cô trả lời, giấu vẻ bức bối. “Mà để giả vờ như không có chuyện tai tiếng nào đang diễn ra.” Evie gắng gượng cất tiếng cười. “Trời đất, nếu các cậu cau có với mình vì việc làm bất chính, mình sẽ hoàn toàn suy sụp mất.”

Lucinda thở dài. “Mình ắt sẽ khuyên cậu nói chuyện với anh trai nếu không phải đã từng chứng kiến cậu nói lý lẽ với anh ấy trước đây. Cậu có thể yên tâm là mình không để tâm bất cứ vụ tai tiếng nào cậu gây ra.”

“Mình cũng sẽ làm đúng bốn phận,” Georgie tán thành. “Mình chỉ ước cậu có thời gian để ăn mừng thành công vụ St. Aubyn chứ không phải lo lắng chuyện ngớ ngẩn này.” Cô nàng chuyển sự chú ý sang Lucinda. “Tuy nhiên, mình muốn chỉ ra rằng nếu St. Aubyn đã thực sự trở thành một quý ông, thì trong chúng ta chỉ còn mỗi cậu là chưa dạy dỗ được ai đấy.”

“Hừm, anh ta chỉ tử tế được năm phút là cùng. Mình khó mà công nhận đó là một chiến thắng triệt để được. Với lại, ban đầu chúng ta đã thống nhất là dạy cho một gã đàn ông biết cách cư xử với *một phụ nữ*. Như mình vừa kiểm tra, thì trong Thượng viện không có người phụ nữ nào. Kể từ thời Nữ hoàng Elizabeth.”

Trong lúc Georgie và Lucinda tiếp tục tranh luận xem cô đã hoàn thành đầy đủ vai trò trong giao kèo của họ hay chưa, thì Evelyn mãi lo kiềm chế niềm vui bé nhỏ mỗi lúc một dâng cao của mình. Ngày mai cô sẽ là bạn đồng hành của Saint suốt cả ngày, như cô đã hứa. Ngày mai cô sẽ gặp lại anh, và cô đã tự cho phép mình cư xử bừa bãi một chút, sau chừng ấy thời gian bỏ ra để cải tạo anh, xem ra thật xuẩn ngốc khi phải thừa nhận một phần trong cô lại thích hầu tước St. Aubyn là tên vô lại - và đôi lúc anh dường như là tên vô lại của cô.

Chương 23

*Nàng bước đi đẹp tựa màn đêm
Dưới bầu trời đầy sao yên ả,
Những tinh tú của màu sắc sáng tối
Hội tụ dung nhan, trong ánh mắt nàng.*
- Huân tước Byron,
Bóng giai nhân

Saint lái cỗ xe bốn bánh vào bãi cỏ, gia nhập vào một hàng dài những cỗ xe và ngựa cưới đang trên đường ra khỏi thành phố tới địa điểm dã ngoại truyền thống của Tước Barret. Saint phải công nhận bãi cỏ ông đã chọn, nằm trên một sườn đồi thoải thoải nhìn xuống thành London cổ kính, nom đẹp như tranh.

Anh cũng phải thừa nhận, lúc đáp lại ánh nhìn kinh ngạc của Lord và Lady Milton bằng một cái gật đầu lịch thiệp, là mình cứ như một thằng ngốc.

Không ai từng mời anh đến bữa trưa dã ngoại với họ, và nếu có người mời, chắc chắn anh cũng không gửi lời hồi đáp cảm ơn chủ tiệc vì đã mời mình và tỏ ý sẽ tham dự. Anh cũng không đến đúng giờ và có ý định ở lại lâu.

Khi thắng xe lại và nhảy xuống đất, anh ước chừng có khoảng bốn mươi đến năm mươi khách tham gia nhưng với số lượng gia nhân, người giữ ngựa, các gia nhân riêng và hầu gái huy động cho bữa tiệc, anh thấy gần như không xác định nổi ai đến để chơi và ai đến để làm việc.

"Ngài đến rồi."

Trước giọng nói của Evelyn, tất cả những chuyện tầm phào, những hành động vụn vặt và con ong đang bay quanh chiếc mũ bằng lông hải ly của anh không còn ý nghĩa. "Em đã xoay sở tìm cho tôi một thiệp mời," anh đáp, quay người nhìn cô.

"Tôi tưởng ngài vẫn còn giận tôi."

"Thế nhưng em vẫn giữ thoả thuận."

Đôi mắt xám lung linh khi gặp ánh mắt anh. Sắc vàng trên chiếc váy muslin của cô hòa hợp cùng những bông thủy tiên trên bãi cỏ, và khi cô mỉm cười với anh Saint quên cả thở.

"Hoặc tôi kiếm giấy mời cho ngài hoặc tôi sẽ phải trao thân, theo như tôi nhớ," cô thì thầm.

Saint sực tỉnh. "Hôm nay chúng ta không nhắc chuyện đó được không?" Anh lẩm bẩm, chìa cánh tay ra. "Nhưng tôi vẫn vui lòng xem xét về thứ hai kia, nếu em muốn."

Cô đỏ mặt, và anh chợt thấy thoải mái hơn. Có thể Evelyn sẵn sàng nói năng táo bạo với anh, nhưng cô vẫn là một Evelyn đứng đắn, làm-mọi-điều-vì-lũ-trẻ. Trước sự ngạc nhiên của anh, cô khoác lấy cánh tay anh.

"Ngài Saint, có lẽ tôi nên giới thiệu ngài với vài người trước đã."

Chuyện này nghĩ cũng hay. Không vui vẻ tí nào nhưng chắc chắn là bất ngờ. "Tay trong tay cơ à?" Anh hỏi, nhướn mày. "Không phải tôi phàn nàn đâu nhưng tôi có cảm tưởng rằng hai ta chỉ chạm vào nhau khi không có ai trông thấy." Anh nghiêng lại gần, hít hà hương thơm trên tóc cô.

“Tôi nợ ngài một món,” cô trả lời. “Ngài đã nói tôi phải ở cạnh ngài hôm nay, cho nên tôi đã ở đây.”

Nó giải thích cho sự ngoan ngoãn của cô. Cô đang thực hiện lời hứa của mình một cách miễn cưỡng. Thiên thần của anh sẽ kề vai sát cánh với quý sứ nếu cô đã hứa làm thế. “Vậy thì bắt đầu màn giới thiệu thôi.”

Họ đi qua bãi cỏ tới chỗ phần lớn khách khứa tụ tập. Dare đã ở đó với vợ mình, và Saint cố kèm về cau có. Anh từng chế nhạo tử tước là kẻ an phận xó nhà, thế nhưng họ lại giáp mặt nhau trong một sự kiện giao tế. Và không phải là lần đầu.

Không, không, không. Không phải anh an phận. Anh đến đây vì muốn trông thấy Evelyn, và vì có thể nó sẽ thú vị. Một buổi picnic của những nhân vật vai vế đáng kính bậc nhất trong giới, và anh lại được mời.

“Ngài Barret,” Evelyn kéo anh lại, lên tiếng, “ngài gặp Lord St. Aubyn chưa ạ? Ngài St. Aubyn, đây là vị chủ tiệc của chúng ta, Tướng Augustus Barret.”

Người đàn ông cao lớn, đôi mắt cùng một màu xám thép như mái tóc, gật đầu chào với độ chính xác hoàn hảo. “St. Aubyn. Lucinda nhà tôi đề nghị mời anh. Hãy vui vẻ.” Ông đưa mắt sang Evelyn rồi quay lại. “Nhưng đừng làm quá nhé, tôi mong vậy”

“Cảm ơn ông.”

Khi nhìn theo vị tướng bước điếp chào đón đoàn khách tiếp theo, Saint chợt nhận ra cho anh chìa khóa dẫn đến thắng lợi. Nếu anh muốn đoạt lại Evelyn từ tay gã Clarence Alvington đần độn, anh chỉ cần kìm bót mình lại. Điều đó không đúng với tính cách thẳng nói thật và bất chấp hậu quả của anh. Sẽ khó khăn nhưng chí ít anh có thể tự nhủ rằng nó là một thử thách.

“Không đến nổi kinh khủng, đúng không?” Evelyn thì thầm, nín cánh tay anh sát hơn.

“Không, tôi nghĩ là không.” Anh nhìn xuống những ngón tay cô. “Mà em đang làm gì vậy?”

“Ý ngài là sao? Tôi đã nói sẽ biến ngài thành một người đứng...”

“Trong khoảng một tháng chúng ta quen biết nhau, em đã dành hầu hết thời gian để cho tôi biết những việc em muốn làm với tôi ít ỏi cỡ nào, Evelyn Marie. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Hay em đã quyết định tiếp tục... tình bạn giữa hai ta sau khi em lấy Clarence Alvington?” Trước mặt người khác, anh sẽ cư xử mực thước. Điều đó cô đã biết rõ, và anh thấy không có lý do gì để không thành thật.

Evelyn há hốc miệng. “Tất nhiên là không!”

Trên thực tế có lẽ nó là điều tốt nhất anh có thể hy vọng, Saint nhận ra. Làm người tình của cô sau khi cô kết hôn. “Đâu đến nỗi tệ lắm?” Anh mềm giọng thuyết phục. “Sẽ không ai biết cả. Chỉ có tôi và em, Evelyn.”

“Dừng lại,” cô gắt. “Ngài đừng bao giờ nêu ra những chuyện như thế. Tôi sẽ không phản bội chồng mình.”

“Nhưng nếu tôi không muốn buông em ra thì sao?”

Cô giảm nhịp bước, ngẩng lên nhìn anh. “Vậy ngài hãy làm điều gì đi,” cô thì thầm, và rút tay về.

Saint dừng lại, và nhìn theo Evelyn khi cô bước tới nói chuyện với Lord và Lady Dare. Cô đang cố nói với anh điều gì? Rằng anh nên cầu hôn cô ư? Anh đã định làm thế, nhưng anh chỉ ít phải biết rằng anh trai cô sẽ không bao giờ chấp nhận cuộc hôn nhân giữa giữa em gái và kẻ

đầy tai tiếng như anh.

Dĩ nhiên anh có thể bắt cóc cô như cô đã làm với anh. Ý tưởng ấy vô cùng hấp dẫn, giam giữ cô bên điền trang St. Aubyn, chỉ cho mặc những tấm áo choàng lụa và không gì khác. Chắc thời gian đầu cô còn thích ấy chứ, cho đến khi cô nhận ra mình đã hoàn toàn bị hủy hoại thanh danh.

Một khoảng trống lớn đã hình thành xung quanh anh. Hiện tượng tương tự xuất hiện ở những sự kiện đứng đắn nhất anh tham dự, nhưng không được là ngày hôm nay; đó là mục đích anh giữ Evelyn bên mình. Mọi người quý mến cô, dẫu cho họ ngán sợ anh. Hít sâu một hơi, anh đi theo cô. *Hãy tỏ ra tử tế, anh nghiêm khắc răn đe mình. Dù có bị cám dỗ cỡ nào, cũng phải tỏ ra tử tế.*

“Sao tươi cười vậy?” Georgie hỏi, hôn má Evie.

“Hôm nay đẹp trời mà.” Và cô sẽ tận hưởng nó với Saint.

Dare cầm tay cô, cúi xuống hôn. “Dù mặt trời có rực rỡ và chim chót hót ríu rít, nhưng cứ nghĩ tới chuyện tôi bị ép buộc phải lấy Heo Nơ Alvington là tôi không thể cười nổi.”

Georgie huých anh, không lấy gì làm nhẹ nhàng. “Dare.”

“Ồi. Nhưng mặt khác, tôi rất vui đã lấy được chồng, mà tôi là ai mà dám phản đối sự nhất trí của những người khác chứ?”

“Em đã phản đối hết sức rồi.” Evie nhìn Georgie tựa đầu vào vai chồng, những ngón tay họ đan vào nhau. Nỗi ghen tị như dao sắc đâm vào cô. Chuyện tình của Georgiana và Tristan không hề suôn sẻ theo bất cứ tiêu chuẩn nào. Nhưng rõ ràng là họ yêu nhau. Đôi lúc nhìn hai người hạnh phúc bên nhau cô lại muốn khóc. Giá cô và Saint được vậy thì tuyệt vời xiết bao.

“Cậu đã cưới đâu mà lo, Evie,” Georgiana nói chắc nịch. “Anh trai cậu có lẽ còn thuyết phục được.”

“Chúng ta có thể bắt cóc anh ta và buộc anh ta suy nghĩ lại,” giọng kéo dài của Saint vang lên ngay sau lưng họ.

Đã dần quen với những lời nhận xét của anh, nhưng riêng việc ở gần anh cũng đủ khiến mặt cô nóng bừng hơi nóng lan cả xuống sống lưng. “Tôi nghi ngờ chuyện đó tác động được tới anh Victor.”

Hầu tước dừng lại bên cạnh cô, nhún vai. “Đôi khi ta vẫn ngạc nhiên trước bản chất con người.”

Nỗi thôi thúc đầy cám dỗ mà cô từng cảm thấy ở nhà Lady Bethson, đó là muốn chạm vào anh và lướt những ngón tay trên làn da trần của anh, lại xuất hiện và làm Evie run rẩy. Rồi cô chợt nhớ mình đã quyết định hư đốn một chút vào hôm nay. “Vâng, đôi khi ta vẫn ngạc nhiên trước bản chất con người,” cô đáp, vòng cả hai tay ôm lấy cánh tay anh.

Những bắp thịt của anh căng lên dưới ngón tay cô, nhưng anh không nhúc nhích. “Vậy thì bắt cóc là cách hữu hiệu,” anh nói, giọng nghe không vững vàng lắm.

Dare chẳng hăng. “Tôi định nói với cậu, Saint, hôm qua cậu đã giành được sự tôn trọng của ngài Haskell - và một vài người nữa, tôi cá là thế.”

“Lúc ấy hoặc là xin lỗi, hoặc sẽ mở đầu cho một trận cãi lộn, mà tôi lại đang diện cái áo vest đẹp nhất của mình.”

Evelyn ngẩng nhìn gương mặt xương xương, điển trai của Saint. Nom anh thực sự không

thoải mái, như thể anh không biết ứng phó thế nào với một lời khen. Bất kể xảy ra chuyện gì, dường như anh đều thành thật, và cô muốn hôn anh đến nỗi phải dằn lòng đau đớn mới giữ được dáng đứng bất động bên cạnh.

“Evelyn?”

Anh khẽ nói

“Vâng?” Tim cô lồi một nhịp.

“Cô sẽ gây ra thương tích nếu không buông tha cho cánh tay tôi đấy.”

“Ồ. Ôi!” Những ngón tay cô lỏng ra một chút.

“Cho đến giờ ngài thấy bữa tiệc picnic của Tướng Barret thế nào?” Georgiana vui vẻ hỏi.

“Rất thú vị. Tôi mừng vì tiểu thư Ruddick đã đề xuất.

Evie ngẩng lên, cô trông thấy Lord và Lady Huntley đi qua bãi cỏ trước mặt họ, rời khỏi một nhóm khách để đến bắt chuyện với nhóm khác. Nữ bá tước là chị họ xa của Clarence Alvington, và có tiếng là trung thành tuyệt đối với địa vị cao quý của họ hàng mình. Hôm nay cả anh trai cô và gia đình Alvington đều không có mặt, nên nhà Huntley là cơ hội tốt nhất để đưa câu chuyện của cô tới tai Clarence. Cô kéo tay Saint.

“Chúng ta đi tìm hái ít hoa nhé, thưa ngài,” cô nói bằng giọng háo hức, cố cất tiếng cười khúc khích. “Những vị khách luôn cung cấp hoa tươi cho các bàn để đầy đồ ăn đấy.”

Rõ ràng Saint tưởng là cô đã mất trí, nhưng anh vẫn gạt đầu. “Hoa, tất nhiên rồi, tiểu thư Ruddick. Các vị có đi cùng chúng tôi không, Dare, Lady Dare?”

Evie lại kéo tay anh, thầm nghĩ di chuyển tháp London còn dễ hơn làm Hầu tước St. Aubyn nhúc nhích nếu anh thích ở lì tại chỗ. “Mọi người ai cũng đi hết. Ta hãy xuất phát thôi, trước khi họ tìm được những bông đẹp nhất.”

Nom Dare cũng không hề chắc chắn về trạng thái tinh thần của cô. “Evie, có lẽ Saint thích ở lại..”

“Hai người cứ đi đi,” Georgie cắt ngang. “Chuyện đó hoàn toàn hợp lẽ mà. Trông kìa, ngay cả bà Mullen cũng đang hái hoa thủy tiên với vị tướng. Hai người không cần một đôi vợ chồng ngờ nghệch hộ tống đâu.”

Tử tước nhướng mày với vợ. “Ngờ nghệch ư?”

Có vẻ Saint không muốn nghe một cuộc tranh cãi chắc chắn nổ ra, vì anh đã cất bước với vẻ miễn cưỡng của một bộ rễ cây từ bỏ vòng ôm của đất mẹ. Evie suýt nữa ngã ngửa ra sau.

Saint túm lấy khuỷu tay cô khi cô đã giữ được thăng bằng. “Ngài nên báo trước chứ,” cô cần nhần.

Đôi mắt xám lấp lánh. “Xin lỗi, con cừ non bé nhỏ của tôi.”

“Ha.” Một tay níu cánh tay anh níu còn tay kia nhắc tà váy để không vướng vào ngọn cỏ, cô dẫn đường đi xuống triền đồi.

“Mà này,” anh tiếp tục mạch chuyện, “em mất trí hoàn toàn rồi à?”

“Vì tôi muốn hái hoa ư?”

“Vì em muốn bị trông thấy với tôi, Evelyn. Tôi đã bảo em ở bên tôi, chứ không ám chỉ hai ta nên dắt nhau vào nơi vắng vẻ. Nếu anh trai em nghe được...”

“Không cần bận tâm đến anh trai tôi,” cô ngắt lời với sự tự tin khác hẳn tâm trạng thật. Cô

đang đi trên một sợi dây mảnh, và với khát vọng đang bùng bùng như hiện giờ, cô không ngã xuống và kết thúc với việc vấy bị tốc lên tận eo thì quả là điều may. “Ngài cứ vui chơi thoải mái, Michael.”

“Nếu mục đích hôm nay của tôi là vui chơi thoải mái, thì em và tôi sẽ ở trong phòng ngủ của tôi với rèm cửa hạ hết xuống kia. Còn chuyện này,” anh hất đầu về phía đám khách đã tán ra rải rác, “là một sự chịu đựng.”

Evie đi chậm lại. Có lẽ cô mới là người xấu tính và chỉ biết nghĩ cho bản thân hôm nay. Tất nhiên ở đây anh sẽ chẳng thấy vui vẻ, khi ai ai cũng nhìn anh ngơ vạc. “Ngài ước gì mình không đến phải không?”

Anh nở nụ cười bí hiểm và khêu gợi đặc trưng của mình. “Nếu tôi không đến, thì giờ phút này ắt tôi đang đi lại trong phòng chơi bida ở nhà và mong ước được đến đây.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em ở đây. Thế em nghĩ vì sao?”

“Tôi... chỉ không ngờ được...” Evie cảm thấy mặt mình nóng lên khi anh ghé lại gần hơn nữa.

“Em không ngờ tôi sẽ thừa nhận điều đó,” anh nói nốt, nhìn riết vào mắt cô. “Tại sao tôi không nên làm thế chứ?”

“Saint...”

Anh lắc mái tóc đen. “Michael.”

Ô, lạy Chúa. Giờ mà cô tỏ ra giật mình hoặc nhạc nhiên, biết đâu cô có thể hôn được anh mà không bị hủy hoại hoàn toàn. Như thế cũng xứng đáng, chỉ cần cảm thấy miệng anh trên miệng cô, chỉ cần anh chạm vào cô và biết rằng anh cũng muốn cô nhiều như cô muốn anh. Chỉ cần...

“Nhìn kìa, hoa cúc.”

Với động tác đột ngột vung về khác hẳn phong thái hàng ngày, Saint gần như đẩy cô ra khỏi cánh tay mình, lùi lại, rồi xoay người đi tới con suối nhỏ. Evie thở dốc, nhìn theo anh. Có điều gì đó rất không ổn. Cô đã muốn hôn anh, anh không làm thế. Anh đã bỏ chạy, hoặc gần như bỏ chạy.

“Những bông hoa này đẹp đúng không?” Anh cao giọng rồi nhổ một bông lên mặt đất.

Evie chớp mắt, cố không cười phá lên. Anh lo lắng. “Ôi trời, đừng nhổ cả rễ, chỉ ngắt phần cuống thôi.”

Anh lại nhìn, xuống ngắt đám rễ ra một cách dễ dàng khiến cô không khỏi thán phục, rồi đưa phần cuống cho cô. “Tốt hơn chưa?”

Cô đoán những bông hoa tội nghiệp đã rũ xuống từ bàn tay anh khi đến bờ suối. “À. Rất đẹp. Nhưng ngài không có con dao nào ư?”

“Có.” Anh cúi xuống rút từ giày ra một lưỡi dao nhỏ dài chín tấc.

Evelyn nuốt khan. “Có phải ngài...” Cô dừng lại, rời mắt khỏi món vũ khí để nhìn lên vẻ mặt thích thú của anh. “Khi ở trại trẻ ngài vẫn mang thứ đó?”

“Nếu vậy thì sao?”

“Vậy thì cảm ơn ngài đã không sử dụng nó.”

Saint mím môi, dõi mắt ra xa, như đang nghĩ đến điều gì khác. “Khi đó tôi không mang dao. Và nghĩ lại, tôi thấy mừng vì điều đó.” Anh ngồi xổm xuống cắt cuống khoảng nửa tá hoa cúc

rồi đưa lên cho cô. "Tôi nghĩ cuộc đời tôi ắt sẽ rẽ sang hướng khác nếu tôi thủ theo vũ khí."

"VẬY là ngài... mừng vì tôi đã bắt cóc ngài và xích ngài một tuần trong hầm giam trại trẻ?"

Saint mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng và trầm ngâm Evie chưa bao giờ thấy, nó khiến tim cô nhói lên một nhịp kỳ cục. "Cuối cùng tôi đã nhận ra lý do họ gọi nơi ấy là Trái tim hy vọng. Vì dường như có người đã tiên liệu được rằng em và tôi sẽ gặp nhau ở đây, Evelyn Marie."

Lady Chúa. "Michael, ngay lúc này đây tôi rất muốn hôn ngài."

Nụ cười của Saint càng rạng rỡ hơn, mắt anh lấp lánh tia ranh mãnh. "Evelyn, hôn chỉ là bước khởi đầu của những gì tôi muốn làm với em hiện giờ. Tuy nhiên," anh đứng thẳng dậy, trao cho cô một ôm hoa hoàn hảo nữa, "tôi sẽ không làm gì hết"

Cô không thể không cau có với anh. "Tại sao lại không!"

Anh vuốt một ngón tay theo viền má cô. "Vì tôi đang cố hết sức để cư xử đàng hoàng."

"Nhưng tôi không muốn cư xử đàng hoàng." Sự động chạm của anh khiến cô run lên.

"Được lẫn lộn trên bãi cỏ thật là... hấp dẫn," anh nói, chìa tay cho cô, "nhưng sẽ có người trông thấy. Thứ tôi muốn ở em không chấm dứt trong hôm nay được, cung ạ. Và tỏ ra đúng mực cho dù có lắm gian nan, nhưng nếu là điều cần thiết, tôi sẽ làm."

Trong một khoảnh khắc Evie không nói nên lời. Saint - Michael - đã thay đổi ghê gớm đến nỗi cô gần như không tin được. Và hình như là vì cô. "Nhiều lúc ngài mới tử tế làm sao," cô thì thầm. Dẫu cho giữa hai người không còn hy vọng, cô vẫn chưa sẵn sàng thừa nhận điều đó với mình, và càng không phải với anh. Không phải hôm nay.

Khi tiếng nói chuyện đã xa dần xuôi theo dòng suối, Lady Huntley mới vươn cổ ngó qua bụi hương bồ, nơi cô ta và chồng nấu mình. Ớn trời là cô ta quyết định những cây hương bồ sẽ làm nên một lọ hoa xinh xắn, nếu không có thể họ sẽ không biết cho đến khi quá muộn. "Anh có nghe thấy không?" Cô ta khẽ nói, đưa khuỷu tay huých chồng.

"Nghe có vẻ như St. Aubyn đang ve vãn cô bé nhà Ruddick," anh chồng đáp, lồm cồm đứng dậy, phủi cỏ ướt trên đầu gối rồi kéo vợ đứng lên theo.

"Ồ, em dám cá chắc là tệ hơn thế nhiều. Em nghĩ cô ta đã bị bắt quả tang rồi. Bọn trẻ mồ côi, người nào đó bị bắt cóc, và có Chúa mới biết còn những chuyện gì nữa. Chúng ta phải báo cho Alvington ngay."

"Alvington ? Vì sao?"

"Cô ta là đứa con gái Clarence định cưới đấy. Vì Chúa, nhanh lên."

"Anh đang cố đây, em yêu."

Về sau Evie nghĩ lẽ ra cô nên nhận thấy sắp có một cuộc phục kích. Tuy nhiên, trước bữa tiệc cuối năm nặng nề và tẻ nhạt không để đâu cho hết của Victor, cô còn mãi chăm chú giữ cho hai mắt mở to hơn là tìm kiếm những rập bầy.

Sau một ngày tuyệt vời nhất từng trải qua theo theo như trí nhớ của cô, những bằng hữu chính trị của anh cô và sự đúng mực khô cứng chỉ càng khiến Evie thấy cuộc sống của cô vui sướng biết bao khi có Michael Edward Halboro.

Mọi người ai nấy cứ nhìn cô. Như thể cô nhận được nhiều sự chú ý hơn mức thường ngày

của một vật tô điểm quyến rũ trong gia đình, nhưng cô ráng làm ngơ. Ngay cả Clarence, cứ tìm cách huých chân vào chân cô dưới gầm bàn, chỉ khiến cô thêm quyết tâm tập trung vào món gà lôi quay trước mặt và xin phép rút lui càng sớm càng tốt. Khi Clarence chưa cầu hôn cô và cô chưa phải đối diện với sự thực, thì phớt lờ tất cả và hành xử với cung cách hơi nhuốm vẻ tai tiếng xem ra là kế hoạch tốt nhất.

“Hôm nay tôi nghe được một chuyện hết sức lạ lùng,” Lady Alvington nói trong tiếng lanh canh của đồ bạc.

Cùng lúc ấy dì Houton liếc về phía Evie và cau mày. Nhịp tim Evie tăng nhanh. Giờ cô sẽ biết liệu gia đình Huntley có loan tin rằng cô đã ngồi với St. Aubyn cả ngày hôm nay, khoác tay anh một cách thường xuyên mức có thể, và một lần còn gỡ một con bọ rùa trên tóc anh hay không. Và chuyện Saint, con người kinh khủng, một kẻ vô lại, một tay súng thiện xạ, đã cười vang và thổi nó khỏi ngón tay cô nữa.

“Bà nghe được chuyện gì vậy?” Victor hỏi.

“Tôi đắn đo không biết nên nói hay không, nhưng nó có đến một người trong bàn này.”

“Thế thì nhất định bà phải nói,” Genevieve Ruddick kiên quyết.

Evie băn khoăn không biết cái tính kịch này là nhằm phóng đại hành vi của cô, hay lúc nào họ cũng nói năng đầy kịch tính như thế để những cuộc trò chuyện bớt phần buồn tẻ. Cô rất ít chú tâm đến chúng, dạo gần đây lại càng không, khi cô phát hiện ra trên đời này có bao nhiêu điều quan trọng hơn.

“Thôi được,” Lady Alvington ngả hẳn người tới trước ra chiều bí ẩn, nhưng chẳng buồn hạ thấp giọng. Chuyện ngồi lê đôi mách còn gì là vui nếu như bọn gia nhân không nghe lỏm được và phát tán đi. “Hình như Hầu tước St. Aubyn có dính líu đến một vụ bắt cóc ở trại trẻ anh ta coi sóc. Đó là nguyên do anh ta biệt tích mất một tuần.”

Mặt Evie không còn thần sắc. Cổ trấn áp cơn hoảng loạn, cô hít từng hơi sâu để không bị ngất xỉu tại bàn. *Ôi, không, không, không.* Ai đã nghe được? Saint ắt không bao giờ tiết lộ ra ngoài; anh đã hứa với cô.

Giờ thì chắc chắn tất cả đang nhìn cô, không một ai ngạc nhiên, và dì cô là người duy nhất lộ ra chút cảm thương trên mặt. Cô phải làm gì bây giờ, nói dối ư? Cô không thể. Như thế chỉ khiến hình ảnh Saint tệ hơn trong mắt mọi người, và cô không chịu nổi điều đó.

“Tôi cũng biết... đôi điều câu chuyện,” cô ấp úng. “Sự thật không ghê gớm đến nỗi thế đâu. Tin tôi đi.” Cô ép ra một tiếng cười xuề xòa, đồng thời chộp lấy ly rượu Maderia của mình. “ở đâu bà nghe được chuyện như thế ạ?”

Victor quăng nĩa xuống đĩa thức ăn với lực đủ để làm vỡ chất sứ thượng hạng. “Từ miệng em đó, Evie.”

“Sao cơ?”

“Thử nghĩ anh kinh ngạc cỡ nào khi Lord Alvington đến nhà ta lúc xế chiều cùng vợ chồng Lord Huntley, em họ ông. Họ đã nghe thấy em, em gái yêu quý của anh ở buổi dã ngoại toàn kẻ mơ mộng ngớ ngẩn của Tướng Barret, nói một lô một lốc... những lời lẽ không thích hợp với St. Aubyn - bao gồm cả chuyện, anh tin chắc, là em hăm hở muốn *hôn*... kẻ dê tiện đó. Anh muốn dùng một từ mạnh hơn, nhưng ở đây còn có các quý bà quý cô.”

“Cho em giải thích được không?” Evie hỏi, dù cô chẳng biết nói gì với anh trai ngoài sự thật

- hoặc mức độ sự thật mà anh ấy có thể chịu đựng.

“Không được. Em đã nghĩ gì,” anh cô truy dồn, “rằng có thể cư xử theo ý thích sao? Giao du với cái tên... cực kỳ vô lại kia anh sẽ không động gì hết sao? Anh đã hỏi dì về những lần em vắng mặt ở tiệc trà của dì, và bà đã thừa nhận em tiêu tốn thời gian cho mấy đứa con hoang mắc dịch - thứ lỗi cho ngôn ngữ của tôi, thưa các quý bà quý cô - ở Trại trẻ Trái tim hy vọng, cái trại nằm dưới quyền giám sát của St. Aubyn!”

Evie nhìn dì mình- “Dì đã nói ư?” Cô hỏi, giọng bình tĩnh đến cô cũng thấy ngạc nhiên.

“Dì xin lỗi, Evie,” nữ bá tước nhỏ giọng. “Anh cháu đã sinh nghi. Dì không còn lựa chọn nào khác.”

“Tạ ơn Chúa là gia đình Huntley đã đến thẳng chỗ Lord Alvington và không tung tin ra ngoài,” Victor nói tiếp. “Và tạ ơn Chúa chúng ta có những phương cách để khắc phục thất bại này trước khi nó dẫn đến những hậu quả không thể sửa chữa.”

Evie nhắm nghiền mắt trong một thoáng, ước gì tất cả bọn họ đi hết đi. Saint. Cô muốn nói chuyện với Saint. Anh ấy sẽ có câu trả lời cho họ. “Vậy anh định làm thế nào?” Cô hỏi.

Clarence bật ra tiếng ho nóng nẩy. “Sau khi bàn bạc, và với sự đàn xếp rất rộng lượng của anh cô đối với cô, tôi đã đồng ý lấy cô làm vợ.”

Tim Evie như chết sững. Cô biết điều đó sẽ đến nhưng khi nghe thấy nó... “Anh ‘đã đồng ý’ lấy tôi?” Cô lặp lại, ngẩng đầu nhìn Clarence.

“Và anh đã đồng ý,” Victor xen vào. “Chỉ có mấy người chúng ta biết về sự việc hư đồn này, và một hôn nhân được công bố sẽ dập tắt những suy đoán sâu xa hơn về lỗi lầm của em.”

“Nhưng em không đồng ý.” Evie hít một hơi sâu điềm tĩnh. Quá đủ rồi - và nếu Victor muốn sáu người kia chứng kiến cảnh anh đánh cô, thì cô là một đối thủ anh nên kiêng nể. Ít nhất hiện giờ cô có thể tự nhủ thế. “Em sẽ la hét chống đối đến cùng, và khi mọi người nhìn vào anh, Victor, họ sẽ không ngưỡng mộ tài năng chính trị của anh nữa. Họ sẽ xì xào rằng anh là một kẻ bạo ngược đã lợi dụng em gái mình đến mức ác độc.”

Mẹ cô thở hổn hển. “Evie!”

“Họ sẽ càng thêm khâm phục khả năng chịu đựng ngoan cường và nhẫn nại của anh. Rõ ràng anh đã quá độ lượng khi bỏ qua cho sự ích kỷ và phù phiếm của em. Về phòng ngay, và không được ra ngoài cho đến khi em đồng ý cư xử có lễ nghĩa. Không dính dáng với lũ trẻ mồ côi, không mua sắm với mấy đứa bạn lông bông, và không qua lại với St. Aubyn nữa. Cấm tiệt!”

Evelyn đặt khăn ăn lên bàn và từ từ đứng lên. “Bất kể anh nghĩ gì, và người ta mách với anh những gì, hãy nhớ rằng anh chưa bao giờ nghe câu chuyện từ miệng em. Và lẽ ra anh hãy nghĩ đến việc hỏi em, Victor, trước khi tìm cách hạ nhục em trước gia đình và bạn bè. Anh sẽ là một chính trị gia giỏi, nhưng ắt anh sẽ là một người anh tốt nếu anh hỏi ý kiến em và chịu lắng nghe. Chào mọi người.”

Vận hết mọi sự đỉnh đạc có thể, Evie leo lên cầu thang, đi xuôi hành lang vào phòng ngủ của mình và đóng cửa lại. Dựa lưng vào đó, trong hồi lâu cô chỉ tập trung điều hòa hơi thở. Rồi cô nhận thấy nỗi khổ sở của cô không là gì so với giận dữ. Cô xoay người khóa ngoài. Như thế còn tốt hơn nghe thấy tiếng họ khóa cửa ngoài. Chỉ ít bằng cách này cô có thể giả tảng mình đã kiểm soát phần nào tình huống - kiểm soát cuộc đời cô.

Mình đã kiểm soát được, Evie tự nhủ. Cô vẫn có thể nói không, kể cả khi Victor ép cô lấy

chồng trái với mong muốn của cô. Dĩ nhiên để trả đũa, anh ấy có thể đưa cô về điền trang gia đình ở West Sussex và không cho phép cô lấy bất kỳ ai khác – anh ấy cũng có thể cắt những khoản lợi tức đất đai của cô vì đã không thực hiện nghĩa vụ với gia đình, để cô không có điều kiện đi đâu hoặc làm việc gì.

Nhưng tất cả những cái đó không đáng sợ bằng ý nghĩ về lũ trẻ. Chắc chắn Saint vẫn đưa chúng đến mái nhà mới, nhưng cô đã không giữ lời hứa của mình. Chúng sẽ nghĩ cô bỏ mặc chúng, y như những người từng làm điều đó với chúng.

“Không, không, không,” cổ không ngót lắm rầm như một lời kinh, đi qua đi lại giữa cửa chính và cửa sổ. Nếu là sáu tháng trước, Victor lệnh cho cô phải lấy Clarence Alvington, ắt cô sẽ khóc lóc thảm thiết, phản đối, rồi cuối cùng vẫn ngoan ngoãn tuân theo. Nhưng hiện tại đã khác. Giờ đây, cô giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi và nhận ra mình có thể cải thiện cuộc sống của chúng. Cô đã đến những cơ sở từ thiện khác và thấy còn bao việc phải thực hiện. Cô đã biết tới cảm giác được ở trong vòng tay một người đàn ông, và những quan tâm của người đó khiến cô cảm thấy ý nghĩa nhường nào.

Evelyn mở tung cửa sổ nhìn xuống. Phía dưới là khu vườn tối om, tường cao dựng đứng. “Chết tiệt.” Trong những câu chuyện lãng mạn luôn có sẵn một đường ống nước hoặc giàn mắt cáo cho hoa hồng leo phục vụ cuộc tẩu thoát - hoặc một buổi hẹn hò lúc nửa đêm. Còn cô thậm chí không có người nào chờ trong bóng tối để đưa cô một cái thang.

Dừng chân, cô ngồi xuống chiếc ghế đọc sách bên cửa sổ. Tất nhiên, cô biết điều mình muốn làm - cô muốn đi tìm Saint và thuyết phục anh bỏ trốn để làm đám cưới, hoặc cao chạy xa bay biệt tích với cô hoặc chí ít là che giấu cô đến khi cô biết nên làm gì. Nhưng Saint lại là người khoái những sự vụ rắc rối ngoắt ngoéo và xấu xa. Nếu cô đặt chân lên ngưỡng cửa nhà anh, cô sẽ tự tạo cho mình một rắc rối to đùng.

Nếu anh chỉ muốn cô khi không ai hay biết, khi mọi chuyện không phức tạp thì sao? Evie chậm chậm vươn người đóng cửa sổ lại. Nếu cuộc sống của cô sắp trở thành một cơn ác mộng, thì bằng cách này ít nhất cô có thể tiếp tục ôm ấp mộng tưởng yêu người đàn ông tên Michael Halboro. Cô không thể chịu nổi việc mình là kẻ chứng kiến và là tác nhân khiến anh sa cơ. “Ồi, Michael,” cô thì thầm. “Em phải làm gì bây giờ?”

Saint chùng mắt nhìn viên luật sư. “Không, tôi không cân nhắc gì nữa.” anh gắt lên. “Đưa tờ giấy tôi ký, bằng không tôi phải buộc tước chúng từ tay ông đấy.”

Wiggins nuốt khan. “Tôi hiểu ngài đã xem xét kỹ lưỡng,” ông ta nói, mắt giật giật khi cho tay vào cặp lấy ra tập giấy mang tính quyết định. “Chỉ cần ký tắt vào ba tờ giấy đầu và ký chính ở tờ thứ tư. Cả hai bộ ạ.”

Saint lật xấp giấy, rồi hít sâu một hơi và hạ bút ký. “Thế là xong phải không? Ngôi nhà đã thuộc về tôi?”

“Vâng thưa ngài. Ký chuyển tiền là bước cuối cùng.”

“Tốt. Đi đóng hồ sơ rồi chuyển đi và dán tem hoặc bất cứ việc gì ông cần làm. Tôi muốn đến trưa phải có văn bản.”

“Nhưng... vâng, thưa ngài.”

Viên luật sư rời văn phòng, còn Saint chấp hai tay ra sau đầu, ngả lưng ghế dựa vào tủ sách.

Lũ trẻ thế là đã có nhà. Mua St. Eve House, anh đã quyết định gọi nó như thế, có lẽ là việc làm nông nổi nhất của anh. Nó không mang lại chút lợi nhuận nào cho anh - thực tế còn ngược lại. Nó cũng không giúp anh lật đổ được ai. Tuy nhiên, nó khiến anh chiếm được thiện cảm của một cô gái, người mà anh coi trọng hơn bất cứ ai trên đời.

Với những giấy tờ đã ký này, anh có thể tập trung vào việc tìm ra phương cách biến cô thành của anh mãi mãi. "Jansen!"

Ông quản gia phanh kết nơi ngưỡng cửa. "Vâng, thưa ngài."

"Thăng cương cho Cassius. Và kiếm cho ta một tá hoa hồng đỏ."

"Vâng thưa ngài." Ông ta biến mất "Jansen!"

Cái đầu ông ta lại ló vào. "Vâng, thưa ngài?"

"Lấy hai tá vào"

"Được ạ, thưa ngài."

Saint hoàn thành nốt công việc giấy tờ, rồi đeo găng tay cưới ngựa. Bây giờ là hơn chín giờ sáng, phải cảm ơn sự miễn cưỡng của tay luật sư khi bàn giao lại mấy việc giấy tờ cuối cùng cho anh. Hôm qua Evelyn có nói sẽ dành cả buổi sáng nay ở ngôi nhà mới, liệt kê ra những thứ cần sửa chữa để sẵn sàng đón lũ trẻ.

Vậy nên chắc anh sẽ tìm được cô ở đó. Sau ngày hôm qua, anh không nghĩ mình còn gặp quá nhiều khó khăn thuyết phục cô vào một trong những căn phòng kín đáo với anh một lúc. Nếu không sớm có cô lần nữa, anh sẽ nổ tung mất.

Sau đấy, anh phải đi thuyết phục Wellington về vị trí trong Nội các hoặc một chức vụ nào đó hai người có thể đề nghị Prinny ban cho Victor Ruddick. Anh ngâm nga một bản van trên đường xuống dưới sảnh. Cư xử đúng đắn hóa ra dễ dàng hơn anh tưởng - nhất là khi anh có giải thưởng để đòi hỏi ở cuối trò chơi.

"Ta sẽ về tầm trưa để lấy giấy tờ Wiggins mang đến."

Jasen mở cửa trước. "Vâng, thưa ngài. Và đây là hoa của ngài."

"Cảm ơn ông."

"Không có gì, thưa ngài. Và tôi được phép mạo muội chúc ngài may mắn."

Saint cười toe toét khi nhảy lên mình con Cassius. "Cho phép ông, nhưng đừng biến nó thành thói quen đấy."

Con phố chạy qua St. Eve House chỉ có vài cỗ xe của những gia đình một thời khá giả đồ rải rác. Saint đi vào nhà qua một ô cửa sổ không chốt khi thấy cửa chính bị khóa.

"Evelyn?" Anh cất tiếng gọi, giọng anh âm vang khắp dãy phòng trống. "Cô Ruddick?"

Rõ ràng cô không có ở đây. Saint đành trở ra.

Địa điểm thứ hai cô có thể đến là trại trẻ cũ, nên Saint phi ngựa qua Marylebone tới đường Great Titchfield.

Anh gặp bà phụ trách ở đầu cầu thang. "Đức ngài," bà nhún gối thật thấp chào anh.

"Bà Natham. Tôi đang tìm cô Ruddick. Sáng nay cô ấy có đến đây không?"

Bà phụ trách dường như bối rối vì mình vẫn giữ được công việc, và Saint không có ý định giảm nhẹ sự lúng túng cho bà ta. Evelyn quý bà ta, nên bà ta được ở lại. Đó là giới hạn tối đa của sự dãi ngộ anh dành cho bà Mặt Sắt.

“Không, thưa ngài. Bọn trẻ cũng hỏi thăm suốt, nhưng ba ngày nay chúng tôi chưa hề gặp cô ấy.”

“Hừm. Được rồi. Cảm ơn bà.” Anh quay đi.

“Thưa ngài?”

Saint dừng chân. “Gì vậy?”

“Thằng bé Randall đã kể một câu chuyện hết sức hoang đường cho những đứa khác nghe – về ngôi nhà mới cho chúng. Lũ trẻ vô cùng phấn khởi, nhưng tôi băn khoăn không biết liệu... Randall vốn hay nói đùa, ngài biết đấy.”

“Randall nói đúng đấy.” Anh do dự một lát. “Tôi nghĩ cô Ruddick muốn đích thân nói với chúng, ngay khi làm thủ tục xong. Tôi sẽ lấy làm cảm kích nếu bà bảo với bọn trẻ hãy tỏ ra kính ngạc khi cô ấy báo tin vui cho chúng.”

Bà phụ trách nở nụ cười, những nét khắc nghiệt trên gương mặt giãn ra. “Rất vui lòng, thưa ngài. Và cảm ơn ngài – về chuyện bọn trẻ.”

“Không có gì. Chúc một ngày tốt lành, Natham.”

Lạ lòng thay, Saint ngẫm nghĩ trong lúc cưỡi ngựa quay về trung tâm Mayfair, khi thấy người khác hạnh phúc lại khiến anh... hài lòng như vậy. Anh sẽ đề nghị cô Evelyn giải thích hiện tượng khi nào tóm được cô.

Anh bắt gặp tiểu thư Barret và phu nhân Dare đúng lúc bọn họ từ lâu đài Barret đi ra. “Xin chào, các quý cô,” anh cất tiếng, ngả mũ ra.

“Chào ngài,” cả hai đồng thanh, đưa mắt cho nhau.

“Tôi đang tìm tiểu thư Ruddick. Cô ấy có đi cùng hai người sáng nay hay không?”

Lucinda cau mày, rồi rất nhanh lấy lại vẻ bình thường. “Hôm qua cô ấy bảo có... một nơi cô ấy phải đi sáng nay.”

Saint nháy mắt lưng Cassius. “Cô ấy không ở đó. Nơi còn lại cũng không.”

“Chiều nay chúng tôi đã hẹn cùng đến bảo tàng.” Lady Dare nói một cách thận trọng, “nhưng cô ấy đã gửi tin nhắn cáo lỗi không đi được.”

Cố duy trì vẻ thư thái, Saint cầm lấy tờ giấy nữ tử tước lấy ra từ túi áo choàng. “Nó không nói lý do cô ấy hủy hẹn,” anh lẩm bẩm với mình. Anh không bao giờ nghĩ cô đối với bạn bè thô lỗ như thế.

“Tôi chắc chắn anh trai Evelyn đã điều cô ấy đi làm nhiệm vụ mới.” Bất chấp lời lẽ quá quyết, Lady Dare trông không được hoàn toàn tự tin.

Cả hai bạn cô đều biết về kế hoạch của Victor đối với Evelyn và Clarence Alvington, và anh thấy được vẻ suy đoán trong mắt họ mà chẳng cần đặt câu hỏi. Tối qua gia đình Alvington có hẹn ăn tối với gia đình Ruddick. Tim Saint bắt đầu nên thành thịch, lòng tràn ngập một cảm giác khó chịu bất thường - anh thấy lo lắng.

“Có lẽ chúng ta nên đến thăm Evie, Georgie,” Lucinda nêu ý kiến. “Chỉ để biết chắc cô ấy vẫn ổn.”

Saint gần như không nghe thấy họ. Anh đã lại tung mình lên ngựa. “Không cần đâu. Để tôi.”

Có chuyện rồi. Dù có rất ít bằng chứng, nhưng giác quan sinh tồn ngày một sắc bén mách bảo anh rằng buổi hôm nay không được như bình thường. Anh muốn thúc ngựa phi nước đại,

nhưng vì sự đúng mực, anh đành lòng chạy nước kiệu nhanh đến dinh thự của nhà Ruddick.

Ông quản gia mở cửa sau tiếng gõ cửa của anh. "Lord St. Aubyn. Kính chào ngài."

"Tôi muốn nói chuyện với tiểu thư Ruddick, nếu cô ấy có nhà," Saint nói, không tài nào giấu được sự nôn nóng.

"Ngài vui lòng đợi ở phòng khách, thưa ngài, tôi sẽ đi hỏi."

Saint trút ra hơi thở mà anh không nhận ra mình nén lại nãy giờ. Dù sao cô ấy cũng ở đây. Cô ấy không bị lôi tới nơi nào đó và kết hôn với Clarence Alvington trước khi anh kịp có bất kỳ hành động nào.

Anh đi đi lại lại không phòng khách, mong muốn gặp cô khắp huyết mạch anh như cơn sốt. Cô sẽ không sao. Cô sẽ xuống dưới nhà và báo cho anh rằng đã uống rượu quá nhiều trong bữa tiệc tối tẻ ngắt của anh trai và ngủ quên.

"St. Aubyn."

Anh quay lại. "Ruddick." Tóc gáy anh dựng lên. Dù xảy ra chuyện gì đó đi nữa, nó cũng tệ hơn anh dự liệu. *Phải lịch sự*, anh nhắc nhở mình. Evelyn không dám quyết liệt chống lại những ý muốn của anh trai trong mọi chuyện, thế nên bên cạnh thuyết phục cô về sự chân thành của mình thì anh phải lấy lòng Victor. "Chào anh."

"Chào anh. Tôi e rằng sáng nay em gái tôi không được khỏe."

Quai hàm Saint sắt lại. *Anh sẽ không được gặp cô.* "Tôi hy vọng không có gì nghiêm trọng?" Anh buộc mình cất lời.

"Không chỉ là cơn đau đầu thôi. Nhưng con bé sẽ không gặp ai hết."

"VẬY tôi không quấy quả anh nữa." Saint đi qua mặt Ruddick, trở ra hành lang và đưa bó hoa cho ông quản gia. "Của tiểu thư Ruddick."

"Anh St. Aubyn này?" Anh trai Evelyn đi theo anh ra tiền sảnh

Chỉ có sự hiện diện của Victor mới ngăn Saint không leo lên gác để phá từng cánh cửa cho đến khi anh tìm được Evelyn yên tâm rằng cô vẫn bình an. "Chuyện gì vậy?"

"Em gái tôi không hiểu lý lẽ như tôi hằng mong đợi. Con bé đã hứa hôn với Clarence Alvington, và tôi xin tỏ lòng cảm kích, của một quý ông dành cho quý ông, nếu anh giữ khoảng cách với em tôi."

Saint đờ người. Không. Lúc trước khi cô nhắc đến chuyện đó, nó mới chỉ là một khả năng mà anh vốn cho rằng mình có thể ngăn ngừa. Người phụ nữ anh yêu không được trở thành vị hôn thê của kẻ khác. "Cô ấy đã đồng ý lấy Clarence Alvington?"

"Dĩ nhiên rồi. Con bé đặt lợi ích gia đình lên trên hết. Chúc một ngày tốt lành, anh St. Aubyn, tôi tin từ giờ anh sẽ không đến đây nữa."

Saint dừng lại ở ngưỡng cửa khi ông quản gia mở cửa cho anh. "Anh biết không, Ruddick, tôi vẫn tưởng mình là kẻ vô lại tệ nhất London. Nhưng tôi phần nào vững dạ biết là mình đã nhầm. Chúc mừng anh. Giờ anh đã dành được danh hiệu ấy rồi."

"Nếu anh có em gái, St. Aubyn, chắc anh sẽ hiểu. Giờ mời anh đi cho, và chớ có quay lại."

Rời khỏi dinh thự của gia đình Ruddick là việc khó khăn nhất Saint từng làm. Anh biết Evelyn ở trong đó, và chắc chắn cô đang vô cùng khổ sở. Anh cần phải gặp cô. Anh cần phải giúp cô. Anh cần phải làm một điều gì đó.

Chương 24

Lẽ nào chỉ bạo ngược mới chiến thắng bạo ngược

Và Tự do không tìm thấy quán quân?

-Huân tước Byron,

Cuộc hành hương của Childe Harold, Chương IV.

Saint vừa giật cương con Cassius từ người giữ ngựa nhà Ruddick thì ông quản gia xuất hiện ngoài bậc cấp trên cùng. “Anh đồng nát kia!” Ông ta la lớn. “Đừng có chèo kéo khách nhà tôi. Anh biết lối ra vào của gia nhân đi vòng phía sau cơ mà?”

Saint ngoái đầu về hướng ông quản gia la mắng. Chẳng thấy tên mua đồng nát nào sất. Ông ta liếc mắt thật nhanh nhìn anh, đoạn biến mất vào trong nhà và sập cửa lại.

Cố gác khao khát muốn tẩn cho Ruddick đến như đòn qua một bên, Saint thúc con Cassius đi xuôi đường. Đến khúc quanh ở Chesterfield Hill, anh trông thấy một thanh niên, bèn cho cậu ta một shilling rồi giao con ngựa cho cậu ta trông giữ. Tạ ơn Chúa vì có ông quản gia.

Rón rén men theo lối xe chạy, anh tiến vào mặt sau ngôi nhà. Cửa bếp đã mở sẵn. Ông quản gia ra hiệu cho anh vào.

Người làm trong bếp tầm sáng này dường như bận dọn dẹp lau chùi đến tối tăm mặt mũi, nên chẳng ai trông thấy anh. “Cảm ơn,” anh nói nhỏ, đi theo ông quản gia tới cầu thang hẹp phía sau.

“Ông Ruddick mà trông thấy ngài thì e rằng tôi sẽ phải chối bỏ việc dẫn lối cho ngài,” ông già đáp. “Nhưng cô Ruddick có vẻ mến ngài, giống như chúng tôi mến cô ấy. Cô ấy không đáng bị đối xử thô bạo thế này. Ngài đi lên tầng hai ấy. Phòng cô ấy là phòng thứ tư bên tay trái.

Saint leo được nửa cầu thang, liền gật đầu. Thái độ ông quản gia ít nhất đã xác nhận những nghi ngờ của anh. Tình trạng của Evelyn không phải theo ý cô. Hành lang vắng tanh, anh bèn tiến đến cánh cửa ông quản gia chỉ dẫn. Gõ nhẹ lên cánh cửa, anh áp tai vào mặt gỗ cứng. “Evelyn?”

“Anh đi đi, Victor! Em sẽ không nói chuyện với anh!”

“Evelyn Marie,” anh gọi nhỏ. “Là tôi, Saint đây.”

Anh nghe thấy tiếng váy áo sột soạt lại gần cửa. “Saint? Ngài đang làm gì ở đây?”

“Không có chìa khóa trong ổ,” anh thì thào hỏi lại

“Em biết nó ở đâu không?”

“Tôi tự khóa bên trong. Ngài đi đi, Saint. Hiện giờ ngài chỉ khiến mọi chuyện xấu đi thôi.”

Saint vịn tay nắm cửa. “Mở cửa ra nào, Evelyn. Tôi cần nói chuyện với em.”

“Kh...không.”

“Vậy tôi phá cửa đấy, và mọi người sẽ biết tôi ở đây. Em mở cửa đi, trước khi có người trông thấy tôi đứng ngoài hành lang.”

Lúc đầu anh tưởng cô không nghe lời, nhưng rồi ổ khóa khẽ xoay và cô mở cửa ra. Anh lách vào trong khép cửa lại thật êm sau lưng.

Evelyn nhìn Saint đứng thẳng lên và quay về phía cô. Suốt một đêm dài không ngủ cô chỉ mơ được nhìn thấy anh lần nữa. Giờ anh ở đây rồi, cô không biết anh có thể giúp được gì cho cô. “Ngài không nên đến đây,” cô nói, lấy giọng thật vững vàng. “Victor mà biết thì anh ấy sẽ gửi tôi về West Sussex ngay tức khắc.”

Hầu tước nhìn cô trong thời khắc bằng một nhịp tim, rồi rút ngắn khoảng cách giữa họ. Đưa cả hai tay ôm lấy gương mặt cô, anh cúi xuống hôn cô, rất dịu dàng và âu yếm khiến Evie ứa nước mắt.

“Ông anh yêu quý của em vài phút trước vừa ném tôi ra khỏi nhà,” anh thì thầm, lại hôn cô, như thể một năm rồi không được gặp cô, “nên anh ta chẳng đi lòng kiếm tôi trong khu vực này đâu.”

“Vậy làm cách nào ngài...”

“Victor làm sao gian manh bằng tôi được, dù anh ta có cố đến mấy. Nói tôi biết đã xảy ra chuyện gì.”

Evie không thể không đồng ý với lời đánh giá ấy, không ai lừa bịp đến độ lão luyện được như St. Aubyn. Cô những muốn buông mình vào vòng tay anh, trút hết những rắc rối muộn phiền và để cho anh giải quyết tất cả. Nhưng chuyện này không có cách nào giải quyết. “Victor đã phát hiện những việc làm của tôi ở trại trẻ cùng đôi điều về ngài và tôi, dường như trời phú cho anh ấy một thiên tư đặc biệt, và Lord Alvington đã dồn hết phiếu bầu của hạt mình cho Victor.

Saint đi đi lại lại trong phòng, gương mặt sắt lại, răn đe. “Vậy là xong. Ký tên và đóng dấu. Thế là em được trao tay. Họ có hỏi em không, Evelyn? Có người nào hỏi đến ý muốn của em không?”

“Tất nhiên là không. Nhưng tôi đã phạm vào ranh giới sự đúng mực. Tôi đã biết những hậu quả có thể xảy ra.

“Nên em chấp nhận chuyện này?”

Evelyn dứt quãng. “Tôi ước gì ngài đừng đến đây, Michael. Tất nhiên tôi đâu có muốn lấy tên gốc kia. Nhưng tôi có thể làm gì khác?”

“Bỏ đi với tôi, ngay bây giờ.”

Ôi, cô đã muốn nghe câu nói đó biết chừng nào. “Nhưng còn gia đình tôi?”

“Họ đã bán em đi. Em còn lo nghĩ cho họ được sao?”

“Nhưng Saint, họ là gia đình tôi. Tôi đã cố hết sức để làm một cuộc cách mạng. Nếu tôi hủy hoại sự nghiệp của Victor, tôi là loại người gì chứ?”

Mắt anh nheo lại. “Em chỉ ăn miếng trả miếng”

“Nhưng tôi không sống theo triết lý đó.” Cô mân mê ve áo anh, không cưỡng nổi ý muốn chạm vào anh.

Saint chụp lấy bàn tay cô, ép nó vào ngực anh. “Tôi sẽ không để cho em lấy Clarence Alvington,” anh nói bằng một giọng trầm nguy hiểm lần đầu cô nghe thấy. “Đó là triết lý sống của tôi.” Trái tim anh bên dưới những ngón tay cô đang đập điên cuồng.

“Tin tôi đi, nếu có cách thoát khỏi mớ bòng bong này thì tôi sẽ làm ngay. Nhưng tôi sẽ không phá hủy tên tuổi gia đình. Cha tôi rất tự hào về bản thân ông, và tôi cũng vậy. Và tuy tôi rất muốn ghét anh tôi, nhưng Victor là người tốt - chỉ lầm đường lạc lối trong một số chuyện

thôi.”

“Thế lũ trẻ của em thì sao?” Anh vặn lại, kéo cô vào sát hơn. “Em định phó mặc chúng cho tôi à?”

“Ngài sẽ lo liệu được cho chúng, Saint.” Một giọt nước mắt lăn xuống má Evie, kể từ lúc mọi sự sụp đổ đây là lần đầu tiên cô khóc. “Tôi đã thấy ngài có một trái tim nhân ái.”

Anh đột ngột buông cô ra khiến cô hơi loạng choạng. “Tôi không có tim, Evelyn. Đó là lý do tôi... cần em. Hãy đi cùng tôi. Tôi sẽ mua cho em bất cứ thứ gì, đưa em đến bất cứ nơi đâu em muốn. Chúng ta sẽ mở những trại trẻ trên khắp Châu Âu, nếu em thích. Chỉ cần em đi với tôi.”

Cô nghe thấy sự tuyệt vọng, và những nỗi đau trong giọng anh. “Michael, em không thể,” cô thì thầm, “Xin hãy hiểu cho em.”

Saint nhìn ra cửa sổ một hồi lâu, những bắp thịt trên lưng anh thắt lại đến nỗi cô thấy người anh đang run lên. “Tôi hiểu rồi,” cuối cùng anh nói. “Victor có một chỗ trong Nghị viện, em an tâm là lũ trẻ được chăm sóc, và em chấp nhận sống một cuộc đời khổ sở, tuyệt vọng.”

“Đó không phải...”

Anh quay phắt lại. “Tôi sẽ lo liệu hai chuyện trên, nhưng, không bao giờ chấp nhận điều cuối cùng.” Anh bước tới, hôn cô lần nữa, một cách thô bạo. “Hẹn gặp em tối nay.”

“Michael, em không...”

“Tối nay.”

Saint vờ tay lấy nắm đấm cửa. Hốt hoảng tưởng gần anh định gây ra chuyện gì đó quyết liệt hơn cả chuyện này, cô vội lao tới.

“Michael, nhìn em này.”

Hít mạnh một hơi, anh ngoái đầu lại.

“Hãy hứa với em là ngài sẽ tiếp tục con đường đã chọn. Ngài sẽ làm một người tốt.”

Hầu tước St. Aubyn lắc đầu. “Không. Em đừng cố mang cảm giác mình đã hy sinh cho một điều cao cả dính dáng đến tôi, Evelyn. Tôi sẽ đạt được đúng cái tôi muốn, ngay cả khi em đã bỏ cuộc.”

Nói rồi anh lách ra khỏi cửa và nhẹ nhàng đóng nó lại sau lưng. Evelyn tựa người vào đó, lắng tai nghe một hồi lâu, anh không quay lại. Cô chậm chạp xoay chìa và lấy khóa bập vào đánh tách. Dù anh có trở lại tối nay, cô cũng sẽ không cho anh vào, nếu không cô sẽ chẳng bao giờ có đủ sức mạnh để buông tay anh ra nữa.

Ta muốn gửi lời nhắn đến ngài Wellington ngay lập tức,” Saint nói khi vừa bước vào nhà.

“Tôi sẽ gọi Thomason,” Jansen trả lời, vội vã đi xuôi hành lang phía chái nhà còn Saint về văn phòng mình. Hàng loạt thiệp mời xếp thành một xấp nơi góc bàn, anh lật xem qua. Gần một tá, nhiều hơn mức anh thường nhận được. Dù có ai bắt đầu để ý đến cung cách lịch sự của anh hay không, họ cũng nhận thấy anh năng tham dự các sự kiện giao tế hơn.

Nằm dưới cùng là tấm thiệp anh cần tìm. May mà anh đã nhận lời mời đến vũ hội nhà Dorchester tối hôm đó. Nó không cho anh nhiều thời gian, nhưng dù gì cũng tranh thủ được một chút.

Anh chộp một tờ giấy và thảo một lá thư tay cho Wellington, ngỏ ý tặng công tước thùng

rượu sherry cuối cùng của anh nếu ngài cùng anh đến dạ tiệc nhà Dorchester và giúp anh một việc đặc biệt quan trọng đó là gửi một lá thư cho gia đình Ruddick với nội dung công tước muốn Victor cùng gia đình cũng đến dự. Lúc Thomason xuất hiện, anh lập tức cử gã đi, đồng thời dặn tên gia nhân phải chờ phúc đáp.

Saint thoáng cân nhắc có nên gửi một lá thư tượng tự cho Prinny không, nhưng anh không cần xuất hiện hoành tráng; anh cần một vị trí trong Nội các kia - Cái ghế ấy phải mất rất nhiều thời gian để bảo đảm mà Alvington đã có sẵn con bài ấy trong tay. Hơn nữa, bất cứ sự bổ nhiệm nào do Hoàng tử nhiếp chính đề xuất cũng bị sẽ ngâm ở Ủy ban mất một năm. Nếu không thể thu xếp kết quả cho Ruddick nhanh hơn Alvington, thì anh không cần bận tâm.

Chưa đầy ba mươi phút Thomason đã quay về. "Nhanh quá nhỉ," Saint nhận xét, dừng bước trên lối mòn hình thành trên sàn do bước chân đi qua đi lại của anh này giờ. "Ông ấy trả lời sao?"

Tên hầu thực sự lui lại một bước. "Ngài... ngài công tước không có nhà, thưa ngài."

"Khỉ thật. Thế quản gia nhà đó có bảo ta có thể tìm ông ấy ở đâu không?"

"Có, thưa ngài."

Saint nhìn chăm chăm tên gia nhân, mỗi sự kiên nhẫn còn lại mất sạch. Mặc xác cách lịch thiệp với chả ý tứ. "Thế ông ấy đi đâu?" Anh rít lên.

"Calais ạ."

Saint sững người. "Calais." Anh nhắc lại. "Calais ở Pháp ấy hả?"

"Vâng, thưa ngài. Trên đường đi Paris. Tôi rất tiếc. Lẽ ra tôi đã có thể đuổi theo ông ấy, nếu như ngài..."

"Không. Cho người lui. Ta cần suy nghĩ."

"Vâng, thưa ngài."

Không có Wellington. Xem ra Prinny là lựa chọn duy nhất, nhưng lượng thời gian và độ quan tâm hoàng tử nhiếp chính dành để chọn trang phục, thì thuyết phục ông ta dự một bữa tiệc mà báo trước muện thế này nghe chừng không thành. Và Prinny chẳng có lý do gì để mời Ruddick. Victor sẽ nhìn thấy thủ đoạn của anh trong nháy mắt. Saint tiếp tục đi đi lại lại, rồi ngưng phất. "Thomason."

Hôm nay có vẻ mọi người núp sẵn quanh đây, vì cả tên gia nhân và Jansen đều lao ngay vào văn phòng. "Vâng thưa ngài? Thế cuối cùng tôi vẫn đi Calais ạ?"

"Không. Ngài Wellington khởi hành lúc nào?"

"Vừa mới sáng nay ạ. Công tước muốn xem thủy triều ở Dover."

Saint gật đầu. "Tốt. Tức là đến mai báo chí mới kịp thông tin về chuyến đi của ông ấy. Đợi ở đó." Anh quay bàn và lôi ra một tờ giấy khác.

"Tôi có thể giúp gì không, thưa ngài?" Jansen hỏi.

"Không. À có đấy. Ta cần tám cỗ xe bốn bánh hoặc xe gì cũng được tối nay."

Anh ngẩng lên, rồi cúi xuống viết tiếp. "Tăng lên mười. Và ta muốn chúng có mặt lúc bảy giờ tối."

"Tôi sẽ lo liệu, thưa ngài."

Phải mất nỗ lực gấp đôi để gò chữ cho đúng, xong anh rắc cát và gấp lá thư lại. Giờ đến vấn

đề con dấu; sau một hồi cân nhắc anh bèn dùng con dấu của mình, xoay nó trong sáp mềm để không còn nhìn rõ hình dạng.

Anh thối khô nó rồi đứng dậy, và nhận ra Thomason mặc chế phục đặc trưng với hai màu đen đỏ của nhà St. Aubyn. “Khỉ thật. Người có cái áo jacket nào khác không?”

“Gì cơ ạ?”

“Thôi khỏi. Trước khi đi hãy qua gặp Pemberly. Gia nhân của Wellington mặc màu đen tuyền đúng nhĩ?”

“Vâng.”

“Trong tủ quần áo của ta chắc chắn có thứ đáp ứng điều kiện ấy. Giờ người sẽ là gia nhân nhà Wellington, và mang lá thư này đến lâu đài Ruddick. Đừng ở lại chờ phúc đáp.

“Vâng, thưa ngài.”

“Nghe cho kỹ đây, Thomason. Người phải làm cho họ tin rằng người phục vụ trong nhà Wellington, rằng ông ấy vẫn ở thành phố, và vai vế của người rất quan trọng mới được đi giao lá thư này. Nếu không, chuyện sẽ hỏng cả.”

Tên gia nhân gật đầu. “Tôi hiểu rồi, thưa ngài.”

Saint hít sâu. “Thế thì đi tìm tên hầu của ta đi.”

Thomason vừa đi khỏi, anh liền thay áo khoác để lại ra ngoài. Ngày đang trôi nhanh vùn vụt, và anh còn một việc vặt cần làm cho xong. Thực ra là ba việc.

Lúc có người vừa đập cửa, Evelyn cứ tưởng Saint đã quay lại để bắt cóc cô. Cô ắt sẽ không cự tuyệt. Lẽ ra lúc trước cô không nên từ chối lời đề nghị của anh. Anh nói đúng; thật bất công khi ai cũng có được thứ họ muốn, chỉ mình cô là không.

“Evie, mở cái cửa này ra.” Victor gầm lên.

Niềm hy vọng lại rơi đập xuống sàn nhà. “Không bao giờ.”

“Tao mà phải vào đó thì...”

“Vậy anh sẽ phải phá cửa, và anh sẽ phải nhốt em xuống dưới hầm.”

Cô nghe bập bồm tiếng chửi thề bên kia cánh cửa. Có lẽ anh cô không biết phải làm thế nào khi cô không chịu khuất phục.

“Ngài Wellington vừa đề nghị chúng ta có mặt ở vũ hội nhà Dorchester tối nay,” một lát sau Victor lên tiếng.

“Em không đi đâu.”

“Ngài ấy nghĩ em thật quyến rũ, và ngài ấy muốn khiêu vũ với em, Evie. Em sẽ đi. Em cũng phải nhảy với cả Clarence nữa, và chúng ta sẽ bắt đầu lan truyền tin đồn về chuyện đính hôn của em.”

Lúc đầu nhảy ra khỏi cửa sổ nghe chừng là một khá năng hợp lý. Nhưng khi vừa định hét lên sự thách thức của mình lần nữa, cô bỗng nhớ đến lời Saint. *Anh sẽ gặp cô tối nay.* Lẽ nào chuyện này do anh sắp đặt? Hiển nhiên là anh quen Wellington.

Đó là một cơ hội. Không nhiều, nhưng chí ít nếu cô ra ngoài, cô có thể gặp các bạn mình, và biết đâu nghĩ được cách nào để thoát khỏi chuyện này. Thêm nữa, cô có thể nhờ Lucinda chuyển một lời nhắn đến bọn trẻ, để chúng biết rằng cô tuyệt nhiên không quên chúng.

“Em sẽ đi,” cô nói. “Nếu anh cho em gặp các bạn em.”

“Chùng nào anh còn ở cạnh em, em có thể gặp ai tùy thích – trừ St. Aubyn.”

Evie không đáp lại; đằng nào Victor cũng chẳng tin điều gì cô nói.

Để thể hiện cho sự thách thức của mình, Evie đeo sợi dây chuyền có mặt kim cương hình trái tim Saint đã trao cho cô. Ngoài hai người họ ra sẽ không ai biết ý nghĩa của nó, và nếu anh đến dự có khi anh sẽ hiểu nhầm thông điệp – là cô vẫn hy vọng được anh giải cứu – nhưng không hiểu sao cô cảm thấy mạnh mẽ hơn khi mang nó bên mình.

"Evie!" Lucinda gọi, tách ra khỏi đám đông đến ôm chặt lấy cô khi họ vừa đặt chân đến buổi dạ tiệc. "Bọn mình cứ lo cho cậu. Cậu không sao chứ?"

Evelyn mỉm cười, Georgiana và Dare đến ngay sau Luce "Mình..."

"Tôi e rằng em gái tôi đang không được bình tĩnh lắm," Victor cắt ngang. Anh cô đã không rời cô một bước từ lúc cô mở cửa phòng. "Chắc là do quá phấn khích," anh ấy để thêm.

"Phấn khích?" Georgie lặp lại, nắm tay Evie. "Vì chuyện gì?"

"À, chúng tôi sẽ công bố nó trên tờ Thời báo London vào ngày mai hoặc mấy ngày tới. Clarence Alvington đã cầu hôn, và con bé đã đồng ý."

Trong một lúc hai người bạn chỉ biết nhìn cô đăm đăm.

"Mình... chúc mừng cậu, Evie," Lucinda ấp úng mở miệng trước. "Thật là một điều ngạc nhiên."

"Đúng vậy," Georgie lặp lại, nhìn Evie dò xét. "Cậu biết đấy, cậu... nên nói cho bác mình chuyện này!" Cô tặng Victor một nụ cười không lan được len mắt. "Bà công tước quả phụ Wycliffe rất quý Evie!"

"Đúng đúng," Lucinda tán thành, túm lấy cánh tay kia của Evie kéo cô đi. "Đi cho bác ấy biết thôi, Evie."

Trong lúc hai cô gái hăm hở kéo cô đi thì Dare bước chắn giữa họ và anh trai cô với sự đúng lúc tuyệt vời như thường lệ. Anh quàng tay khoác vai Victor. "Ruddick, cậu nhóc này. Đã bao giờ tôi bảo cậu..."

Victor nghiêng người né ra, rồi gỡ cánh tay Evie khỏi Lucinda. "Tôi đã nói là Evie không được khỏe. Chúng tôi chỉ đến theo đề nghị của ngài Wellington, sau đấy chúng tôi phải đưa con bé về giường ngay."

Lông mày Georgiana nhíu lại. "Nhưng..."

"Tôi e rằng tôi phải kiên quyết."

Thấy hai bạn mình sắp sửa nổi cáu, Evie vội mỉm cười trấn an trước khi họ bắt đầu một trận khẩu chiến có nguy cơ gây tổn thương cho tất cả mọi người. Được rồi. Anh Victor nói đúng đấy, mình đang không được khỏe."

"VẬY...nhất định mai chúng mình sẽ tới thăm cậu."

Anh trai cô lắc đầu "Đến thứ Năm con bé mới khá hơn. Lúc đó các cô hãy đến thăm nó."

Khi ấy lời công bố đã đăng trên tờ Thời báo London rồi, và tin cô đính hôn sẽ bay khắp London. Không ai có thể giúp gì cho cô sau chuyện đó. Mà họ cũng không cần phải giúp. Đây là vấn đề của cô.

“A, Clarence đến rồi kìa,” Victor nói, đưa mắt nhìn vượt qua các bạn của cô. “Em đã hứa sẽ nhảy với cậu ấy điệu này, đúng không Evie?”

Evie liếc xéo anh trai. Chẳng lẽ anh ấy muốn cô tự thít chặt lòng lọng cho giá treo cổ mình? “Em không biết. Em đã hứa sao?”

“Phải, nếu em thấy đỡ hơn.” Anh cô nghiêng mình với cá bạn cô. “Xin phép mọi người.”

Khi miễn cưỡng để Victor đưa đi, Evie mới nhìn theo hướng mắt anh cô bên kia phòng. “Đó đâu phải Clarence Alvington?”

“Cậu ta sẽ đến cùng với điệu van. Anh không định để em thiết đãi bạn bè bằng cô chuyện thương tâm của mình đâu.”

Evie thở dài đầy cay đắng. “Anh đã thắng rồi, Victor. Ngay, lúc này anh không thấy sự khổ sở của em sao?”

“Em không cho anh lý do gì để tin em hết.”

Cô có thể đáp trả anh cô nhận xét tương tự. “Xin anh đã đi tìm Wellington để anh có thể trưng em ra trước mặt ông ấy rồi chúng ta ra về được không?”

“Anh không muốn tỏ ra quá háo hức.”

“Hừm. Nếu chuyện này quan trọng với anh như thế, anh nên khiêu vũ với ông ta mới phải.”

“Tài mả mai không dành cho em đâu.” Victor nhìn cô chăm chăm một lúc, rồi đặt bàn tay cô lên cánh tay mình. “Chắc chắn anh không thể mong em cư xử gia giáo lâu hơn được nữa. Chúng ta nên đi tìm Wellington thôi.”

Sau mười lăm phút tìm kiếm và kín đáo hỏi thăm, họ mới vỡ lẽ ra ngài công tước không hề đến dự. Và Evelyn có thể chắc chắn rằng Saint cùng vắng mặt. Tim cô chùng xuống. Cô không mong muốn một cuộc giải cứu, nhưng được trông thấy anh ắt... mang lại ít nhiều ý nghĩa cho cô.

“Khỉ thật,” Victor lầm bầm khi họ quay lại phòng vũ hội đông đúc.

“Phải, có vẻ như anh đã bị bỏ rơi,” cô nhận xét. “Em chỉ ước mình có được phúc phận tương tự.”

“Đủ rồi đấy. Chúng ta sẽ ở lại qua điệu van, sau đó về nhà, và em sẽ quay về phòng mình cho đến thứ Năm.”

Evie đứng phắt lại, buộc anh cô phải dừng theo bên cạnh. “Anh muốn thế nào chẳng được.”

“Cái gì?”

“Chẳng lẽ anh không mảy may nghĩ em nói không, hoặc nổi cơn thịnh nộ ngay giữa phòng vũ hội này, hoặc tuyên bố với tất cả mọi người... rằng St. Aubyn và em là tình nhân sao? Nghĩ xem điều đó tác động ra sao đến sự nghiệp của anh?”

“Nó sẽ phá tan đời mày,” Victor rít lên, ánh mắt đanh lại.

“Đúng thế. Và tin hay không tùy anh, em thà như thế còn hơn phải lấy Clarence. Tuy nhiên, bỏ qua một bên những gì anh đã làm với em, em thực lòng tin rằng anh sẽ là một thành viên ưu tú trong Nghị viện và làm được nhiều điều tốt cho dân chúng. Đó,” cô xĩa một ngón tay vào ngực anh mình, “là lý do em giữ em lạnh. Và anh cứ việc tự tung tự tác.”

“Mày có thể tỏ ra độ lượng như mày muốn, giờ mày bị bắt quả tang rồi. Tao đâu phải đùa cười đùa ngả ngón với St. Aubyn hay một thân một mình đến mấy cái trại mồ côi dơ dáy ở

Covent Garden.”

Evie định bật ra một lời đáp trả gay gắt, nhưng nhìn khi gương mặt bình thản trở như đá của anh trai, cô nhận ra mình sẽ không bao giờ giành phần thắng. Victor sẽ không bao giờ giành phần thắng. Victor sẽ không bao giờ nghĩ mình làm điều gì sai trái với cô, huống hồ là thừa nhận nó. Nhưng cô không thể nào cho qua. “Hầu tước St. Aubyn,” cô lẳng lặng đáp, “là một quý ông lịch thiệp mà Clarence Alvington có mơ cũng không đạt được. Anh đã có một sự lựa chọn vô cùng tệ hại.”

Anh cô nở nụ cười khắc nghiệt. “Giờ mày lại định thuyết phục tao rằng mày đã hóa điên. Nhìn xem, Clarence kia rồi. Ra khiêu vũ với cậu ta đi, nhớ làm mặt tươi cười, rồi chúng ta sẽ về nhà.”

Evelyn hếch cằm lên. “Bây giờ em chợt thấy là em thà dành thời gian với cái gã đeo nơ đó còn hơn là với anh.”

Cô gặp Clarence ở nửa đường, và tuyệt vọng nhìn anh ta cầm bàn tay cô lên rồi gần như liếm vào nó. Ớn trời là còn có đôi găng tay. “Evie xinh đẹp tuyệt trần của tôi,” anh ta thì thào, bóp chặt những ngón tay cô.

“Anh Alvington, tôi cho là chúng ta sắp nhảy điệu van.”

“Em phải gọi tôi là Clarence.”

“Tôi thực sự không thích thế.” Evie trả lời, gần như thích thú thấy anh ta nhìn cô ngơ ngác. Có lẽ anh ta là kẻ kém may mắn nhất trong số những kẻ âm mưu bán cô cho gia đình Alvington, vì anh ta sẽ phải sống với cô suốt đời.

Âm nhạc cất lên, anh ta vòng tay đặt lên eo cô. Cảm giác khiến Evie muốn nôn ọe; nó gọi cô liên tưởng tới những điều anh ta sẽ trông đợi ở cô sau khi kết hôn. Nghĩ đến việc phải nằm với anh ta như cô đã từng với Saint... cô nhắm mắt, người run lên. *Michael ở đâu? Anh không biết cô muốn gặp anh đến chừng nào sao?*

Bổng cửa phòng vũ hội chợt bật mở, rồi những đứa trẻ tràn vào trước vẻ mặt kinh ngạc đến sững sờ của Evelyn. Mười, hai mươi, rồi rất nhiều những đứa trẻ rách rưới. Lũ trẻ mồ côi. Lũ trẻ của cô!

Khách khứa ở gần cửa ra vào nhất bắt đầu ré lên nhốn nháo, dạt hết về phía sau và ra hai bên như gặp phải một đàn gia súc hoang chạy loạn. Dân nhạc đang đến một nốt cao vút bất thần ngưng bật, khiến các cặp nhảy sững lại giữa phòng vũ hội.

“Lạy Chúa lòng lành,” Clarence há hốc miệng, mặt trắng bệch. “Một cuộc nổi loạn.”

Anh ta không phải người duy nhất nghĩ thế. Lady Halengrove đã ngắt xỉu, và hầu hết những người khác đang chạy tán loạn cùng đám gia nhân đến các lối thoát ra ngoài vườn. Nhưng Evelyn còn mãi nhìn bóng người cao lớn, hắc ám ở giữa đám đông hỗn loạn. Saint. Anh đang ẵm Rose trên tay, vẻ mặt điềm tĩnh như thể đang đi mua găng tay ở phố Bond.

Khi lũ trẻ tản ra, cô mới để ý thấy anh đang ra hiệu cho chúng. Đột nhiên mọi chuyện bắt đầu rõ ràng. Lord Alvington bị dồn vào chiếc bàn để đồ ăn, trong lúc anh trai cô bỗng dưng bị quây lại bởi Randall, Matthew và hai thằng bé nữa.

Ngài đang làm gì thế? Cô nói bằng khẩu hình với Saint, không biết nên xấu hổ hay là thích thú.

Anh không nhìn đến cô mà đi thẳng tới chỗ Victor. “Xin chào, Ruddick,” anh nói, giọng sang

sảng.

Đám đông lắng xuống, hiển nhiên bắt đầu nhận ra nhất thời họ chưa gặp nguy hiểm. Evelyn len lỏi tiến lại gần, phải kéo cả Clarence theo vì anh ta không chịu buông tay cô ra.

“Chuyện quái quỷ này là thế nào, St. Aubyn?” Anh trai cô gầm gừ qua đầu Randall. “Tôi đã cảnh cáo anh là...”

Saint rút thứ gì đó trong túi ra. “Đây. Giờ anh là trợ lý của Bộ trưởng Tài chính.” Anh đập tờ giấy da vào ngực Victor. “Xin chúc mừng.”

Rồi anh quay lưng, giờ mới đi về phía Evie. Tim cô bắt đầu nện thành thịch. Anh đã làm được. Anh đã đánh bại Alvington trong cuộc đua đưa Victor vào Nội các.

“Này,” Saint nói, giao Rose vào tay Clarence

“Chú là cha cháu phải không?” Con bé hỏi, với một giọng rành rọt mà Saint ắt hẳn đã luyện cho nó.

“Tôi... ôi, lạy Chúa, tôi...”

Saint dừng lại trước mặt Evie. “Chào em,” anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Cô không thở nổi. “Chào ngài.”

“Cho phép tôi nhé?” Anh đưa tay ra, cầm lấy hai bàn tay cô. “Tôi đã đưa những đứa trẻ của em đến đây.”

“Em thấy rồi.”

“Chúng cần em.”

Evie lờ mờ nhận ra căn phòng đã im lặng như tờ. Ai nấy đều có thể nghe rõ từng lời hai người nói với nhau, nhưng cô chẳng quan tâm. Saint đã đến, và anh đang nắm tay cô.

“Tôi cũng cần em,” anh nói tiếp.

“Saint.”

“Michael,” anh nói.

“Michael, sao ngài làm được chuyện này?”

Saint mỉm cười, nụ cười mờ ám và ranh mãnh khiến chân cô như nhũn ra. “Em đã cho tôi nguồn cảm hứng và sự khởi đầu. Ở buổi tọa đàm văn học nhà Lady Bethson ấy. Tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì, em biết đấy, để cho em một sự tự do lựa chọn.”

Một giọt nước mắt mà Evie không biết xuất hiện từ khi nào chảy xuống má cô. “Cảm ơn ngài. Cảm ơn ngài rất nhiều.”

Saint - Michael - hít nhẹ một hơi, và rồi, trước sự ngạc nhiên của cô, anh quỳ một chân xuống. “Lúc trước anh đã nói dối em,” anh nói bằng giọng trầm thấp.

“Sao cơ?” Cô sẽ ngất xỉu mất. Nếu anh nói anh đã kết thúc với cô, cô sẽ sụp đổ và chết ngay giữa phòng vũ hội này.

“Anh đã bảo em rằng anh không có trái tim,” anh tiếp tục ngược mắt nhìn cô, giọng run run. “Nhưng không phải thế. Chỉ đến khi gặp em anh mới biết điều đó. Em là ánh sáng cuộc đời anh. Tâm hồn anh khao khát em, và anh yêu em với tất cả trái tim mà em đã đánh thức trong anh. Anh... anh có thể sống thiếu em nhưng anh không muốn thế. Em sẽ lấy anh chứ, Evelyn Marie?”

Đôi chân Evie sụm xuống. Cô sà vào vòng tay anh, quàng tay ôm chặt lấy anh để anh không thể biến mất. “Em yêu anh,” cô thì thầm bên má anh. “Em yêu anh vô cùng. Anh đã đem lại cho

em tất cả mọi thứ.”

“Chính vì em đã chỉ cách cho anh đấy.” Anh đẩy cô ra một chút để ngắm nhìn gương mặt cô. “Lấy anh nhé?”

“Vâng. Em sẽ lấy anh, Michael.”

Saint lại mỉm cười. Anh cho tay vào túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng nhung và mở nó ra trước mặt cô. Bên trong là một chiếc nhẫn đính kim cương viền quanh là hình trái tim bằng bạc lấp lánh. Saint gỡ chiếc nhẫn ra lồng vào ngón tay cô, rồi cúi xuống hôn cô. Evie loáng thoáng nghe thấy tiếng bọn trẻ hò reo hoan hô, và cô tủm tỉm cười dưới miệng anh.

“Em đã cố gắng hết sức để cải tạo anh,” cô nói, để cho anh giúp cô đứng dậy. “Nhưng em buộc phải thừa nhận dạo gần đây em đã có cái nhìn khác đối với những kẻ vô lại.”

Saint đứng lên, vẫn nắm tay cô, như thể không cách nào buông cô ra được. “Tốt. Vì anh chắc mình có thể tỏ ra đúng mực nếu dính líu đến em.”

Bên kia phòng. Evie nhìn thấy Georgiana, Dare và Lucinda mặt ai nấy đầy hân hoan, và cô bật cười, tựa vào bờ vai mạnh mẽ của Saint. *Rồi đến lượt cậu đấy.* Cô thầm nói với Lucinda.

“Dàn nhạc!” Saint kêu lớn. “Cho chúng tôi một điệu van nào!”

Lady Dorchester, mặt trắng bệch còn hai cánh tay bị mấy đứa trẻ đu lấy cố chặn bà lại, vẫn lao được ra sàn nhảy. “Chuyện này là thế nào?” Bà hét thất thanh “Một vụ cầu hôn là chuyện rất tốt lành, nhưng năm mươi đứa trẻ này không được ở đây!”

“Sao lại không?” Saint hỏi, xoay Evelyn vào sàn nhảy và ôm cô quá sát so với tiêu chuẩn cho phép. “Chúng đều biết nhảy van cả đấy.”

Hàng ngàn con tim đập tung bừng rộn rã

Tiếng nhạc ngân lên đầy hứng khởi say mê

Mắt trong mắt đắm đuối nhìn nhau

Và vạn vật reo vui như hồi chuông hôn lễ

- Huân tước Byron,

Cuộc hành hương của Chide Harol, chương III

Chú thích

[1] Huân tước Bryon (1788-1824): một trong những nhà thơ lãng mạn vĩ đại của Anh thế kỷ 19.

[2] Lord: danh xưng dùng để chỉ quý tộc Anh (hầu tước, bá tước, tử tước và nam tước, con trai của công tước và hầu tước, không dùng cho công tước).

[3] Thái Bá Tân dịch.

[4] Saint: chỉ những người trong sáng, thánh thiện, như các vị thánh.

[5] Thái Bá Tân dịch.

[6] Richard đệ tam là vua nước Anh từ năm 1483 đến năm 1485, là em trai vua Edward đệ tứ. Khi Edward đệ tứ chết, ông đã tuyên bố rằng hôn nhân giữa anh trai mình và Elizabeth Woodville là không hợp pháp bởi Edward đã có hứa hôn trước đó. Vào thế kỷ 15, sự hứa hôn không thể bị hủy bỏ nếu chưa được nhà thờ cho phép. Do vậy mà hai con trai của Edward đệ tứ không được làm người kế vị. Bằng cách ấy Richard đã đoạt ngôi vua của cháu ông.

[7] Vua Richard đệ tam là người xấu xí và gù lưng.

[8] George IV (12/8/1762 – 26/6/1830) là vua của Vương quốc liên hiệp Anh, Ireland và Hanover sau khi cha mình là George III băng hà vào ngày 29/1/1820 cho đến khi chính ông băng hà 10 năm sau đó.

Từ 1811 cho đến khi lên ngôi vua, ông là Hoàng tử nhiếp chính trong khi cha ông bị tái phát bệnh tâm thần.

[9] Nơi ở của Hoàng tử nhiếp chính trong nhiều thập kỷ từ năm 1783.

[10] Boodles là câu lạc bộ dành cho các quý ông, được xây dựng năm 1762, ở số 49-51 đường Pall Mall.

[11] Trong Kinh thánh, Samson là vị pháp quan có sức mạnh lớn nhất.

[12] Baboon trong tiếng Anh là khỉ đầu chó.

[13] William Pitt là thủ tướng Anh thời bấy giờ.

[15] Công tước Wellington là một trong những nhân vật chính trị - quân sự lẫy lừng trong nửa đầu thế kỷ 19.

[14] Tên gọi của Thượng nghị viện Anh.

[16] Faith: Rose đọc chệch thành Fate (vận số).

[17] Khu vực phát triển ở trung tâm London.

[18] Thái Bá Tân dịch.

[20] Đoạn thoại của nhân vật Lysander trong vở kịch.

[21] Puck: nhân vật tiểu yêu trong vở kịch.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>